OFFICIA PROPRIA

SANCTORUM

ARCHIDIŒCESIS GUATIMALENSIS.

RATISBONÆ, NEO EBORACI & CINCINNATI.
SUMPTIBUS, CHARTIS ET TYPIS FR. PUSTET,
S. SEDIS APOST. ET S. RIT. CONGR. TYPOGR.
MDCCCXCIII.

NOS RICARDO CASANOVA Y ESTRADA

POR LA GRACIA DE DIOS Y DE LA SANTA SEDE APOSTÓLICA ARZOBISPO DE GUATEMALA

Á NUESTRO VENERABLE CLERO,

SALUD, PAZ Y BENDICIÓN EN NUESTRO SEÑOR JESUCRISTO.

El calendario que hasta hoy ha observado nuestra Iglesia de Guatemala en la práctica de los divinos oficios, es con corta diferencia el mismo de la de España, como lo pedía el origen y fundación de esa Arquidiócesis. Notábase empero un vacío: no tenían lugar en el sagrado círculo del año eclesiástico algunos siervos de Dios, ya elevados al honor de los altares, hijos de América, ó así considerados en agradecimiento y honra al generoso apostolado que unos ejercitaron en esas regiones, y á la vida santísima que en todos fué espejo de virtudes, motivo de edificación y asombro, y perenne manantial de bienes para las almas. Los que fueron más bien padres de América por los beneficios derramados en nuestra tierra, ¿no era muy justo fuesen de nosotros ensalzados é invocados como padres en el cielo por la intercesión y el patrocinio? Honrábamos, es verdad, con culto público á Rosa de Lima, virgínea flor, primicia de santos; á Felipe de Jesús, protomártir de Méjico; á aquel dechado de Obispos, Toribio de Mogrovejo, á Luis Beltrán, á Sebastián de Aparicio; pero nos corría igual obligación respecto á Francisco Solano, Pedro Claver, Bartolomé Gutierrez, Juan de Macías, Martín de Porres, y la azucena de Quito, Mariana de Jesús de Paredes; cuyos loores parece no debiera haber lugar de América donde

no se escuchasen, ya que son glorias suyas, y por cierto las más brillantes, sólidas y limpias.

Pensábamos, por otra parte, que convenía honrar de algún modo especial á los Pontífices santos que ilustraron la Cátedra de S. Pedro con sus virtudes, y muchos con su sangre. La deuda de Roma es deuda universal: quien merece bien de Roma, merece bien del orbe católico, que á Roma debe la fortaleza de la unidad y el oro acendrado de la doctrina pura. Quisiéramos celebrase nuestro Clero á muchos de esos grandes Papas; mas por no alterar demasiado el antiguo calendario, nos pareció pedir tan sólo se elevase el rito de aquellos inscritos ya en él, y de quienes hacen memoria todas las Iglesias.

Motivos de devoción, ya popular, ya personal nuestra, junto con indicaciones atendibles, relacionadas aun con el bien temporal de nuestros diocesanos, hacíannos desear la introducción de algunos oficios nuevos; de ellos dos de la Sma. Virgen, el de nuestro venerado patrón S. Ricardo, el de S. Roque, protector contra la peste, y el de Sto. Domingo de Val, tierno mártir sacrificado por el fanatismo y la perfidia judaica, patrón secundario del Colegio de Infantes de S. José de nuestra S. I. Catedral: nos era grato, á la vez que satisfacer nuestra propia devoción al generoso niño, dar una muestra de afecto á este pío instituto, que ha producido tantos hombres de mérito en el orden religioso y civil.

A encender el fervor de los viadores que alaban é invocan, y acrecentar la gloria de los comprensores que reciben nuestra invocación y alabanza, hallábamos conducente sustituir á ciertos oficios tomados de la parte común del Breviario y del Misal, los de igual título que, con el aliciente de una composición especial y propia, disfrutan otras diócesis de España y de América.

Pedía el buen orden, por último, y la mayor comodidad de los obligados al rezo, que se restableciesen algunas pocas fiestas en los días ó épocas del año que según el Breviario Romano les corresponden.

Movidos, pues, de estas consideraciones, impetramos de la benignidad de nuestro Santísimo Padre y

Señor León XIII (que gloriosamente reina) fuese reformado nuestro calendario en los puntos siguientes:

1º Inscribir en él á los Santos Francisco Solano (24 de julio) y Pedro Claver (9 de septiembre), y á los Beatos Bartolomé Gutierrez (21 de julio), Juan de Macías (3 de octubre), Martín de Porres (5 de noviembre), y Mariana de Jesús de Paredes (2 de junio). Introducir asimismo las fiestas del CORAZON INMACULADO de la Beatísima Virgen (Dom. III post Epiph.), y la del REFUGIO (4 de julio); las de S. Ricardo, Obispo de Chichester (3 de abril), S. Roque (26 de septiembre), y Sto. Domingo de Val (11 del mismo mes).

2º Elevar á rito doble los oficios de Papas que en el Breviario lo tienen semidoble, y á semidoble los de rito simple.

3º Cambiar los oficios comunes de la Sma. Virgen de la LUZ, de Sto. Toribio de Mogrovejo y de Sta. Rosa de Lima, así como la conmemoración de la Vigilia de Santiago, por el rezo propio que usan respectivamente las diócesis del Ecuador, Perú y España.

4º Restituir al día 23 de enero la fiesta de los DESPOSORIOS de María Sma. y S. José (antes 26 de nov.), trasladando al 13 de febrero la de S. Ildefonso; y fijar en el 30 de octubre la de los Santos cuyas reliquias se custodian en las iglesias de la Arquidiócesis.

Fué necesario para efectuar la reforma propuesta suprimir algunas fiestas, y son: las de S. Valerio y S. Prudencio, la de las Stas. Justa y Rufina, las de los Beatos Simón de Rojas y Juan B. de la Concepción, y la del Triunfo de la Sta. Cruz, instituida en España para recuerdo de una insigne victoria contra los mahometanos. Entendíamos que no interesaban con particular devoción, ni á vosotros ni á la generalidad de los fieles seglares, para quienes eran casi podemos decir desconocidas.

Quiera el Señor, á cuyo servicio y gloria hemos encaminado este corto trabajo, darle valor y eficacia, estimulando por su medio la piedad y el fervor en todos los que le alaban en nombre y con la voz de la Iglesia: obligación tan dulce como grave y delicada, alto cargo y honrosísimo. Mediante él tributa nuestra Madre el

homenaje de adoración y gratitud á su eterno Esposo, implora el perdón de nuestros pecados, insta y suplica por los bienes del tiempo y de la eternidad. Necesidades multiplicadas y crueles daños la aquejan cuan anchamente se extiende el nombre cristiano: mayores todavía en nuestra patria. Hoy más que nunca es la oración para los ministros del altar un deber rigoroso, sacratísimo. Roguemos especialmente por el Sumo Pontífice y por nuestros hermanos descarriados que viven en medio de vosotros. Y si es lícito recomendar, junto con intereses tan grandes, nuestro personal empeño, os diremos, venerables hermanos, como el Apóstol S. Pablo á sus compatriotas convertidos: „Amplius deprecor vos hoc facere, quo celerius restituar vobis.“ (Hebr. XIII., 19.)

En vista de lo relacionado disponemos:

Desde el día 1º de enero de 1895, en la celebración de la santa Misa y recitación del Oficio divino, pública y privadamente, se observará el nuevo Calendario de la Arquidiócesis de Guatemala, aprobado por la S. Congregación de Ritos en su decreto de 23 de marzo de 1892.

Dada en Roma, extra Portam Flaminiam, el día del glorioso Apóstol Santiago, 25 de julio de 1893.

✠ **RICARDO**
Arzobispo de Guatemala.

(L. ✠ S.)

Por el Sr. Secretario
Pbro. Lic. **D. José María Ramírez Colóm,**
Juan Paz Solórzano, Pbro.

KALENDARIUM PERPETUUM
AD USUM
ARCHIDIŒCESIS DE GUATIMALA.

Januarius.

1. Circumcisio D. N. J. C. **dupl. 2. class.**
2. **Octava S. Stephani Protomart.** dupl. comm. **Octavar. S. Joannis** et **Ss. Innocentium.**
3. **Octava S. Joannis Apost. et Evang.** dupl. comm. **Oct. Ss. Innocentium.**
4. **Octava Ss. Innocentium Mm.** dupl.
5. **Vigilia Epiphaniæ** semid.
6. Epiphania Domini, **dupl. 1. class. cum Octava.**
7. **De Octava** semid.
8. **De Octava** semid.
9. **De Octava** semid.
10. **De Octava** semid.
11. **De Octava** semid.
12. **De Octava vel de Dom. infra Octav.** semid.
13. **Octava Epiphaniæ** dupl.
14. **S. Hilarii Episc. Conf. et Eccl. Doct.** dupl. commem. **S. Felicis Presb. Mart.**
15. **S. Pauli primi Eremitæ** dupl. comm. **S. Mauri Abb.**
16. **S. Marcelli I. Pap. Mart.** dupl.
17. **S. Antonii Abb.** dupl.
18. Cathedra S. Petri Apost. Romæ **dupl. maj.** commem. **S. Pauli Ap.** ac **S. Priscæ V. M.**
19. B. M. V. de Bethlehem **dupl. maj.** comm. **Ss. Marii et Soc. Mm.**
20. **Ss. Fabiani Papæ et Sebastiani Mm.** ***In Civit.*** dupl. maj., ***in Archidiœcesi*** dupl.
21. **S. Agnetis Virg. et Mart.** dupl.
22. **Ss. Vincentii et Anastasii Mm.** dupl.
23. Desponsatio B. M. V. **dupl. maj.** commem. **S. Joseph ejus Sponsi** et **S. Emerentianæ Virg. M.**

24. **S. Timothei Ep. Mart.** dupl.
25. Conversio S. Pauli Ap. **dupl. maj.** comm. **S. Petri Ap.**
26. **S. Polycarpi Ep. Mart.** dupl.
27. **S. Joannis Chrysostomi Ep. Conf. et Eccl. Doct.** dupl.
28. **S. Juliani Ep. Conf.** dupl. comm. **S. Agnetis secundo.**
29. **S. Francisci Salesii Episc. Conf. et Eccl. Doct.** dupl.
30. **S. Martinæ Virg. Mart.** semid.
31. **S. Petri Nolasco Conf.** dupl.

Festa mobilia.

Dom. II. post Epiph. Ss. Nominis Jesu **dupl. 2. class.** commem. **Dom.**

Dom. III. post Epiph. Cordis Immaculati B. M. V. sub titulo Refugium Peccatorum **dupl. 2. cl.** com̃. **Dom.**

Feria III. post Dom. Septuag. Orationis D. N. J. C. in Monte Oliveti **dupl. maj.**

Feria III. post Dom. Sexag. Commemor. Passionis D. N. J. C. **dupl. maj.**

Februarius.

1. **S. Ignatii Episc. Mart.** dupl.
2. Purificationis B. M. V. **dupl. 2. class.**
3. **S. Blasii Episc. Mart.** simpl.
4. **S. Andreæ Corsini Episc. Conf.** dupl.
5. S. Philippi a Jesu M. **dupl. maj.**
6. **S. Fulgentii Ep. Conf. (d. a. ex 1. vel 16. Jan.)** dupl. comm. **S. Dorotheæ V. M.**
7. **S. Romualdi Abbatis** dupl.
8. **S. Joannis de Matha Conf.** dupl.
9. **S. Cyrilli Alexandrini Episc. Conf. et Eccl. Doct.** dupl. comm. **S. Apolloniæ Virg. Mart.**
10. **S. Scholasticæ Virg.** dupl.
11. **Ss. Fructuosi et Soc. Mm. (d. a. ex 21. Jan.)** dupl.
12. **S. Eulaliæ Virg. Mart.** dupl.
13. **S. Ildephonsi Episc. Conf. (d. a. ex 23. Jan.)**
14. **S. Titi Episc. Conf. (d. a. ex 6. huj.)** dupl. commem. **S. Valentini Mart.**
15. **S. Agathæ V. Mart. (d. a. ex 5. huj.)** dupl. commem. **Ss. Faustini et Jovitæ Mm.**
16. **Ss. Septem Fundatorum Ordinis Servorum B. M. V. (d. a. ex 11. huj.)** dupl.
17. **S. Telesphori Pap. Mart. (d. a. ex 5. Jan.)** semidupl.
18. **S. Hygini P. M. (d. a. ex 11. Jan.)** semidupl. comm. **S. Simeonis Ep. M.**
19. **S. Canuti Reg. Mart. (d. a. ex 19. Jan.)** semid.

20. **S. Raymundi de Peñafort C. (d. a. ex 23. Jan.)** semid.
21. **S. Paulæ Vid. (d. a. ex 26. Jan.)** semid.
22. Cathedra S. Petri Ap. Antiochiæ. **dupl. maj.** commem. **S. Pauli Apost.**
23. **S. Petri Damiani Episc. Conf. et Eccl. Doct.** dupl. comm. **Vigiliæ.**
24. S. Mathiæ Apost. **dupl. 2. class.**
25. **B. Sebastiani ab Aparicio C.** dupl.
26.
27.* **S. Margaritæ de Cortona Pœnit.** semid.
28.*

* In Anno Bissextili Februarius dies habet **29.** et tunc de S. Mathia fit die **25.**, et de B. Sebastiano die **26.**

Festa mobilia.

Feria VI. post Cineres. Sacr. Spineæ Coronæ **D. N. J. C. dupl. maj.** commem. **Feriæ.**
Feria VI. post Dom. I. Quadrag. Lanceæ et Clavor. D. N. J. C. **dupl. maj.** comm. **Feriæ.**
Feria VI. post Domin. II. Quadrages. S. Sindonis D. N. J. C. **dupl. maj.** comm. **Feriæ.**

Martius.

1. **S. Rudesindi Episc. Conf.** dupl.
2.
3. **Ss. Hemetherii et Soc. Mm.** dupl.
4. **S. Casimiri Conf.** semiduplex.
5. **S. Lucii I. Papæ Mart. (d. a. ex heri.)** semid.
6.
7. **S. Thomæ de Aquino Conf. et Eccl. Doct.** dupl. comm. **Ss. Perpetuæ et Soc. Mm.**
8. **S. Joannis de Deo Conf.** dupl.
9. **S. Franciscæ Romanæ Vid.** dupl.
10. **Ss. Quadraginta Martyrum** semid.
11. **S. Vincentii Abb. M.** dupl.
12. **S. Gregorii I. Papæ Conf. et Eccl. Doct.** duplex.
13. **S. Leandri Episc. Conf.** duplex.
14. **S. Florentinæ Virg.** dupl.
15. **S. Raymundi Abb.** dupl.
16.
17. **S. Patritii Episc. et Conf.** dupl.
18. S. Gabrielis Archang. **dupl. maj.**
19. S. Joseph Conf. Sponsi B. M. V. **dupl. 1. class.**
20. **S. Brauli Episc. Conf.** dupl.

21. S. Benedicti Abb. **dupl. maj.**
22. **S. Cyrilli Hierosolymitani Episc. Conf. et Eccl. Doct. (d. a. ex 18. huj.)** dupl.
23.
24.
25. Annuntiatio B. M. V. **dupl. 2. class.**
26.
27. **S. Joannis Damasceni Conf. et Eccl. Doct.** duplex.
28. **S. Joannis a Capistrano Conf.** semiduplex.
29.
30.
31.

Festa mobilia.

Feria VI. post Dom. III. Quadrag. Ss. Quinque Vulnerum D. N. J. C. **duplex majus.** com. **Feriæ.**
Feria VI. post Dom. IV. Quadrag. Pretios. Sanguinis D. N. J. C. **dupl. maj.** comm. **Feriæ.**
Feria VI. post Domin. Passionis. Septem Dolorum B. M. V. **dupl. maj.** commem. **Feriæ.**

Aprilis.

1.
2. S. Francisci de Paula Conf. ***in Civit.*** **duplex maj.,** ***in Archidiœcesi*** dupl.
3. **S. Richardi Episc. Conf.** dupl.
4. **S. Isidori Ep. Conf. et Eccl. Doct.** dupl.
5. **S. Vincentii Ferrerii Conf.** dupl.
6.
7.
8.
9.
10.
11. **S. Leonis I. Papæ Conf. et Eccl. Doct.** dupl.
12.
13. **S. Hermenegildi Reg. Mart.** semid.
14. **S. Petri Gonzalez Conf.** dupl. commem. **Ss. Tiburtii et Soc. Mm.**
15. **S. Justini Mart. (d. a. ex heri.)** dupl.
16. **S. Thuribii de Liebana Episc. Conf.** dupl.
17. **B. Mariæ Annæ a Jesu Virg.** dupl.
18. **S. Aniceti Papæ Mart. (d. a. ex heri.)** semidupl.
19.
20.
21. **S. Anselmi Ep. Conf. et Eccl. Doct.** duplex.
22. **Ss. Soteris et Caji Pont. Mm.** dupl.

23. **S. Georgii Mart.** semid.
24. **S. Fidelis a Sigmaringa Mart.** dupl.
25. S. Marci Evang. **duplex 2. class.**
26. **Ss. Cleti et Marcellini Pont. Mm.** dupl.
27. **S. Thuribii de Mogrovejo Episc. Conf.** dupl.
28. **S. Pauli a Cruce Conf.** dupl. comm. **S. Vitalis Mart.**
29. **S. Petri Mart.** dupl.
30. **S. Catharinæ Senensis Virginis** dupl.

Festa mobilia.

Domin. III. post Pascha. Patrocinii S. Joseph Conf. Sponsi B. M. V. **dupl. 1. class. cum Octav.** comm. **Dom.**

Domin. IV. post Pascha. Octava Patrocinii S. Joseph Conf. Sponsi B. M. V. dupl. comm. **Dom.**

Majus.

1. Ss. Philippi et Jacobi Apost. **dupl. 2. class.**
2. **S. Athanasii Ep. Conf. et Eccl. Doct.** dupl.
3. Inventio Ss. Crucis **dupl. 2. class.** comm. **Ss. Eventii et Soc. Mm.** ac **S. Juvenalis Episc. Conf.**
4. **S. Monicæ Vid.** dupl.
5. **S. Pii V. Papæ et Conf.** dupl.
6. S. Joannis ante portam Latinam **dupl. maj.**
7. **S. Stanislai Episc. Mart.** dupl.
8. Apparitionis S. Michaëlis Archang. **dupl. maj.**
9. **S. Gregorii Nazianzeni Episc. Conf. et Eccl. Doct.** dupl.
10. **S. Antonini Ep. Conf.** dupl. comm. **Ss. Gordiani et Epimachi Mm.**
11. **S. Alexandri I. Papæ Mart.** semid.
12. **Ss. Nerei et Achillei ac Soc. Mart.** semid.
13. **S. Petri Regalati Conf.** dupl.
14. **S. Dominici Calceaten. Conf. (d. a. ex 12. huj.)** semid. comm. **S. Bonifacii Mart.**
15. **S. Isidori Agricolæ Conf.** dupl.
16. **S. Joannis Nepomuceni Mart.** dupl.
17. **S. Paschalis Baylon Conf.** dupl.
18. **S. Venantii Mart.** dupl.
19. **S. Petri Cœlestini Pap. Conf.** dupl. comm. **S. Pudentianæ Virg.**
20. **S. Bernardini Senen. Conf.** semid.
21. **Ss. Torquati et Soc. Epp. Mm. (d. a. ex 15. huj.)** dupl.
22. **S. Ubaldi Episc. Conf. (d. a. ex 16. huj.)** semid.
23. **S. Julianæ Cornelionen. Virg.** dupl.
24. B. M. V. sub tit. Auxilium Christianorum **dupl. maj.**

25. **S. Gregorii VII. Papæ Conf.** dupl.
26. **S. Philippi Nerii Conf.** dupl.
27. **S. Mariæ Magdalenæ de Pazzis Virg.** semid.
28. **S. Augustini Cantuar. Episc. Conf.** dupl.
29. **S. Urbani I. Pap. Mart. (d. a. ex heri)** semid.
30. **S. Ferdinandi Reg. Conf.** dupl.
31. **S. Angelæ Merici Virg.** dupl. comm. **S. Petronillæ Virg.**

Festa mobilia.

Feria IV. infra Oct. Ascensionis D. N. J. C. B. M. V. de Luce **dupl. maj.** comm. **Oct.**

Feria VI. post Oct. Ss. Corporis Christi. Sacr. Cordis Jesu. **dupl. 1. classis.**

Junius.

1. **S. Eleutherii Pap. Mart.** semid.
2. **B. Mariæ Annæ a Jesu de Paredes Virg.** dupl. comm. **Ss. Marcellini et Soc. Mm.**
3. **S. Joannis I. Papæ Mart. (d. a. ex 27. Maji)** semid.
4. **S. Francisci Caracciolo Conf.** dupl.
5. **S. Bonifacii Episc. Mart.** dupl.
6. **S. Norberti Episc. Conf.** dupl.
7. **S. Felicis I. Pap. Mart. (d. a. ex 30. Maji.)** semid.
8.
9. **Ss. Primi et Soc. Mart.** simpl.
10. **S. Margaritæ Reg. Vid.** semid.
11. S. Barnabæ Apost. **dupl. maj.**
12. **S. Joannis a S. Facundo Conf.** dupl. comm. **Ss. Basilidis et Soc. Mm.**
13. **S. Antonii de Padua Conf.** dupl.
14. **S. Basilii Episc. Conf. et Eccl. Doct.** dupl.
15. **Ss. Viti et Soc. Mm.** simpl.
16. **S. Joannis Francisci Regis Conf.** semid.
17.
18. **Ss. Cyriaci et Paulæ Mm.** dupl. comm. **Ss. Marci et Soc. Mm.**
19. **S. Julianæ de Falconeriis Virg.** dupl. comm. **Ss. Gervasii et Soc. Mm.**
20. **S. Silverii Papæ Mart.** semid.
21. **S. Aloysii Gonzagæ Conf.** dupl.
22. **S. Paulini Episc. Conf.** simpl.
23. **Vigilia.**
24. Nativit. S. Joannis Baptistæ **dupl. 1. class. cum Octava.**
25. **S. Gulielmi Abb.** dupl. comm. **Oct.**

26. **Ss. Joannis et Pauli Fr. Mm.** dupl. comm. **Oct.**
27. **De Octava** semid.
28. **S. Leonis II. Pap. Conf.** dupl. comm. **Oct.** et **Vigiliæ.**
29. Ss. Petri et Pauli Apost. **dupl. 1. class. cum Octava.**
30. Commem. S. Pauli Apost. **dupl. maj. comm. S. Petri Apost.** et **Oct. S. Joannis Bapt.**

Julius.

1. **Octava S. Joannis Bapt.** dupl. comm. **Oct. Ss. Apost.**
2. Visitatio B. M. V. **dupl. 2. class.** comm. **Ss. Processi et Soc. Mm.**
3. **De Octava** semid.
4. B. M. V. sub tit. Refugium Peccatorum **dupl. majus** comm. **Oct.**
5. **S. Michaelis de Sanctis Conf.** dupl. comm. **Oct.**
6. **Octava Ss. Apost. Petri et Pauli** dupl.
7. **S. Firmini Episc. Mart.** dupl.
8. **S. Elisabeth Reg. Portugall. Vid.** dupl.
9. **Ss. Cyrilli et Methodii Episc. Conf. (d. a. ex 5. huj.)** dupl.
10. **Ss. Septem Fratrum Mm. ac Rufinæ et Sor. Vv. Mm.** semid.
11. **S. Pii I. Pap. Mart.** semid.
12. **S. Joannis Gualberti Abb.** dupl. comm. **Ss. Naboris et Soc. Mm.**
13. **S. Anacleti Pap. Mart.** dupl.
14. **S. Bonaventuræ Episc. Conf. et Eccl. Doct.** dupl.
15. **S. Henrici Imperat. Conf.** semid.
16. Commem. B. M. V. de Monte Carmelo **dupl. maj.**
17. **S. Alexii Conf.** semid.
18. **S. Camilli de Lellis Conf.** dupl. comm. **Ss. Symphorosæ et Filiorum Mm.**
19. **S. Vincentii a Paulo Conf.** dupl.
20. **S. Hieronymi Æmiliani Conf.** dupl. comm. **S. Margaritæ Virg. Mart.**
21. **B. Bartholomei Gutierrez Mart.** dupl. comm. **S. Praxedis Virg.**
22. **S. Mariæ Magdalenæ Pœnit.** dupl.
23. Dedicatio Ecclesiæ Metropolitanæ **dupl. 1. class.** *in Civ.* cum **Octava,** *in Archidiœcesi* sine **Oct.**
24. **S. Francisci Solani Conf.** dupl. *In Civ.* comm. **Oct. Vig.** et **S. Christinæ Virg. Mart.,** *in Archidiœc.* omittitur com. **Oct.**
25. S. Jacobi Apost. Titul. Eccl. Metrop. et Patroni præcip. Archidiœc. **dupl. 1. class. cum Octava.**

26. S. Annæ Matris B. M. V. **dupl. 2. class.**
27. **S. Pantaleonis Mart.** semid. *In Civit.* comm. **Octavar.,** *in Archidiœcesi* comm. **Oct. S. Jacobi.**
28. **Ss. Victoris I. Papæ Mart. Innocentii I. Papæ Conf., Nazarii et Celsi Mm.** dupl. *In Civit. et Archidiœcesi* comm. *ut heri.*
29. **S. Marthæ Virg.** semid. *In Civit.* comm. **Octavar.** ac **Ss. Simplicii et Soc. Mm.,** *In Archidiœc.* comm. **Oct. S. Jacobi** et **Ss. Simplicii et Soc. Mm.**
30. *In Civitate* **Octava Dedicationis Ecclesiæ Metropolitanæ** dupl. comm. **Oct. S. Jacobi** et **Ss. Abdon et Sennen Mm.**
    In Archidiœc. **De Octava S. Jacobi** semidupl. comm. **Ss. Abdon et Senen Mm.**
31. **S. Ignatii de Loyola Conf.** dupl. comm. **Oct. S. Jacobi.**

Festum mobile.

Dom. I. Julii. Pretiosis. Sanguinis D. N. J. C. **dupl. 2. class.** comm. **Dom.**

Augustus.

1. **Octava S. Jacobi Apost.** dupl. comm. **Ss. Machabæorum Mm.**
2. **S. Alphonsi Mariæ de Ligorio Episc. Conf. et Eccl. Doct.** dupl.
3. **Inventio Corporis S. Stephani Protom.** semid.
4. S. Dominici Conf. **dupl. maj.**
5. Dedicatio S. Mariæ ad Nives **dupl. maj.**
6. Transfiguratio D. N. J. C. **dupl. maj.** comm. **Ss. Felicissimi et Soc. Mm.**
7. **S. Cajetani Conf.** dupl. comm. **S. Donati Episc. Mart.**
8. **Ss. Cyriaci et Soc. Mm.** semid.
9. **Ss. Justi et Pastoris Mm.** dupl. comm. **Vigil.** ac **S. Romani Mart.**
10. S. Laurentii Mart. **dupl. 2. class. cum Oct.**
11. **S. Emygdii Episc. Mart.** dupl. comm. **Oct.** ac **Ss. Tiburtii et Soc. Mart.**
12. **S. Claræ Virg.** dupl. comm. **Oct.**
13. S. Petri ad Vincula **(d. a. ex 1. huj.) dupl. maj.** comm. **S. Pauli Apost. Oct.** ac **Ss. Hippolyti et Soc. Mm.**
14. **S. Apollinaris Episc. Mart. (d. a. ex 23. Julii)** dupl. **Comm. Oct. Vigil.** ac **S. Eusebii Conf.**
15. Assumptio B. M. V. **dupl. 1. class. cum Oct.**
16. **S. Hyacinthi Conf.** dupl. comm. **Octavar.**
17. **Octava S. Laurentii Mart.** dupl. comm. **Oct. Assumpt.**

18. Coronationis B. M. V. **dupl. maj.** com̃. **S. Agapiti Mart.**
19. **S. Felicis II. Pap. Mart. (d. a. ex 29. Julii)** semid. comm. **Oct.**
20. **S. Bernardi Abb. Conf. et Eccl. Doct.** dupl.
21. **S. Joannæ Franciscæ Fremiot de Chantal Vid.** dupl. comm. **Oct.**
22. **Octava Assumpt. B. M. V.** dupl. comm. **Ss. Timothei et Soc. Mm.**
23. **S. Philippi Benitii Conf.** dupl. comm. **Vigil.**
24. S. Bartholomæi Apost. **dupl. 2. class.**
25. **S. Ludovici Regis Conf.** dupl.
26. **S. Zephyrini Pap. Mart.** semid.
27. **S. Josephi Calasanctii Conf.** dupl.
28. **S. Augustini Episc. Conf. et Eccl. Doct.** dupl. comm. **S. Hermetis Mart.**
29. Decollatio S. Joannis Bapt. **dupl. maj. comm. S. Sabinæ Mart.**
30. S. Rosæ Limanæ Virg. Patron. princip. Americæ **dupl. 1. class. cum Octava.**
31. **S. Raymundi Nonnati Conf.** dupl. comm. **Oct.**

Festa mobilia.

Dom. infra Oct. Assumpt. S. Joachim Conf. Patris B. M. V. **dupl. 2. class.** comm. **Dom.**

Dom. post. Oct. Assumpt. Puriss. Cordis B. M. V. **dupl. maj.** comm. **Dom.**

September.

1. **De Octava** semid. comm. **S. Ægidii Abb.** ac **Ss. duodecim Fratrum Mm.**
2. **S. Antonini Mart.** dupl. comm. **Oct.**
3. **S. Stephani Hungariæ Regis Conf.** semid. comm. **Oct.**
4. **S. Rosaliæ Virg.** semid. comm. **Oct.**
5. **S. Laurentii Justiniani Episc. Conf.** semid. comm. **Oct.**
6. **Octava S. Rosæ Limanæ Virg.** dupl.
7. **S. Stephani I. Pap. Mart. (d. a. ex 2. Aug.)** semid.
8. Nativitatis B. M. V. **dupl 2. cl. cum Octava** comm. **S. Adriani Mart.**
9. **S. Petri Claver Conf.** dupl. comm. **Oct.** et **S. Gorgonii Mart.**
10. **S. Nicolai de Tolentino Conf.** dupl. comm. **Oct.**
11. **S. Dominici de Val Pueri Mart.** dupl. comm. **Oct.** ac **Ss. Proti et Soc. Mm.**
12. **S. Xysti II. Pap. Mart. (d. a. ex 6. Aug.)** semidupl. comm. **Oct.**

13. **De Octava** semid.
14. Exaltatio Ss. Crucis **dupl. maj.** comm. **Oct.**
15. **Octava Nativitatis B. M. V.** dupl. comm. **S. Nicomedis Mart.**
16. **Ss. Cornelii et Cypriani Pont. Mm.** dupl. commem. **Ss. Euphemiæ et Soc. Mm.**
17. **Impressio Sacrorum Stigmatum S. Francisci Conf.** dupl.
18. **S. Josephi a Cupertino Conf.** dupl.
19. **Ss. Januarii Episc. et Soc. Mm.** dupl.
20. **Ss. Eustachii et Soc. Mm.** dupl. comm. **Vigil.**
21. S. Matthæi Apost. et Evang. **dupl. 2. class.**
22. **S. Thomæ a Villanova Episc. Conf.** dupl. commem. **Ss. Mauritii et Soc. Mm.**
23. **S. Lini Papæ Mart.** dupl. comm. **S. Theclæ Virg. Mart.**
24. B. M. V. de Mercede **dupl. maj.**
25. **B. Mariæ a Cervellione Virg.** dupl.
26. **S. Rochi Conf.** dupl. comm. **Ss. Cypriani et Soc. Mm.**
27. **Ss. Cosmæ et Damiani Mm.** semid.
28. **S. Wenceslai Ducis Mart.** semid.
29. Dedicatio S. Michaëlis Archang. **dupl. 2. class.**
30. **S. Hieronymi Presbyt. Conf. et Eccl. Doct.** dupl.

Festa mobilia.

Dom. infra Oct. Nativit. Deiparæ. Ss. Nominis Mariæ **dupl. maj.** comm. **Dom.**

Dom. III. Sept. Septem Dolorum B. M. V. **duplex maj.** comm. **Dom.**

October.

1. S. Angeli Custodis Archidiœcesis de Guatim. **dpl. 2. cl. cum Oct.** comm. **S. Remigii Episc. Conf.**
2. Ss. Angelorum Custodum **dupl. majus.**
3. **B. Joannis de Macías Conf.** dupl. comm. **Oct.**
4. S. Francisci Conf. **dupl. maj.** comm. **Oct.**
5. **S. Froylani Episc. Conf.** dupl. commem. **Oct.** ac **Ss. Placidi et Sociorum Mm.**
6. **S. Brunonis Conf.** dupl. comm. Oct.
7. **S. Marci Papæ Conf.** semid. comm. **Oct.** ac **Ss. Sergii et Sociorum Mm.**
8. **Octava S. Angeli Custodis Archidiœcesis** dupl.
9. Ss. Dionysii Episc. et Soc: Mm. ***in Civit.* dupl. maj.,** ***in Archidiœcesi*** semid.
10. **S. Francisci Borgia Conf.** dupl.
11. **S. Ludovici Bertrandi Conf.** dupl.
12. B. M. V. de Columna **dupl. maj.**

13. **S. Eduardi Regis Conf.** semid.
14. **S. Callisti Pap. Mart.** dupl.
15. **S. Teresiæ Virg.** dupl.
16. **S. Birgittæ Vid. (d. a. ex 8. huj.)** dupl.
17. **S. Hedwigis Viduæ** semid.
18. S. Lucæ Evang. **dupl. 2. class.**
19. **S. Petri de Alcantara Conf.** duplex.
20. **S. Joannis Cantii Conf.** dupl.
21. **Ss. Ursulæ et Soc. Virg. et Mm.** dupl. comm. **S. Hilarionis Abbat.**
22. **S. Mariæ Salome Vid.** dupl.
23. **S. Petri Paschasii Ep. Mart.** dupl.
24. S. Raphaelis Archang. **dupl. maj.**
25. **Ss. Gavini et Soc. Mm.** dupl. comm. **Ss. Chrysanthi et Soc. Mm.**
26. **Ss. Servandi et Germani Mm. (d. a. ex 23. huj.)** dupl.
27. **S. Fructi Conf. (d. a. ex 25. huj.)** dpl. comm. **Vigiliæ.**
28. Ss. Simonis et Judæ Apost. **dupl. 2. class.**
29. **S. Narcissi Ep. Mart.** dupl.
30. **Omnium Sanctorum quorum Reliquiæ asservantur in Metropolitana et in Ecclesiis Archidiœceseos** dupl.
31. **Vigilia.**

Festa mobilia.

Dom. I. Oct. Sacratissimi Rosarii B. M. V. **dpl. 2. class.** comm. **Dom.**

Dom. II. Oct. Maternitatis B. M. V. **duplex maj.** comm. **Dom.**

Dom. III. Oct. Puritatis B. M. V. **dupl. maj.** comm. **Dom.**

November.

1. Omnium Sanctorum **duplex 1. class. cum Oct.**
2. **De Octava** semidupl. **Commem. Omnium Fidelium Defunctor.** sub ritu duplici.
3. **Innumerabilium Ss. Mm. Cæsaraug.** dupl. comm. **Oct.**
4. **S. Caroli Borromæi Episc. Conf.** dupl. comm. **Oct.** ac **Ss. Vitalis et Soc. Mm.**
5. **B. Martini de Porres Conf.** dupl. comm. **Oct.**
6. **S. Evaristi Pap. Mart. (d. a. ex 26. Oct.)** semidupl. comm. **Oct.**
7. **De Octava** semidupl.
8. **Octava Omn. Sanctorum** duplex commem. **Ss. Quatuor Coronatorum Martyrum.**
9. **Dedicatio Basilicæ Ss. Salvatoris** dupl. comm. **S. Theodori Mart.**

10. **S. Andreæ Avellini Conf.** dupl. comm. **Ss. Tryphonis et Socior. Martyrum.**
11. **S. Martini Episc. Conf.** dupl. comm. **S. Mennæ Mart.**
12. **S. Martini Papæ Mart.** dupl.
13. **S. Didaci Conf.** semidupl.
14. **S. Josaphat Polocen. Episc. Mart.** dupl.
15. **S. Gertrudis Virg.** dupl.
16. **S. Eugenii Episc. Mart.** dupl.
17. **Ss. Aciscli et Victoriæ Mart.** dupl.
18. **Dedicatio Basilicar. Ss. App. Petri et Pauli** dupl.
19. **S. Elisabeth Reg. Vid.** dupl.
20. **S. Felicis de Valois Conf.** dupl.
21. Præsentatio B. M. V. **dupl. maj.**
22. S. Cæciliæ Virg. Mart. *in Civit.* **dupl. maj.**, *in Archidiœcesi* dupl.
23. **S. Clementis Pap. Mart.** dupl. comm. **S. Felicitatis Mart.**
24. **S. Joannis a Cruce Conf.** dupl. commem. **S. Chrysogoni Mart.**
25. **S. Catharinæ Virg. Mart.** dupl.
26. **S. Silvestri Abbat. Conf.** dupl. comm. **S. Petri Alexandrini Episc. Mart.**
27. **S. Gregorii Thaumaturgi Episc. Conf.** semid.
28. **S. Pontiani Papæ Mart.** semid. **(d. a. ex 19. huj.)**
29. **Vigilia** comm. **S. Saturnini Mart.**
30. S. Andreæ Apost. **dupl. 2. class.**

Festa mobilia.

Dom. II. Novembr. Patrocinii B. M. V. *in Civit.* **dupl. 2. class. cum Oct.** com̃. **Dom.**, *in Archidiœc.* **dupl. maj.** com̃. **Dom.**

Dom. III. Novembr. *In Civit.* **Octava Patrocinii B. M. V.** dupl. comm. **Dom.**

December.

1.
2. **S. Bibianæ Virg. Mart.** semid.
3. **S. Francisci Xaverii Conf.** dupl.
4. **S. Barbaræ Virg. Mart.** dupl.
5. **S. Petri Chrysologi Ep. Conf. et Eccl. Doct. (d. a. ex heri)** dupl. commem. **S. Sabbæ Abb.**
6. **S. Nicolai Episc. Conf.** dupl.
7. **S. Ambrosii Ep. Conf. et Eccl. Doct.** dupl. comm. **Vigiliæ in Missa.**
8. Immaculata Conceptio B. M. V. Americæ Patronæ princ. **dupl. 1. class. cum Octava.**
9. **S. Leocadiæ Virg. Mart.** dupl. comm. **Oct.**

10. Translatio Almæ Domus Lauretanæ **dupl. maj.**
11. **S. Damasi Pap. Conf.** dupl. comm. **Oct.**
12. B. M. V. de Guadalupe **dupl. 1. class.**
13. **S. Luciæ Virg. Mart.** dupl. comm. **Oct.**
14. **S. Eulaliæ Emeriten. Virg. Mart.** dupl. comm. **Oct.**
15. **Octava Immac. Concept. B. M. V.** dupl.
16. **S. Eusebii Ep. Mart.** semid.
17. **S. Melchiadis Pap. Mart.** semid. **(d. a. ex 10. huj.)**
18. Exspectatio Partus B. M. V. **dupl. maj.**
19.
20. **S. Dominici Silens. Conf.** dpl. comm. **Vigiliæ in Missa.**
21. S. Thomæ Apost. **dupl. 2. class.**
22.
23. **B. Nicolai Factoris Conf.** dupl.
24. **Vigilia.**
25. Nativitas D. N. J. C. **dupl. 1. class. cum Octava.**
26. S. Stephani Protomart. **duplex 2. class. cum Octava** comm. **Oct. Nativit.**
27. S. Joannis Apost. et Evang. **dupl. 2. class. cum Oct.** comm. **Octavarum.**
28. Ss. Innocentium Mm. **dupl. 2. class. cum Oct.** comm. **Octavarum.**
29. **S. Thomæ Cantuariensis Episc. Mart.** semid. comm. **Octavarum.**
30. **De Dom. infra Oct. Nativ. vel de Oct. ejusdem** semid. comm. **aliarum Octavarum.**
31. **S. Silvestri I. Pap. Conf.** dupl. comm. **Octavarum.**

DE GUATIMALA.

Rm̃us Dñus Richardus Casanova y Estrada, hodiernus Archiepiscopus de Guatimala summopere cupiens, ut quæ volventibus annis additiones ac variationes in Kalendario ac Proprio sibi commissæ Archidiœceseos accesserunt, Rubricis ac Sanctæ Sedis Decretis apprime responderent, pastoralis sui muneris esse duxit Kalendarium ipsum reformare, atque illud Ssm̃i Domini Nostri Leonis Papæ XIII. supremæ approbationi humillime exhibere.

Quum autem de mandato ejusdem Sanctissimi Domini Nostri Sacra Rituum Congregatio propositum Kalendarium sedulo expenderit atque illud a se antea emendatum et ordinatum, prouti superiori in exemplari prostat, probari posse censuerit; Sanctitas Sua, referente subscripto Secretario, sententiam ipsius Sacræ Congregationis ratam habens, præfatum Kalendarium approbavit concessitque ut illud amodo ab universo Archidiœceseos de Guatimala Clero tum Sæculari, tum Regulari Kalendario Diœcesano utente tam in Horis Canonicis persolvendis, quam in Sacro peragendo usurpari valeat. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 23. Martii 1892.

✠ Fr. Card. Aloisi-Masella S. R. C. Praef.

Vincentius Nussi S. R. C. Secretarius

OFFICIA PROPRIA SANCTORUM
ARCHIDIŒCESIS GUATIMALENSIS.

PARS HIEMALIS.

Die 27. Novembris.
S. Gregorii Thaumaturgi.
Semiduplex.
Oratio. **Da quǽsumus.**

Die 28. Novembris.
S. Pontiani Pap. et Mart.
Semiduplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequentia.

Oratio. **Infirmitátem.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.
Lectio iv.

Pontiánus Románus præfuit Ecclésiæ Alexándro imperatóre: qui sanctum Pontíficem, propter christiánæ fídei confessiónem, in Sardíniam ínsulam cum Hippólyto presbýtero relegávit. Ubi is pro Christi fide multis calamitátibus afflíctus, decimotértio Kaléndas Decémbris e vita migrávit. Ejus corpus Fabiáno Pontífice, cum clero Romam delátum, in cœmetério Callísti via Appia sepelítur. Sedit annos quátuor, menses quátuor, dies vigínti quinque. Fecit ordinatiónes duas mense Decémbri, quibus creávit presbýteros sex, diáconos quinque, epíscopos per divérsa loca sex. ℟. Honéstum fecit.

Sermo sancti Augustíni Epíscopi.

De S. Cypriano, serm. 12.

Lectio v.

Sermónem éxigit tam grata et religiósa solémnitas, qua passiónem beáti Mártyris Pontiáni celebrámus. Tristis procul dúbio tunc Ecclésia fuit, non damno cadéntis, sed desidério recedéntis, semper cúpiens vidére præséntem tam bonum rectórem atque doctórem. Sed quos afflíxerat sollicitúdo certáminis, consoláta est coróna victóris. Et nunc non solum sine ulla tristítia, verum étiam cum ingénti lætítia, cuncta quæ tunc gesta sunt, legéndo recólimus: diéque isto gaudére nobis concéssum est, non timére. Neque enim formidámus terribíliter veniéntem, sed exspectámus hiláriter redeúntem.

℟. Desidérium.

Lectio vi.

Vicína córporis morte, non moriebátur in ánimo pastóris vigilántia pastorális: et cura tuéndi Domínici gregis usque ad extrémum vitæ hujus diem mente sóbria tenebátur. Nec excutiébat ab ánimo diligéntiam fidelíssimi dispensatóris manus jam próxima cruénti carníficis. Ita se Mártyrem cogitábat futúrum, ut esse non obliviscerétur epíscopum: magis curans, quam ratiónem pastórum príncipi de commíssis sibi óvibus rédderet, quam quid infidéli procónsuli de fide própria respondéret. Amábat quippe eum qui Petro díxerat: Amas me? pasce oves meas. Et pascébat oves ejus pro quibus sánguinem fúndere, illum ímitans, præparábat.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Nihil est opértum.** de eodem Communi 3. loco.

℟. viii. **Dómine prævenísti.**

Die 4. Decembris.

S. Barbaræ Virg. et Mart.

Duplex.

Omnia ut in Appendice Breviarii Romani, pro aliquibus locis eadem die.

Die 8. Decembris.

Immac. Concept. B. M. V.
Patronæ princip. Americæ.
Duplex 1. classis cum Oct.

Omnia ut in Brev. Romano juxta Decretum Pii Papæ ix. dat. die 25. Sept. anno 1863.

Die 9. Decembris.

S. Leocadiæ Virg. et Mart.
Duplex.

Omnia de Communi Virg., præter sequentia.

Oratio.

Beátæ Leocádiæ, Vírginis et Mártyris tuæ, quǽsumus Dómine, précibus et méritis adjuvémur: ut quæ pro tui nóminis confessióne cárceres et mortem pértulit, suo nos patrocínio ab ætérno cárcere defféndat. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Ex Brev., Martyrolog. et Hist. antiquis.

Leocádia virgo Toletána, nóbilis génere, sed nobílior christiána pietáte, eo témpore martýrium passa est, quo, Diocletiáno et Maximiáno Imperatóribus, tam dira in Dei Ecclésiam persecútio commóta est, ut ubíque géntium conquisíti Christiáni, aut Christi fidem abnegáre, aut mortem subíre cogeréntur. Ad quam crudelitátem exercéndam, et veri Dei cultum in Hispánia exstinguéndum missus est ab Imperatóribus Daciánus præses. Qui multis civitátibus ejus provínciæ, Mártyrum sánguine consecrátis, ubi Tolétum venit, Leocádiam ad se accersíri jubet, eámque blandítiis primum deliníre aggréditur, deínde étiam terróribus ac modis ómnibus de propósito coléndæ christiánæ religiónis dedúcere conátur. Cujus ímpiam oratiónem Leocádia detestáta, in víncula conjícitur, ut aut senténtiam mutet, aut vim immánium tormentórum experiátur.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Cum autem in custódiam virgo ducerétur, Deo húmili corde grátias egit, quod pro Christo fundéndi sánguinem sibi occasiónem obtulísset. Convérsaque ad eos, qui se lácrymis prose-

quebántur, plácido vultu: Eja, inquit, Christi mílites, congratulámini mihi, quóniam digna hábita sum pro nómine Jesu contuméliam pati. In tetro cárcere diu jácuit, donec audítis sævíssimis tormentórum genéribus, quibus Daciánus permúltos Christiános excruciátos necáverat, pio dolóre commóta, flexis humi génibus, Deum precáta est, ut se (si ita expedíret) e custódia córporis edúceret ad confiténdum nómini ejus: exaudítaque a Dómino squalóre conféeta, impollútum spíritum in oratióne Deo réddidit.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Leocádiæ ígitur corpus honorífice a Christiánis in subúrbio Toletáno sepelítur. Ubi póstea, et in loco ubi mórtua est, duæ ecclésiæ collegiátæ, et tértia item parochiális in ǽdibus, in quibus habitávit, ejus nómine dedicátæ, étiam nunc exstant. Quibus tantus hónor Gothórum témpore est hábitus ut in eis potíssimum multa Concília Toletána, éaque frequentíssima hábita, et sanctíssimi Archiepíscopi Toletáni Eugénius Tértius, Ildephónsus, et Juliánus in Leocádiæ basílica, propter vírginis reveréntiam, sepúlti sunt. Hæc sanctíssima virgo post mortem e túmulo surréxit, et Reccesvíntho rege præsénte, et magna hóminum multitúdine, beáto Ildephónso appáruit, ejúsque stúdium in gloriosíssimam Vírginem Maríam commendávit.

℟. Afferéntur Regi.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 25.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis parábolam hanc: Símile erit regnum cœlórum decem virgínibus, quæ accipiéntes lámpades suas, exiérunt óbviam sponso, et sponsæ. Et réliqua.

Homilía sancti Isidóri Archiepíscopi Hispalénsis.

Lib. Sentent., cap. 40.

Virgo carne, non mente, nullum prǽmium habet in repromissióne. Unde et insipiéntibus virgínibus Salvátor

in judício véniens dicit: Amen dico vobis, néscio vos. Ubi enim júdicans mentem corrúptam invénerit, carnis procul dúbio incorruptiónem damnábit. Nihil prodest incorrúptio carnis, ubi non intégritas mentis. Nihílque valet mundum esse córpore eum, qui pollútus est mente.

℟. **Hæc est virgo.**

Lectio viii.

Multi sunt reprobórum qui carnális corruptélæ contágium nésciunt. Qui sicut infœcúndi sunt córpore, ita stériles manent mente, operísque boni fœcunditáte. Qui recte de virginitáte gaudérent, si áliis pravis opéribus non inservírent. Qui continéntiam profitétur, et ab áliis terrénis desidériis non subtráhitur, quamvis hunc luxúria carnis non pólluat, divérsa tamen mundánæ conversatiónis operátio máculat.

℟. **Média nocte.**

Lectio ix.

Vírgines de suis méritis gloriántes, hypócritis comparántur, qui glóriam boni óperis foris áppetunt, quam intra consciéntiam húmiles habére debuérunt. Tales ígitur ad promíssa cœléstia non pervéniunt: quia ipsæ sibi virginitátis præmium per elatiónis vítium áuferunt. Hoc est enim in Evangélio non habére vírgines in vasis óleum, id est, non serváre intra consciéntiam boni óperis testimónium, sed in fácie gloriári apud hómines, non in corde apud Deum.

Te Deum laudámus.

Die 10. Decembris.

Translationis

Almæ Domus Lauret. B. M. V.

Duplex majus.

Omnia ut in Append. Brev. Rom. eadem die.

Die 12. Decembris.

B. M. V. de Guadalupe

Patronæ Gener. Americæ.

Duplex 1. classis.

Omnia ut in Festis B. M. V. præter sequentia.

Ad Magnif. Ant. **Elégi et sanctificávi locum istum, ut sit ibi nomen meum, et permáneant óculi mei, et cor meum ibi cunctis diébus.**

Oratio.

Deus, qui sub beatíssimæ Vírginis Maríæ singulári patrocínio constitútos perpétuis benefíciis nos cumulári voluísti: præsta supplícibus tuis; ut cujus hódie commemoratióne lætámur in terris, ejus conspéctu perfruámur in cœlis. Per Dóminum.

In I. Nocturno.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. Cap. 24.

Ego ex ore Altíssimi prodívi, primogénita ante omnem creatúram: Ego feci in cœlis ut orirétur lumen indefíciens, et sicut nébula texi omnem terram: Ego in altíssimis habitávi, et thronus meus in colúmna nubis. Gyrum cœli circuívi sola, et profúndum abýssi penetrávi, in flúctibus maris ambulávi: et in omni terra steti: et in omni pópulo, et in omni gente primátum hábui: et ómnium excelléntium, et humílium corda virtúte calcávi „et in his ómnibus réquiem quæsívi“, et in hæreditáte Dómini morábor. Tunc præcépit, et dixit mihi Creátor ómnium: et qui creávit me, requiévit in tabernáculo meo, et dixit mihi: In Jacob inhábita, et in Israël hæreditáre, et in eléctis meis mitte radíces.

℟. Vidi speciósam sicut colúmbam ascendéntem désuper rivos aquárum; cujus inæstimábilis odor erat nimis in vestiméntis ejus: * Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. ℣. Quæ est ista, quæ ascéndit per desértum sicut vírgula fumi, ex aromátibus myrrhæ et thuris? Et.

Lectio ii.

Ab inítio, et ante sǽcula creáta sum, et usque ad futúrum sǽculum non désinam, et in habitatióne sancta coram ipso ministrávi. Et sic in Sion firmáta sum, et in civitáte sanctificáta simíliter requiévi, et in Jerúsalem potéstas mea. Et radicávi in pópulo honorificáto, et in parte Dei mei hæréditas illíus, et in plenitúdine Sanctórum deténtio mea. Quasi cedrus exaltáta sum in Líbano, et quasi cypréssus in monte Sion: quasi palma exaltáta

sum in Cades, et quasi plantátio rosæ in Jéricho: Quasi olíva speciósa in campis, et quasi plátanus exaltáta sum juxta aquam in platéis. Sicut cinnamómum, et bálsamum aromatízans odórem dedi: quasi myrrha elécta dedi suavitátem odóris: et quasi storax, et gálbanus, et úngula, et gutta, et quasi Líbanus non incísus vaporávi habitatiónem meam, et quasi bálsamum non mixtum odor meus.

℟. Quæ est ista, quæ ascéndit sicut auróra consúrgens, pulchra ut luna, elécta ut sol, * Terríbilis ut castrórum ácies ordináta? ℣. Fília Sion, tota formósa, et suávis es, pulchra ut luna, elécta ut sol. Terríbilis.

Lectio iii.

Ego quasi terebínthus exténdi ramos meos, et rami mei honóris et grátiæ. Ego quasi vitis fructificávi suavitátem odóris: et flores mei fructus honóris, et honestátis. Ego mater pulchræ dilectiónis, et timóris, et agnitiónis, et sanctæ spei. In me grátia omnis viæ et veritátis, in me omnis spes vitæ et virtútis. Transíte ad me omnes, qui concupíscitis me, et a generatiónibus meis implémini: Spíritus enim meus super mel dulcis, et hæréditas mea super mel et favum: memória mea in generatiónes sæculórum. Qui edunt me, adhuc esúrient, et qui bibunt me, adhuc sítient. Qui audit me, non confundétur: et qui operántur in me, non peccábunt. Qui elúcidant me, vitam ætérnam habébunt.

℟. Quæ est ista, quæ procéssit sicut sol, et formósa tamquam Jerúsalem? * Vidérunt eam fíliæ Sion, et beátam dixérunt, et regínæ laudavérunt eam. ℣. Et sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. Vidérunt. Glória Patri. Vidérunt.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Bernárdi Abbátis.

Lectio iv.

De Verb. Apoc. cap. 12.

Fidélis plane, et præpotens mediátor Dei et hóminum homo Christus Jesus. Nec ipsa

Múlier benedícta in muliéribus vidébitur otiósa: inveniétur équidem locus ejus in hac reconciliatióne. Opus est enim mediatóre ad Mediatórem istum, nec alter nobis utílior quam María. Quid ad Maríam accédere trépidet humána fragílitas? Nihil austérum in ea, nihil terríbile. Quod si (ut vere sunt) plena ómnia pietátis, et grátiæ, plena mansuetúdinis, et misericórdiæ, quæ ad eam pértinent, invéneris, age grátias ei, qui talem tibi mediatrícem benigníssima miseratióne provídit. Omnibus ómnia facta est, ómnibus misericórdiæ sinum áperit, ut de plenitúdine ejus accípiant univérsi: captívus redemptiónem, æger curatiónem, tristis consolatiónem, peccátor véniam, justus grátiam, Angelus lætítiam, dénique tota Trínitas glóriam.

℟. Signum magnum appáruit in cœlo, múlier amícta sole, et luna sub pédibus ejus: * Et in cápite ejus coróna stellárum duódecim. ℣. Fundaménta ejus in móntibus sanctis, díligit Dóminus portas Sion super ómnia tabernácula Jacob. Et.

Lectio v.

Nimírum ea est, quæ velut álterum solem índuit sibi. Quemádmodum enim ille super bonos et malos indifferénter óritur, sic ipsa quoque prætérita non díscutit mérita; sed ómnibus sese exorábilem, ómnibus clementíssimam præbet, ómnium dénique necessitátes amplíssimo quodam miserátur afféctu. Nam et deféctus omnis sub ea, et quidquid fragilitátis seu corruptiónis est, excellentíssima quadam sublimitáte præ cǽteris ómnibus excédit et supergréditur creatúris, ut mérito sub ejus pédibus luna esse dicátur. Amplectámur Maríæ vestígia, fratres mei, et devotíssima supplicatióne beátis illíus pédibus provolvámur: teneámus eam nec dimittámus, donec benedíxerit nobis. Virtus Altíssimi obumbrábit tibi. Nihil ítaque mirum, si sub tali umbráculo, talis étiam a mulíere sustineátur amíctus. Múlier amícta sole. Induímini Dóminum Jesum Christum.

Quam familiáris ei facta es, Dómina! quam próxima, immo, quam íntima fíeri meruísti! quantam invenísti grátiam apud Deum! In te manet, et tu in eo, et vestis eum, et vestíris ab eo. Vestis eum substántia carnis, et vestíris ab eo glória suæ majestátis.

℟. Quæ est ista, quæ progréditur quasi auróra consúrgens, * Pulchra ut luna, eléćta ut sol? ℣. Quasi arcus refúlgens inter nébulas glóriæ, et quasi flos rosárum in diébus vernis. Pulchra.

Lectio vi.

In cápite (inquit) ejus coróna stellárum duódecim. Dignum plane stellis coronári caput, quod et ipsis longe clárius micans, ornet eas pótius quam ornétur ab eis. Quidni corónent sídera, quam sol vestit? Sicut dies verni circúmdabant eam flores rosárum, et lília convállium. Quis illas ǽstimet gemmas? Quis stellas nóminet quibus Maríæ régium diadéma compáctum est? Supra hóminem est corónæ hujus ratiónem expónere, indicáre compositiónem. In ea fere spécie anno millésimo quingentésimo trigésimo primo mirabíliter picta Deíparæ imágo Méxici apparuísse fertur, quæ íníbi loci prope urbem, ubi pio neóphyto ædem sibi sacram prodígio dícitur designásse, magnífico excépta templo, ingénti cólitur populórum ac miraculórum frequéntia. Quam proptérea uti præsentíssimum advérsus públicas privatásque calamitátes præsídium, Archiepíscopus Mexicánus, et réliqui étiam illárum pártium Antístites, ómnium Ordinum consensióne, in primáriam adlégit novæ Hispániæ patrónam, ritéque eléctam Benedíctus Décimus quartus auctoritáte apostólica declarávit, atque Offícium proprium, et Missam sub título beátæ Vírginis Maríæ Guadalupénsis, recitári concéssit.

℟. Elégi, et sanctificávi locum istum: * Ut sit ibi nomen meum, et permáneant óculi mei, et cor meum ibi cunctis diébus. ℣. Non fecit táliter omni natióni, et judícia sua non manifestávit eis. Ut. Glória Patri. Ut.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 1.

In illo témpore: Exsúrgens María, ábiit in montána cum festinatióne in civitátem Juda. Et intrávit in domum Zacharíæ, et salutávit Elísabeth. Et réliqua.

Homilía sancti Bernárdi Abbátis.

De Verb. Apoc. c. 12. circa finem.

Mirabátur Elísabeth persónam veniéntis, dicens: Unde hoc mihi ut véniat Mater Dómini mei ad me? Commendábat et vocem salutántis adjíciens: Ut facta est vox salutatiónis tuæ in áuribus meis, exsultávit in gáudio infans in útero meo; et beatificábat fidem credéntis: Beáta, ínquiens, quæ credidísti. Magna quidem præcónia: sed et devóta humílitas nihil sibi passa retinére, in eum magis univérsa refúdit, cujus in se benefícia laudabántur.

℟. Felix namque es, sacra Virgo María, et omni laude digníssima! * Quia ex te ortus est sol justítiæ, Christus Deus noster. ℣. Ora pro pópulo, intérveni pro clero, intercéde pro devóto feminéo sexu: séntiant omnes tuum juvámen, quicúmque célebrant tuam sanctam festivitátem. Quia ex te.

Lectio viii.

Tu, inquit, magníficas Matrem Dómini, sed magníficat ánima mea Dóminum. In voce mea fílium pérhibes exsultásse in gáudio, sed exsultávit spíritus meus in Deo salutári meo, et ipse quoque tamquam amícus sponsi gaudet ad vocem sponsi. Beátam esse dicis quæ crédidi: sed credulitátis et beatitúdinis causa respéctus est supérnæ pietátis; ut ex hoc magis beátam me dicant omnes generatiónes, quia ancíllam húmilem et exíguam respéxit Deus. Verúmtamen numquid putámus, fratres, Elísabeth sanctam in eo quod per Spíritum útique loquebátur errásse? Absit. Beáta plane quam respéxit Deus, et beáta quæ crédidit. Hic enim magnus di-

vínæ respectiónis éxstitit fructus.

℟. Beátam me dicent omnes generatiónes, * Quia fecit mihi Dóminus magna, qui potens est, et sanctum nomen ejus. ℣. Et misericórdia ejus a progénie in progénies timéntibus eum. Quia. Glória Patri. Quia.

Lectio ix.

Ineffábili síquidem artifício Spíritus supervéniens tantæ humilitáti magnanímitas tanta, in secretário virgínei cordis accéssit, ut quod vidélicet nec humílitas tanta mínuit magnanimitátem, nec magnanímitas tanta humilitátem. Sed cum in sua æstimatióne tam húmilis esset, nihilóminus et in promissiónis credulitáte magnánimis: ut quæ nihil áliud, quam exíguam sese reputábat ancíllam, ad inscrutábile sacraméntum nullátenus se dubitáret eléctam, et veram Dei et hóminis Genitrícem créderet mox futúram. Jam te, Mater misericórdiæ, per ipsum sinceríssimæ tuæ mentis afféctum, tuis jacens provolúta pédibus Luna mediatrícem sibi apud Solem Justítiæ constitútam devótis supplicatiónibus interpéllat, ut in lúmine tuo vídeat lumen, et solis grátiam tuo mereámur obténtu, quam vere amávit præ ómnibus, et ornávit, stola glóriæ índuens, et corónam pulchritúdinis ponens in cápite tuo. Te Deum.

Ad Bened. Ant. Non fecit táliter omni natióni, et judícia sua non manifestávit eis.

Oratio ut supra. 6*

In II. Vesperis.

Ad Magnif. Ant. Leva in circúitu óculos tuos, et vide: Omnes isti congregáti sunt; venérunt tibi: fílii tui de longe vénient, et fíliæ tuæ de látere surgent.

Die 14. Decembris.

S. Eulaliæ Emerit. Virg. et Mart.

Duplex.

Omnia de Communi Virg., præter sequentia.

In I. Vesperis.

Ant. de Laud. 17*

Hymnus.

Vírginis laudes cánimus pudícæ,
Mille quæ sertis redimíta frontem,

Dúplices palmas méruit reférre
Sánguine partas.

Tecta festína egréditur patérna;
Nec timet noctem, pavet aut tenébras,
Prævia sed luce áperit rubéta
Cœlicus ordo.

Intrat et passu Eméritam velóci,
Júdicis durum stetit ad tribúnal,
Arguens cæcas veneráre gentes
Númina vana.

Dúlcibus verbis, studiísque tentat
Prætor emollíre ánimum puéllæ,
Offerat saltem pia thura divis,
Cǽsari placens.

Illa falláces rénuit loquélas:
Nulla promíssa allíciunt, iníquis
Pérnegat sensus: velut alta rupes
Flúctibus obstat.

Sit decus Patri, genitǽque Proli,
Et tibi compar utriúsque virtus,
Spíritus semper, Deus unus, omni
Témporis ævo. Amen.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde et regna.

Ad Magnif. Ant. Beáta Eulália, úngulis férreis usque ad ossa dilaniáta, læto ore notas númerans, dicébat: Nunc, Christe Jesu, in meo córpore his notis fórtius inscríberis. Deléctat me hos ápices légere, qui tua trophǽa, noménque tuum sánguinis púrpura scripta loquúntur.

Oratio ut ad Laudes. 17*

Ad Matutinum.

Invit. Regem Vírginum Dóminum * Veníte, adorémus.

Ps. Veníte exsultémus.

Hymnus.

Infremit prætor rabiéque frendet,
Vérbera inténtat, móveant ut puéllam:
Cuncta frustra; fórtior et resístit
Ipsa tyránno.

Ungulæ carnes lániant cruéntæ;
Virgo sed plagas númerans hiúlcas,

Gaudet, et Christi célebrat triúmphos
Voce sonóra.

Præstat inscríptos ápices notáre
Púrpura tinctos, quibus exarántur
Nóminis magni alma tui trophǽa,
Máxime Christe:

Inquit: At prætor fúriis prehénsus,
Bálneat fervénte óleo mamíllas:
Calce, tum rivis férvidis aquárum
Corpus adúrit.

Attamen calce, ex liquidóve plumbo,
Nulla nec parva Euláliam favílla
Lædit: expérta ómnia temperáta
Virgo decóra.

Sit decus Patri, genitǽque Proli,
Et tibi compar utriúsque virtus
Spíritus semper, Deus unus, omni
Témporis ævo. Amen.

In I. Nocturno.

Ant. Beáta Eulália Deo timoráta, mente et córpore casta, ac religióne pudíca, docebátur a Donáto presbýtero.

Psalmi de Comm. Virg.

Ant. Ab infántia rudiméntis Christi confitéri docebátur.

Ant. Annos adolescéntiæ pene ingréssa, fidem, quam sancta devotióne concéperat, ánimo fortióre servábat.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

℟. i. Diem festum sacrátæ vírginis Euláliæ celebrémus: quáliter passa sit ad memóriam revocémus: tertiodécimo ætátis anno, mortem superándo, vitam invénit: * Quia solum vitæ diléxit Auctórem. ℣. Infántia quidem computabátur in annis, sed erat senéctus mentis imménsa. Quia.

℟. ii. Ab ipsa infántia Christi fidem edócta, non solum exácte ritus christiános servábat, verum dari sibi occasiónem expetébat, qua per martýrium ad cœlum posset evoláre: * Quia fidem, quam sancta devotióne concéperat, ánimo for.

tióre servábat. ℣. Hæc est virgo sápiens, et una de número prudéntum. Quia.

℟. iii. Euláliam patérna cura ob metum persecutiónis in villa tenébat abscónditam, thoro dicátam, et váriis crepúndiis ut custódiam deliníret, oblátis, quæ ómnia repúlerat: * Quia Christo sponso suo se totam devóverat. ℣. Hæc est, quæ nescívit thorum in delícto: habébit fructum in respectióne animárum sanctárum. Quia. Glória Patri. Quia.

In II. Nocturno.

Ant. Virgo magnánima nocte consúrgens, læta progrédiens, ardénti desidério ad martýrium properábat.

Ant. Nocte viam secúta virgo, lucem hábuit pro duce, et diem méruit.

Ant. Convirgináli suæ Júliæ comitánti dixit: Notum sit tibi, dómina soror, quia etsi novíssima vado, prior pátiar.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Lectio iv.

Eulália virgo, Libérii nóbilis Emeriténsis civis fília, a presbýtero Donáto fidem Christi edócta, patérna cura, ob metum persecutiónis sub Maximiáno Imperatóre, in loco, qui dicebátur Porcejána, et paréntis posséssio erat, in fínibus provínciæ Béticæ, prope Eméritam milliário trigésimo, custodiebátur cum Felíce confessóre, et Júlia vírgine, alísque Deum timéntibus. Adeo síquidem ejus viri boni præcéptis Eulália sitiénter adhǽsit, ut non christiános solum exácte ritus serváret, verum dari sibi occasiónem expéteret, qua per martýrium posset ad cœlum evoláre. Audiens autem Daciánum multos Christianórum torméntis affícere ob Christi nomen, egréssa domo nocte, pédibus per ínvia pergens, una cum Júlia sibi convirgináli (quæ étiam eódem die martýrium passa est) in civitátem devénit.

℟. Audiens Eulália sævítiam tyránni, et Christianórum cruciátus, latíbula

perósa noctu septa, claustráque fugax áperit, et iter ingréditur per ínvia, et vépribus óbsita loca, * Angélico tamen comitáta choro, et luce cœ́litus demíssa. ℣. Hæc est virgo sápiens, quam Dóminus vigilántem invénit. Lucérna pédibus meis verbum tuum, et lumen sémitis meis. Angélico.

Lectio v.

Civitátem autem ingréssa, ad tribúnal Calphurniáni, quem legátum in urbe Emérita Daciánus relíquerat, accédens, increpáre cœpit illíus sævítiam, et insániam, quod Deum verum coléntes supplíciis vexáret, et dæmonum simulácra cólere fáceret. Quam Præses áudiens primum verbis demulcére aggréditur, ne in tam ténera ætáte (tertiumdécimum enim annum agébat) vitam pérdere vellet. Adhortabátur étiam, ut diis incénsum adoléret. Quod beáta virgo rénuens, fústibus cǽditur, et úngulis ab utróque látere usque ad ossa dilaniátur. In quo torménto virgo læto ore notas númerans, in hæc verba prorúpit: Scríberis ecce mihi, Dómine, quam juvat hos ápices légere, qui tua, Christe, trophǽa notant: noménque tuum elíciti sánguinis púrpura lóquitur.

℟. Beáta Eulália lætíssime, et constánter festinábat ad martýrium, * Quasi ad épulas invitáta: et agónem suum Dómino précibus commendábat. ℣. Nobílibus orta natálibus, ab ignóbili gaudens trahebátur ad martýrium. Quasi.

Lectio vi.

Ad hæc insániens Præses jussit êam collo tenus in vivam calcem immérgi, aqua superinfúsa, ipsámque vírginem liquefácto plumbo perfúndi. Verum cum nec ardor ille Euláliæ nocéret, novíssime in equúleo exténditur et ardéntibus fácibus, lampadibúsque látera ejus adurúntur, quarum flammam in caput, et fáciem involitántem virgo apérto ore hausit. Unde progrédiens colúmba candidíssima in cœlum, spectántibus cunctis, evolávit quarto Idus Decémbris. Lictóribus autem fugiéntibus, sancto córpore in equúleo relícto,

magna nivis cópia descéndit, quæ forum, corpúsque virgíneum vice líntei cándidi tegébat. Inde clam a Christiánis ablátum sepultúræ tráditum est, et in Hispaniárum devastatióne a Sarracénis, in Oveténsem ecclésiam translátum est, ubi magna cum veneratióne cólitur. Eámque Urbánus Octávus, Póntifex Máximus, in Patrónam perpétuam dicti episcopátus Oveténsis concéssit, anno Incarnatiónis Dómini millésimo sexcentésimo trigésimo nono.

℟. Ad passiónem ducta Eulália tyránno dixit: Quid perséqueris Christiános, et níteris in vanum pérdere vírginem Dei? * Dóminus me docet in veritáte sua: ídeo non sedúces adolescéntiam meam. ℣. Ego annórum sum trédecim, putásne ætátem meam tuo posse terróre turbári? Dóminus. Glória Patri. Dóminus.

In III. Nocturno.

Ant. Dóminus docet me in veritáte sua: ídeo non sedúces adolescéntiam meam.

Ant. Terrénæ vitæ blandiméntis non deléctor, álteram beátam spero vitam.

Ant. Hábeo sponsum dívitem, immortálem, qui te tuósque perdet.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Lect. de Homil. in Evang. Símile erit . . . decem virgínibus. de Comm.

℟. vii. Divérsis tormentórum genéribus maceráta, pendens in equúleo, super his ómnibus gloriabátur Eulália, commémorans se ipsam, in quibus se ab infántia præparáverat. * Omnibus se audiéntibus exhórtans dicébat: ℣. Credi opórtet unum et verum Deum Patrem cœléstem, et Jesum Christum Fílium ejus omnipoténtem cum Spíritu sancto adorándum, qui est benedíctus in sǽcula. Omnibus.

℟. viii. Ardéntibus fácibus lampadibúsque ejus látera aduréntibus, eárum flammam in caput et fáciem involitántem ore apérto hausit virgo. * Ex quo pródiens colúmba candi-

díssima, spectántibus cunctis, in cœlum evolávit. ℣. En diléctus meus lóquitur mihi: Surge, própera amíca mea, colúmba mea, formósa mea, et veni. Ex. Glória Patri. Ex.

Ad Laudes

et per Horas.

Ant. 1. Beáta Eulália * fide plena, spe intrépida, caritáte flagrans, ad martýrium sponte festinábat.

Psalmi de Dominica.

2. Crudélibus laceráta verbéribus,* fortióri ánimo Prætóris sævítiam, et Cǽsaris vanam religiónem increpábat.

3. Tamquam aurum * in fornáce probáta, laudes Dómino decántans, incólumis exívit a flammis.

4. Benedíco te, * Pater Dómini mei Jesu Christi, quia per Fílium tuum nec vérbera, nec ignis, nec calx, nec plumbum nocuére córpori meo.

5. Qua Spíritus sanctus * spécie apparére non dedignátur, Euláliæ spíritus ad cœléstem paradísum evolávit.

Hymnus.

Lámpades postrémo vírgini ligátæ
Applicat, quæ ignem caput occupántem
Transfert in pectus, hiantéque ore
Hausit apérto.

Spíritus formam récipit colúmbæ,
Quæ volans cœlum pénetrat corúscum:
Cóntremit lictor fúgiens, relícto
Córpore solo.

Membra tam sæve laceráta nuda
Cóntegit cœlum nive decidénte:
Donat hæc pura Atálicos amíctus
Artubus almis.

Virgo, quæ es firma Eméritæ colúmna,
Astures fortes fóveas beníngna;
Qui tibi semper réferant Patrónæ
Omnia fausta.

Audias quod nos férimus lubénter
Súpplices votum: récipe, et secúnda
Témpora indúlge, ut tibi personémus
Cármina sancta.

Sit decus Patri, genitǽque Proli,
Et tibi compar utriúsque Virtus,
Spíritus semper Deus unus omni
Témporis ævo. Amen.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Bened. Ant. **Beáta Eulália dum lampádibus ardéntibus urerétur, Prætóri dixit: Assum est jam corpus meum, jube sale conspérgi, ne cœlésti Sponso insípidum prǽpares holocaústum.**

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui infírma mundi éligis, ut fórtia quæque confúndas: da nobis in festivitáte sanctæ Vírginis, et Mártyris tuæ Euláliæ cóngrua devotióne gaudére; ut et poténtiam tuam in ejus passióne laudémus, et promíssum nobis percipiámus auxílium. Per Dóminum.

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. ℣. **Diffúsa.**

Ad Magnif. Ant. **Ad conspéctum colúmbæ prodeúntis ab ore beátæ Euláliæ, pávidi fúgiunt lictóres, relícto corpúsculo nudo, quod nix e cœlo súbito demíssa, vice lintéoli candidíssimi opéruit.**

Die 17. Decembris.

S. Melchiadis Papæ Mart.

Semiduplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequentia.

Oratio. **Infirmitátem.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Melchíades Afer post Eusébium Románam ténuit Ecclésiam. Qui cum adhuc présbyter esset, misit diáconos cum lítteris Maxéntii imperatóris, et lítteris præfécti prætórii ad Urbis præféctum, ut ea loca recíperet, quæ fúerant Christiánis témpore persecutiónis abláta. Réddita autem ecclésiis pace, Constantínum Augústum adivére Donatístæ, ut in eórum contra Cæciliánum Carthaginiénsem epíscopum causa júdices daret. Quibus Constantínus respóndit: Petístis a me in

sæculo judícium, cum ego ipse Christi judícium exspéctem. Attamen dati sunt júdices epíscopi tres, missíque Romam ad Melchíadem Pontíficem, ut ibi pro fratrum concórdia et unitáte sýnodus cogerétur.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

In Urbem ítaque hi tres profécti convenéruntcum áliis quíndecim epíscopis, ipsóque Melchíade, in domum Faustæ in Lateránis, ubi causa discússa Cæciliánus ómnium episcopórum senténtiis ínnocens est pronuntiátus, et ejúsdem Melchíadis decréto judícium est clausum. Ut autem Donatístæ cathólicæ uniréntur Ecclésiæ, Melchíades (prout scribit sanctus Augustínus) tamquam vir óptimus, fílius christiánæ pacis, et pater christiánæ plebis ádmodum labórávit, obláta étiam conditióne, ut quibuscúmque in locis duo essent contrariárum factiónum epíscopi, is confirmarétur, qui prior fuísset ordinátus, et álteri plebs ália regénda providerétur.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Sanxit, ne ulla ratióne die domínico, aut quinta féria, quis fidélium jejunáret, quia eos dies quasi sacro jejúnio deputátos pagáni celebrábant. Item státuit, ut oblatiónes consecrátæ per epíscopum, quæ dicebántur ferméntum, per ecclésias dirigeréntur; ne presbýteri in suis títulis una cum suis plébibus celebrántes, se ab epíscopi communióne separátos judicárent. Qui cum in persecutióne Maximiáni multa passus esset, tandem sub Constantíno quiévit in Dómino, quarto Idus Decémbris, sepultúsque est in cœmetério Callísti via Appia. Una ordinatióne creávit presbýteros sex, diáconos quinque, epíscopos per divérsa loca úndecim.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. **Si quis venit ad me.** de eodem Communi 1. loco.

℟. viii. **Dómine prævenísti.**

Die 18. Decembris.
Exspectationis Partus B. M. V.

Duplex majus.

Ut in Appendice Breviarii eadem die.

Die 20. Decembris.
S. Dominici Silensis Abbatis.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui Ecclésiam tuam beáti Domínici Confessóris tui præcláris vitæ méritis decorásti, et in liberándis captívis gloriósis lætificásti miráculis: concéde nobis fámulis tuis; ut et ipsíus instruámur exémplis, et ab omni vitiórum servitúte ejus patrocínio liberémur. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Domínicus, abbas, honéstis paréntibus natus est Cannis, oppídulo ad radíces Jubédæ montis in Cantábris. Quem ab ipsa puerítia mirus monásticæ vitæ ardor occupávit: ádeo ut, relícta gregis patérni cura, in solitúdinem secésserit. Sed cum parum ei tuta viderétur illa solitúdo, insígne sancti Æmiliáni cœnóbium ádiit, ubi cum diu sub hábitu, et disciplína monástica vixísset, magna sanctitátis opinióne ecclésiæ Cannárum regéndæ præfícitur; inde in cœnóbium sancti Æmiliáni revocátus, Prior effícitur. Verum dum Cantabrórum regi quædam a cœnóbio injúste exigénti, constantíssime resístit, ab eódem in Jubédæ montis ínvia, duóbus mónachis comítibus, actus est. Qui ejus furóri cédere cúpiens, ad Ferdinándum, Castéllæ et Legiónis regem, nóminis ejus primum, se cóntulit. Qui viri Dei sanctitáte motus, illum ad se adeúntem benígne et honorífice excépit, et cœnóbio sancti Sebastiáni præésse vóluit: áddito ab Epíscopo diœcesáno abbátis título.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Erat autem ipse locus infréquens, útpote qui sterílibus quibúsdam Jubé-

dæ montis cóllibus subjáceat, qui mons ipse Celtíberos tangit. At claritáte miraculórum, quæ quotídie per servum suum Domínicum operabátur Deus, tam céleber, ac frequens factus est; ut eo témpore per Hispániam nullus illústrior esset. Nulla enim ferme morbórum génera erant, quæ Domínici précibus ab hóminum corpóribus non pelleréntur. Unde cœnóbio in augustiórem formam eréсto, magno étiam monachórum número coáluit, régibus, ac pópulis multa illi certátim offeréntibus: quin étiam singulári privilégio servum suum insignívit Dóminus, ut Christiáni, qui apud Mahometános vincti multis ferri pondéribus tenebántur, invocáto Domínico, liberaréntur.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Demum gravi morbo corréptus, Ecclésiæ Sacraméntis devotíssime suscéptis, migrávit ad Dóminum anno Dómini millésimo septuagésimo quarto. Eo autem die quo migrávit a córpore, visa est a púeris quibúsdam illíus ánima tríplici coróna decoráta in cœlum subvoláre. Corpus vero ejus in eódem cœnóbio cónditum hódie cérnimus, quod sanctum Domínicum de Silos appellámus. Ad cujus sepúlchrum orans Joánna, Felícis Guzmáni uxor, olim infœcúnda, fílium impetrávit, cui sancti hujus viri proptérea nomen impósuit. Quod quidem ipse mira vitæ sanctitáte sacróque Prædicatórum Ordine institúto, multo réddidit illústrius, quam accépit.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homil. in Evang. **Ecce nos relíquimus**, de Comm. Abbat.

Die 23. Decembris.

Beati Nicolai Factoris

Confessoris.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui beátum Nicoláum Confessórem tuum, ineffábili caritátis tuæ igne succénsum, te puro corde sectári fecísti: da nobis fámulis tuis; ut

eódem spíritu repléti, et caritáte fervéntes, viam mandatórum tuórum inof fénso pede currámus. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

At si venerit in Sabbato Quatuor Temp., de Communi Conf. non Pont. 2. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Nicoláus Valéntiæ Edetanórum piis paréntibus ortus, ab ineúnte ætáte præclára futúræ sanctitátis édidit documénta. Quinque enim annos natus ter síngulis hebdómadis jejunábat, pane tantum et aqua conténtus. Obsónia sibi paráta alácriter paupéribus elargiebátur; atque egenórum et leprosórum mánibus, tibiísque, sánie licet manántibus, pia óscula dabat. Quibus sane, aliísque christiánæ perfectiónis exémplis fámula domus Maura commóta, mahométicam ejurávit superstitiónem. Adoléscens ægrótos in nosocomíis crebro invisébat, própriis ipse mánibus illis inserviébat, omníque stúdio nóbiles viros, ac matrónas civitátis ad id óperis alliciébat. Quæ, et ália miránda pietátis et caritátis ópera, in quibus miríﬁce enítuit, ad mortem usque nunquam dimísit. Mundi suíque contémptor, pecúniæ summam ei ad connúbium oblátam strénue recusávit: ac paréntum blandiméntis, ipsum in matrimónium collocáre adniténtium, invícta constántia réstitit. Exínde de regulári áliquo Institúto amplecténdo sério cogitáre cœpit. Itaque Observántiæ sancti Francísci nomen dare decérnens, ad cœnóbium sanctæ Maríæ a Jesu Valéntiæ clánculum secéssit, ibíque non tam précibus, quam lácrymis a Superióre hábitum obtínuit. Tyrocínio exácto, professiónem emísit, sacrísque ordínibus initiátus, verbi Dei prædicatióni totum se dedit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Elucébat in eo summa vitæ innocéntia, cómitas, verecúndia: ob quas egrégias ánimi dotes, difﬁcile dictu est, quot ad meliórem frugem tradúxerit, quotque

e vitiórum cœno ad viam salútis revocáverit. Ad hæc, priúsquam in conciónem ascénderet, ter flagris se cædere consuévit. Diris subínde cilíciis, flagéllis, ac jejúniis corpus suum contínue macerábat, nullíque umquam pepércit afflictatióni ad pravas affectiónes cohibéndas. Nudis semper pédibus incéssit: cogénte vero morbo, subjécta obtéctus sólea, ac símplici conténtus túnica. Noctes sæpe insómnes tradúxit; ac pro eo, quo erga Jesu Christi passiónem æstuábat amóre, binos íntegros annos ad Crucifíxi pedes excubásse, memóriæ est próditum. Vultus ejus, etsi pœniténtia attrítus, singulári tamen Dei grátia végetus semper, et venústus appáruit. Obediéntia, paupertáte, et pudicítia emícuit: nitidámque consciéntiam suam, quam nulla mortáli labe umquam fœdásse perhibétur, non modo sartam tectam servávit; sed dæmonem, étiam spécie mulíeris formósæ indígnis modis ad eam labefactándam túrpiter ei insidiántem, vimque faciéntem, vicit ac profligávit. Tyrónes, quibus præfuit, verbo atque exémplo ad perfectiónem evéhere sédulo curávit. Truculéntis, desperatísque homínibus necem sibimetípsis suspéndio inférre conántibus, supérno lúmine affllátus præsto ádstitit, e mortis límine faucibúsque dæmonis liberávit, et ad críminis confessiónem addúxit. Sanctis Ludovíco Bertrándo, et Pascháli Baylon, aliísque viris, doctrína et sanctitáte conspícuis, fuit acceptíssimus et ab iísdem ob vitæ sanctimóniam summis laúdibus celebrátus.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

A Joánna Austríaca, Philíppi Secúndi soróre, Matrítum accítus, excalceatárum Moniálium, quas vocant Regálium, confessárii munus laudabíliter obívit. Oratióni, et meditatióni júgiter addíctus, non semel a terra elevátus visus fuísse dícitur, ac frequéntes ádeo éxtases passus, ut intérdum vigínti quátuor horas in raptu deprehénsus, diúque noctúque passim, et ubíque

locórum ejúsmodi delíciis perfruerétur, fácie ut plúrimum inflammáta, luce ex ea irradiánte, et uréntibus étiam cárnibus. Idque frequéntius ei contingébat in meditándis sacris fídei mystériis: potíssimum vero oriebátur ex ferventíssimo amóre, quo erga sacratíssimam Eucharístiam flagrábat: quare aliquándo inter Eucharísticum panem distribuéndum non solum miris extásibus extra se rapi, verum et sacras Formas ad dígitos suos saltáre, raro quidem prodígio, observátum perhibétur. Singulári in Deum amóre, ac in Vírginem Matrem pietáte effúlsit; plurimísque supérnis charismátibus fuit exornátus. Méritis tandem, et labóribus plenus, in morbum íncidit, ac satis memorándo humilitátis exémplo, in stábulo humári, semel iterúmque efflagitávit; proximíque óbitus accépto núntio, hílari ánimo in illa verba prorúpit: Lætátus sum in his, quæ dicta sunt mihi. Sacraméntis item Ecclésiæ rite munítus, placidíssime óbiit Valéntiæ extra mœnia in convéntu Jesu. Defúncti cadáver flexíbile, végetum, ac suávem spirans odórem, novem dies, ut fidélium concúrsui fíeret satis, insepúltum remánsit. Triénnio post exhumátum, íntegrum adhuc fuit invéntum, ac Philíppo Secúndo, Hispaniárum regi, conspiciéndum exhíbitum est. Postrémo Dei servum miráculis étiam clarum Pius Sextus, Póntifex Máximus, solémni ritu Beatórum fastis adscrípsit.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Sint lumbi vestri præcíncti.** de Communi.

In Laudibus comm. Fer. Ant. **Ecce compléta.**

In II. Vesperis comm. Fer. Ant. O **Emmánuel.**

Die 19. Januarii.
B. M. V. de Bethlehem.

Duplex majus.

Ad Vesperas.

Ant. 1. **Ascéndit Joseph a Galilǽa, de civitáte Názareth in Judǽam, in civitátem David, quæ vocátur Béthlehem, ut profiterétur cum María.**

Psalm. **Dixit Dóminus.** cum reliqu. ut in Festis B. Mariæ.

2. **Compléti sunt dies Maríæ, ut páreret Fílium suum primogénitum, et pannis eum invólvit, et reclinávit eum in præsépio.**

3. **Transeámus usque Béthlehem, et videámus hoc verbum, quod factum est, quod Dóminus osténdit nobis.**

4. Et **venérunt festinántes: et invenérunt Maríam et Joseph, et Infántem pósitum in præsépio.**

5. **María autem conservábat ómnia verba hæc, cónferens in corde suo.**

Capitulum. Eccli. 24.

Ego quasi vitis fructificávi suavitátem odóris, et flores mei fructus honóris, et honestátis. Ego Mater pulchræ dilectiónis, et timóris, et agnitiónis, et sanctæ spei.

Hymnus. **Ave maris.**

℣. **Post partum, Virgo, invioláta permansísti.** ℟. **Dei Génitrix, intercéde pro nobis.**

Ad Magnif. Ant. O **admirábile commércium! Creátor géneris humáni, animátum corpus sumens, de Vírgine nasci dignátus est: et procédens homo sine sémine, largítus est nobis suam Deitátem.**

Oratio ut ad Laudes. **32***

Ad Complet., et alias Horas, in fine Hymn. dicitur

Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine.

Ad Matutinum.

Invit. S**ancta María, Dei Génitrix Virgo, * Intercéde pro nobis.**

Ps. **Veníte exsultémus.**

Hymnus. **Quem terra.**

In I. Nocturno.

Ant. Benedícta **tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui.**

Psalmi Nocturnorum ut in Festis B. M. V. per annum.

Ant. Sicut **myrrha elécta odórem dedísti suavitátis, sancta Dei Génitrix.**

Ant. Benedícta, **fília, tu a Dómino: quia per te fructum vitæ communicávimus.**

℣. **Spécie tua, et pulchritúdine tua.** ℟. **Inténde, próspere procéde, et regna.**

De Cánticis Canticórum.

Lectio i. Cap. 2.

Ego flos campi, et lílium convállium. Sicut lílium inter spinas, sic

amíca mea inter fílias. Sicut malus inter ligna silvárum, sic diléctus meus inter fílios. Sub umbra illíus, quem desideráveram, sedi, et fructus ejus dulcis gútturi meo. Introdúxit me in cellam vináriam, ordinávit in me caritátem. Fulcíte me flóribus, stipáte me malis, quia amóre lángueo. Læva ejus sub cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me. En diléctus meus lóquitur mihi: Surge, própera, amíca mea, colúmba mea, formósa mea, et veni. Jam enim hiems tránsiit, imber ábiit, et recéssit. Flores apparuérunt in terra nostra, tempus putatiónis advénit: vox túrturis audíta est in terra nostra, ficus prótulit grossos suos: víneæ floréntes dedérunt odórem suum.

℟. O magnum mystérium, et admirábile sacraméntum, ut animália vidérent Dóminum natum, jacéntem in præsépio! * Beáta Virgo, cujus víscera meruérunt portáre Dóminum Christum! ℣. Ave María, grátia plena, Dóminus tecum. Beáta.

Lectio ii.

Surge, amíca mea, speciósa mea, et veni: colúmba mea in foramínibus petræ, in cavérna macériæ, osténde mihi fáciem tuam, sonet vox tua in áuribus meis: vox enim tua dulcis, et fácies tua decóra. Cápite nobis vulpes párvulas, quæ demoliúntur víneas: nam vínea nostra flóruit. Diléctus meus mihi, et ego illi, qui páscitur inter lília, donec aspíret dies, et inclinéntur umbræ. Revértere: símilis esto, dilécte mi, cápreæ, hinnulóque cervórum super montes Bether. Adjúro vos, fíliæ Jerúsalem, per cápreas, cervósque campórum, ne suscitétis, neque evigiláre faciátis diléctam, quoadúsque ipsa velit. Quæ est ista, quæ ascéndit per desértum, sicut vírgula fumi ex aromátibus myrrhæ, et thuris, et univérsi púlveris pigmentárii?

℟. Confirmátum est cor Vírginis, in quo divína mystéria, Angelo nuntiánte, concépit; tunc speciósum forma præ fíliis hóminum castis suscépit viscéribus: * Et benedícta in ætérnum,

Deum nobis prótulit, et hóminem. ℣. Domus pudíci péctoris templum repénte fit Dei: intácta nésciens virum, verbo concépit Fílium. Et.

Lectio iii.

En léctulum Salomónis sexagínta fortes ámbiunt ex fortíssimis Israël, omnes tenéntes gládios et ad bella doctíssimi: uniuscujúsque ensis super femur suum propter timóres noctúrnos. Férculum fecit sibi rex Sálomon de lignis Líbani: colúmnas ejus fecit argénteas, reclinatórium áureum, ascénsum purpúreum: média caritáte constrávit propter fílias Jerúsalem. Egredímini, et vidéte, fíliæ Sion, regem Salomónem in diadémate, quo coronávit illum mater sua in die desponsatiónis illíus, et in die lætítiæ cordis ejus. Quam pulchra es, amíca mea, quam pulchra es! Oculi tui columbárum, absque eo quod intrínsecus latet. Capílli tui sicut greges caprárum, quæ ascendérunt de monte Gálaad. Duo úbera tua, sicut duo hínnuli cápreæ gemélli, qui pascúntur in líliis.

℟. Benedícta, et venerábilis es, Virgo María, quæ sine tactu pudóris invénta es Mater Salvatóris: * Jacébat in præsépio, et fulgébat in cœlo. ℣. Dómine, audívi audítum tuum, et tímui: considerávi ópera tua, et expávi, in médio duórum animálium. Jacébat. Glória Patri. Jacébat.

In II. Nocturno.

Ant. Speciósa facta es, et suávis in delíciis tuis, sancta Dei Génitrix.

Ant. Pulchrióra sunt úbera tua vino, et odor vestimentórum tuórum super ómnia arómata.

Ant. Sicut lætántium ómnium nostrum habitátio est in te, sancta Dei Génitrix.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Sermo sancti Leónis Papæ.

Lectio iv.

Serm. i. de Nativ. Domini.

Virgo régia Davídicæ stirpis elígitur, quæ sacro gravidánda fœtu, divínam, humanám-

que prolem prius concípe-ret mente quam córpore: et ne supérni ignára con-sílii ad inusitátos pavéret affátus, quod in ea operán-dum erat a Spíritu sancto, collóquio discit angélico, nec damnum credit pudó-ris Dei Génitrix mox fu-túra. Cur enim de conce-ptiónis novitáte despéret, cui efficiéntia de Altíssimi virtúte promíttitur? Con-firmátur credéntis fides éti-am præeúntis attestatióne miráculi, donatúrque Elísa-beth inopináta fœcúnditas, ut qui concéptum déderat stérili, datúrus non dubita-rétur et vírgini. Verbum ígitur Dei, Deus, Dei Fí-lius, qui in princípio erat apud Deum, per quem facta sunt ómnia, et sine quo factum est nihil, propter liberándum ab ætérna mor-te hóminem factus est ho-mo.

℟. Beáta víscera Maríæ Vírginis, quæ portavérunt ætérni Patris Fílium: et beáta úbera quæ lactavé-runt Christum Dóminum: * Qui pro salúte mundi de Vírgine nasci dignátus est. ℣. Dies sanctificátus illú-xit nobis: veníte, gentes, et adoráte Dóminum. Qui.

Lectio v.

Serm. ii. de Nat. Domini.

Adveniéntibus ergo tem-póribus, dilectíssimi, quæ redemptióni hóminum fúerant præstitúta, ingrédi-tur hæc ínfima Jesus Chri-stus Dóminus noster, de cœlésti sede descéndens, et a patérna glória non recé-dens, novo órdine, nova nativitáte generátus. Novo órdine, quia invisíbilis in suis, visíbilis factus est in nostris; incomprehensíbi-lis, vóluit comprehéndi; ante témpora manens, esse cœpit ex témpore; univer-sitátis Dóminus servílem formam obumbráta maje-státis dignitáte suscépit; impassíbilis Deus non de-dignátus est homo esse pas-síbilis, et immortális mortis légibus subjacére. Nova au-tem nativitáte génitus est, concéptus a vírgine, natus ex vírgine, sine patérnæ carnis concupiscéntia, sine matérnæ integritátis injú-ria: quia futúrum hóminum Salvatórem talis ortus de-cébat, qui et in se habéret

humánæ substántiæ natúram, et humánæ carnis inquinaménta nescíret. Auctor enim in carne nascéntis Deus est, testánte Archángelo ad beátam Maríam Vírginem: Quia Spíritus sanctus supervéniet in te, et virtus Altíssimi obumbrábit tibi; ideóque quod nascétur ex te Sanctum, vocábitur Fílius Dei.

℟. Nésciens Mater Virgo virum, péperit sine dolóre * Salvatórem sæculórum, ipsum Regem Angelórum sola Virgo lactábat úbere de cœlo pleno. ℣. Domus pudíci péctoris templum repénte fit Dei: intácta nésciens virum, verbo concépit Fílium. Salvatórem.

Lectio vi.

Orígo dissímilis, sed natúra consímilis: humáno usu et consuetúdine, quod crédimus, caret; sed divína potestáte subníxum est, quod virgo concéperit, quod virgo pepérerit, et virgo permánserit. Non hic cogitétur pariéntis condítio, sed nascéntis arbítrium, qui sic homo natus est, ut volébat et póterat. Si veritátem quæris humánæ natúræ, cognósce matériam: si ratiónem scrutáris oríginis, virtútem confitére divínam. Venit enim Dóminus Jesus Christus contágia nostra auférre, non pérpeti; nec succúmbere vítiis, sed medéri. Venit, ut omnem languórem corruptiónis, et univérsa vúlnera sordéntium curáret animárum: propter quod opórtuit, ut novo nascerétur órdine, qui novam impollútæ sinceritátis grátiam humánis corpóribus inferébat. Opórtuit enim, ut primam Genitrícis integritátem nascens incorrúptio custodíret, et complácitum sibi claustrum pudóris, et sanctitátis hospítium divíni Spíritus virtus infúsa serváret, quæ statúerat dejécta erígere, confrácta solidáre, et superándis carnis illécebris multiplicátam pudicítiæ donáre virtútem: ut virgínitas, quæ in áliis non póterat salva esse generándo, fíeret in áliis imitábilis et confiténdo, et renascéndo.

℟. Beatíssima Virgo María, hortus conclúsus, fons signátus, Regína Angeló-

rum, Dómina mundi, * Per quam Deus descéndit in terras, ut hómines ascéndere mereréntur ad cœlos. ℣. Ad te clamámus, éxsules fílii Evæ: recordáre nostri, sanctíssima Virgo. Per quam. Glória Patri. Per quam.

In III. Nocturno.

Ant. Gaude, María Virgo, cunctas hǽreses sola interemísti in univérso mundo.

Ant. Pulchra es et decóra, fília Jerúsalem, terríbilis ut castrórum ácies ordináta.

Ant. Post partum, Virgo, invioláta permansísti: Dei Génitrix, intercéde pro nobis.

℣. Elégit eam Deus et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 2.

In illo témpore: Pastóres loquebántur ad ínvicem: Transeámus usque Béthlehem, et videámus hoc verbum, quod factum est, quod Dóminus osténdit nobis. Et réliqua.

Homilía sancti Ambrósii Epíscopi.

Lib. 2. in cap. 2. Luc.

Vides festináre pastóres. Nemo enim cum desídia Christum requírit. Vides pastóres Angelo credidísse: et tu Patri, Fílio, Spirítui sancto, Angelis, Prophétis, et Apóstolis crede. Vide quam signáte Scriptúra singulórum libret mom énta verbórum. Festínant, inquit, Verbum vidére. Etenim cum caro Dómini vidétur, Verbum vidétur, quod est Fílius.

℟. Benedícta, fília, tu a Dómino, quia per te fructum vitæ communicávimus: * Sola sine exémplo placuísti Dómino nostro Jesu Christo. ℣. Nostras deprecatiónes ne despícias in necessitátibus nostris, et a perículis cunctis líbera nos, sancta Dei Génitrix. Sola.

Lectio viii.

Non mediócre fídei tibi hoc videátur exémplum, non vilis persóna pastórum. Certe quo vílior ad prudéntiam, eo pretiósior ad fidem. Non gymnásia

choris reférta sapiéntum, sed plebem Dñs símplicem requisívit, quæ phaleráre audíta et fucáre nescíret. Simplícitas enim quǽritur, non ambítio desiderátur.

℟. Beáta es, María Dei Génitrix, patróna et auxiliátrix nostra, et omni laude digníssima: * Ex qua ortus est sol justítiæ Christus Deus noster, per quem salváti et redémpti sumus. ℣. Ipsa est stella ex Jacob, cujus rádius univérsum orbem illúminat. Ex. Glória Patri. Ex.

Lectio ix.

Nec contemnénda putes quasi vília verba pastórum. A pastóribus enim María fidem cólligit: a pastóribus pópulus ad Dei reveréntiam congregátur. Miráti étiam sunt omnes qui audiérunt, de iis quæ dicebántur a pastóribus ad ipsos. María autem conservábat ómnia verba hæc, cónferens in corde suo. Discámus sanctæ Vírginis in ómnibus castitátem, quæ non minus ore pudíca quam córpore, arguménta fídei conferébat in corde.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes

et per Horas.

Ant. 1. Beáta es, * Virgo María, Dei Génitrix, quæ credidísti Dómino: perfécta sunt in te, quæ dicta sunt tibi.

Ps. Dóminus regnávit. cum reliqu. de Dominica.

2. Beáta víscera * Maríæ Vírginis, quæ portavérunt ætérni Patris Fílium, et beáta úbera, quæ lactavérunt Christum Dóminum.

3. Rubum, quem víderat * Móyses incombústum, conservátam agnóvimus tuam laudábilem virginitátem: Dei Génitrix, intercéde pro nobis.

4. Germinávit radix * Jesse, orta est stella ex Jacob, Virgo péperit Salvatórem: te laudámus, Deus noster.

5. Ecce María * génuit nobis Salvatórem, quem Joánnes videns, exclamávit dicens: Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccáta mundi.

Capitulum. Eccli. 24.

Ego quasi vitis fructificávi suavitátem odóris, et flores mei fructus honóris, et honestátis. Ego Mater pulchræ dilectiónis, et

timóris, et agnitiónis, et sanctæ spei.

Hymn. O **gloriósa.**

℣. **Benedícta tu in muliéribus.** ℟. **Et benedíctus fructus ventris tui.**

Ad Bened. Ant. **Quando natus es ineffabíliter ex Vírgine, tunc implétæ sunt Scriptúræ: sicut plúvia in vellus descendísti, ut salvum fáceres genus humánum: te laudámus, Deus noster.**

Oratio.

Deus, qui pro nobis ex intácto beátæ Maríæ Vírginis útero Béthlehem nasci voluísti: tríbue, quǽsumus; ut ad percipiéndum reparatiónis nostræ fructum, Genitrícis tuæ méritis ac précibus adjuvémur. Qui vivis et regnas.

Ad Primam in ℟. br. dicitur ℣. **Qui natus es de María Vírgine.**

Ad Tertiam.

Capitulum. Eccli. 24.

Ego quasi vitis fructificávi suavitátem odóris, et flores mei fructus honóris, et honestátis. Ego Mater pulchræ dilectiónis, et timóris, et agnitiónis, et sanctæ spei.

℟. br. **Spécie tua * Et pulchritúdine tua. Spécie.** ℣. **Inténde, próspere procéde, et regna. Et.** Glória **Patri. Spécie.**

℣. **Adjuvábit eam Deus vultu suo.** ℟. **Deus in médio ejus, non commovébitur.**

Ad Sextam.

Capitulum. Eccli. 24.

Transíte ad me omnes qui concupíscitis me, et a generatiónibus meis impléminì. Spíritus enim meus super mel dulcis, et hæréditas mea super mel et favum. Memória mea in generatiónes sæculórum.

℟. br. **Adjuvábit eam * Deus vultu suo. Adjuvábit.** ℣. **Deus in médio ejus, non commovébitur. Deus.** Gló**ria Patri. Adjuvábit.**

℣. **Elégit eam Deus, et præelégit eam.** ℟. **In tabernáculo suo habitáre facit eam.**

Ad Nonam.

Capitulum. Eccli. 24.

Qui audit me, non confundétur, et qui operántur in me, non peccábunt. Qui elúcidant me, vitam ætérnam habébunt.

℟. br. **Elégit eam Deus, * Et præelégit eam. Elégit.** ℣. **In tabernáculo suo habitáre facit eam. Et præelégit. Glória Patri. Elégit.**

℣. **Diffúsa est grátia in lábiis tuis.** ℟. **Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.**

In II. Vesperis.

Antiph., Psalmi, Capit. et Hymn. ut in I. Vesp.

℣. **Dignáre me laudáre te Virgo sacráta.** ℟. **Da mihi virtútem contra hostes tuos.**

Ad Magnif. Ant. **Ave cleméntiæ Mater, consolátrix afflictórum, salus infirmórum. Tu glória Jerúsasem, tu lætítia Israël, tu honorificéntia pópuli nostri. O María, Virgo prudentíssima, ora pro nobis ad Dóminum.**

Die 20. Januarii.

Ss. Fabiani et **Sebastiani** Martyrum.

Duplex majus.

Omnia ut in Brev. Romano.

In I. Noct. Lectiones **Fratres: Debitóres.** de Comm.

In Archidiœc. duplex tant. Lect. I. Noct. de Script. occurr.

Die 23. Januarii.

Desponsatio B. M. V. cum **S. Joseph.**

Duplex majus.

Ut in Appendice Breviarii eadem die.

Die 28. Januarii.

S. Juliani Episc. et Conf.

Duplex.

Ut in Appendice Breviarii eadem die.

Dom. III. post Epiph.

Cordis im̃aculati B. M. V.

sub titulo

Refugium peccatorum.

Duplex 2. classis.

Si hac eadem die Dom. Septuagesimæ inciderit, festum Cordis immaculati transfertur in feriam II. immediate sequentem, translato quocumque festo duplici etiam æqualis ritus: de festo autem duplici minori (excepto festo alicujus Doctoris Ecclesiæ) vel semiduplici occurrente fit tantum commemoratio in utrisque Vesperis et Laudibus. Datur in casu facultas Missam votivam Cordis immaculati, pro re gravi, dicta Dom. decantandi.

In I. Vesperis.

Ant. et Capit. de Laud. **44*;** Ps. ut in Festis B. M. V.

Hymnus.

Quid nunc in ténebris tristis abérras,
Gens infída Deo, prava requírens?
Cœlo tolle caput, sidus amícum
Læto pacis iter lúmine monstrat.

En Regína throno celsa refúlget,
Nati supplíciter fúlmina sistens;
Et cordis réserans íntima, cunctis
Secúrum míseris pandit asýlum.

Quam cœlo dóminam summa potéstas,
Dat terris píetas summa benígnam,
Nec Christus rénuit párcere sonti
Quem mater míserans corde tuétur.

O Regína sedens próxima Christo,
Alto de sólio vota tuórum
Audi; namque potes fléctere Natum,
Virgo Mater; amas nos quoque natos.

Mentes, Virgo potens, vince rebélles;
Cæcis spléndida lux díscute noctem,
O María, reis frange caténas;
Matérno révoca corde vagántes.

Divínæ sóboli qui dare matrem
In terris vóluit glória Patri;
Cujus Virgo parens glória Nato;
Quo fecúnda tibi glória, Flamen. Amen.

℣. María, refúgium peccatórum. ℟. Ora pro nobis confugiéntibus ad te.

Ad Magnif. Ant. Recordáre, Virgo Mater Dei, dum stéteris in conspéctu Dómini, ut loquáris pro nobis bona, et ut avértat indignatiónem suam a nobis.

Oratio.

Clementíssime Deus, qui ad peccatórum salútem et miserórum perfúgium beátam Vírginem Maríam, Unigéniti tui Genitrícem ejúsque gratiárum adminístram esse voluísti: præsta, quǽsumus; ut dum Cordis ejúsdem amantíssimæ matris festivitátem celebrámus, et peccatóribus conversiónem, et cunctis fidélibus cœléstium ubertátem

donórum obtinére mereámur. Per eúmdem Dñm.

Postea fit commem. Dom. occurr.

Ad Complet. et ad Horas, in fine Hymn. dicitur:

Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine.

Ad Matutinum.

Invit. **Maríam, refúgium peccatórum, confidénter adeámus. * Christum ejus fílium adorémus Dóminum.**

Ps. **Veníte, exsultémus.**

Hymnus.

O singuláris fémina,
Virgo et simul puérpera,
Præclára vitæ jánua,
Qua cœli ad aulam pérgitur!

Nobis tuum fac fílium
Pia benígnum grátia;
Quem mente prava offéndimus
Tu redde mitem fléntibus.

Tu corda nostra prólue,
Tu vincla solve críminum:
Tu nos futúri Júdicis
Clemens ab ira prótege.

Da cor tenébris éripi,
Da luce vera pérfrui,
Qua obscúra vitæ prístinæ
Novis nitéscant áctibus.

Expánde, Mater, Cor sacrum,
Tuis benígna párvulis;
O plena Christi grátia,
Natos períre ne sinas.

María, Mater grátiæ,
Dulcis Parens cleméntiæ,
Tu nos ab hoste prótege,
Et mortis hora súscipe.

Jesu, tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre et almo Spíritu,
In sempitérna sǽcula.
Amen.

In I. Nocturno.

Ant. **Cor Maríæ in affféctum compassiónis et véniæ tránsiit, quando miséricors Deus in ea corporáliter requiévit.**

Psalmi I. et II. Noct. ut in Festis B. M. V.

Ant. **Cor Maríæ misericórdia replétum est, quando, Jesu cruci affíxo ipsa própius stans, peccatóres in fílios adoptávit.**

Ant. **Ideo de sǽculo María transláta est, ut apud Deum pro nobis fiduciálius intercédat.**

℣. **Plena es unctióne pietátis et misericórdiæ, Virgo María.** ℟. **Ideo unxit te Deus ut misereáris peccatóribus.**

De libro Esther.

Lectio i. Cap. 13.

Mardochǽus deprecátus est Dóminum, et dixit: Dómine, Rex omnípotens, in ditióne tua cuncta sunt pósita, et non est qui tuæ possit resístere voluntáti, si decréveris salváre Israël. Tu fecísti cœlum et terram, et quidquid cœli ámbitu continétur. Dóminus ómnium es, nec est qui resístat majestáti tuæ. Et nunc, Dómine Rex, Deus Abraham, miserére pópuli tui, quia volunt nos inimíci nostri pérdere, et hæreditátem tuam delére: ne despícias partem tuam quam redemísti tibi. Exáudi deprecatiónem meam, et propítius esto sorti et funículo tuo, et convérte luctum nostrum in gáudium, ut vivéntes laudémus nomen tuum, Dómine, et ne claudas ora te canéntium. Omnis quoque Israël pari mente et obsecratióne clamávit ad Dóminum, eo quod eis certa mors impendéret.

℟. O Regína mundi, scala cœli, jánua paradísi, * Ne despícias gémitus páuperum, dele peccáta, reláxa facínora, érige lapsos, solve compedítos. ℣. Per te succidántur vepres et gérmina vitiórum, præbeántur flores et ornaménta virtútum. Ne.

Lectio ii. Cap. 14.

Esther quoque regína confúgit ad Dóminum, pavens perículum quod imminébat; et deprecabátur Dóminum Deum Israël, dicens: Dómine mi, qui Rex noster es solus, ádjuva me, solitáriam, et cujus præter te nullus est auxiliátor álius. Audívi a patre meo quod tu, Dómine, tulísses Israël de cunctis géntibus, et patres nostros ex ómnibus retro majóribus suis, ut possidéres hæreditátem sempitérnam, fecistíque eis sicut locútus es. Peccávimus in conspéctu tuo, et idcírco tradidísti nos in manus inimicórum nostrórum. Volunt tua mutáre promíssa, et delére hæreditátem tuam, et cláudere ora laudántium te, atque exstínguere glóriam templi et altáris tui. Meménto, Dómine, et osténde te nobis in die tribulatiónis nostræ, et da mihi fidúciam, Dómine

Rex deórum et univérsæ potestátis. Nos líbera manu tua, et ádjuva me nullum auxílium habéntem nisi te. Deus fortis super omnes, exáudi voces eórum qui nullam áliam spem habent, et líbera nos de manu iniquórum, et érue me a timóre meo.

℟. De míseris valde sollícita es, hos in adoptiónis fílios assumpsísti, hos régere, Dómina, voluísti, et ídeo *Regína misericórdiæ vocáris. ℣. Qui sunt misericórdiæ súbditi, nisi míseri? Nos ergo tecum míseri consolámur, te mentis viscéribus ampléctimur. Regína.

Lectio iii. Cap. 7.

Dixítque ei rex: Quæ est petítio tua, Esther, ut detur tibi, et quid vis fíeri? etiámsi dimídiam partem regni mei petíeris, impetrábis. Ad quem illa respóndit: Si invéni grátiam in óculis tuis, o rex, et si tibi placet, dona mihi pópulum meum pro quo óbsecro: tráditi enim sumus, ego et pópulus meus, ut conterámur, jugulémur et pereámus: atque útinam in servos et fámulas venderémur! esset tolerábile malum, et gemens tacérem: nunc autem hostis noster est, cujus crudélitas redúndat in regem. Respondénsque rex Assuérus, ait: Quis est iste, et cujus poténtiæ, ut hoc aúdeat fácere? Dixítque Esther: Hostis et inimícus noster péssimus, iste est Aman. Quod ille aúdiens íllico obstúpuit, vultum regis ac regínæ ferre non sústinens. Rex autem irátus dixit: Appéndite eum. Suspénsus est ítaque Aman in patíbulo quod paráverat Mardochǽo; et regis ira quiévit.

℟. O beáta fidúcia, o tutum refúgium, mater Dei et mater nostra, fílii tui sunt peccatóres; * Aperi óculos et cor misericórdiæ tuæ ad eos; tota fidúcia salútem sperámus e tui matérni cordis arbítrio. ℣. Véniam peccatóres tuo mereántur obténtu. Aperi. Glória Patri. Aperi.

In II. Nocturno.

Ant. Cor immaculátum Maríæ spéculum Dei sanctitátis, et imágo illíus bonitátis.

Ant. María succúrrit míseris, juvat pusillánimes, intercédit pro peccatóribus.

Ant. Hæc est nostra salus, vita, spes, consílium, refúgium, auxílium nostrum: ad eam toto corde confugiámus.

℣. Dei Mater, ab ætérno præelécta es. ℟. Ut quos justítia damnat, tua pietáte salváre mereáris.

Lectio iv.

Cum Ecclésia sævis tempestátibus conflictáta est, hoc fuit semper a Dómino provísum atque comparátum, ut, grassántibus malis, fidéles novis augeréntur auxíliis. Itaque, in his quam máxime luctuósis tempóribus, Deus summe miséricors sanctíssimi beátæ Maríæ Vírginis Cordis devotiónem, ut peccatóribus refúgium, justis spem firmíssimam, cuncto dénique pópulo christiáno salútis portum, parávit; quam, ut divíno tantum nutu et prodiísse, et magnis invaluísse increméntis perspícuum esset, Parísiis, in loco ubi nedum pietátis cultus vigéret, ómnia vitiórum foménta inveniebántur, a tenúibus inítiis súmere exórdium vóluit. Sacerdóti enim qui ecclésiam beatíssimæ Vírginis Maríæ a Victóriis nuncupátam regébat, divíno quodam instínctu persuásum est máximum in animárum lucrum et Dei laudem cessúrum esse, si in hac paróchia sodálitas ea lege instituerétur, ut quotídie preces pro sóntibus a vitiórum cœno avocándis funderéntur. Quæ sodálitas sub título Immaculáti beátæ Maríæ Vírginis Cordis pro conversióne peccatórum, auctoritáte Ludovíci Hyacínthi, Archiepíscopi Parisiénsis, canónice erécta est.

℟. Numquid, gloriósa cœli Regína, nostræ humilitátis oblíta es? Absit: * Non convénit tantæ misericórdiæ tantas misérias oblivísci. ℣. Stas in conspéctu fílii, pro peccatóribus exoráre non cessans. Non.

Lectio v.

Huic sanctíssimo sodalítio ea non defuérunt quæ óperis divíni cujúslibet sunt própria. Ab inítio enim, ímpii omni probrórum génere contuméliis illud excepérunt; quin étiam, de-

vótis quibúsdam viris, eo quod ab ætátis nostræ móribus aliénum viderétur, minus probátum est. At Deus, cui semper in propósito est mínimis rebus poténtiam suam declaráre, infiníta prope prodigiórum multitúdine, quanto favóre et benevoléntia rem fovéret comprobávit. Soli Deo notum est quam multi peccáto obstináti, sodálium précibus ad meliórem frugem et castíssimam rediérint vitam; quot fidéles, morbo insanábili implíciti, córporum sanitátem insperáto auxílio recéperint. Hoc sodalítium, tantis ornátum grátiis brevi propagátum est, ádeo ut non solum in Gállia vigéret, sed étiam per Európam totam et præcípuas Americæ partes permúltæ confraternitátes in illud aggregaréntur.

℟. Fidélium piíssima mater, illos inter tentatiónum procéllas, velut in cordis penetrálibus recónditos, prótegis, * Donec in beátum portum adducántur. ℣. Id facis étiam ómnibus peccatóribus misericórdiam tuam implorántibus. Donec.

Lectio vi.

Gregórius Papa décimus sextus sodalitátem Immaculáti Cordis beátæ Maríæ pro conversióne peccatórum Archisodalitátis título auctoritáte apostólica perpétuo decorávit; quin étiam illam præcláris ditávit privilégiis. Multas concéssit indulgéntias, et festum solémne quo beátæ Maríæ Vírginis Cor Immaculátum a sodálibus colerétur, indíxit die Domínica ante Septuagésimam celebrándum. Cujus vestígiis insístens Pius Papa nonus, hæc ómnia confirmávit, novúmque áddidit munus paucis ádmodum concéssum, et singuláre. Si quidem ipse coróna aúrea insígnem Deíparæ Vírginis imáginem in ecclésia Nostræ Dóminæ a Victóriis eréctam per legátum decorávit, ut peculiáris quædam pietátis exstáret memória, et amplíssimum stúdii monuméntum. Quod Pontifíciæ munificéntiæ pignus, dum Parísiis recens baccharétur horrénda animórum et rerum perturbátio, indígne pollútum est, simúlque ómnia in hoc sa-

céllo permíxta ac temeráta. At ubi primum, turbulénta seditióne compréssa, pax rédiit, huic íterum sacéllo rédiit cultus et píetas, ita ut novus accéderet splendor, et fidélium turba multo quam ántea frequéntior fíeret.

℟. Tu matérna in Deum auctoritáte pollens, *Etiam iis qui enórmiter peccant exímiam remissiónis grátiam concílias: non enim non potes exaudíri. ℣. Tu peccatórum scala, tu nostra máxima fidúcia, per te non inveniémus repúlsam, sed véniam. Etiam. Glória Patri. Etiam.

In III. Nocturno.

Ant. Quanta Dei benígnitas, qui reis Dóminam tríbuit advocátam, ut ejus auxílio salvéntur!

Psalmus 31.

Beáti quorum remíssæ sunt iniquitátes: * et quorum tecta sunt peccáta.

Beátus vir, cui non imputávit Dóminus peccátum, * nec est in spíritu ejus dolus.

Quóniam tácui, inveteravérunt ossa mea, * dum clamárem tota die.

Quóniam die ac nocte graváta est super me manus tua: * convérsus sum in ærúmna mea, dum confígitur spina.

Delíctum meum cógnitum tibi feci: * et injustítiam meam non abscóndi.

Dixi: Confitébor advérsum me injustítiam meam Dómino: * et tu remisísti impietátem peccáti mei.

Pro hac orábit ad te omnis sanctus, * in témpore opportúno.

Verúmtamen in dilúvio aquárum multárum, * ad eum non approximábunt.

Tu es refúgium meum a tribulatióne, quæ circúmdedit me: * exsultátio mea érue me a circumdántibus me.

Intelléctum tibi dabo, et ínstruam te in via hac, qua gradiéris: * firmábo super te óculos meos.

Nolíte fíeri sicut equus et mulus, * quibus non est intelléctus.

In camo et fræno maxíllas eórum constrínge, * qui non appróximant ad te.

Multa flagélla peccatóris, * sperántem autem in Dómino misericórdia circúmdabit.

Lætámini in Dómino et exsultáte justi, * et gloriámini omnes recti corde.

Ant. Quanta Dei benígnitas, qui reis Dóminam tríbuit advocátam, ut ejus auxílio salvéntur!

Ant. Sic in sui cordis hospítio Creatórem suscépit, ut pacem terris, salútem pérditis, vitam mórtuis pro mercéde reportáret.

Psalmus 85.

Inclína Dómine aurem tuam, et exáudi me: * quóniam inops, et pauper sum ego.

Custódi ánimam meam, quóniam sanctus sum: * salvum fac servum tuum, Deus meus, sperántem in te.

Miserére mei Dómine quóniam ad te clamávi tota die: * lætífica ánimam servi tui, quóniam ad te Dómine ánimam meam levávi.

Quóniam tu Dómine suávis, et mitis: * et multæ misericórdiæ ómnibus invocántibus te.

Auribus pércipe Dñe oratiónem meam: * et inténde voci deprecatiónis meæ.

In die tribulatiónis meæ clamávi ad te: * quia exaudísti me.

Non est símilis tui in diis Dómine: * et non est secúndum ópera tua.

Omnes Gentes quascúmque fecísti, vénient, et adorábunt coram te Dómine: * et glorificábunt nomen tuum.

Quóniam magnus es tu, et fáciens mirabília: * tu es Deus solus.

Deduc me Dómine in via tua, et ingrédiar in veritáte tua: * lætétur cor meum ut tímeat nomen tuum.

Confitébor tibi Dómine Deus meus in toto corde meo, * et glorificábo nomen tuum in ætérnum:

Quia misericórdia tua magna est super me: * et eruísti ánimam meam ex inférno inferióri.

Deus, iníqui insurrexérunt super me, et synagóga poténtium quæsiérunt ánimam meam: * et non proposuérunt te in conspéctu suo.

Et tu Dómine Deus miserátor et miséricors, * pátiens, et multæ misericórdiæ, et verax.

Réspice in me, et miserére mei, * da impérium tuum púero tuo: et salvum fac fílium ancíllæ tuæ.

Fac mecum signum in bonum, ut vídeant qui odérunt me, et confundántur: * quóniam tu Dómine adjuvísti me, et consolátus es me.

Ant. Sic in sui cordis hospítio Creatórem suscépit, ut pacem terris, salútem pérditis, vitam mórtuis pro mercéde reportáret.

Ant. Consolámini, pusillánimes; respiráte, míseri; Virgo Deípara nobis est advocáta sápiens, idónea et universális.

Psalmus 84.

Benedixísti Dómine terram tuam: * avertísti captivitátem Jacob.

Remisísti iniquitátem plebis tuæ: * operuísti ómnia peccáta eórum.

Mitigásti omnem iram tuam: * avertísti ab ira indignatiónis tuæ.

Convérte nos Deus salutáris noster: * et avérte iram tuam a nobis.

Numquid in ætérnum irascéris nobis? * aut exténdes iram tuam a generatióne in generatiónem?

Deus tu convérsus vivificábis nos: * et plebs tua lætábitur in te.

Osténde nobis Dómine misericórdiam tuam: * et salutáre tuum da nobis.

Aúdiam quid loquátur in me Dóminus Deus: * quóniam loquétur pacem in plebem suam.

Et super sanctos suos: * et in eos, qui convertúntur ad cor.

Verúmtamen prope timéntes eum salutáre ipsíus: * ut inhábitet glória in terra nostra.

Misericórdia, et véritas obviavérunt sibi: * justítia, et pax osculátæ sunt.

Véritas de terra orta est: * et justítia de cœlo prospéxit.

Etenim Dóminus dabit benignitátem: * et terra nostra dabit fructum suum.

Justítia ante eum ambulábit: * et ponet in via gressus suos.

Ant. Consolámini, pusillánimes; respiráte, míseri; Virgo Deípara nobis est advocáta sápiens, idónea et universális.

℣. Tu vocáris Mater misericórdiæ. ℟. Et vere misericórdia Dei misericórdem te fecit.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 2.

In illo témpore: Núptiæ factæ sunt in Cana Galilǽæ, et erat mater Jesu ibi. Et réliqua.

Homilía sancti Bernárdi Abbátis.

Ad B. Virginem Deiparam deprecatio et laus.

Mentem et óculos páriter cum mánibus ad te, Regína mundi, attóllimus, et coram tuæ celsitúdinis glória genufléctimus, cervícem inclinámus, ac plenis suspíriis ad te preces in cœlum transmíttimus. Tu, altitúdo cœli, beátos óculos tuos, quibus incomprehensíbilem glóriam illam lucis ætérnæ cum desidério semper intuéris, ad tuos súpplices in hanc mundi misériam projéctos, de alto inclináre non despícias. Aperi, Mater misericórdiæ, benigníssimi Cordis tui jánuam suspiriósis precátibus filiórum Adam. Ex ómnibus fínibus terræ ad tuæ protectiónis umbráculum confúgimus a fácie formídinis fortitúdinis Dei. Ad te, Dómina mea, stillant óculi nostri: te devotiónis clamóre válido obsecrámus, ut fílii tui Dómini nostri iram, quam gráviter peccándo succéndimus, erga nos mítiges; ejúsque grátiam, a qua ingráti excédimus, nobis tua concíliet: cujus livóre sanáti sumus, ejus íterum medélam depóscimus, quia putruérunt et corrúptæ sunt cicatríces nostræ, et non est in nobis sánitas.

℟. María, prædita es ineffabílibus misericórdiæ viscéribus,* Quæ non tantum misericors, sed ipsa misericórdia dici promeréris. ℣. Plena es gratiárum, ciba hódie paúperes tuos; ipsi quoque catélli de micis abundántiæ tuæ edant. Quæ.

Lectio viii.

O pia, o magna, o multum amábilis María, tu nec nomінári potes quin accéndas; nec cogitári quin récrees; tu nunquam sine dulcédine divínitus tibi ínsita memóriæ portas ingréderis. Et nunc séquimur te, o Dómina, ex totis præcórdiis vociferántes ad te:

Adjuva imbecillitátem nostram, aufer oppróbrium nostrum. Et quis nos liberábit a corruptéla nostra? Grátia Salvatóris nostri fílii tui, o María, qui ut infírma nostra tólleret, sponte infirmátus est, et ut mors mortis nostræ ipse fíeret, ínnocens pro peccatóribus mórtuus est. Et quis tam idóneus ut loquátur ad cor Dómini nostri Jesu Christi, ut tu, felix María, quæ in secretíssimis ampléxibus amatíssimi fílii tui récubas in merídie sempitérno, ejúsque familiaríssimo collóquio cum plena cordis lætítia perfrúeris? Lóquere, Dómina, quia audit fílius tuus, et quæcúmque petíeris impetrábis. Invoca bonum nomen ejus super nos, ut curémur a vetústa hac lepra carnis et spíritus. Exsúrge, virus hoc mortíferum exanimatúra quod de pomi sui relíquiis Heva nobis propinávit. Te, Dómina, exoránte, omne jugum nostrum computréscat a fácie ólei divínæ misericórdiæ; renovétur ut áquilæ juvéntus nostra, ut novi, nova voce, novum cánticum, novis cívibus aggregáti, illic ubi nova sunt ómnia, júbilum sempitérnum celebrántes, in cýmbalis jubilatiónis concinámus.

℟. O cœléstis Regína, quæ nobis refúgium facta es et interpellátrix apud Deum, * Optima Dómina, misericórdiam exténde super nos; * O vigil et dulcis Mater, réspice fílios tuos, ad salvándum potentíssima. ℣. Dévios révoca, mórtuos súscita, cunctos dírige in viam pacis, nam óculi ómnium in te sperant. Optima. Glória Patri. O vigil.

Lectio ix. de Homil. Domin. occurr.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes

et per Horas.

Ant. 1. Ad Maríam matrem nostram, * confidénter accedámus, dicéntes assídue: Refúgium peccatórum, ne obliviscáris nostri.

Ps. 92. Dóminus regnávit, cum reliqu. de Dom.

2. Tu protulísti * Salvatórem peccatórum; te benedíxit Deus, ut per te vénia nobis et misericórdia descénderent.

3. Coram te * super gentem peccatrícem gémimus, alma Dei Génitrix, quam matrem misericórdiæ clámitat omnis Ecclésia sanctórum.

4. Tua nulli unquam défuit misericórdia, nec benígnitas peccatórem quémlibet despéxit: cunctis refúgium pátuit Cor tuum.

5. Si propter peccatóres * facta es Dei Mater, quómodo peccatórum nostrórum immánitas cógeret véniam desperáre?

Capitulum. Hebr. 4.

Adeámus ergo cum fidúcia ad thronum grátiæ, ut misericórdiam consequámur, et grátiam inveniámus in auxílio opportúno.

Hymnus.

(Ex S. Bernardo.)

Audi, precor, o bona Dómina,
Peccatórum mœsta suspíria,
Et pro tua misericórdia
Deo nostro nos reconcília,
Mater bona.

Nato, Mater, fac acceptábilem
Peccatórum hanc precem flébilem:
Redde nobis Deum placábilem,
Ne se præstet inexorábilem
Summus Judex.

O intácta Virgo puérpera,
Ad te clamat mens nostra mísera,
Quæ nefánda semper ad scélera,
Ab ætáte nunc usque ténera,
Inclinátur.

Pia Mater, errántes vísita,
Pio corde de nobis cógita,
Coram Jesu benígno clámita,
Ut nostrórum remíttat débita
Peccatórum.

Esto nobis mater propítia,
Quorum soror es atque sócia;
In tuárum laudum præcónia
Corda nostra fac voluntária
Ac devóta.

Benedícta in muliéribus,
Bénedic te benedicéntibus;
Benedíctis tuis ubéribus,
Qui dat escam esuriéntibus,
Hunc lactásti.

Benedíctus sit Pater lúminum,
Benedícta sit Virgo vírginum:

Benedícat cor nostrum Dóminum,
Sitiátque fontem dulcédinum
Sempitérnum. Amen.

℣. Domináre nostri, beáta Virgo María. ℟. Tu et Deus noster Fílius tuus.

Ad Bened. Ant. María mater Christi est mater misericórdiæ, vita, dulcédo et spes nostra in hac lacrymárum valle.

Oratio.

Clementíssime Deus, qui ad peccatórum salútem et miserórum perfúgium beátam Vírginem Maríam, Unigéniti tui Genitrícem ejúsque gratiárum adminístram esse voluísti: præsta, quǽsumus; ut dum Cordis ejúsdem amantíssimæ matris festivitátem celebrámus, et peccatóribus conversiónem, et cunctis fidélibus cœléstium ubertátem donórum obtinére mereámur. Per eúmdem Dóminum.

Et fit comem. Dom. occurr.

Ad Primam.

In ℟. br. ℣. Qui natus es de María Vírgine.

Ad Tertiam.

Capit. Adeámus. 45*

℟. br. Misericórdia tua, Dómine, in sǽculum: * Opera mánuum tuárum ne despícias. Misericórdia tua. ℣. Confitébor nómini tuo super misericórdia tua. Opera mánuum tuárum. Glória Patri. Misericórdia tua.

℣. Réspice in me, Dómine et miserére mei. ℟. Et salvum fac fílium ancíllæ tuæ.

Ad Sextam.

Capitulum. Prov. 8.

Qui me invénerit invéniet vitam, et háuriet salútem a Dómino; qui autem in me peccáverit, lædet ánimam suam. Omnes qui me odérunt díligunt mortem.

℟. br. Réspice in me, Dómine, * Et miserére mei. Réspice in me. ℣. Et salvum fac fílium ancíllæ tuæ. Et miserére mei. Glória Patri. Réspice in me.

℣. Exsultábo et lætábor in misericórdia tua, Dómine. ℟. Quóniam respexísti humilitátem meam.

Ad Nonam.

Capitulum. Is. 16.

Præparábitur in misericórdia sólium ejus, et

sedébit super illud in veritáte, in tabernáculo David.

℟. br. **Exsultábo et lætábor * In misericórdia tua, Dómine. Exsultábo. ℣. Quóniam respexísti humilitátem meam. In misericórdia.** Glória Patri. **Exsultábo.**

℣. **O Dómine, quia ego servus tuus.** ℟. **Ego servus tuus et fílius ancíllæ tuæ.**

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. Vesp., præter sequentia.

℣. **Convértere, Dómine, propter Vírginem Maríam.** ℟. **Et deprecábilis esto super servos tuos.**

Ad Magnif. Ant. **Sancta María, vírginum piíssima, súscipe vota servulórum assídua; lapsos érige, errántes córrige, treméntes consoláre, pusillánimes corróbora, reos absólve vínculis peccatórum.**

Oratio ut supra ad Laud.

Feria Tertia post Dom. Septuagesimæ.
Orationis D. N. J. C.
in Monte Oliveti.

Duplex majus.

Ut in Appendice Breviarii eadem feria.

Feria Tertia post Dom. Sexagesimæ.
Passionis D. N. J. C.

Duplex majus.

Ut in Appendice Breviarii eadem feria.

Die 5. Februarii.
S. Philippi a Jesu Mart.
Patroni Archidiœcesis.

Duplex majus.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui inter primos Japóniæ Mártyres beátum Philíppum, cruci alligátum, triplicíque láncea confóssum, primum ómnium martýrio coronásti: concéde propítius; ut ejúsdem nos suffúlti patrocínio, cum illo páriter coronémur in cœlis. Per Dóminum.

Ad Matutinum.

Hymnus.

Salve, triumphális pugil,
Decus novi orbis máximum,
Qui morte fecísti tua
Beatiórem pátriam.

Athléta princeps Méxici,
Trophǽa celsa Mártyrum

Dignámque cœlo láuream
Tu primus infers pátriæ.

Quidquid juvéntus férvida
Peccáverat licéntia,
Libénter in mortem ruens
Sancta expiásti víctima.

Tui fac ut nos ǽmuli,
Dolóre cordis íntimo
Jugíque pœniténtia,
Nostra eluámus crímina.

Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Sanctóque item Paráclito,
Per omne semper sǽculum.
Amen.

In I. Nocturno.

De libro Tobíæ.

Lectio i. Cap. 10.

Flebat ígitur mater ejus irremediabílibus lácrymis, atque dicébat: Heu, heu me, fili mi! utquid te mísimus peregrinári, lumen oculórum nostrórum, báculum senectútis nostræ, spem posteritátis nostræ? Omnia simul in te uno habéntes, te non debúimus dimíttere a nobis. Cui dicébat Tobías: Tace, et noli turbári: sanus est fílius noster: satis fidélis est vir ille, cum quo mísimus eum. Illa autem nullo modo consolári póterat, sed quotídie exsíliens circumspiciébat, et circuíbat vias omnes per quas spes remeándi videbátur, ut procul .vidéret eum, si fíeri posset, veniéntem.

℞. Iste Sanctus.

Lectio ii. Cap. 13.

Apériens autem Tobías sénior os suum, benedíxit Dóminum, et dixit: Magnus es, Dómine, in ætérnum, et in ómnia sǽcula regnum tuum; quóniam tu flagéllas, et salvas: dedúcis ad ínferos, et redúcis: et non est qui effúgiat manum tuam. Confitémini Dómino, fílii Israël, et in conspéctu géntium laudáte eum: quóniam ídeo dispérsit vos inter gentes quæ ignórant eum, ut vos enarrétis mirabília ejus, et faciátis scire eos, quia non est álius Deus omnípotens præter eum. Ipse castigávit nos propter iniquitátes nostras, et ipse salvábit nos propter misericórdiam suam. Aspícite ergo quæ fecit nobíscum, et cum timóre et tremóre confitémini illi, Regémque

sæculórum exaltáte in opéribus vestris.

℟. Justus germinábit.

Lectio iii.

Ego autem in terra captivitátis meæ confitébor illi, quóniam osténdit majestátem suam in gentem peccatrícem. Convertímini ítaque, peccatóres, et fácite justítiam coram Deo, credéntes quod fáciat vobíscum misericórdiam suam. Ego autem et ánima mea in eo lætábimur. Benedícite Dóminum omnes elécti ejus, ágite dies lætítiæ, et confitémini illi. Jerúsalem cívitas Dei, castigávit te Dóminus in opéribus mánuum tuárum. Confitére Dómino in bonis tuis, et bénedic Deum sæculórum, ut reædíficet in te tabernáculum suum, et révocet ad te omnes captívos, et gaúdeas in ómnia sǽcula sæculórum.

℟. Iste cognóvit.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Philíppus de las Casas, sive a Jesu, Méxici Hispánis paréntibus natus, ea adoléscens vivébat libertáte ac licéntia, ut ipsísmet paréntibus ídeo prope esset exósus; quod ita illíus púpugit ánimum, divína simul grátia illustrátum, ut Franciscánum Institútum arrípere statúerit. Sumpto tamen hábitu, nec satis gnarus quam árduum cum cállido hoste iniísset certámen, cessit illíus illécebris, abiítque e Religióne. Ea inconstántia tantum dolórem paréntibus áttulit, ut ne ipsórum perpétuo vulneráret obtútum, in Chinam eum negotiatiónis ergo ablegárint. Aliquánto post témpore, cogitántem quam periculósam in libertáte, pátria procul, vitam ágeret, quæque in Religióne (Deo quoque ad ea ruminánda impellénte) vidísset ac reliquísset bona, novus ardor accéndit et hæc postlimínio repeténdi, et toto ánimo divíni Spíritus instínctibus obsequéndi. Maníllam ergo, néscio cujus negótii causa, proféctus, eo absolúto, ambit dénuo religiósum hábitum, et ímpetrat in cœnóbio sanctæ Maríæ de Angelis Patrum Minórum Excalceatórum: ubi egrégia approbatióne perácto tyro-

cínio, solémnia demum vota proféssus est.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Hujus mutatiónis perláto Méxicum núntio, veheménter exhilaráti paréntes, suprémum Ordinis in India prǽsidem, quem Commissárium generálem appéllant (is tunc Méxici erat), óbsecrant, fílium sibi in seráphico illo hábitu vidére ut per eum líceat. Lubens piis paréntibus ea in re gratificátus Commissárius, scripsit in Philippínas, ut conféstim Méxicum Philíppus mitterétur. Ea causa navem sancti Philíppi tutélæ créditam atque insignítam nómine conscéndit; quæ vi tempestátis convúlsa, et in Urándum Tuzzáni regni portum ejécta, ipse brevi portum ætérnæ beatitúdinis laúrea martýrii redimítus ténuit. Omen Philíppo martýrii fuit, quod dum procéllis jactarétur in qua is erat, sancti Philíppi navis, ea parte cœli, quæ Japónem respiciébat, vidit crucem cándidam, figúra expréssam símili eárum, in quas dein subláti Mártyres fuére; post sanguíneum colórem mutásse ítidem ad horæ quadrántem; demum nigra nube obvolútam. Omini respóndit evéntus. Nam sæviénte in Japónia advérsus christiánæ fídei præcónes persecutióne, beátus Philíppus in víncula conjéctus, et cum áliis sóciis fuit morte damnátus.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Perdúctus ítaque cum céteris in triumphálem campum, parátam sibi crucem, pósitis humi génibus, amplexátus, in hæc prorúpit verba: O fortunátam navem! O felícem sancti Philíppi galeónem! O jactúram mihi mínime damnósam, sed omni lucro quæstuosiórem! Ei cruci, dum transversárium lignum inséritur, cui qui pendet utcúmque insídeat, fallénte mensúra, quam solo fortásse intúitu faber collégerat, demíssius aliquánto pósitum est, quam ut inníti beátus Martyr posset. Quámobrem eréctа cruce, cui sancti viri alligáta férreis vínculis bráchia, collum ac

tíbiæ erant, ita subsédit póndere suo corpus, ut ea numélla quæ guttur stringébat, pene suffocarétur: magno ígitur fervóre ánimi Jesu! Jesu! inclámat. Quo animadvérso judex, priúsquam strangularétur, confígi lánceis jubet: atque ita primus ómnium tríplici lánceæ ictu palmam martýrii obtínuit, qui postrémus in Japóniam vénerat. De eódem, et de vigintiquínque martýrii sóciis Urbánus Octávus Póntifex Máximus, Offícium recitári, et Missam respectíve celebrári concéssit. Ipsíus autem beáti Philíppi glória magna devotióne Méxici cólitur dicáto in illíus honórem templo, et Capuccinárum vírginum insígni cœnóbio.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 16.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Si quis vult post me veníre, ábneget semetípsum, et tollat crucem suam, et sequátur me. Et réliqua.

Homilía sancti Bernárdi Abbátis.

In Vig. et in die S. Andreæ Apostoli.

Mérito crucis amatórem venerántur, quicúmque sunt servi crucis: sed ab his ampliórem jure devotiónem éxigit, qui speciálius proposuérunt tóllere crucem suam. Vobis hæc et de vobis dico, fratres mei, qui non surda aure audístis illam evangélicam tubam: Qui non bájulat crucem suam, et séquitur me, non potest meus esse discípulus. Paráti estóte, totam ánimi diligéntiam huic adhibéte solemnitáti, et corde magno celebráte eam quia magnus omníno consolatiónis thesáurus repósitus est in ea, si fúerit qui fódiat et scrutétur.

℟. Coróna aúrea.

Lectio viii.

Certe et crux pretiósa est, et crux amári potest, et crux habet exsultatiónem. Ita est. Si fúerit qui cólligat, semper lignum crucis vitam gérminat, fructíficat jucunditátem, óleum

lætítiæ stillat, bálsamum sudat spirituálium charísmatum. Non est silvéstris arbor, lignum vitæ est apprehendéntibus eam. Arbor fructífera, arbor salutífera est: alióquin quómodo Dómini eam occupáret terram? Illam dico pretiosíssimam glebam, quæ clavórum est infíxa radícibus.

℟. Hic est vere.

Lectio ix.

Nos cum beáto Philíppo necésse habémus tóllere crucem nostram, imo cum eo, quem ipse secútus est, Dómino Salvatóre. Inde enim sic lætabátur, inde exsultábat, quod non solum pro eo, sed étiam cum eo mori viderétur, et complantári similitúdini mortis ejus, ut compátiens étiam conregnáret. Cum quo ut simul crucifigámus et nos, atténtius áuribus cordis audiámus vocem dicéntis: Qui vult veníre post me, ábneget semetípsum, et tollat crucem suam, et sequátur me. Ac si dicat: Qui me desíderat, se despíciat: Qui vult fácere voluntátem meam, discat frángere suam.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes.

Hymnus.

Philíppe, Martyr ínclyte,
Jesu fidélis ássecla,
Quem prætulísti nómine
Ad usque vis mortem sequi.

Confóssus hasta tríplici,
Fusóque rorans sánguine,
Disténtus expírans cruce
Jesu refers imáginem.

Sodálium tu Mártyrum
Primóris is et sígnifer,
Agménque ducens cœ́litum,
Prior profúndis sánguinem.

Audi precántum cívium
Voces, piásque lácrymas,
Ductórque noster sédibus
Nos tu beátis ínsere.

Virtus, honor, laus, glória
Patri sit, atque Fílio,
Sancto simul Paráclito,
Nunc, et per omne sǽculum. Amen.

Die 6. Februarii.

S. Fulgentii Episc. Conf.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. Pont., præter sequentia.

In Hymn. **Méruit suprémos.**

Oratio. **Exaúdi.**

In Vesp. commem. S. Dorotheæ, Virg. et Mart. ut in Brev.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Fulgéntius, Hispánus ex nova Carthágine, Severiáno patre ejúsdem provínciæ duce, génitus, sanctórum Leándri, Isidóri, et Florentínæ germánus frater, a pueritia cum morum honestáte esset instrúctus, ætáte provéctior, omni virtútum génere, et sacrárum quoque litterárum eruditióne ádeo enítuit, ut doctóris illústris títulum apud Hispános fúerit assecútus. Cujus rei illud quoque arguméntum est, quod egrégius idem doctor Isidórus, qui ab eo fúerat educátus et piis doculéntis imbútus, libros de ecclesiásticis offíciis, in quibus de univérsis mystériis, quæ in Ecclésia celebrántur, ac de origínibus officiórum ecclesiasticórum disserúerat, ipsi sanctíssimo fratri, sacræque disciplínæ amantíssimo dedicávit.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Sed nihil ad Fulgéntii commendatiónem illústrius, quam ipsórum quoque hóstium gravíssimum de eo prolátum testimónium. Cum enim Leovigíldus Gothórum rex, sorórius ejus, Ariána hæresi inféctus, post patrátam fílii sui sancti Hermenegíldi cædem, infirmitáte ácriter torquerétur; flagítii pœniténtia ductus, licet non ea, qua par erat ad salútem obtinéndam, Recarédo fílio suo præcepísse dícitur, ut Leándrum, et Fulgéntium, qui in doctrína ecclesiástica insígniter clarébant, tamquam patres audíret, et eórum mónitis obtemperáret. Id vero a Recarédo cumuláte præstitum fuísse tota Gothórum gens ad veram fidem perdúcta, et ariána perfídia in Concílio Toletáno tértio ab univérso regno abjuráta, luculentíssime testántur.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Epíscopus creátus, Astigitánam, et Carthaginénsem miro zelo, et exémplo gubernávit Ecclésias. Toletánæ sýnodo intérfuit, sub rege Gundemáro, itidémque Hispalénsi secúndæ, in cujus actis nonnúlla

suæ Ecclésiæ jura légitur vindicásse. Dénique ab incéptæ vitæ institúto non recédens, et forma factus gregis ex ánimo, cum pietáte in Deum, pastoráli in súbditos vigilántia, aliísque sanctis opéribus vitam religiosíssime transegísset, virtútibus ac méritis plenus, nec sanctitáte minus, quam doctrínæ fama illústris, obdormívit in Dómino. Eum diœcésis Carthaginénsis, et Placentína ut primárium suum colunt patrónum. Sacræ ipsíus, et Florentínæ soróris relíquiæ sub Alphónso Undécimo in Berzocána óppido invéntæ, ac póstea divísæ, partim in eádem Placentína diœcési, partim Múrciæ magna pópuli veneratióne colúntur.

℟. Iste est.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Gregórii Papæ.

Ex Hom. 17. in Luc. 10. ante medium.

Considerándum nobis est, ut qui una eadémque exhortatiónis voce non súfficit simul cunctos admonére, stúdeat síngulos, in quantum valet, instrúere, privátis locutiónibus ædificáre. Debémus namque pensáre contínuo quod sanctis Apóstolis dícitur, et per Apóstolos nobis: Vos estis sal terræ. Si ergo sal sumus, condíre mentes fidélium debémus. Vos ígitur, qui pastóres estis, pensáte quia Dei animália páscitis: de quibus profécto animálibus Deo per Psalmístam dícitur: Animália tua habitábunt in ea. ℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Et sæpe vidémus quod petra salis brutis animálibus antepónitur, ut ex eádem salis petra lámbere débeant, et melioréri. Quasi ergo inter bruta animália petra salis debet esse Sacérdos in pópulis. Curáre namque Sacerdótem necésse est, quæ síngulis dicat,

unumquémque quáliter admóneat, ut quisquis Sacerdóti júngitur, quasi ex salis tactu ætérnæ vitæ sapóre condiátur. Sal étenim terræ non sumus, si corda audiéntium non condímus, quod profécto condiméntum ille veráciter próximo impéndit, qui prædicatiónis verbum non súbtrahit; sed tunc vere áliis recta prædicámus, si dicta rebus, et exémplis osténdimus.

℟. Sint lumbi.

Lect. ix. de S. Dorothea, cum comem. ad Laud. ut in Brev.; alias erit sequ.

Lectio ix.

Nullum puto, fratres caríssimi, ab áliis majus præjudícium, quam a Sacerdótibus tólerat Deus; quando eos, quos ad aliórum correctiónem pósuit, dare de se exémpla pravitátis cernit: quando ipsi peccámus, qui compéscere peccáta debúimus: nulla animárum lucra quǽrimus, ad nostra quotídie stúdia vacámus, terréna concupíscimus, humánam glóriam inténta mente captámus. Et quia eo ipso quod cǽteris præláti sumus, ad agénda quælibet majórem licéntiam habémus, suscéptæ benedictiónis ministérium vértimus ad ambitiónis arguméntum: Dei causam relínquimus, ad terréna negótia vacámus: locum sanctitátis accípimus, et terrénis áctibus implicámur.

Te Deum laudámus.

Die 11. Februarii.

Ss. Fructuosi Ep., **Augurii** et **Eulogii** Diac. Mart.

Duplex.

Omnia de Comm. plurimor. Mart., præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beátum Fructuósum, et ejus diáconos Augúrium et Eulógium per ignem probátos martýrio decorásti: concéde nobis fámulis tuis; ut, ipsórum intercessióne, flamma divíni amóris succénsi, cum illis páriter coronémur in cœlis. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurr.; in Quadrag. Fratres: Debitóres. de Comm. plurim. Mart.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Fructuósus, civis et Epíscopus Tarraconénsis, eo témpore

martýrium súbiit, quo immánis illa Valeriáni et Galliéni persecútio in electíssima quæque Christi membra sæviébat. Jam præter innúmeros ubíque terrárum mártyres crudéliter occísos, Romæ Lauréntium, Carthágine Cypriánum mactáverat. Cumque per Hispániam quoque nostram grassarétur, Æmiliánus præses Tarracónem pervénit urbem primáriam. Hic ergo Fructuóso, ejúsque diáconis Augúrio, et Eulógio in cárcerem primum conjéctis, post sex deínde dies, se coram sístere jussus: Audísti, inquit Fructuóso, quid Imperatóres præcepérunt, deos scílicet coléndos? Cui Póntifex: Ego unum Deum colo, qui fecit cœlum, et terram, mare et ómnia quæ in eis sunt. Numquid et tu, dixit præses Eulógio, Fructuósum colis? Ego, respóndit Levíta Christi, Fructuósum non colo, sed ipsum colo, quem et Fructuósus. Simíliter Augúrio respondénte, paríque fortitúdine tribus constantíssime Christum prædicántibus, cum nec minis, nec blandítiis Æmiliánus sacrum mártyrum pectus emollíre posset, flammis adjudicávit.

℟. Sancti tui.

Lectio v.

Cum ígitur sanctíssimus Epíscopus cum diáconis suis ad amphitheátrum ducerétur, ádeo veheménti pópulus eórum amóre obstringebátur, ut plures étiam éthnici de iníqua morte lamentaréntur, Christiáni vero, si quómodo possent pastóris sui amantíssimi dolórem mortémque acerbíssimam deliníre, póculum aromátibus condítum propinábant: sed ille abstinéntiæ rigidíssimus custos, Sínite, inquit, nondum est hora solvéndi jejúnii. Cum quidam Christiánus, cui nomen Felix, apprehénsa manu Fructuósi, eum eníxe rogáret, ut sui memor esset in cœlis: Fructuósus, cunctis audiéntibus, digne respóndit: In mente me habére necésse est Ecclésiam Cathólicam ab Oriénte usque in Occidéntem diffúsam. Quam responsiónem divus Augustínus in sermóne, quem de gloriósis

martýribus hábuit, laudat, dicens: Néminem singulórum prǽterit, qui orat pro univérsis: ab eo nullum membrum prætermíttitur, cujus orátio pro córpore fúnditur. Acta martýrii sancti Fructuósi, et Sociórum ádeo veneránda apud fidéles erant, ut públice in Ecclésia coram pópulo legeréntur, non in Hispánia tantum, sed in Africa étiam ac proínde in áliis quoque occidentális orbis ecclésiis.

℟. Vérbera carníficum.

Lectio vi.

Postrémo Fructuósus fratres consolátus, et ex revelatióne divína, nunquam eis defutúrum pastórem prædícens, álacer et secúrus cum sóciis suis, flexis génibus super struem lignórum jam ardére incipiéntium, sese prǽparat víctimam in odórem suavitátis Deo sacrificándam. Tunc hi tres quasi ex uno ore laudábant, et glorificábant, et benedicébant Deum in fornáce, donec per ignem probáti, et sine mácula invénti, puríssimas ánimas Deo reddidére, anno sexagésimo secúndo supra ducentésimum. Nec defuére magnália, quibus in terris glóriam Sanctórum suórum patefíeri plácuit Altíssimo: Bábylon quippe et Migdónius, licet ex família prǽsidis, Christiáni tamen, ipsa quoque fília Æmiliáni, cœlos scándere egrégios Christi athlétas, Angelórum choris stipátos, coronísque redimítos, conspexérunt. Nocte superveniénte Christiáni ad amphitheátrum curréntes, mártyrum cíneres colléctos, prout quisque pótuit, sibi vindicávit. Sanctus vero Fructuósus appárens mónuit, ut, quod unusquísque pio furto de sacris cinéribus usurpáverat, restitúeret unóque in loco simul condéndos curáret. Póstea in Ligúres sacra pígnora transportáta sunt, servantúrque prope Génuam in Benedictinórum cœnóbio, ultra ea, quæ Manrésæ, et in ecclésiis Tarraconénsi, et sanctæ Matrónæ Barcinonénsi pie colúntur.

℟. Tamquam aurum.

In III. Noct. Hom. in Evang. Cum audiéritis. de Comm.

Die 12. Februarii.

S. Eulaliæ Virg. et Mart.

Duplex.

Omnia de Communi Virg. et Mart., præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui nos martýrii beátæ Euláliæ, Vírginis et Mártyris tuæ, solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut gloriósis ejúsdem méritis, et terréna nobis profíciant, et cœléstia desideráta provéniant. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurr.; in Quadrag. De **virgínibus.** de eod. Comm.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Eulália virgo Barcinonénsis, nobílibus paréntibus nata, et in Christi fide ac religióne educáta, cum décimum quartum suæ ætátis annum attíngeret, et in eádem ténera ætáte desidério martýrii flagráret, divínitus inspiráta, se ipsam sponte præsidi Daciáno, Barcinóne persecutiónem advérsus Christiános exercénti, ad martýrium offérre decrévit. Cumque ruri tribus fere milliáribus procul a Barcinonénsi urbe manéret, inde, paréntibus atque domésticis id ignorántibus, clam recédens, Barcinónem pervénit. Ubi prætoriánam domum ingrédiens, Præsidem pro tribunáli sedéntem adit: et stans coram eo sic alta voce elocúta: Ut quid, Daciáne, audes Christianórum sánguinem injúste fúndere, et eósdem ad falsos venerándos deos cógere? Unus est solus verus Deus, omnípotens, ómnium Creátor, et Dóminus, quem Imperatóres Diocletiánus, et Maximiánus, et tu, et omnes hómines venerári obligántur. Quómodo ergo, homo cum sis, non times Deum unum omnipoténtem offéndere? Aut cur Christiános pervértere níteris, ut Deum verum déserant, et falsa dæmonum simulácra, ópera mánuum hóminum fabricáta, colant? Ad quam Daciánus, rei novitáte turbátus, dixit: Quænam es tu, quæ contra imperatóriam majestátem, et ministrórum suórum débitam reveréntiam, ausa es tália públice proférre verba? Cui virgo: Ego sum

Eulália, ancílla Jesu Christi, qui et Dei Patris, et Maríæ Vírginis Matris est Fílius, qui solus est Rex regum, et Dóminus dominántium: et cui divínus jure debet exhibéri honor et cultus, non autem idólis.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Hac gloriósa fídei confessióne, quasi splendénti luce excæcátus tyránnus, tum ódio in Christiános commótus, tum ira contra vírginem concitátus, eam íllico alligári, in custódiam dedúci, ibidémque crudéliter verberári ímperat. Quod torméntum cum constánti ánimo, et læto vultu ténera virgo, multis id vidéntibus atque mirántibus, sustinéret, ferína rábie contra ancíllam Christi magis concitátus Daciánus, omni tormentórum génere Euláliam christiánam debére excruciári decérnit. Igitur primum Eulália in equúleo pósita feróciter dilacerátur. Mox úngulis férreis tota excarnificátur: fácibus, flammísque ardéntibus ad ejus virginále pectus lateráque admótis, exúritur. Oleum super ejus exústum plagatúmque corpus infúnditur: quo totum perúnctum, supra vivam calcem exténditur ac volutátur, ut ardóre calcis interióra vírginis víscera acerbíssime torqueréntur. Liquátum ac fervens plumbum supra virgíneum corpus effúnditur, ac totum ipsum corpus acútis testáceis fragméntis confricátur. Ne autem sensus áliquis próprio caréret dolóre, per ejus nares acétum cum attríta sinápi permíxtum immíttitur, et candélis dénique accénsis castíssimi vírginis óculi adurúntur. Quare nihil non tentat, nihil non facit ingeniósa, sæváque tyránni malítia, ut a vero cultu Dei cultrícem abdúcat. Cǽterum quo magis crescit tortóris sævítia, eo magis augétur in sponsa Christi constántia, fortitúdo, et grátia. Etenim Eulália in cruciátibus Deum orat, eidémque læta grátias agit: dumque tortóres in inferéndis torméntis fatigántur, ipsa nec tristítia affécta, nec moléstia fracta,

ómnia non solum æquo, verum étiam álacri ánimo perferébat.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Nihil jam se posse vi tormentórum contra Euláliam sperábat Daciánus. Ad infámiam ergo, et ignomíniam cállide suum vertit obstinátum ánimum, ut experiátur si hoc modo váleat triumpháre. Igitur castam et verecúndam vírginem, nudam córpore, exústam, dilacerátam, óleo, calce, et cruóre sánguinis conspérsam, ac deformátam, per vicos et platéas civitátis públice, coram ómnium óculis, circumférri jubet. O acérbum crudeléque spectáculum! Sed qui animália terræ et volatília cœli vestit Deus, sponsam suam Euláliam mirabílibus ornávit induméntis. Nix enim íllico de cœlo cécidit, quæ sacræ vírginis corpus mirándum in modum contéxit: quæque cœ́litus suo contemperáto frígore vírgini esset refrigério, et suo splendénti candóre eídem simul esset ornaménto. Quam sponsa Christi cándida, et rubicúnda per loca pública gloriósa incédens, vere de tyránno triúmphans, ómnibus visa fuit admirábilis, et speciósa! Fremébat Daciánus, infráctum videns ánimum vírginis, et jam quasi de victória despérans, eam cruci affígi ímperat. Verum in cruce pendens Eulália, cœlésti recreátur gaúdio, quod se cruci affíxam, Christóque simíllimam videt. Neque ibídem ómnium admiratióne Deum glorificáre cessat. Dénique jubénte præside, prídie Idus Februárii, secúri percútitur, et gemináta martýrii atque virginitátis coróna, nóbile certámen exégit. Cujus ánima ad instar colúmbæ e córpore egrédiens, cœlum a multis visa est conscéndere. Corpus vero a Christiánis honoríﬁce extra Barcinónis urbis mœ́nia sepelítur.

℟. Afferéntur Regi.

In III. Nocturno Homilia in Evang. Símile erit . . . decem virgínibus. de Communi.

Die 13. Februarii.

S. Ildephonsi Ep. et Conf.

Duplex.

Ut in Appendice Brev. die 23. Januarii.

Die 17. Februarii.

S. Telesphori Papæ et Martyris.

Semiduplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequentia.

Oratio. **Deus, qui nos.**

Et fit commem. Feriæ.

In I. Noct. Lect. de Script. occurr.; in Quadrag. **A Miléto.** de eodem Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Telésphorus, natióne Græcus, pátria Thuriénsis in magna Græcia, ex presbýtero Románæ Ecclésiæ (cujus dignum minístrum égerat) Póntifex Máximus creátus est. Hoc suprémum munus ita óbiit, ut exímius Petri succéssor lectus esse viderétur. In ejus cáthedra sedit sub imperatóre Antoníno Pio, fervénte persecutiónis æstu. Qui tamen non óbstitit, ne sédulam óperam regéndæ Christi Ecclésiæ sollícitus navárit.

℟. **Honéstum fecit.**

Lectio v.

Hinc novis decrétis multa illum egrégie sancivísse légimus, quæ ad fidélium mores, Ecclesiasticórum libertátem, et sacros ritus áttinent; scílicet quadragesimále jejúnium, jam olim ab Apóstolis tráditum, novo edícto restaurásse; ac mandásse ut in Natáli Dómini sanctum Missæ sacrifícium ter celebrarétur, média nocte, illucescénte auróra, hora demum tértia post solis ortum; et constituísse ut sacræ Liturgíæ hymnus angélicus, Glória in excélsis Deo, adderétur.

℟. **Desidérium.**

Lectio vi.

Edixísse quoque ne sacerdótes a pópulo argueréntur, ut sublímis órdinis dignitáti consúleret. Ordinatióne quadrúplici, mense Decémbri, creávit presbýteros duódecim, diáconos octo, epíscopos trédecim per divérsa loca. Cum autem in propagánda fide ardentíssimus esset, ac proínde idolórum sacerdótibus invísus, captus tandem cápitis abscissióne martýrium consummávit Nonis Januá-

rii, et ejus corpus in Vaticáno sepúltum est.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homil. in Evang. Si quis vult. de eodem Communi 2. loco.

In Quadr. Lect. ix. de Homil. et commem. Feriæ in Laud.

Die 18. Februarii.

S. Hygini Pap. et Mart.

Semiduplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequ.

Oratio. Infirmitátem.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones de Script. occ.; in Quadr. A Miléto. de eodem Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Hygínus Atheniénsis, philósopho patre, cum jam Románæ Ecclésiæ présbyter esset, cleri suffrágiis, Telésphoro suffféctus est. Sedit in sancta Petri sede, imperatóre Antoníno Pio Augústo, annos tres, menses úndecim, dies vigínti octo. Ubi primum Póntifex renuntiátus est, clericórum órdines in suos gradus distínxit, ac fecit, ut in iis ecclésiis, quas Títulos vocant, tum primárii minístri, tum álii eísdem subjécti adéssent, qui fidélibus, cum res postuláret, sacra ministrárent.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Instítuit étiam ne absque celebratióne Missæ templa vel oratória sacro ritu consecraréntur: ne inconsúlto epíscopo, vel nova construeréntur, vel jam constrúcta destrueréntur, et ne matéries ad sacrum illum usum congésta et destináta, in profános usus converterétur. Edíxit prætérea, ut patríni baptísmo adéssent, qui de sacro fonte infántes levárent: ne quis epíscopus reus críminis damnarétur, nisi a comprovinciálibus epíscopis ejus causa probe discússa fuísset. Cuncta hæc ejus título ac nómine sancíta exstant. Tres ordinatiónes hábuit mense Decémbri, quibus creávit epíscopos sex, presbýteros quíndecim, diáconos quinque.

℟. Desidérium.

Lectio vi.

Cum autem paulo ante Justínus claríssimus philósophus et Christi Martyr

scripsísset apologíam pro religióne christiána ad imperatórem Antonínum Pium Augústum, obtínuit ut persecútio desævíret. Hinc a Christianórum cæde, non quidem omníno, plúrimum tamen, público príncipis edícto, temperátum est. Sanctíssimo tamen pastóri, cujus cura Domínico gregi consúltum fúerat, párcitum non fuit; nempe hic glorióso martýrio, ne antecessóribus dissímilis esset, innocentíssimam vitam terminávit, die undécima Januárii, et sepúltus est in Vaticáno.

℟. **Stola jucunditátis.**

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Si quis venit.** de eodem Comm. 1. loco.

In Quadr. Lect. ix. de Hom., et commem. Feriæ in Laudib.

Die 21. Februarii.

S. Paulæ Viduæ.

Semiduplex.

Omnia de Comm. nec Virg. nec Mart., præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beátam Paulam, fámulam tuam, spretis mundi delíciis, post insígnia virtútum increménta, ibi voluísti nasci cœlo, ubi Unigénitus tuus natus est mundo: concéde propítius; ut ejus exémplo terréna cuncta despiciéntes, cœléstia cónsequi mereámur. Per eúmdem Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurr.; in Quadrag. **Mulíerem fortem.** de eodem Communi.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Ex Ep. 27. S. Hieronymi.

Paula matróna Romána e nobilíssimo senatórum génere, sed vitæ sanctitáte multo nobílior, mórtuo Toxótio, paris nobilitátis viro, cui quinque líberos edíderat, totam se ad Dóminum convértit, et copiósas cœpit divítias in Christi páuperes tanto afféctu erogáre, ut eos tota Urbe perquíreret, et damnum putáret, (ut de ea sanctus Hierónymus scribit) si quisquam débilis, et esúriens cibo sustentarétur altérius: quo in stúdio usque ad mortem perseverans, dicébat intérdum se id voti habére, ut mendícans morerétur, et in suo fúnere aliéna síndone invol-

verétur. Cum autem ob quasdam Ecclesiárum dissensiónes, Oriéntis et Occidéntis Epíscopi Romam, sancto Dámaso Pontífice, conveníssent, sanctum Epiphánium, Salamínæ Cypri Epíscopum, hospítio excépit, et Paulínum Antiochíæ ómnibus caritátis offíciis cólere stúduit; quorum accénsa virtútibus, pátriam desérere et ad erémum pérgere gestiébat. Quare urbis frequéntiam, et ora laudántium fúgere festínans, et párvulam Béthlehem Romæ præférre volens, tandem ad portum Románum navigatúra descéndit, fratre, propínquis, ac líberis prosequéntibus, et piam matrem matérna caritáte retinére cupiéntibus. Illa vero, quamvis víscera ejus dolóre torqueréntur, siccos ad cœlum tendébat óculos, et pietátem in fílios pietáte in Deum súperans, nesciébat se matrem, ut Christi probáret ancíllam.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Navi ígitur conscénsa cum Eustóchia fília, quæ propósiti et navigatiónis ejus comes erat, alis fídei sumptis, Hierosólymam et sancta loca incredíbili ardóre vidére cupiébat. Quare cum Cyprum primum, deínde Seleúciam appulísset, in Sýriam, et Palæstínam venit, cujus cuncta sacra monuménta tanto stúdio, ac pietáte circumívit, ut nisi ad réliqua festináret, a primis non posset abdúci. Dénique Béthlehem súbstitit mansúra perpétuo; ubi structis quátuor monastériis, uno virórum, quod sanctus Hierónymus gubernatúrus suscépit, áliis Vírginum, réliquum vitæ iter admirábili sanctitáte confécit. Humilitátis virtus in ea máxime enítuit: nihil ea cleméntius, nihil erga húmiles blándius fuit. Invidórum calúmnias, et sǽculi várias tentatiónes summa patiéntia et mansuetúdine tolerávit. Tarda erat ad loquéndum, et velox ad audiéndum. Sanctas Scriptúras tenébat memóriter, et vetus, ac novum Testaméntum assídue perlegébat. Hebrǽam linguam díscere vóluit, et consecúta est ita, ut psalmos hebráice cáneret, et sermónem illum,

quasi natívum, personáret. Super duríssimam humum stratis cilicíolis quiescébat, si tamen quies dicénda est, quæ júgibus pene oratiónibus dies, noctésque jungébat. Móllia étiam in gravíssima febre léctuli strata non hábuit. Tantæ autem continéntiæ fuit, ut prope mensúram excéderet, et debilitátem córporis nímiis jejúniis, ac labóre contráheret: exceptísque diébus festis, vix óleum in cibo cáperet. Neque addúci ullo modo pótuit, ut ad vires córporis reficiéndas vino uterétur. Ægrotántes miris obséquiis, ac ministériis confovébat: cumque áliis languéntibus large præbéret ómnia, si quando ipsa ægrotásset, sibi non indulgébat, et in eo inæquális videbátur, quod in áliis cleméntiam, in se durítiam commutábat.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Tandem cum in gravíssimam valetúdinem incidísset, ac mortem adésse sentíret, et frigénte ália parte córporis, ánimæ tepor in solo péctore palpitáret, quasi ad suos pérgeret, alienósque deséreret, illos versículos usque ad exspiratiónem ánimæ repetébat: Dómine, diléxi decórem domus tuæ, et locum habitatiónis glóriæ tuæ; et, Quam dilécta tabernácula tua, Dómine virtútum! concupíscit, et déficit ánima mea in átria Dómini: digitóque crucis signum in lábiis ímprimens, sanctíssimam ánimam Deo réddidit séptimo Kaléndas Februárii, ætátis suæ anno quinquagésimo sexto. Translatáque Episcopórum mánibus in ecclésiam Spelúncæ, tota ad funus ejus Palæstinárum úrbium turba concurrénte monachórum, vírginum, viduárum, et paúperum, qui ad exémplum Dorcádis vestes ab ea præbita ostendébant; tríduo post subter ecclésiam juxta specum Dómini cóndita est.

℟. Fallax grátia.

In III. Nocturno Homil. in Evang. **Símile est regnum.** de Communi.

In Quadr. Lect. ix. de Hom., et commem. Feriæ in Laud.

Die 25. Februarii.

Beati Sebastiani ab Aparicio Confessoris.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui beátum Sebastiánum, Confessórem tuum, in simplicitáte cordis ambuláre fecísti, ac cœléstibus donis cumulásti: concéde propítius; ut, ejus intercessióne, et puris méntibus tibi servíre, et grátiæ tuæ múnera cónsequi valeámus. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurr.; in Quadrag. **Beátus vir.** 2. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Sebastiánus Gudínæ Gallléciæ óppidi diœcésis Aurisiénsis, ex honésta stirpe in Hispánia ortum hábuit. Ab infántia pie educátus, ac puer pascéndis grégibus déditus, nihil puerîle gessit in ópere, statímque appáruit, eum ad magnum áliquid portendéndum, peculiári Dei providéntia fuísse præservátum: nam, ut constánti fertur fama, cum duodénnis ex lue contagiósa letháliter decúmberet, et solus in semidíruto tugúrio esset derelíctus, morsu lupi e némore erumpéntis, qui léniter tumórem perrúpit, pusque viruléntum plane abstérsit, a matre illuc redeúnte mirabíliter repértus fuit sanátus. Pueritia domi probe transácta, adoléscens e patérno solo egréssus, Salmánticam secéssit, ibíque aliéno servítio mancipátur: tum rei agráriæ álibi addíctus, ut paréntum inópiam subleváret, vária hinc inde expértus est discrímina, in iísque ter mulíeres ejus virginitáti insidiántes, invícte rejecísse perhibétur. Hisce vero perículis valde commótus, in novam Hispániam, quo evangélica fides nuper fúerat invécta, profícisci in ánimum sibi indúxit; navímque conscéndens cum áliis sóciis, quorum convícia æquanímiter in itínere tulit, próspera tandem navigatióne conf écta, primo Angelópolim, deínde Méxicum áppulit.

℟. **Honéstum fecit.**

Lectio v.

Egrégiæ caritátis ejus in próximum íllico cœpit Méxici præbére arguménta. Cum enim ibi novo opifício construéndi plaustra, arduóque labóri aperiéndi vias rectas per impérvias silvas, præsértim eam quæ e México ducit ad Zacathécam, totum se daret, pingues opes, quas inde sibi comparábat, in víduis et órphanis aléndis, honéstis puéllis dotándis, aliísque hujus géneris misericórdiæ opéribus impendébat. Quocírca hóminem multo ære alièno gravátum, atque ádeo a lictóribus captum, toto débito generóse solúto, e vestígio ab eórum mánibus liberávit. Hinc tantam virtútis opiniónem adéptus fuit, ut étiam ab Indis, ingénita ferocitáte depósita, obséquium sibi, et famulátum præstári mererétur. Núptias, quas olim modéste abnúerat, póstmodum iníre decrévit. Itaque bis matrimónium cum honéstis virgínibus contráxit, quas tamen, iísdem consentiéntibus, intáctas relíquit. Quare dæmon váriis modis eum est aggréssus: nunc fœda spectra ferócis tauri, trucísque Mauri ei objíciens: nunc venústæ mulíeris impudíce gestiéntis formam índuens: sed vir Dei signo crucis cuncta hostis molímina vicit. Postréma cónjuge defúncta, órdini Seráphico adscríbi pétiit, ac moniálibus sanctæ Claræ cunctis ópibus relíctis, voti sui compos, jam septuagenárius in statu láici éffici méruit.

℞. Amávit eum.

Lectio vi.

Solémnibus votis Deo nuncupátis, in omni virtútum génere mirífice enítuit. Summa ei ínerat simplícitas, ánimi candor, mansuetúdo, obediéntia, paupértas, in advérsis item tolerándis exímia patiéntia. Témperans ádeo fuit, et fortis, ut præter prolíxa jejúnia, et córporis afflictatiónes, noctes insómnes sæpe tradúxerit; dignus proptérea, cui, ut fertur, esuriénti in desérto, et omni humána ope destitúto, Angeli cibária ministrárint, lassitúdine conféctum recreárint, dormiéntem cœ-

lésti splendóre circumfúlserint, itinerántem a plúvia et nívibus defénderint, ex via dévium in rectum trámitem dedúxerint, deque uno in álium locum transtúlerint. Futúros evéntus quoque prænóvit; secréta item cœléstia, et córdium arcána penetrávit, et in ferocióres bélluas absolútum semper exércuit domínium. Eucharístiæ Sacraméntum, quod in extrémo morbo ex vómitu præpedítus súmere non póterat, ad se deférri popóscit, et humi stratus, lacrimísque perfúsus, inenarrábili ánimi sensu cóluit. Sénio tandem conféctus, prope centenárius, últimum diem placidíssime Angelópoli clausit. Post mortem corpus ejus, quod ex pœniténtia attrítum squalidúmque erat, statim formósam índuit spéciem, suavémque spirávit odórem. Virtútibus dénique, et miráculis clarus, a Pio sexto Pontífice Máximo in beatórum cœtum solémniter est relátus. ℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Sint lumbi.** de Comm.

Die 27. Februarii.
S. Margaritæ de Cortona
Pœnitentis.

Semiduplex.

Ut in Appendice Brev. die 26. Februarii.

Feria VI. post Cineres.
Ss. Spineæ Coronæ D. N. J. C.
Duplex majus.

Ut in Append. Brev. eadem feria.

Die 1. Martii.
S. Rudesindi Ep. et Conf.
Duplex.

Omnia de Communi Conf. Pont., præter sequentia.

Oratio.

Propitiáre, quæsumus, Dómine, nobis fámulis tuis per sancti Confessóris tui atque Pontíficis Rudesíndi mérita gloriósa: ut, ejus pia intercessióne, ab ómnibus semper protegámur advérsis. Per Dñm.

In Quadr. fit com. Feriæ occ.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurr. In Quadrag. **Fidélis sermo.** de Comm.

In II. Nocturno.
Lectio iv.

Rudesíndus, natióne Galláicus, paréntibus régii géneris Gutérrio et Ilduára, qualis

esset futúrus, ejus concéptio satis osténdit. Multis enim ac largis in páuperes eleemósynis, oratiónibus, et lácrymis cum vacáret Ilduára, ab Angelo præmónita est, se conceptúram fílium, qui et apud Deum magni futúrus esset mériti, et apud hómines præcípuo sanctitátis nómine. Prídie ígitur solemnitátis sanctórum Mártyrum Facúndi et Primitívi, Rudesíndum péperit, qui dies proptérea semper illis sacer ac festívus, quámdiu vixérunt, fuit: constrúxit prætérea Ilduára in honórem Archángeli Michaélis ecclésiam eo loco ubi ab Angelo cértior facta est se conceptúram.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Rudesíndus ítaque ab ipsa puerítia Dómini legem méditans, brevi ádmodum in virum apostólicum crevit. Quaprópter ab ecclésiæ Mindoniénsis clero, magno ómnium consénsu, Epíscopus elígitur, rege atque procéribus mire gaudéntibus: nota enim illis erat Rudesíndi sánctitas, et erudítio. Præsul ergo Mindoniénsis factus, multis virtútibus cláruit. Splenduére certe in Rudesíndo, præter céteras dotes, profúsæ in páuperes eleemósynæ, ecclesiárum aut jam dirutárum, aut ruínam minántium instaurátio, aut novárum constrúctio, atque evangélicæ doctrínæ frequentíssima prædicátio. Assúmptus deínde, urgénte rege ac pópulo, ad regéndum Iriénsem Episcopátum, ubi tunc Apóstoli Jacóbi corpus cónditum erat, majóre in dies fructu christiáno pópulo prǽerat. Dénique insígne monachórum cœnóbium in própriis cóndidit prǽdiis, quæ illi amplíssima et opulentíssima paréntum testaménto contígerant.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Nomen cœnóbio Cellanóva, quod religióne, et augústa structúra étiam hódie amplíssimum est. In quo monásticam sub beáti Benedícti régula vitam annos áliquot agens, migrávit ad Dóminum Kaléndis Mártii, éditis multis in vita et post óbitum miráculis. Ejus corpus usque ad hodiérnum

diem in eódem cœnóbio quiéscit, ac magna præcípue Gallaicórum, et Lusitanórum frequéntia semper invísitur. Cláruit sanctus Rudesíndus anno Dómini nongentésimo trigésimo, et sequéntibus: quem Cœlestínus tértius, dum in minóribus esset, a terra levávit, deínde Póntifex factus, in Sanctórum catálogum rétulit, anno salútis millésimo centésimo nonagésimo sexto. ℟. Iste est.

In III. Nocturno Homil. in Evang. **Sint lumbi.** de Comm. Conf. non Pont. 1. loco, cum ℟℟. de Comm. Conf. Pont.

In Quadr. Lect. ix. de Homil. Feriæ occurr., cujus commem. fit in Laud.

Die 3. Martii.
Ss. Hemetherii et **Celedonii** Mart.
Duplex.

Omnia de Comm. plurimor. Mart., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui gloriósos Mártyres Hemethérium, et Celedónium in tui nóminis confessióne roborásti: concéde propítius; ut quorum córpora venerámur in terris, eórum aspéctu perfruámur in cœlis. Per Dóminum.

In Quadr. fit comm. Fer. occ.

In I. Noct. Lect. **Fratres: Debitóres.** de Comm. Extra Quadrag. de Scriptura.

In II. Nocturno.
Lectio iv.

Hemethérius, et Celedónius fratres Legionénses, Marcélli centuriónis Mártyris fílii, aliorúmque insígnium Mártyrum, qui divérsis tempóribus, et locis, pro Christo passi sunt, germáni fratres, postquam diu fortitérque sub románis vexíllis meruérunt, mota in Christiános sævíssima persecutióne, páribus votis, constantíque ánimo semet ínvicem adhortántes decrevérunt, relíctis gentílium castris, ad Christi milítiam transíre. Ardóre ítaque fídei succénsi, dum álii veræ fídei cultóres in tentatióne deficiébant, illi ad martýrium properárunt, sciéntes ita ánimam servári, dum pérditur: sánguinem sacrári, dum fúnditur: et accéptis, non inflíctis vulnéribus, christiánam parári victóriam. ℟. Sancti tui.

Lectio v.

Christum ítaque palam proféssi, et inánium deórum simulácra detestáti, Deum verum líbere prædicáre cœpérunt. Quare ad mílitum tribúnal rapti, inde grávibus caténis onústi, in tenebricósum fœtidúmque cárcerem protrahúntur, ubi multis ærúmnis maceráti, cum nullis ártibus sive verbórum blandítiis, sive beneficiórum promíssis, sæpiúsve repetítis supplíciis, a sancto propósito dimovéri potuíssent, váriis cruciántur tormentórum genéribus, quæ vel ipsum tyránnum púduit publicári. Sevéro quippe prohíbuit edícto, gesta sacrórum virórum, sive quas passi sunt pœnas, sive quæ patrárunt mirácula, in apértum prodúci: etsi vero gentílium versútia gloriósi agónis memóriam tentárit abolére, Christianórum nihilóminus píetas stúduit conserváre.

℟. **Vérbera carníficum.**

Lectio vi.

Illud vero in primis memorábile, quod lata in eos cápitis senténtia, ubi ad supplícii locum pervenérunt, ántequam lictóris ictum excíperent, suæ fídei pígnora eo præmisérunt, quo mox ipsi erant perventúri. Primus ánnulum, secúndus orárium in altum projecérunt, quæ lenis auræ obséquio, splendescénte auro et candénte línteo, cunctis intuéntibus, ad cœlos evécta sunt. Vidit hæc ipse cárnifex, qui manum représsit hærens et stupens: sed demum ictum perégit, ne periíret mártyrum triúmphus. Secúri percússi juxta civitátem Calaguritánam prope torréntem Arenális, quinto Nonas Mártii, ibídem sepúlti sunt. Unde póstea transláti ad ecclésiam cathedrálem prídie Kaléndas Septémbris, eo translatiónis die, tamquam Patróni, miráculis illústres, præcípua colúntur veneratióne.

℟. **Tamquam aurum.**

In III. Nocturno Homil. in Evangel. **Cum audiéritis.** de eodem Communi 1. loco.

℟. viii. **Hæc est.**

In Quadrag. Lectio ix. de Homilia Feriæ occurr., cujus commem. fit in Laud.

Die 5. Martii.

S. Lucii I. Papæ et Mart.
Semiduplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequentia.

Oratio. **Deus, qui nos.**

In I. Nocturno Lectiones de Script. occurr. In Quadrag. **A Miléto.** de eod. Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Lúcius Románus patre Porphýrio, post sancti Cornélii consummatiónem, Románæ Ecclésiæ episcopátum ténuit. Sanxit, ut duo presbýteri ac tres diáconi, ecclesiástici causa testimónii, quovis loco epíscopum non desérerent. Pacem lapsis dandam, et pœniténtia acta, communicatiónis fructum negándum non esse, spíritu Dei plenus (ut sanctus Cypriánus scripsit), lítteris suis significávit. Ob Christi fidem exsílio relegátus, et póstmodum ad Ecclésiam suam incólumis redíre permíssus, tandem omni Ecclésiæ facultáte archidiácono suo Stéphano prius trádita, cápite truncátus est quarto Nonas Mártii, Gallo et Volusiáno princípibus. Duas hábuit ordinatiónes mense Decémbri, quibus presbýteros quátuor, epíscopos per divérsa loca septem creávit. Ejus corpus primo via Appia ad sanctum Xystum, in cœmetério Callísti sepúltum, inde a Pascháli Papa in sanctæ Cæcíliæ títulum, una cum ejúsdem vírginis et sociórum corpóribus translátum, ibi sub sancto altári collocátum fuit.

℟. **Honéstum fecit.**

De **Epístola S. Cypriáni Epíscopi et Mártyris, et collegárum ejus ad S. Lúcium Papam et Mártyrem.**

Lectio v.

Nuper quidem tibi, frater caríssime, gratuláti sumus, cum te honóre gemináto in Ecclésiæ suæ administratióne Confessórem páriter et Sacerdótem constítuit divína dignátio. Sed et nunc non minus tibi et comítibus tuis, atque univérsæ fraternitáti gratulámur, quod cum eádem glória, et láudibus vestris, réduces vos dénuo ad suos fécerit benígna Dómini et larga protéctio; ut pascén-

do gregi pastor, et gubernándæ navi gubernátor, et plebi regéndæ rector redderétur: et apparéret relegatiónem vestram sic divínitus esse dispósitam, non ut epíscopus relegátus et pulsus ecclésiæ deésset, sed ut ad ecclésiam major redíret. Neque enim in tribus púeris minor fuit martýrii dígnitas, quia, morte frustráta, de camíno ignis incólumes exiérunt; aut non consummátus Dániel éxstitit in suis láudibus, quia, qui leónibus missus fúerat ad prædam, protéctus a Dómino vixit ad glóriam. In Confessóribus Christi diláta martýria non mérita confessiónis mínuunt, sed magnália divínæ protectiónis osténdunt.

℟. Desidérium.

Lectio vi.

Repræsentátum vidémus in vobis, quod apud regem fortes atque illústres púeri prædicavérunt, ipsos quidem parátos esse ardére flammis, ne diis ejus servírent, aut imáginem quam fécerat adorárent; Deum tamen, quem colébant, quemque et nos cólimus, poténtem esse, ut eos de camíno ignis exímeret, et de regis mánibus ac de pœnis præséntibus liberáret; quod invenímus in confessiónis vestræ fide, et in Dómini circa vos protectióne nunc gestum; ut cum vos paráti fuéritis et prompti omne subíre supplícium, Dóminus tamen vos pœnæ subtráheret, et ecclésiæ reserváret. Regrediéntibus vobis, breviáta non est in epíscopo confessiónis suæ dígnitas, sed magis crevit sacerdotális auctóritas, ut altári Dei assístat antístes, qui ad confessiónis arma suménda, et faciénda martýria, non verbis plebem, sed factis cohortétur, et imminénte antichrísto, paret ad prǽlium mílites, non solum sermónis et vocis incitaménto, sed fídei et virtútis exémplo.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homil. in Evang. **Si quis vult.** de eodem Communi 2. loco.

In Quadr. Lect. ix. de Homil. et comm. Feriæ in Laudib.

Die 11. Martii.

S. Vincentii Lorenzana

Abbat. Mart.

Duplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequentia.

Oratio.

Preces pópuli tui, quæsumus Dómine, cleménter exaúdi, ut beáti Vincéntii Mártyris tui, atque Abbátis méritis adjuvémur, cujus passióne lætámur. Per Dóminum.

In Quadr. fit comm. Feriæ occurr. In I. Noct. Lect. **Fratres: Debitóres.** de Communi. Extra Quadrag. de Script. occ.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Vincéntius Abbas cœnóbii sanctórum Mártyrum Cláudii Lupértii, et Victórii, in subúrbio Legiónis Urbis, vir orthodóxæ fídei, monasticǽque disciplínæ observantíssimus, cum ab Ariánis, quorum bona pars per ea témpora in Gallǽcia, a Gothórum régibus jam cathólicis idéntidem deficiébat, nequáquam addúci posset, ut in eórum dogma a recta fide defléćteret, quin pótius eórum perfídiam, et erróres detestátus públicis conciónibus, et disputatiónibus in his profligándis totus incúmberet, ab eis in concílium addúctus, variéque circa fídei confessiónem, ut vel a cathólicis duntáxat verbis discéderet, tentátus est. Vincéntius vero primum illis pravam, quam de Trinitáte senténtiam, Evangélica reclamánte veritáte tuebántur, exprobrávit, deínde Nicénæ sýnodi auctoritátem objíciens, mortem se pótius subitúrum, quam in áliquo, quamvis módico ab ea discéderet, proféssus est. Quo respónso, véstibus spoliátum acerbíssime flagéllant; flagellátum in obscuríssimum cárcerem tradunt; ubi ab Angelo multa luce cárcerem illustránte visitátus, prístinæ valetúdini restitútus est.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Postrídie autem cum altíssima voce coram ómnibus, de fídei sýmbolo illud quo præcípue Ariána hǽresis damnátur, recitásset scílicet, nihil prius aut postérius, nihil majus aut minus; sed totæ tres per-

sónæ coætérnæ sibi sunt et coæquáles, morti addícitur. Jussus est autem occídi juxta sui cœnóbii fores. Quo cum ducerétur, vérbaque illa Christi in Cruce pendéntis subínde repéteret: Pater, ignósce illis, quia nésciunt quid fáciunt: quidam ex satellítibus gládio ingénti vúlnere caput illíus percússit; quo ictu córruens, spíritum Dómino réddidit ætátis suæ anno quadragésimo séptimo, Dómini vero sexcentésimo trigésimo. Ejus corpus mónachi noctu rapiéntes, juxta ecclésiæ paríetes sepeliérunt ad occidéntem. Quibus vigilántibus visus est inter Mártyrum choros eis prædícens, adésse martýrii tempus si qui cúperent; aut oportére illos, relícto cœnóbio in abditíssimis se locis occultáre.

℟. **Desidérium.**

Lectio vi.

Mónachi vero fuga sibi consuléntes in Gallǽciam se contulérunt, ubi áliud cœnóbium ædificárunt, cui ex relícto nomenclatúram addidérunt, sancti Cláudii simíliter appellántes. Quod a Nigris, quales erant illi primi conditóres, longo témpore inhabitátum, hódie a Cisterciénsibus mónachis qui ab illis oríginem ducunt, incólitur. Corpus vero sancti Vincéntii divíno nutu póstea repértum, et Ovétum deportátum, in cathedráli ecclésia argéntea theca recónditum asservátur, quam illi ex voto suis impénsis cónstrui curávit Magíster Gárcias ejúsdem Ecclésiæ archidiáconus anno Dómini millésimo ducentésimo sexagésimo octávo.

℟. **Stola jucunditátis.**

In III. Nocturno Homil. in Evang. **Si quis vult.**

In Quadr. Lect. ix. de Hom. et commem. Feriæ in Laudib.

Die 13. Martii.

S. Leandri Episc. et Conf.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. Pont., præter sequentia.

In Hymn. **Méruit suprémos.**

Oratio.

Deus, qui ariánam pravitátem doctrína sancti Confessóris tui atque Pontíficis Leándri ex Hispánia

propulísti: da plebi tuæ; ut, ejúsdem méritis et précibus, ab omni errórum et vitiórum labe semper líbera conservétur. Per Dóminum.

In Quadr. fit comm. Feriæ.

In I. Nocturno Lect. **Fidélis sermo.** de Communi. Extra Quadrag. de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Leánder Carthágine ex patre Severiáno, viro claríssimo ejúsdem Carthágìnis dómino, ortus, fratres hábuit, sanctos Epíscopos Isidórum, et Fulgéntium sanctitáte, et doctrína præstantíssimos, et Florentínam vírginem. In eo a téneris annis castíssimæ luxit intégritas vitæ, et morum grávitas máxime venerábilis, quam incomparábilis ingénii cláritas illustrábat. Gliscénte eo témpore hæreticórum furóre sub Visigóthis princípibus, qui cum império Ariánam impietátem in Hispániam invéxerant, et ejus ecclésias mísere vexábant, públicæ vitæ pertæsus, adoléscens in religiósum monastérium se recépit, ut in propósito perfectióris institúti sánctius Deo inservíret, et piis stúdiis, et meditatiónibus in tranquíllo sese exercéret. In eo sanctitáte, et doctrína ádeo profécit, et in omni génere virtútum, divinísque, et humánis lítteris conspícuus evásit, ut Isidórus germánus suus ad Cláudium ducem, de quibúsdam artículis ad fidem pertinéntibus ínstruens, scrípserit: Meménto commúnis nostri doctóris Leándri; et ejus fidem, atque doctrínam pro víribus imitáre. Sed nóluit Deus tam splendéntem pietátis et doctrínæ lucérnam in occúlto delitéscere, sed in fastígio Ecclésiæ pósitam Hispániæ prælucére: nam, clero et pópulo exposcénte, a monastério avúlsus, Epíscopus Hispalénsis creátus est.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Suscéptam Ecclésiam omni cura, ac sollicitúdine gubernávit: cleri, et pópuli mores ad arctam disciplínam tradúxit: solémnia Ecclésiæ offícia, Hymnódi-

am, sacræ Missæ ritus precésque, quibus eo témpore omnes Hispániæ ecclésiæ utebántur, ordinávit, et auxit. A persequénda Ariána hǽresi, prædicatióne numquam déstitit. Monásticum órdinem Benedictínum amplificáre in Hispánia cœpit: ac soróri suæ Florentínæ régulam pro institutióne vírginum dedit. His, et áliis mire gestis, Constantinópolim pro causis fídei Visigothórum legátus proféctus est: ubi ob exímiam religiónem, et doctrínam apud sanctum Gregórium Románi Pontíficis apocrisárium, tunc ibi degéntem, tanti hábitus fuit, tantáque amicítia illi conjúnctus, ut ad Románam Sedem póstea promótus, cum Leánder in ecclésiam suam jam fuísset revérsus, Pállii ornaméntum míserit, frequéntibus epístolis illum honoráverit, libros in Job, quos illi dicávit, una cum Pastoráli, his lítteris benevoléntia plenis ad ipsum transmíserit: Quanto ardóre vidére te sítiam, quia valde me díligis, in tui tábulis cordis leges; sed quia longo terrárum spátio disjúnctum te vidére néqueo, unum, quod mihi de te dictávit cáritas, fuit ut librum Régulæ pastorális, quem in Episcopátus mei exórdio scripsi, et libros, quos in Expositiónem beáti Job jam dudum me fecísse cognovísti, Sanctitáti Vestræ transmíttere curávi.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Sancto ergo Prǽsule suæ ecclésiæ restitúto, vix enarrári possunt, quæ pro glória Dei, proque elimінánda hǽresi Ariána labórávit. Hermenegíldum enim nepótem suum, Leovigíldi regis fílium, sermónibus suis haud solum ad fídei confessiónem perdúxit, sed ut glorióso sánguinis testimónio illam confirmáret, adéptus fuit. Inflammátus furóre pater in Leándrum, et in omnes adhuc ecclésias, exsílio eum mulctávit, et illas facultátibus, et pastóribus orbátas relíquit. Nec tamen déstitit cum fídei hóstibus líbere decertáre. In ipso síquidem exsílio, ut frater suus Isidórus

testátur, duos libros eruditíssime sanctárum Scripturárum ditíssimos scripsit, quibus eórum perfídiam confutávit. Affúlsit tandem Ecclésiæ post illam nubem optáta serénitas. Rex enim cum in morbum incidísset, sub mortem in meliórem mentem (licet non ut oportébat) revérsus, Leándrum cum áliis Epíscopis ab exsílio revocári jussit, eíque Reccarédi fílii curam dedit. Defúncto patre, piíssimus rex Reccarédus doctrínam, consília, et exémpla Leándri secútus, ejus ópera Gothos ad fidem convérti mirabíliter fuit adéptus. Leánder ergo cum tam miram conversiónem vidísset, Hispániæ Epíscopos in Toletánam sýnodum conveníre omni sollicitúdine promóvit, quod et Reccarédus máxime curávit. In eo enim Concílio duóbus supra sexagínta Epíscopis congregátis, et omni clero, primáriis regni, étiam et ipso rege assidéntibus, Ariána hǽresis fuit damnáta, et abjuráta, et fides Cathólica ab ómnibus unanímiter suscépta, et uno ore laudáta. Leánder ígitur elegantíssima concióne Pátribus de gentis conversióne congratulátus est: múltaque ad fidem, et disciplínam Ecclésiæ sanciéndam tum in eódem concílio, tum in álio, quod póstea Híspali celebrávit, constituénda dispósuit. Demum religióne restitúta, et Ecclésiæ pace firmáta, jam octogenário major, cum Ecclésiam quadragínta et ámplius annos rexísset admirábili vitæ ac sanctitátis exémplo, migrávit ad Dóminum. Sepúltus fuit in basílica sanctárum vírginum Justæ, et Ruffínæ: póstea ejus corpus in Hispalénsem Ecclésiam translátum est.

℟. Iste est.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Ad níhilum valet ultra, nisi ut mittátur foras, et conculcétur ab homínibus. Et réliqua.

Homilía sancti Isidóri Epíscopi Hispalénsis.

Ex lib. 3. Sent. c. 36 et 43.

Tam doctrína quam vita clarére debet ecclesiásticus doctor. Nam doctrína sine vita arrogántem reddit: vita sine doctrína inútilem facit. Sacerdótis prædicátio opéribus confirmánda est, ita ut quod docet verbo, ínstruat exémplo. Vera est illa doctrína, quam vivéndi séquitur forma. Nam nihil túrpius est, quam si bonum, quod quisque sermóne prǽdicat, explére ópere négligat. Tunc enim utíliter prædicátio profértur, quando efficáciter adimplétur. Unusquísque doctor, et bonæ actiónis, et bonæ prædicatiónis habére debet stúdium: nam álterum sine áltero non facit perféctum: sed præcédat justus bene ágere, ut sequénter possit bene docére.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Omnis útilis doctor plébibus subjéctis ita se præstáre debet, atque insístere doctrínæ, ut quanto claret verbo, tanto claréscat et mérito. Nam quod Apóstolus Timótheo prǽcipit, cum omni império docére, non hortátur ad tumórem supérbiæ, sed ad bonam actiónem, et vitæ auctoritátem: vidélicet ne libertátem pérderet prædicándi, si bene docéret, et male víveret. Unde et Dóminus: Qui sólverit unum de mandátis istis mínimis, et sic docúerit, mínimus erit in regno cœlórum. Vides quod auctoritáte magistérii caret, qui quod docet non facit. Sicut in numísmate metállum, figúra, et pondus inquíritur, ita in omni doctóre ecclesiástico quid sequátur, quid dóceat, quómodo vivat. Per qualitátem ígitur metálli doctrína, per figúram similitúdo Patrum, per pondus humílitas designátur. Qui vero ab his tribus discrepáverit, non metállum, sed terra erit.

℟. In médio.

Lect. ix. de Homil. et comm. Feriæ in Laud.; alias

Lectio ix.

Qui præfícitur ad régimen, táliter erga disciplínam subjectórum præstáre se debet, ut non so-

lum auctoritáte, verum étiam humilitáte claréscat. Sed tamen ita erit in eo virtus humilitátis, ne dissolvátur vita subditórum in vítiis: atque ita auctóritas áderit potestátis, ne per tumórem cordis sevéritas exsístat immoderatiónis. Hæc est enim in Dei sacerdótibus vera discrétio, qua nec per libertátem supérbi, nec per humilitátem remíssi sunt. Hinc est, quod Sancti cum magna constántia redarguérunt étiam príncipum vítia, in quibus cum summa esset humílitas, loco tamen necessário líbere transgressóres justítiæ increpábant. Aliquándo súbditis non opórtet ánimo esse humilióres, quóniam facta subditórum judicántur a nobis, nostra vero Deus júdicat. Agnóscat Epíscopus, se esse consérvum plebis, non dóminum verum: hoc cáritas, non condítio éxigit.

Te Deum laudámus.

COMMEMORATIONES CONSUETÆ
sive
SUFFRAGIA SANCTORUM,
hic positæ ad majorem recitantium commoditatem.

Comemoratio de Cruce in feriali tantum Officio.

Ad Vesperas et Laud.

Ant. **Per signum Crucis de inimícis nostris líbera nos, Deus noster.**

℣. **Omnis terra adóret te, et psallat tibi.** ℟. **Psalmum dicat nómini tuo, Dómine.**

Orémus. Oratio.

Perpétua nos, quǽsumus Dómine, pace custódi; quos per lignum sanctæ Crucis redímere dignátus es.

De sancta María, quando non dicitur ejus Officium parvum.

Ad Vesperas et Laud.

Ant. Sancta **María, succúrre míseris, juva pusillánimes, réfove flébiles, ora pro pópulo, intérveni pro Clero, intercéde pro devóto fœmíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen quicúmque célebrant tuam sanctam commemoratiónem.**

℣. **Ora pro nobis, sancta Dei Génitrix.** ℟. **Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.**

Orémus. Oratio.

Concéde nos fámulos tuos, quǽsumus Dómine Deus, perpétua mentis et córporis sanitáte gaudére, et gloriósa beátæ Maríæ semper Vírginis intercessióne a præsénti liberári tristítia, et ætérna pérfrui lætítia.

Ab Octava Epiphaniæ usque ad Purificationem dicitur:

℣. **Post partum, Virgo, invioláta permansísti.** ℟. **Dei Génitrix, intercéde pro nobis.**

Orémus. Oratio.

Deus, qui salútis ætérnæ beátæ Maríæ Virginitáte fœcúnda, humáno géneri prǽmia præstitísti: tríbue, quǽsumus; ut ipsam pro nobis intercédere sentiámus, per quam merúimus Auctórem vitæ suscípere, Dóminum nostrum Jesum Christum Fílium tuum.

De S. Josepho Sponso B. Mariæ V.

Ad Vesperas.

Ant. **Ecce fidélis servus et prudens, quem constítuit Dóminus super famíliam suam.**

℣. **Glória et divítiæ in domo ejus.** ℟. **Et justítia ejus manet in sǽculum sǽculi.**

Ad Laudes.

Ant. **Ipse Jesus erat incípiens quasi annórum trigínta, ut putabátur, fílius Joseph.**

℣. **Os justi meditábitur sapiéntiam.** ℟. **Et lingua ejus loquétur judícium.**

Orémus. Oratio.

Deus, qui ineffábili providéntia beátum Joseph sanctíssimæ Genitrícis tuæ sponsum elígere dignátus es, præsta quǽsumus; ut quem protectórem venerámur in terris, intercessórem habére mereámur in cœlis.

De Apostolis totius Ecclesiæ Patronis.

Ad Vesperas.

Ant. **Petrus Apóstolus, et Paulus Doctor Géntium, ipsi nos docuérunt legem tuam, Dómine.**

℣. **Constítues eos Príncipes super omnem terram.** ℟. **Mémores erunt nóminis tui, Dómine.**

Ad Laudes.

Ant. Gloriósi Príncipes terræ, quómodo in vita sua dilexérunt se, ita et in morte non sunt separáti.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum. ℟. Et in fines orbis terræ verba eórum.

Orémus. Oratio.

Deus, cujus déxtera beátum Petrum ambulántem in flúctibus, ne mergerétur, eréxit; et coapóstolum ejus Paulum tértio naufragántem de profúndo pélagi liberávit: exaúdi nos propítius, et concéde; ut ambórum méritis æternitátis glóriam consequámur.

De S. Jacobo Apostolo Titulari Eccl. Metropolit. et Patrono Præcipuo Archid.

Ad Vesperas.

Ant. O beátum Apóstolum, qui inter primos eléctus, primus ómnium Apostolórum Dómini cálicem bíbere méruit! O gloriósum Hispániæ regnum, tali pígnore, ac Patróno munítum, per quem fecit illi magna, qui potens est.

℣. Nimis honoráti sunt amíci tui Deus. ℟. Nimis confortátus est principátus eórum.

Ad Laudes.

Ant. Visitávit nos per sanctum suum Apóstolum, et fecit salútem de inimícis nostris Dóminus Deus noster.

℣. Annuntiavérunt ópera Dei. ℟. Et facta ejus intellexérunt.

Orémus. Oratio.

Esto, Dómine, plebi tuæ sanctificátor et custos: ut beáti Jacóbi Apóstoli tui muníta præsídiis, et conversatióne tibi pláceat, et secúra mente desérviat.

De Virgine sancta Rosa a sancta Maria, omnium Indiarum principaliori Patrona.

Ad Vesperas.

Ant. Veni, sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Laudes.

Ant. Símile est regnum cœlórum hómini negotiatóri, quærénti bonas marga-

rítas; invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam.

℣. **Diffúsa,** ut supra.

Orémus. Oratio.

Bonórum ómnium largítor, omnípotens Deus, qui beátam Rosam cœléstis grátiæ rore prævéntam, virginitátis, et patiéntiæ decóre Indis floréscere voluísti: da nobis fámulis tuis; ut in odórem suavitátis ejus curréntes, Christi bonus odor éffici mereámur.

Quando fit Officium alterius Virginis, variantur Ant.; pro sancta Rosa in Laudib. sumitur Ant. ex I. Vesperis **Veni, sponsa Christi.**

Ad Vesperas.

Ant. **Símile.** ex Laudib.

℣. **Spécie tua, et pulchritúdine tua.** ℟. **Inténde, próspere procéde, et regna.**

De Pace.

Ad Vesperas et Laudes.

Ant. **Da pacem, Dómine, in diébus nostris, quia non est álius qui pugnet pro nobis, nisi tu, Deus noster.**

℣. **Fiat pax in virtúte tua.** ℟. **Et abundántia in túrribus tuis.**

Orémus. Oratio.

Deus, a quo sancta desidéria, recta consília, et justa sunt ópera: da servis tuis illam, quam mundus dare non potest, pacem; ut et corda nostra mandátis tuis dédita, et hóstium subláta formídine, témpora sint tua protectióne tranquílla. Per Dóminum nostrum.

℣. **Dóminus vobíscum.** ℟. **Et cum spíritu tuo.**

℣. **Benedicámus Dómino.** ℟. **Deo grátias.**

℣. **Fidélium ánimæ per misericórdiam Dei requiéscant in pace.** ℟. **Amen.**

Concordat cum Originali.

Ratisbonæ, die 24. Junii 1893.

G. Erlenborn, Vic. in Spirit. Gen.

Index alphabeticus.

Barbaræ Virg. et Mart. dupl. 4. Dec. pag. 2*
Commemorationes communes. 80*
Dominici Silensis Abb. dupl. 20. Dec. 20*
Eulaliæ Emerit. Virg. et Mart. dupl. 14. Dec. 11*
Eulaliæ Virg. et Mart. dupl. 12. Febr. 58*
Fabiani et Sebastiani Mart. dupl. maj. 20. Jan. 33*
Fructuosi Ep. Augurii et Eulogii Diac. Mart. duplex. 11. Febr. 55*
Fulgentii Episc. et Conf. dupl. 6. Febr. 52*
Gregorii Thaumaturgi Ep. et Conf. semid. 27. Nov. 1*
Hemetherii et Celedonii Mart. dupl. 3. Martii. 70*
Hygini Pap. et Mart. semid. 18. Febr. 62*
Ildephonsi Ep. et Conf. dupl. 13. Febr. 61*
Juliani Ep. et Conf. dupl. 28. Jan. 33*
Leandri Ep. et Conf. dupl. 13. Martii. 75*
Leocadiæ Virg. et Mart. dupl. 9. Dec. 3*
Lucii I. Papæ et Mart. semid. 5. Martii. 72*
Margaritæ de Cortona Pœnit. semid. 27. Febr. 68*
Mariæ B. M. Almæ Domus Lauret. Translat. duplex majus. 10. Dec. 5*
— — de Bethlehem. dupl. maj. 19. Jan. 24*
— — Cordis imaculati sub tit. Refugium peccatorum. dupl. 2. cl. Dom. III. post Epiph. 33*
— — Desponsationis. dupl. maj. 23. Jan. 33*
— — Exspectationis Partus. dupl. maj. 18. Dec. 20*
— — de Guadalupe. Patr. gener. Americæ. dupl. 1. cl. 12. Dec. 5*
— — Immacul. Concept. Patr. princip. Americæ. dupl. 1. cl. cum Oct. 3*
Melchiadis Pap. et Mart. semid. 17. Dec. 18*
Nicolai Factoris Conf. dupl. 23. Dec. 21*
Orationis D. N. J. C. dupl. maj. Feria III. post Dom. Septuag. 47*
Passionis D. N. J. C. dupl. maj. Feria III. post Dom. Sexag. 47*
Paulæ Viduæ. semid. 21. Febr. 63*
Philippi a Jesu Mart. Patr. Archid. dupl. maj. 5. Febr. 47*
Pontiani Papæ et Mart. semid. 28. Nov. 1*
Rudesindi Ep. et Conf. dupl. 1. Martii. 68*
Sebastiani ab Aparicio Conf. dupl. 25. Febr. 66*
Spineæ Coronæ D. N. J. C. dupl. maj. Feria VI. post Cineres. 68*
Telesphori Pap. et Mart. semid. 17. Febr. 61*
Vincentii Lorenz. Abbat. Mart. dupl. 11. Martii. 74*

OFFICIA PROPRIA SANCTORUM
ARCHIDIŒCESIS GUATIMALENSIS.

PARS VERNA.

Die 6. Februarii.

S. Fulgentii Episc. Conf.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. Pont., præter sequ. **(m. t. v.)**

Oratio. **Exáudi.**

' Et fit comm. Feriæ; deinde S. Dorotheæ, Virg. et Mart. ut in *Brev.*

In I. Nocturno Lect. **Fidélis sermo.** de eodem Comm.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Fulgéntius, Hispánus ex nova Carthágine, Severiáno patre ejúsdem provínciæ duce, génitus, sanctórum Leándri, Isidóri, et Florentínæ germánus frater, a puerítia cum morum honestáte esset instrúctus, ætáte provéctior, omni virtútum génere, et sacrárum quoque litterárum eruditióne ádeo enítuit, ut doctóris illústris títulum apud Hispános fúerit assecútus. Cujus rei illud quoque arguméntum est, quod egrégius idem doctor Isidórus, qui ab eo fúerat educátus et piis documéntis imbútus, libros de ecclesiásticis offíciis, in quibus de univérsis mystériis, quæ in Ecclésia celebrántur, ac de origínibus officiórum ecclesiasticórum disserúerat, ipsi sanctíssimo fratri, sacrǽque disciplínæ amantíssimo dedicávit.

℟. **Invéni David.**

Lectio v.

Sed nihil ad Fulgéntii commendatiónem illústrius, quam ipsórum quoque hóstium gravíssimum de eo prolátum testimónium. Cum enim Leovigíldus Gothórum rex, sorórius ejus, Ariána hǽresi inféctus, post patrátam fílii sui sancti Hermenegíldi cædem, infirmitáte ácriter torquerétur; flagítii pœniténtia ductus, licet non ea, qua par erat ad salútem obtinéndam, Recarédo fílio suo præcepísse dícitur, ut Leándrum, et Fulgéntium, qui in doctrína ecclesiástica insígniter clarébant, tamquam patres audíret, et eórum mónitis obtemperáret. Id vero a Recarédo cumuláte prǽstitum fuísse tota Gothórum gens ad veram fidem perdúcta, et ariána perfídia in Concílio Toletáno tértio ab univérso regno abjuráta, luculentíssime testántur.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Epíscopus creátus, Astigitánam, et Carthaginénsem miro zelo, et exémplo gubernávit Ecclésias. Toletánæ sýnodo intérfuit, sub rege Gundemáro, itidémque Hispalénsi secúndæ, in cujus actis nonnúlla suæ Ecclésiæ jura légitur vindicásse. Dénique ab incéptæ vitæ institúto non recédens, et forma factus gregis ex ánimo, cum pietáte in Deum, pastoráli in súbditos vigilántia, aliísque sanctis opéribus vitam religiosíssime transegísset, virtútibus ac méritis plenus, nec sanctitáte minus, quam doctrínæ fama illústris, obdormívit in Dómino. Eum diœcésis Carthaginénsis, et Placentína ut primárium suum colunt patrónum. Sacræ ipsíus, et Florentínæ sorória relíquiæ sub Alphónso Undécimo in Berzocána óppido invéntæ, ac póstea divísæ, partim in eádem Placentína diœcési, partim Múrciæ magna pópuli veneratióne coluntur.

℟. Iste est.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Vos

estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Et réliqua.

Homilía sancti Gregórii Papæ.

Ex Hom. 17. in Luc. 10. ante medium.

Considerándum nobis est, ut qui una eadémque exhortatiónis voce non súfficit simul cunctos admonére, stúdeat síngulos, in quantum valet, instrúere, privátis locutiónibus ædificáre. Debémus namque pensáre contínuo quod sanctis Apóstolis dícitur, et per Apóstolos nobis: Vos estis sal terræ. Si ergo sal sumus, condíre mentes fidélium debémus. Vos ígitur, qui pastóres estis, pensáte quia Dei animália páscitis: de quibus profécto animálibus Deo per Psalmístam dícitur: Animália tua habitábunt in ea.

℞. Amávit eum.

Lectio viii.

Et sæpe vidémus quod petra salis brutis animálibus antepónitur, ut ex eádem salis petra lámbere débeant, et melioràri. Quasi ergo inter bruta animália petra salis debet esse Sacérdos in pópulis. Curáre namque Sacerdótem necésse est, quæ síngulis dicat, unumquémque quáliter admóneat, ut quisquis Sacerdóti júngitur, quasi ex salis tactu ætérnæ vitæ sapóre condiátur. Sal étenim terræ non sumus, si corda audiéntium non condímus, quod profécto condiméntum ille veráciter próximo impéndit, qui prædicatiónis verbum non súbtrahit; sed tunc vere áliis recta prædicámus, si dicta rebus, et exémplis osténdimus.

℞. Sint lumbi.

Lect. ix. de Homilia Feriæ occurr.

In Laud. commem. Feriæ, postea S. Dorotheæ V. M.

Die 11. Februarii.

Ss. Fructuosi Ep., **Augurii** et **Eulogii** Diac. Mart.

Duplex.

Omnia de Comm. plurimor. Mart., præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beátum Fructuósum, et ejus diáconos Augúrium et Eulógium per ignem probátos martýrio decorásti: concéde no-

bis fámulis tuis; ut, ipsórum intercessióne, flamma divíni amóris succénsi, cum illis páriter coronémur in cœlis. Per Dóminum.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones Fratres: Debitóres. de Comm. plurim. Mart.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Fructuósus, civis et Epíscopus Tarraconénsis, eo témpore martýrium súbiit, quo immánis illa Valeriáni et Galliéni persecútio in electíssima quæque Christi membra sæviébat. Jam præter innúmeros ubíque terrárum mártyres crudéliter occísos, Romæ Lauréntium, Carthágine Cypriánum mactáverat. Cumque per Hispániam quoque nostram grassarétur, Æmiliánus præses Tarracónem pervénit urbem primáriam. Hic ergo Fructuóso, ejúsque diáconis Augúrio, et Eulógio in cárcerem primum conjéctis, post sex deínde dies, se coram sístere jussus: Audísti, inquit Fructuóso, quid Imperatóres præcepérunt, deos scílicet coléndos? Cui Póntifex: Ego unum Deum colo, qui fecit cœlum, et terram, mare et ómnia quæ in eis sunt. Numquid et tu, dixit præses Eulógio, Fructuósum colis? Ego, respóndit Levíta Christi, Fructuósum non colo, sed ipsum colo, quem et Fructuósus. Simíliter Augúrio respondénte, paríque fortitúdine tribus constantíssime Christum prædicántibus, cum nec minis, nec blandítiis Æmiliánus sacrum mártyrum pectus emollíre posset, flammis adjudicávit.

℟. Sancti tui.

Lectio v.

Cum ígitur sanctíssimus Epíscopus cum diáconis suis ad amphitheátrum ducerétur, ádeo veheménti pópulus eórum amóre obstringebátur, ut plures étiam éthnici de iníqua morte lamentaréntur, Christiáni vero, si quómodo possent pastóris sui amantíssimi dolórem mortémque acerbíssimam delinîre, póculum aromátibus condítum propinábant: sed ille abstinéntiæ rigidíssimus custos, Sínite, inquit, nondum est

hora solvéndi jejúnii. Cum quidam Christiánus, cui nomen Felix, apprehénsa manu Fructuósi, eum eníxe rogáret, ut sui memor esset in cœlis: Fructuósus, cunctis audiéntibus, digne respóndit: In mente me habére necésse est Ecclésiam Cathólicam ab Oriénte usque in Occidéntem diffúsam. Quam responsiónem divus Augustínus in sermóne, quem de gloriósis martýribus hábuit, laudat, dicens: Néminem singulórum prǽterit, qui orat pro univérsis: ab eo nullum membrum prætermíttitur, cujus orátio pro córpore fúnditur. Acta martýrii sancti Fructuósi, et Sociórum ádeo veneránda apud fidéles erant, ut públice in Ecclésia coram pópulo legeréntur, non in Hispánia tantum, sed in Africa étiam ac proínde in áliis quoque occidentális orbis ecclésiis.

℟. Vérbera carníficum.

Lectio vi.

Postrémo Fructuósus fratres consolátus, et ex revelatióne divína, nunquam eis defutúrum pastórem prædícens, álacer et secúrus cum sóciis suis, flexis génibus super struem lignórum jam ardére incipiéntium, sese prǽparat víctimam in odórem suavitátis Deo sacrificándam. Tunc hi tres quasi ex uno ore laudábant, et glorificábant, et benedicébant Deum in fornáce, donec per ignem probáti, et sine mácula invénti, puríssimas ánimas Deo reddidére, anno sexagésimo secúndo supra ducentésimum. Nec defuére magnália, quibus in terris glóriam Sanctórum suórum patefíeri plácuit Altíssimo: Bábylon quippe et Migdónius, licet ex família prǽsidis, Christiáni tamen, ipsa quoque fília Æmiliáni, cœlos scándere egrégios Christi athlétas, Angelórum choris stipátos, coronísque redimítos, conspexérunt. Nocte superveniénte Christiáni ad amphitheátrum curréntes, mártyrum cíneres colléctos, prout quisque pótuit, sibi vindicávit. Sanctus vero Fructuósus appárens mónuit, ut, quod unusquísque pio furto de sacris cinéribus usurpáverat, restitúe-

ret unóque in loco simul condéndos curáret. Póstea in Ligúres sacra pígnora transportáta sunt, servantúrque prope Génuam in Benedictinórum cœnóbio, ultra ea, quæ Manrésæ, et in ecclésiis Tarraconénsi, et sanctæ Matrónæ Barcinonénsi pie colúntur.

℟. Tamquam aurum.

In III. Noct. Hom. in Evang. Cum audiéritis. de Comm.

Lectio ix. de Homil. Feriæ occurr., cujus commem. fit in Laud.

Die 12. Februarii.

S. Eulaliæ Virg. et Mart.

Duplex.

Omnia de Communi Virg. et Mart., præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui nos martýrii beátæ Euláliæ, Vírginis et Mártyris tuæ, solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut gloriósis ejúsdem méritis, et terréna nobis profíciant, et cœléstia desideráta provéniant. Per Dóminum.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones De virgínibus. de eod. Comm.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Eulália virgo Barcinonénsis, nobílibus paréntibus nata, et in Christi fide ac religióne educáta, cum décimum quartum suæ ætátis annum attíngeret, et in eádem ténera ætáte desidério martýrii flagráret, divínitus inspiráta, se ipsam sponte prǽsidi Daciáno, Barcinóne persecutiónem advérsus Christiános exercénti, ad martýrium offérre decrévit. Cumque ruri tribus fere milliáribus procul a Barcinonénsi urbe manéret, inde, paréntibus atque doméstícis id ignorántibus, clam recédens, Barcinónem pervénit. Ubi prætoriánam domum ingrédiens, Prǽsidem pro tribunáli sedéntem adit: et stans coram eo sic alta voce elocúta: Ut quid, Daciáne, audes Christianórum sánguinem injúste fúndere, et eósdem ad falsos venerándos deos cógere? Unus est solus verus Deus, omnípotens, ómnium Creátor, et Dóminus, quem Imperatóres Diocletiánus, et Maximiánus, et tu, et o-

mnes hómines venerári obligántur. Quómodo ergo, homo cum sis, non times Deum unum omnipoténtem offéndere? Aut cur Christiános pervértere níteris, ut Deum verum déserant, et falsa dǽmonum simulácra, ópera mánuum hóminum fabricáta, colant? Ad quam Daciánus, rei novitáte turbátus, dixit: Quænam es tu, quæ contra imperatóriam majestátem, et ministrórum suórum débitam reveréntiam, ausa es tália públice proférre verba? Cui virgo: Ego sum Eulália, ancílla Jesu Christi, qui et Dei Patris, et Maríæ Vírginis Matris est Fílius, qui solus est Rex regum, et Dóminus dominántium: et cui divínus jure debet exhibéri honor et cultus, non autem idólis.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Hac gloriósa fídei confessióne, quasi splendénti luce excæcátus tyránnus, tum ódio in Christiános commótus, tum ira contra vírginem concitátus, eam íllico alligári, in custódiam dedúci, ibidémque crudéliter verberári ímperat. Quod torméntum cum constánti ánimo, et læto vultu ténera virgo, multis id vidéntibus atque mirántibus, sustinéret, ferína rábie contra ancíllam Christi magis concitátus Daciánus, omni tormentórum génere Euláliam christiánam debére excruciári decérnit. Igitur primum Eulália in equúleo pósita feróciter dilacerátur. Mox úngulis férreis tota excarnificátur: fácibus, flammísque ardéntibus ad ejus virginále pectus lateráque admótis, exúritur. Oleum super ejus exústum plagatúmque corpus infúnditur: quo totum perúnctum, supra vivam calcem exténditur ac volutátur, ut ardóre calcis interióra vírginis víscera acerbíssime torqueréntur. Liquátum ac fervens plumbum supra virgíneum corpus effúnditur, ac totum ipsum corpus acútis testáceis fragméntis confricátur. Ne autem sensus áliquis próprio caréret dolóre, per ejus nares acétum cum attríta sinápi permíxtum immíttitur, et candélis déni-

que accénsis castíssimi vírginis óculi adurúntur. Quare nihil non tentat, nihil non facit ingeniósa, sæváque tyránni malítia, ut a vero cultu Dei cultrícem abdúcat. Cǽterum quo magis crescit tortóris sævítia, eo magis augétur in sponsa Christi constántia, fortitúdo, et grátia. Etenim Eulália in cruciátibus Deum orat, eidémque læta grátias agit: dumque tortóres in inferéndis torméntis fatigántur, ipsa nec tristítia affécta, nec moléstia fracta, ómnia non solum æquo, verum étiam álacri ánimo perferébat.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Nihil jam se posse vi tormentórum contra Euláliam sperábat Daciánus. Ad infámiam ergo, et ignomíniam cállide suum vertit obstinátum ánimum, ut experiátur si hoc modo váleat triumpháre. Igitur castam et verecúndam vírginem, nudam córpore, exústam, dilacerátam, óleo, calce, et cruóre sánguinis conspérsam, ac deformátam, per vicos et platéas civitátis públice, coram ómnium óculis, circumférri jubet. O acérbum crudeléque spectáculum! Sed qui animália terræ et volatília cœli vestit Deus, sponsam suam Euláliam mirabílibus ornávit induméntis. Nix enim íllico de cœlo cécidit, quæ sacræ vírginis corpus mirándum in modum contéxit: quæque cǽlitus suo contemperáto frígore vírgini esset refrigério, et suo splendénti candóre eídem simul esset ornaménto. Quam sponsa Christi cándida, et rubicúnda per loca pública gloriósa incédens, vere de tyránno triúmphans, ómnibus visa fuit admirábilis, et speciósa! Fremébat Daciánus, infráctum videns ánimum vírginis, et jam quasi de victória despérans, eam cruci affígi ímperat. Verum in cruce pendens Eulália, cœlésti recreátur gaúdio, quod se cruci affíxam, Christóque simíllimam videt. Neque ibídem ómnium admiratióne Deum glorificáre cessat. Dénique jubénte prǽside, prídie Idus Februárii, secúri percútitur,

et gemináta martýrii atque virginitátis coróna, nóbile certámen exégit. Cujus ánima ad instar colúmbæ e córpore egrédiens, cœlum a multis visa est conscéndere. Corpus vero a Christiánis honorífice extra Barcinónis urbis mœnia sepelítur.

℟. **Afferéntur Regi.**

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Símile erit . . . decem virgínibus.** de Communi.

Lectio ix. de Homil. Feriæ, cujus commem. fit in Laud.

Die 13. Februarii.

S. Ildephonsi Ep. et Conf.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. Pont., præter sequentia.

Oratio.

Exáudi quǽsumus Dómine preces nostras, quas in beáti Ildephónsi Confessóris tui atque Pontíficis solemnitáte deférimus: et qui tibi digne méruit famulári, ejus intercedéntibus méritis ab ómnibus nos absólve peccátis. Per Dóminum.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Nocturno Lect. **Fidélis sermo.** de eodem Communi.

In II. Nocturno.

Ex Surio, tom. 1. et aliunde.

Lectio iv.

Ildephónsus, qui et Alphónsus dícitur, natióne Hispánus, Toléti nobilíssimis Stéphano et Lúcia paréntibus ortus, omníque cura nutrítus, liberálibus disciplínis instrúctus est. Primum hábuit præceptórem Eugénium Toletánum antístitem, a quo miram ob índolem Híspalim ad Isidórum, mira tunc eruditióne polléntem, est missus. Duódecim apud Isidórum commorátus annos, tandem fruge bona doctrináque sana imbútus, Tolétum remeávit ad Eugénium. Postquam vero factus est ob vitæ candórem, peritiámque non vulgárem, ab Eugénio ecclésiæ Toletánæ archidiáconus, mundi cúpiens láqueos declináre, in Agaliénsi monastério, quod sanctis Martýribus Cosmæ et Damiáno tunc erat dicátum, inségne pietátis cucúllum índuit. Cui neque paréntes, jam prece, jam vi, ómnia tentántes, obsístere valuérunt, quin

constánter in propósito permanéret.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Mónachi non multo post Ildephónsum in demórtui abbátis locum subrogárunt: suspiciēbant síquidem in eo (præter virtútes réliquas) æquitátem, morum facilitátem, prudéntiam, raram sanctitúdinem. Tantus ítaque fulgor, tanta veræ pietátis lux (quod ipse timébat) latére non pótuit. Eugénio namque vita functo, cleri, senátus totiúsque pópuli decréto Toletánus archiepíscopus est creátus. In quo quidem præsulátu, quantum verbo Ildephónsus profécerit, quæ mirácula edíderit, quam multis fúerit nomínibus de Vírgine Matre bene méritus, non fácile quis explicáre quíverit. Cœnóbium vírginum in Deilfénsi víllula ædificávit, ac magnis munéribus auxit. Hæréticos quosdam, qui in Hispánia hǽresim Helvidiánam, tolléntem perpétuam Maríæ Dei Genitrícis virginitátem, disseminábant, doctíssime confutávit, ab Hispaniáque dépulit: quam disputatiónem explicávit libro, quem scripsit de beátæ Maríæ virginitáte, rem miráculo confirmánte. Cum enim Ildephónsus ad preces matutínas Exspectatiónis beátæ Maríæ in ecclésiam nocte descénderet, cómites ejus in ecclésiæ límine fulgóre quodam repentíno detérriti retrocessérunt. Ille vero intrépidus ad aram progréssus, Vírginem ipsam vidit, et adorávit: ab eadémque vestem, qua in sacrifíciis uterétur, accépit.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Cum étiam dies sanctæ Leocádiæ festus agerétur, et clerus frequénsque pópulus convenísset, Ildephónsus ad sepúlchrum vírginis Leocádiæ accédens, flexis supplíciter génibus precabátur. Et ecce reseráto repénte sarcóphago, Leocádia sanctíssima pródiit: videntibúsque cunctis et audiéntibus, Ildephónsi mérita de Vírgine María commendávit, dicens: O Ildephónse, per te vivit Dómina mea, quæ cœli cúlmina tenet. Et præsule collaudá-

to redíbat. Ildephónsus, ne res sine téstibus tanta pósteris referrétur, arrépto Recesvínthi regis, qui forte tunc áderat, gladíolo, veláminis partem, quo caput Leocádiæ tegebátur, resécuit; eámque cum régio simul cultro célebri pompa in sacrárium íntulit, ubi usque hódie servátur. Scripsit multa luculentióri sermóne, quorum, váriis molestiárum occupatiónibus impedítus, áliqua cœpta, áliqua semipléna relíquit. Obiit tandem divus Ildephónsus felíciter ac sancte, cum sedísset in episcopátu años novem, menses duos: sepultúsque est in basílica Leocádiæ circa annum Dómini sexcentésimum septuagésimum séptimum, Recesvíntho in Hispánia regnánte. Cujus corpus in generáli a Saracénis Hispaniárum occupatióne in civitátem Zamorénsem translátum est, et in ecclésia beáti Petri honorífice quiéscens, magna illíus pópuli religióne cólitur.

℟. Iste est qui.

In III. Nocturno Homilia in Evangelium Vos estis sal terræ. de Communi Doct. 1. loco.

℟. viii. Sint lumbi.

Lectio ix. de Homilia Feriæ, cujus commem. fit in Laud.

Die 17. Februarii.

S. Telesphori Papæ et Martyris.

Semiduplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequentia.

Oratio. Deus, qui nos.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Noct. Lect. A Miléto. de eodem Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Telésphorus, natióne Græcus, pátria Thuriénsis in magna Græcia, ex presbýtero Románæ Ecclésiæ (cujus dignum minístrum égerat) Póntifex Máximus creátus est. Hoc suprémum munus ita óbiit, ut exímius Petri succéssor lectus esse viderétur. In ejus cáthedra sedit sub imperatóre Antoníno Pio, fervénte persecutiónis æstu. Qui tamen non óbstitit, ne sédulam óperam regéndæ Christi Ecclésiæ sollícitus navárit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Hinc novis decrétis multa illum egrégie sancivísse légimus, quæ ad fidélium mores, Ecclesiasticórum libertátem, et sacros ritus áttinent; scílicet quadragesimále jejúnium, jam olim ab Apóstolis tráditum, novo edícto restaurásse; ac mandásse ut in Natáli Dómini sanctum Missæ sacrifícium ter celebrarétur, média nocte, illucescénte auróra, hora demum tértia post solis ortum; et constituísse ut sacræ Liturgíæ hymnus angélicus, Glória in excélsis Deo, adderétur.

℟. Desidérium.

Lectio vi.

Edixísse quoque ne sacerdótes a pópulo argueréntur, ut sublímis órdinis dignitáti consúleret. Ordinatióne quadrúplici, mense Decémbri, creávit presbýteros duódecim, diáconos octo, epíscopos trédecim per divérsa loca. Cum autem in propagánda fide ardentíssimus esset, ac proínde idolórum sacerdótibus invísus, captus tandem cápitis abscissióne martýrium consummávit Nonis Januárii, et ejus corpus in Vaticáno sepúltum est.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homil. in Evang. Si quis vult. de eodem Communi 2. loco.

Lectio ix. de Homil. et commem. Feriæ in Laud.

Die 18. Februárii.

S. Hygini Pap. et Mart.

Semiduplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequ.

Oratio. Infirmitátem.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones A Miléto. de eodem Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Hygínus Atheniénsis, philósopho patre, cum jam Románæ Ecclésiæ présbyter esset, cleri suffrágiis, Telésphoro suffféctus est. Sedit in sancta Petri sede, imperatóre Antoníno Pio Augústo, annos tres, menses úndecim, dies vigínti octo. Ubi primum Póntifex renuntiátus est, clericórum órdines in suos gradus distínxit, ac fecit, ut in iis ecclésiis, quas Títulos vocant, tum primá-

rii minístri, tum álii eísdem subjécti adéssent, qui fidélibus, cum res postuláret, sacra ministrárent.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Instítuit étiam ne absque celebratióne Missæ templa vel oratória sacro ritu consecraréntur: ne inconsúlto epíscopo, vel nova construeréntur, vel jam constrúcta destrueréntur, et ne matéries ad sacrum illum usum congésta et destináta, in profános usus converterétur. Edíxit prætérea, ut patríni baptísmo adéssent, qui de sacro fonte infántes levárent: ne quis epíscopus reus críminis damnarétur, nisi a comprovinciálibus epíscopis ejus causa probe discússa fuísset. Cuncta hæc ejus título ac nómine sancíta exstant. Tres ordinatiónes hábuit mense Decémbri, quibus creávit epíscopos sex, presbýteros quíndecim, diáconos quinque.

℟. Desidérium.

Lectio vi.

Cum autem paulo ante Justínus claríssimus philósophus et Christi Martyr scripsísset apologíam pro religióne christiána ad imperatórem Antonínum Pium Augústum, obtínuit ut persecútio desæviret. Hinc a Christianórum cæde, non quidem omníno, plúrimum tamen, público príncipis edícto, temperátum est. Sanctíssimo tamen pastóri, cujus cura Domínico gregi consúltum fúerat, párcitum non fuit; nempe hic glorióso martýrio, ne antecessóribus dissímilis esset, innocentíssimam vitam terminávit, die undécima Januárii, et sepúltus est in Vaticáno.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Si quis venit.** de eodem Comm. 1. loco.

Lectio ix. de Homil. et commem. Feriæ in Laudib.

Die 21. Februarii.

S. Paulæ Viduæ.

Semiduplex.

Omnia de Comm. nec Virg. nec Mart., præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beátam Paulam, fámulam tuam, spretis mundi delíciis, post insígnia virtútum increménta, ibi

voluísti nasci cœlo, ubi Unigénitus tuus natus est mundo: concéde propítius; ut ejus exémplo terréna cuncta despiciéntes, cœléstia cónsequi mereámur. Per eúmdem Dóminum.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones Mulíerem fortem. de eodem Communi.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Ex Ep. 27. S. Hieronymi.

Paula matróna Romána e nobilíssimo senatórum génere, sed vitæ sanctitáte multo nobílior, mórtuo Toxótio, paris nobilitátis viro, cui quinque líberos edíderat, totam se ad Dóminum convértit, et copiósas cœpit divítias in Christi páuperes tanto afféctu erogáre, ut eos tota Urbe perquíreret, et damnum putáret, (ut de ea sanctus Hierónymus scribit) si quisquam débilis, et esúriens cibo sustentarétur altérius: quo in stúdio usque ad mortem persevérans, dicébat intérdum se id voti habére, ut mendícans morerétur, et in suo fúnere aliéna síndone involverétur. Cum autem ob quasdam Ecclesiárum dissensiónes, Oriéntis et Occidéntis Epíscopi Romam, sancto Dámaso Pontífice, conveníssent, sanctum Epiphánium, Salamínæ Cypri Epíscopum, hospítio excépit, et Paulínum Antiochíæ ómnibus caritátis offíciis cólere stúduit; quorum accénsa virtútibus, pátriam desérere et ad erémum pérgere gestiébat. Quare urbis frequéntiam, et ora laudántium fúgere festínans, et párvulam Béthlehem Romæ præférre volens, tandem ad portum Románum navigatúra descéndit, fratre, propínquis, ac líberis prosequéntibus, et piam matrem matérna caritáte retinére cupiéntibus. Illa vero, quamvis víscera ejus dolóre torqueréntur, siccos ad cœlum tendébat óculos, et pietátem in fílios pietáte in Deum súperans, nesciébat se matrem, ut Christi probáret ancíllam.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Navi ígitur conscénsa cum Eustóchia fília, quæ propósiti et navigatiónis

ejus comes erat, alis fídei sumptis, Hierosólymam et sancta loca incredíbili ardóre vidére cupiébat. Quare cum Cyprum primum, deínde Seleúciam appulísset, in Sýriam, et Palæstínam venit, cujus cuncta sacra monuménta tanto stúdio, ac pietáte circumívit, ut nisi ad réliqua festináret, a primis non posset abdúci. Dénique Béthlehem súbstitit mansúra perpétuo; ubi structis quátuor monastériis, uno virórum, quod sanctus Hierónymus gubernatúrus suscépit, áliis Vírginum, réliquum vitæ iter admirábili sanctitáte confécit. Humilitátis virtus in ea máxime enítuit: nihil ea cleméntius, nihil erga húmiles blándius fuit. Invidórum calúmnias, et sǽculi várias tentatiónes summa patiéntia et mansuetúdine tolerávit. Tarda erat ad loquéndum, et velox ad audiéndum. Sanctas Scriptúras tenébat memóriter, et vetus, ac novum Testaméntum assídue perlegébat. Hebrǽam linguam díscere vóluit, et consecúta est ita, ut psalmos hebráice cáneret, et sermónem illum, quasi natívum, personáret. Super duríssimam humum stratis cilicíolis quiescébat, si tamen quies dicénda est, quæ júgibus pene oratiónibus dies, noctésque jungébat. Móllia étiam in gravíssima febre léctuli strata non hábuit. Tantæ autem continéntiæ fuit, ut prope mensúram excéderet, et debilitátem córporis nímiis jejúniis, ac labóre contráheret: exceptísque diébus festis, vix óleum in cibo cáperet. Neque addúci ullo modo pótuit, ut ad vires córporis reficiéndas vino uterétur. Ægrotántes miris obséquiis, ac ministériis confovébat: cumque áliis languéntibus large præbéret ómnia, si quando ipsa ægrotásset, sibi non indulgébat, et in eo inæquális videbátur, quod in áliis cleméntiam, in se durítiam commutábat.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Tandem cum in gravíssimam valetúdinem incidísset, ac mortem adésse sentíret, et frigénte ália parte córporis, ánimæ tepor in solo péctore palpi-

táret, quasi ad suos pérgeret, alienósque deséreret, illos versículos usque ad exspiratiónem ánimæ repetébat: Dómine, diléxi decórem domus tuæ, et locum habitatiónis glóriæ tuæ; et, Quam dilécta tabernácula tua, Dómine virtútum! concupíscit, et déficit ánima mea in átria Dómini: digitóque crucis signum in lábiis ímprimens, sanctíssimam ánimam Deo réddidit inséptimo Kaléndas Februárii, ætátis suæ anno quinquagésimo sexto. Translatáque Episcopórum mánibus in ecclésiam Spelúncæ, tota ad funus ejus Palæstinárum úrbium turba concurrénte monachórum, vírginum, viduárum, et paúperum, qui ad exémplum Dorcádis vestes ab ea præbita ostendébant; tríduo post subter ecclésiam juxta specum Dómini cóndita est.

℟. Fallax grátia.

In III. Nocturno Homil. in Evang. **Símile est regnum.** de Communi.

Lect. ix. de Hom. Fer. occ., cujus commem. fit in Laud.

Die 25. Februarii.

Beati Sebastiani ab Aparicio Confessoris.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui beátum Sebastiánum, Confessórem tuum, in simplicitáte cordis ambuláre fecísti, ac cœléstibus donis cumulásti: concéde propítius; ut, ejus intercessióne, et puris méntibus tibi servíre, et grátiæ tuæ múnera cónsequi valeámus. Per Dóminum.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones **Beátus vir.** 2. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Sebastiánus Gudínæ Gallíciæ óppidi diœcésis Aurisiénsis, ex honésta stirpe in Hispánia ortum hábuit. Ab infántia pie educátus, ac puer pascéndis grégibus déditus, nihil pueríle gessit in ópere, statímque appáruit, eum ad magnum áliquid portendéndum, peculiári Dei providéntia fuísse præservá-

tum: nam, ut constánti fertur fama, cum duodénnis ex lue contagiósa letháliter decúmberet, et solus in semidíruto tugúrio esset derelíctus, morsu lupi e némore erumpéntis, qui léniter tumórem perrúpit, pusque viruléntum plane abstérsit, a matre illuc redeúnte mirabíliter repértus fuit sanátus. Pueritia domi probe transácta, adoléscens e patérno solo egréssus, Salmánticam secéssit, ibíque aliéno servítio mancipátur: tum rei agráriæ álibi addíctus, ut paréntum inópiam subleváret, vária hinc inde expértus est discrímina, in iísque ter mulíeres ejus virginitáti insidiántes, invícte rejecísse perhibétur. Hisce vero perículis valde commótus, in novam Hispániam, quo evangélica fides nuper fúerat invécta, proficísci in ánimum sibi indúxit; navímque conscéndens cum áliis sóciis, quorum convícia æquanímiter in itínere tulit, próspera tandem navigatióne confécta, primo Angelópolim, deínde Méxicum áppulit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Egrégiæ caritátis ejus in próximum íllico cœpit Méxici præbére arguménta. Cum enim ibi novo opifício construéndi plaustra, arduóque labóri aperiéndi vias rectas per impérvias silvas, præsértim eam quæ e México ducit ad Zacathécam, totum se daret, pingues opes, quas inde sibi comparábat, in víduis et órphanis aléndis, honéstis puéllis dotándis, aliísque hujus géneris misericórdiæ opéribus impendébat. Quocírca hóminem multo ære aliéno gravátum, atque ádeo a lictóribus captum, toto débito generóse solúto, e vestígio ab eórum mánibus liberávit. Hinc tantam virtútis opiniónem adéptus fuit, ut étiam ab Indis, ingénita ferocitáte depósita, obséquium sibi, et famulátum præstári mererétur. Núptias, quas olim modéste abnúerat, póstmodum iníre decrévit. Itaque bis matrimónium cum honéstis virgínibus contráxit, quas tamen, iísdem consentiéntibus, intáctas relíquit. Quare dæmon váriis modis

eum est aggréssus: nunc fœda spectra ferócis tauri, trucísque Mauri ei objíciens: nunc venústæ mulíeris impudíce gestiéntis formam índuens: sed vir Dei signo crucis cuncta hostis molímina vicit. Postréma cónjuge defúncta, órdini Seráphico adscríbi pétiit, ac moniálibus sanctæ Claræ cunctis ópibus relíctis, voti sui compos, jam septuagenárius in statu láici éffici méruit.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Solémnibus votis Deo nuncupátis, in omni virtútum génere mirífice enítuit. Summa ei ínerat simplícitas, ánimi candor, mansuetúdo, obediéntia, paupértas, in advérsis item tolerándis exímia patiéntia. Témperans ádeo fuit, et fortis, ut præter prolíxa jejúnia, et córporis afflictatiónes, noctes insómnes sæpe tradúxerit; dignus proptérea, cui, ut fertur, esuriénti in desérto, et omni humána ope destitúto, Angeli cibária ministrárint, lassitúdine conféctum recreárint, dormiéntem cœlésti splendóre circumfúlserint, itinerántem a plúvia et nívibus defénderint, ex via dévium in rectum trámitem dedúxerint, deque uno in álium locum transtúlerint. Futúros evéntus quoque prænóvit; secréta item cœléstia, et córdium arcána penetrávit, et in ferocióres bélluas absolútum semper exércuit domínium. Eucharístiæ Sacraméntum, quod in extrémo morbo ex vómitu præpedítus súmere non póterat, ad se deférri popóscit, et humi stratus, lacrimísque perfúsus, inenarrábili ánimi sensu cóluit. Sénio tandem conféctus, prope centenárius, últimum diem placidíssime Angelópoli clausit. Post mortem corpus ejus, quod ex pœniténtia attrítum squalidúmque erat, statim formósam índuit spéciem, suavémque spirávit odórem. Virtútibus dénique, et miráculis clarus, a Pio sexto Pontífice Máximo in beatórum cœtum solémniter est relátus.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homilia in Evang. Sint lumbi. de Comm.

Lectio ix. de Homil. Feriæ, cujus commem. fit in Laud.

Die 27. Februarii.

S. Margaritæ de Cortona
Pœnitentis.

Semiduplex.

Ut in Appendice Brev. die 26. Februarii.

Die 1. Martii.

S. Rudesindi Ep. et Conf.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. Pont., præter sequentia.

Oratio.

Propitiáre, quæsumus, Dómine, nobis fámulis tuis per sancti Confessóris tui atque Pontíficis Rudesíndi mérita gloriósa: ut, ejus pia intercessióne, ab ómnibus semper protegámur advérsis. Per Dñm.

Et fit comem. Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones **Fidélis sermo.** de eod. Communi 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Rudesíndus, natióne Galláicus, paréntibus régii géneris Gutérrio et Ilduára, qualis esset futúrus, ejus concéptio satis osténdit. Multis enim ac largis in páuperes eleemósynis, oratiónibus, et lácrymis cum vacáret Ilduára, ab Angelo præmónita est, se conceptúram fílium, qui et apud Deum magni futúrus esset mériti, et apud hómines præcípuo sanctitátis nómine. Prídie ígitur solemnitátis sanctórum Mártyrum Facúndi et Primitívi, Rudesíndum péperit, qui dies proptérea semper illis sacer ac festívus, quámdiu vixérunt, fuit: constrúxit prætérea Ilduára in honórem Archángeli Michaélis ecclésiam eo loco ubi ab Angelo cértior facta est se conceptúram.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Rudesíndus ítaque ab ipsa pueritia Dómini legem méditans, brevi ádmodum in virum apostólicum crevit. Quaprópter ab ecclésiæ Mindoniénsis clero, magno ómnium consénsu, Epíscopus elígitur, rege atque procéribus mire gaudéntibus: nota enim illis erat Rudesíndi sánctitas, et erudítio. Præsul ergo Mindoniénsis factus, multis virtútibus clá-

ruit. Splenduére certe in Rudesíndo, præter céteras dotes, profúsæ in páuperes eleemósynæ, ecclesiárum aut jam dirutárum, aut ruínam minántium instaurátio, aut novárum constrúctio, atque evangélicæ doctrínæ frequentíssima prædicátio. Assúmptus deínde, urgénte rege ac pópulo, ad regéndum Iriénsem Episcopátum, ubi tunc Apóstoli Jacóbi corpus cónditum erat, majóre in dies fructu christiáno pópulo præerat. Dénique insígne monachórum cœnóbium in própriis cóndidit prædiis, quæ illi amplíssima et opulentíssima paréntum testaménto contígerant.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Nomen cœnóbio Cellanóva, quod religióne, et augústa structúra étiam hódie amplíssimum est. In quo monásticam sub beáti Benedícti régula vitam annos áliquot agens, migrávit ad Dóminum Kaléndis Mártii, éditis multis in vita et post óbitum miráculis. Ejus corpus usque ad hodiérnum diem in eódem cœnóbio quiéscit, ac magna præcípue Gallaicórum, et Lusitanórum frequéntia semper invísitur. Cláruit sanctus Rudesíndus anno Dómini nongentésimo trigésimo, et sequéntibus: quem Cœlestínus tértius, dum in minóribus esset, a terra levávit, deínde Póntifex factus, in Sanctórum catálogum rétulit, anno salútis millésimo centésimo nonagésimo sexto.

℟. Iste est.

In III. Nocturno Homil. in Evang. Sint lumbi. de Comm. Conf. non Pont. 1. loco, cum ℟℟. de Comm. Conf. Pont.

Lectio ix. de Homil. Feriæ, cujus commem. fit in Laud.

Die 3. Martii.

Ss. Hemetherii et **Celedonii** Mart.

Duplex.

Omnia de Comm. plurimor. Mart., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui gloriósos Mártyres Hemethérium, et Celedónium in tui nóminis confessióne roborásti: concéde propítius; ut quorum córpora venerámur in terris, eórum aspéctu per-

fruámur in cœlis. Per Dóminum.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Noct. Lect. **Fratres: Debitóres.** de Comm.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Nemethérius, et Celedónius fratres Legionénses, Marcélli centuriónis Mártyris fílii, aliorúmque insígnium Mártyrum, qui divérsis tempóribus, et locis, pro Christo passi sunt, germáni fratres, postquam diu fortitérque sub románis vexíllis meruérunt, mota in Christiános sævíssima persecutióne, páribus votis, constantíque ánimo semet ínvicem adhortántes decrevérunt, relíctis gentílium castris, ad Christi milítiam transíre. Ardóre ítaque fídei succénsi, dum álii veræ fídei cultóres in tentatióne deficiébant, illi ad martýrium properárunt, sciéntes ita ánimam servári, dum pérditur: sánguinem sacrári, dum fúnditur: et accéptis, non inflíctis vulnéribus, christiánam parári victóriam.

℟. Sancti tui.

Lectio v.

Christum ítaque palam proféssi, et inánium deórum simulácra detestáti, Deum verum líbere prædicáre cœpérunt. Quare ad mílitum tribúnal rapti, inde grávibus caténis onústi, in tenebricósum fœtidúmque cárcerem protrahúntur, ubi multis ærúmnis maceráti, cum nullis ártibus sive verbórum blandítiis, sive beneficiórum promíssis, sæpiúsve repetítis supplíciis, a sancto propósito dimovéri potuíssent, váriis cruciántur tormentórum genéribus, quæ vel ipsum tyránnum púduit publicári. Sevéro quippe prohíbuit edícto, gesta sacrórum virórum, sive quas passi sunt pœnas, sive quæ patrárunt mirácula, in apértum prodúci: etsi vero gentílium versútia glorióси agónis memóriam tentárit abolére, Christianórum nihilóminus píetas stúduit conserváre.

℟. Vérbera carníficum.

Lectio vi.

Illud vero in primis memorábile, quod lata in eos cápitis senténtia, ubi

ad supplícii locum pervenérunt, ántequam lictóris ictum excíperent, suæ fídei pígnora eo præmisérunt, quo mox ipsi erant perventúri. Primus ánnulum, secúndus orárium in altum projecérunt, quæ lenis auræ obséquio, splendescénte auro et candénte línteo, cunctis intuéntibus, ad cœlos evécta sunt. Vidit hæc ipse cárnifex, qui manum représsit hærens et stupens: sed demum ictum perégit, ne períret mártyrum triúmphus. Secúri percússi juxta civitátem Calaguritánam prope torréntem Arenális, quinto Nonas Mártii, ibídem sepúlti sunt. Unde póstea transláti ad ecclésiam cathedrálem prídie Kaléndas Septémbris, eo translatiónis die, tamquam Patróni, miráculis illústres, præcípua colúntur veneratióne.

℟. Tamquam aurum.

In III. Nocturno Homil. in Evangel. **Cum audiéritis.** de eodem Communi 1. loco.

℟. viii. **Hæc est.**

Lectio ix. de Homilia et commem. Feriæ in Laud.

Die 5. Martii.

S. Lucii I. Papæ et Mart.

Semiduplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequentia.

Oratio. **Deus, qui nos.**

Et fit commem. Feriæ.

In I. Nocturno Lectiones **A Miléto.** de eod. Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Lúcius Románus patre Porphýrio, post sancti Cornélii consummatiónem, Románæ Ecclésiæ episcopátum ténuit. Sanxit, ut duo presbýteri ac tres diáconi, ecclesiástici causa testimónii, quovis loco epíscopum non desérerent. Pacem lapsis dandam, et pœniténtia acta, communicatiónis fructum negándum non esse, spíritu Dei plenus (ut sanctus Cypriánus scripsit), lítteris suis significávit. Ob Christi fidem exsílio relegátus, et póstmodum ad Ecclésiam suam incólumis redíre permíssus, tandem omni Ecclésiæ facultáte archidiácono suo Stéphano prius trádita, cápite truncátus est quarto Nonas Mártii, Gallo et Volusiáno princípibus.

Duas hábuit ordinatiónes mense Decémbri, quibus presbýteros quátuor, epíscopos per divérsa loca septem creávit. Ejus corpus primo via Appia ad sanctum Xystum, in cœmetério Callísti sepúltum, inde a Pascháli Papa in sanctæ Cæcíliæ títulum, una cum ejúsdem vírginis et sociórum corpóribus translátum, ibi sub sancto altári collocátum fuit.

℟. Honéstum fecit.

De Epístola S. Cypriáni Epíscopi et Mártyris, et collegárum ejus ad S. Lúcium Papam et Mártyrem.

Lectio v.

Nuper quidem tibi, frater caríssime, gratuláti sumus, cum te honóre gemináto in Ecclésiæ suæ administratióne Confessórem páriter et Sacerdótem constítuit divína dignátio. Sed et nunc non minus tibi et comítibus tuis, atque univérsæ fraternitáti gratulámur, quod cum eádem glória, et láudibus vestris, réduces vos dénuo ad suos fécerit benígna Dómini et larga protéctio; ut pascéndo gregi pastor, et gubernándæ navi gubernátor, et plebi regéndæ rector redderétur: et apparéret relegatiónem vestram sic divínitus esse dispósitam, non ut epíscopus relegátus et pulsus ecclésiæ deésset, sed ut ad ecclésiam major redíret. Neque enim in tribus púeris minor fuit martýrii dígnitas, quia, morte frustráta, de camíno ignis incólumes exiérunt; aut non consummátus Dániel éxstitit in suis láudibus, quia, qui leónibus missus fúerat ad prædam, protéctus a Dómino vixit ad glóriam. In Confessóribus Christi diláta martýria non mérita confessiónis mínuunt, sed magnália divínæ protectiónis osténdunt.

℟. Desidérium.

Lectio vi.

Repræsentátum vidémus in vobis, quod apud regem fortes atque illústres púeri prædicavérunt, ipsos quidem parátos esse ardére flammis, ne diis ejus servírent, aut imáginem quam fécerat adorárent; Deum tamen, quem colébant, quem-

que et nos cólimus, poténtem esse, ut eos de camíno ignis exímeret, et de regis mánibus ac de pœnis præséntibus liberáret; quod invenímus in confessiónis vestræ fide, et in Dómini circa vos protectióne nunc gestum; ut cum vos paráti fuéritis et prompti omne subíre supplícium, Dóminus tamen vos pœnæ subtráheret, et ecclésiæ reserváret. Regrediéntibus vobis, breviáta non est in epíscopo confessiónis suæ dígnitas, sed magis crevit sacerdotális auctóritas, ut altári Dei assístat antístes, qui ad confessiónis arma suménda, et faciénda martýria, non verbis plebem, sed factis cohortétur, et imminénte antichrísto, paret ad prælium mílites, non solum sermónis et vocis incitaménto, sed fídei et virtútis exémplo.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homil. in Evang. Si quis vult. de eodem Communi 2. loco.

Lect. ix. de Homil. et comm. Feriæ in Laudib.

Die 11. Martii.

S. Vincentii Lorenzana Abbat. Mart.

Duplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequentia.

Oratio.

Preces pópuli tui, quæsumus Dómine, cleménter exaúdi, ut beáti Vincéntii Mártyris tui, atque Abbátis méritis adjuvémur, cujus passióne lætámur. Per Dóminum.

Et fit comm. Feriæ occurr.

In I. Noct. Lect. Fratres: Debitóres. de Communi.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Vincéntius Abbas cœnóbii sanctórum Mártyrum Cláudii Lupértii, et Victórii, in subúrbio Legiónis Urbis, vir orthodóxæ fídei, monasticǽque disciplínæ observantíssimus, cum ab Ariánis, quorum bona pars per ea témpora in Gallǽcia, a Gothórum régibus jam cathólicis idéntidem deficiébat, nequáquam addúci posset, ut in eórum dogma a recta fide defléceret, quin pótius eórum perfídiam, et erróres detestátus públicis con-

ciónibus, et disputatiónibus in his profligándis totus incúmberet, ab eis in concílium addúctus, variéque circa fídei confessiónem, ut vel a cathólicis duntáxat verbis discéderet, tentátus est. Vincéntius vero primum illis pravam, quam de Trinitáte senténtiam, Evangélica reclamánte veritáte tuebántur, exprobrávit, deínde Nicénæ sýnodi auctoritátem objíciens, mortem se pótius subitúrum, quam in áliquo, quamvis módico ab ea discéderet, proféssus est. Quo respónso, véstibus spoliátum acerbíssime flagéllant; flagellátum in obscuríssimum cárcerem tradunt; ubi ab Angelo multa luce cárcerem illustránte visitátus, prístinæ valetúdini restitútus est.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Postrídie autem cum altíssima voce coram ómnibus, de fídei sýmbolo illud quo præcípue Ariána hæresis damnátur, recitásset scílicet, nihil prius aut postérius, nihil majus aut minus; sed totæ tres persónæ coætérnæ sibi sunt et coæquáles, morti addícitur. Jussus est autem occídi juxta sui cœnóbii fores. Quo cum ducerétur, vérbaque illa Christi in Cruce pendéntis subínde repéteret: Pater, ignósce illis, quia nésciunt quid fáciunt: quidam ex satellítibus gládio ingénti vúlnere caput illíus percússit; quo ictu córruens, spíritum Dómino réddidit ætátis suæ anno quadragésimo séptimo, Dómini vero sexcentésimo trigésimo. Ejus corpus mónachi noctu rapiéntes, juxta ecclésiæ paríetes sepeliérunt ad occidéntem. Quibus vigilántibus visus est inter Mártyrum choros eis prædícens, adésse martýrii tempus si qui cúperent; aut oportére illos, relícto cœnóbio in abditíssimis se locis occultáre.

℟. Desidérium.

Lectio vi.

Mónachi vero fuga sibi consuléntes in Gallǽciam se contulérunt, ubi áliud cœnóbium ædificárunt, cui ex relícto nomenclatúram addidérunt, sancti Cláudii simíliter appellántes. Quod a Nigris, qua-

les erant illi primi conditóres, longo témpore inhabitátum, hódie a Cisterciénsibus mónachis qui ab illis oríginem ducunt, incólitur. Corpus vero sancti Vincéntii divíno nutu póstea repértum, et Ovétum deportátum, in cathedráli ecclésia argéntea theca recónditum asservátur, quam illi ex voto suis impénsis cónstrui curávit Magíster Gárcias ejúsdem Ecclésiæ archidiáconus anno Dómini millésimo ducentésimo sexagésimo octávo.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homil. in Evang. **Si quis vult.**

Lect. ix. de Hom. et comm. Feriæ in Laudib.

Die 13. Martii.

S. Leandri Episc. et Conf.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. Pont., præter sequentia.

In Hymn. **Méruit suprémos.**

Oratio.

Deus, qui ariánam pravitátem doctrína sancti Confessóris tui atque Pontíficis Leándri ex Hispánia propulísti: da plebi tuæ; ut. ejúsdem méritis et précibus, ab omni errórum et vitiórum labe semper líbera conservétur. Per Dóminum.

Et fit comm. Feriæ.

In I. Nocturno Lect. **Fidélis sermo.** de eodem Commúni.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Leánder Carthágine ex patre Severiáno, viro claríssimo ejúsdem Carthágìnis dómino, ortus, fratres hábuit, sanctos Epíscopos Isidórum, et Fulgéntium sanctitáte, et doctrína præstantíssimos, et Florentínam vírginem. In eo a téneris annis castíssimæ luxit intégritas vitæ, et morum grávitas máxime venerábilis, quam incomparábilis ingénii cláritas illustrábat. Gliscénte eo témpore hæreticórum furóre sub Visigóthis princípibus, qui cum império Ariánam impietátem in Hispániam invéxerant, et ejus ecclésias mísere vexábant, públicæ vitæ pertǽsus, adoléscens in religiósum monastérium se recépit, ut in propósito perfectióris institúti sánctius Deo inser-

víret, et piis stúdiis, et meditatiónibus in tranquíllo sese exercéret. In eo sanctitáte, et doctrína ádeo profécit, et in omni génere virtútum, divinísque, et humánis lítteris conspícuus evásit, ut Isidórus germánus suus ad Cláudium ducem, de quibúsdam artículis ad fidem pertinéntibus ínstruens, scrípserit: Meménto commúnis nostri doctóris Leándri; et ejus fidem, atque doctrínam pro víribus imitáre. Sed nóluit Deus tam splendéntem pietátis et doctrínæ lucérnam in occúlto delitéscere, sed in fastígio Ecclésiæ pósitam Hispániæ prælucére: nam, clero et pópulo exposcénte, a monastério avúlsus, Epíscopus Hispalénsis creátus est.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Suscéptam Ecclésiam omni cura, ac sollicitúdine gubernávit: cleri, et pópuli mores ad arctam disciplínam tradúxit: solémnia Ecclésiæ offícia, Hymnódiam, sacræ Missæ ritus precésque, quibus eo témpore omnes Hispániæ ecclésiæ utebántur, ordinávit, et auxit. A persequénda Ariána hǽresi, prædicatióne numquam déstitit. Monásticum órdinem Benedictínum amplificáre in Hispánia cœpit: ac soróri suæ Florentínæ régulam pro institutióne vírginum dedit. His, et áliis mire gestis, Constantinópolim pro causis fídei Visigothórum legátus proféctus est: ubi ob exímiam religiónem, et doctrínam apud sanctum Gregórium Románi Pontíficis apocrisárium, tunc ibi degéntem, tanti hábitus fuit, tantáque amicítia illi conjúnctus, ut ad Románam Sedem póstea promótus, cum Leánder in ecclésiam suam jam fuísset revérsus, Pállii ornaméntum míserit, frequéntibus epístolis illum honoráverit, libros in Job, quos illi dicávit, una cum Pastoráli, his lítteris benevoléntia plenis ad ipsum transmíserit: Quanto ardóre vidére te sítiam, quia valde me díligis, in tui tábulis cordis leges; sed quia longo terrárum spátio disjúnctum te vidére néqueo, unum, quod mihi de te dictávit

cáritas, fuit ut librum Régulæ pastorális, quem in Episcopátus mei exórdio scripsi, et libros, quos in Expositiónem beáti Job jam dudum me fecísse cognovísti, Sanctitáti Vestræ transmíttere curávi.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Sancto ergo Præsule suæ ecclésiæ restitúto, vix enarrári possunt, quæ pro glória Dei, proque eliminánda hæresi Ariána laborávit. Hermenegíldum enim nepótem suum, Leovigíldi regis fílium, sermónibus suis haud solum ad fídei confessiónem perdúxit, sed ut glorióso sánguinis testimónio illam confirmáret, adéptus fuit. Inflammátus furóre pater in Leándrum, et in omnes adhuc ecclésias, exsílio eum mulctávit, et illas facultátibus, et pastóribus orbátas relíquit. Nec tamen déstitit cum fídei hóstibus líbere decertáre. In ipso síquidem exsílio, ut frater suus Isidórus testátur, duos libros eruditíssime sanctárum Scripturárum ditíssimos scripsit, quibus eórum perfídiam confutávit. Affúlsit tandem Ecclésiæ post illam nubem optáta serénitas. Rex enim cum in morbum incidísset, sub mortem in meliórem mentem (licet non ut oportébat) revérsus, Leándrum cum áliis Epíscopis ab exsílio revocári jussit, eíque Reccarédi fílii curam dedit. Defúncto patre, piíssimus rex Reccarédus doctrínam, consília, et exémpla Leándri secútus, ejus ópera Gothos ad fidem convérti mirabíliter fuit adéptus. Leánder ergo cum tam miram conversiónem vidísset, Hispániæ Epíscopos in Toletánam sýnodum conveníre omni sollicitúdine promóvit, quod et Reccarédus máxime curávit. In eo enim Concílio duóbus supra sexagínta Epíscopis congregátis, et omni clero, primáriis regni, étiam et ipso rege assidéntibus, Ariána hǽresis fuit damnáta, et abjuráta, et fides Cathólica ab ómnibus unanímiter suscépta, et uno ore laudáta. Leánder ígitur elegantíssima concióne Pátribus de gentis conversióne congratulátus est: múltaque ad

fidem, et disciplínam Ecclésiæ sanciéndam tum in eódem concílio, tum in álio, quod póstea Híspali celebrávit, constituénda dispósuit. Demum religióne restitúta, et Ecclésiæ pace firmáta, jam octogenário major, cum Ecclésiam quadragínta et ámplius annos rexísset admirábili vitæ ac sanctitátis exémplo, migrávit ad Dóminum. Sepúltus fuit in basílica sanctárum vírginum Justæ, et Ruffínæ: póstea ejus corpus in Hispalénsem Ecclésiam translátum est. ℟. Iste est.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore Dixit Jesus discípulis suis: Vos estis sal terræ. Quod si sal evanúerit, in quo saliétur? Ad níhilum valet ultra, nisi ut mittátur foras, et conculcétur ab homínibus. Et réliqua.

Homilía sancti Isidóri Epíscopi Hispalénsis.

Ex lib. 3. Sent. c. 36 et 42.

Nam doctrína quam vita clarére debet ecclesiásticus doctor. Nam doctrína sine vita arrogántem reddit: vita sine doctrína inútilem facit. Sacerdótis prædicátio opéribus confirmánda est, ita ut quod docet verbo, ínstruat exémplo. Vera est illa doctrína, quam vivéndi séquitur forma. Nam nihil túrpius est, quam si bonum, quod quisque sermóne prǽdicat, explére ópere négligat. Tunc enim utíliter prædicátio profértur, quando efficáciter adimplétur. Unusquísque doctor, et bonæ actiónis, et bonæ prædicatiónis habére debet stúdium: nam álterum sine áltero non facit perféctum: sed præcédat justus bene ágere, ut sequénter possit bene docére.

℟. Amávit eum.

Lectio viii.

Omnis útilis doctor plébibus subjéctis ita se præstáre debet, atque insístere doctrínæ, ut quanto claret verbo, tanto claréscat et mérito. Nam quod Apóstolus Timótheo prǽcipit, cum omni império docére, non hortátur ad tumórem supérbiæ, sed ad bonam actiónem, et vitæ auctoritátem:

vidélicet ne libertátem pérderet prædicándi, si bene docéret, et male víveret. Unde et Dóminus: Qui sólverit unum de mandátis istis mínimis, et sic docúerit, mínimus erit in regno cœlórum. Vides quod auctoritáte magistérii caret, qui quod docet non facit. Sicut in numísmate metállum, figúra, et pondus inquíritur, ita in omni doctóre ecclesiástico quid sequátur, quid dóceat, quómodo vivat. Per qualitátem ígitur metálli doctrína, per figúram similitúdo Patrum, per pondus humílitas designátur. Qui vero ab his tribus discrepáverit, non metállum, sed terra erit.

℟. In médio.

Lectio ix. de Homil. Feriæ, cujus commemoratio fit in Laudibus.

Die 14. Martii.

S. Florentinæ Virginis.

Duplex.

Omnia de Communi Virg., præter sequentia.

Oratio. **Exáudi.**

Et fit comm. Feriæ.

In I. Noct. Lect. De virgínibus. de Communi.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Florentína virgo, quæ et Floréntia, Cartágine in Hispániis ex illústri prosápia nata est, paréntibus Severiáno Carthaginiénsis provínciæ duce, et ejus uxóre Túrtura, qui étiam Leándrum, Fulgéntium et Isidórum, Epíscopos doctrína et sanctitáte célebres, ac Theodóram, Leovigíldi regis uxórem, genuérunt. Hæc sancta virgo fídei dogmátibus imbúta, móribus et sanctitáte præclára, ac singulári acúmine ingénii prǽdita, Leándro fratre magístro, multum in divínis Scriptúris profécit, quod ípsemet testátur, méthodum illi tradens, qua vetus Testaméntum, et Cántica Canticórum utíliter légeret. Quare digna evásit, ut de institutióne pueríli fratris sui Isidóri natu minóris curam suscíperet, quem lacte spíritus nutríre, atque in omni dógmate fídei instrúere una cum Leándro diligénter curávit. Tanto autem alacrióri cura sanctíssime instituéndum putávit, quanto

ad id ex eo magis excitabátur, quod dum in cunábulis erat, viso exámine apum in os ejus íngredi, atque exínde égredi, in cœlúmque avoláre, térrita quid hoc esset, in oratióne pósita, illum magnum Ecclésiæ doctórem futúrum intelléxit, qui hæréticos ab Hespériæ fínibus erat propulsúrus. Cumque in conjúgium a plúrimis procéribus expeterétur, connúbia abhórrens, ac mundi illécebras et sǽculi mores despíciens, sanctimoniális effícitur; florémque virginitátis Christo Jesu dévovens, eum Príncipem sibi elégit et sponsum.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

In monastério lectióni, et oratióni júgiter vacans, omni génere virtútum, caritátis, humilitátis, paupertátis, et aliárum ádeo flóruit, ut non solum quamplúrimæ vírgines in odórem ejus curréntes ipsi se súbderent, verum étiam plura vírginum monastéria ejus diréctióni, et custódiæ se tráderent. Tanti sanctus Leánder ejus sanctitátem, et oratiónis efficáciam habébat; ut duos libros in unum conflátos, quos pro ejúsdem, et ipsíus sodálium majóri proféctu scripsit, unum de contémptu mundi, álterum vero de institutióne vírginum, ad illam mittens, tálibus eam verbis álloqui non dubitáverit: Postrémo caríssimam te germánam quæso, ut mei orándo memíneris, nec junióris fratris Isidóri obliviscáris. Certus sum quod flectat pro nobis aures divínas tua virginális orátio. Nec minor fuit opínio, quam de ejus sanctitáte, et doctrína sanctus Isidórus mérito hábuit: eam enim, ex súimet educatióne, et prima institutióne óptime recognóscens, volénsque áliquem fructum retribúere pro eo, quod ab ipsa recéperat, duos ei libros dedicávit, unum de Nativitáte Dómini, Passióne, et Resurrectióne, regno, atque judício, quem, ipsa Florentína peténte, se confecísse testátur, álterum de vocatióne Géntium. Cui étiam pollicétur se missúrum fórmulas spirituális intelligéntiæ, quibus in omni

Scriptúra divína instruerétur.

℟. Dilexísti.

Lectio vi.

Tanta ígitur sanctitáte, et doctrína florens, vidénsque in sancto Isidóro adimplétum, quod de ipso a Dómino intelléxerat, eum scílicet tam insígnem doctórem ab ómnibus prædicári, ejus stúdio et doctrína arianísmum pénitus ab Hispánia expúlsum, Hermenegíldum, consobrínum suum, martýrio coronátum, et Reccarédum Hermenegíldi fratrem ad cathólicam fidem convérsum, Christi Jesu amóre languens, plena diérum, Astýgi, ut fertur, in monastério sanctæ Maríæ de Valle obdormívit in Dómino. Sacrum ejus corpus Híspalim ex eódem monastério translátum, et in sanctórum fratrum monuménto repósitum, ibi quiévit, quoad, invadéntibus Sarracénis Hispániam, ad Guadalupénses saltus una cum córpore sancti Fulgéntii est deportátum. Póstea tempóribus Alphónsi undécimi utrúmque sacrum pignus in pago Berzocáno Placentínæ diœcésis repértum fuit; ac demum regnánte Philíppo secúndo, utriúsque relíquiæ divísæ, partim in magnífico marmóreo monuménto ibídem erécto fuérunt relíctæ, partim Múrciam translátæ, et juxta aram máximam honorífice collocátæ, ubi magna cum pópuli veneratióne colúntur.

℟. Afferéntur Regi.

In III. Nocturno Homil. in Evang. Símile erit ... decem virgínibus. de Communi.

Lect. ix. Evang. de Homil. et commem. Fer. in Laudib.

Die 15. Martii.

S. Raymundi de Fitero Abbatis.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter sequ.

In Hymn. Iste Conféssor, mutatur tertius versus.

Oratio.

Deus, qui beáto Raymúndo Abbáti præliári prǽlia tua, et fídei inimícos superáre dedísti: concéde; ut ejus nos intercessióne muníti, ab hóstibus mentis et córporis liberémur. Per Dñm.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Noct. Lect. Justus si morte. de Comm.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Raymúndus, canónicus ecclésiæ Turiasonénsis in regno Arragóniæ, quo divína procul a mundi strépitu libérius contemplarétur, supérno spíritu affflánte, in solitúdinem se recépit; deínde cum Cisterciénsium monachórum fama undequáque diffunderétur, illud ampléxus est institútum, ac longe latéque evulgáta ejus vitæ sanctimónia, abbas monastérii beátæ Maríæ de Fítero constitútus est. Postquam verbo, et exémplo ad omne opus pietátis suos induxísset, copiósum exércitum fidélium collégit, castrum de Turrúngen, et Calatrávam a Mauris tuéndam de manu Sánctii Castéllæ regis suscépit; ac perítia rei militáris mirabíliter pollens Sarracénos fugávit, multásque urbes expugnávit. Novo, et usque ad ea témpora inaudíto exémplo Raymúndus monachátui milítiam conjúnxit. Ordinem militárem de Calatráva nuncupátum, et in tota Európa celebérrimum, ac a plúribus Summis Pontifícibus approbátum, instítuit sub régula, légibus, et visitatióne Cisterciénsium, ex quo álii órdines militáres de Alcántara, de Christo, de Avibus, de Montésia, de Montefránco, de Montegáudio, et de Truxíllo eídem religióni Cisterciénsi subjécti prodiérunt.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Hæc fuére prima sémina ínclytæ milítiæ, sub qua tot viri, tot príncipes, tot duces, tot étiam áliæ religiósæ milítiæ profiteréntur. Hujus novi órdinis mílites quámdiu a prælio abstinébant, adamússim observábant victum, vestítum, psalmódiam, contemplatiónem, opus mánuum, siléntium, vigiliásque, ac dénique mútuam quotidianórum deféctuum proclamatiónem, ut nihil minus a mónachis effícerent. Hinc præcéptum est commúni asséensu, et deliberatióne capítuli generális Cisterciénsis, ut illíus órdinis mílites essent fílii monastérii Morimúndi, ut-

que abbas, et domus éadem in eos jus illud filiatiónis habéret, quale in Morimúndo nóscitur habére Cistércium. Eídem milítiæ beátus Raymúndus, ultra ipsam Calatrávæ arcem, et óppidum, plura ália loca, et castra acquisívit.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Tandem vir sanctus, utriúsque milítiæ, cœléstis et terrénæ, suprémus ductor, post multas victórias partas de Sarracénis, plures de dǽmone; post caputiátas gáleas orbi indúctas, cunctis fídei inimícis formidábiles; post hómines aptátos utriúsque armis, qui et ad sónitum búccinæ leónes, et ad týmpani ictum agnos, illud in prǽlio, hoc in claustris imitaréntur, plenus diérum et virtútum, anno salútis millésimo centésimo sexagésimo tértio, et sexto regíminis órdinis a se inchoáti, ánimam emísit, multis post mortem miráculis illústris. Sacræ ejus córporis exúviæ Tolétum translátæ, in monastério montis Sion, auctoritáte Pauli Papæ secúndi, lítteris datis die décima quinta mensis Mártii, anno millésimo quadringentésimo sexagésimo octávo, super altáris aram ad Epístolæ cornu decénter collocátæ fuérunt, ádditis a Summo Pontífice indulgéntiis, iis, qui eum locum devóte visitáverint. ℟. Iste homo.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 3.

In illo témpore: Dicébat Joánnes ad turbas quæ exíbant, ut baptizaréntur ab ipso: Genímina viperárum, quis osténdit vobis fúgere a ventúra ira? Et réliqua.

Homilía sancti Bernárdi Abbátis.

In Exh. ad milites Templi.

Si percútere in gládio omníno fas non est christiáno, cur ergo præco Salvatóris conténtos fore suis stipéndiis milítibus indíxit, et non pótius omnem eis milítiam interdíxit? Sed secúre dissipéntur gentes, quæ bella volunt, et abscindántur, qui nos contúrbant. Exerátur glá-

dius utérque fidélium in cervíces inimicórum ad destruéndam omnem altitúdinem extolléntem se advérsus sciéntiam Dei, quæ est christianórum fides: nequándo dicant gentes: Ubi est Deus eórum? Porro imminénte bello, intus fide, foris ferro, non auro se múniant, quátenus armáti, et non ornáti hóstibus metum incútiant, non próvocent avarítiam. Deínde non turbulénti, aut impetuósi, et quasi ex levitáte præcípites, sed consúlte atque cum omni cautéla, et providéntia seípsos ordinántes, et disponéntes in áciem, juxta quod de pátribus scriptum est: Veri profécto Israelítæ procédunt ad bella pacífici.

℟. Iste est.

Lectio viii.

At vero ubi ventum fúerit ad certámen, tum demum prístina lenitáte postpósita, tamquam si dícerent: Nonne qui odérunt te, Dómine, óderam, et super inimícos tuos tabescébam? írruunt in adversários, hostes velut oves réputant, nequáquam, etsi paucíssimi, vel sævam barbáriem, vel numerósam multitúdinem formidántes. Novérunt síquidem non de suis præsúmere víribus, sed de virtúte Dómini Sábaoth speráre victóriam: cui nimírum fácile esse confídunt, juxta senténtiam Machabæi, conclúdi multos in manus paucórum, et non esse differéntiam in conspéctu Dei cœli liberáre in multis, et in paucis: quia non in multitúdine exércitus est victória belli; sed de cœlo fortitúdo est. ☩ Ita dénique miro quodam, ac singulári modo cernúntur et agnis mitióres, et leónibus ferocióres: ut pene dúbitem, quid pótius cénseam appellándos, mónachos vidélicet, an mílites, nisi quod utrúmque forsan congruéntius nominárem, quibus neutrum deésse cognóscitur, nec mónachi mansuetúdo, nec mílitis fortitúdo. De qua re quid dicéndum, nisi quod a Dómino factum est istud, et est mirábile in óculis nostris? Tales sibi elégit Deus, et collégit a fínibus terræ minístros ex fortíssimis Israël, qui veri léctu-

lum Salomónis vigilánter, fidelitérque custódiant, omnes tenéntes gládios, et ad bella doctíssimi.

℟. Sint lumbi.

Lectio ix. de Homil. Feriæ cujus commem. fit in Laud.

Si ix. Lect. dicenda est, dividatur viii. ad signum ⁋.

Die 18. Martii.

S. Gabrielis Archangeli.

Duplex majus.

Ut in Appendice Breviarii eadem die.

Die 19. Martii.

S. Joseph, Sponsi B. M. V., Patroni General. Americæ.

Duplex 1. classis.

Omnia ut in Brev. Rom.

Die 20. Martii.

S. Braulii Episc. et Conf.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. Pont., præter sequentia.

In Hymn. **Méruit suprémos.**

Oratio.

Ecclésiam tuam, Dómine, perpétuis tuére præsídiis, quam beáti Bráulii, Confessóris tui atque Pontíficis, muníre voluísti zelo, eruditióne, et exémplis. Per Dóminum.

Et fit commem. Feriæ.

In I. Nocturno Lect. **Fidélis sermo.** de Communi.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Ex propria manu Bened. XIV. Pontificis.

Bráulius Epíscopus Cæsaraugustánus, quanta futúrus esset sanctitáte, et doctrína, egrégium ab ineúnte ætáte spécimen dedit. Ab óptimis enim paréntibus pie, et liberáliter institútus, ádeo in excolénda virtúte brevi profécit, ut morum gravitáte, et castimónia, virum jam perféctum exhibéret. Lítteris vero informándus sancto Isidóro Epíscopo Hispalénsi tráditus, id primum est assecútus, ut ab eo caríssimi fílii loco haberétur; tanti deínceps illum fécerit, ut libros ei suos ad emendándum, atque ordinándum commendáret. Aucta índies virtútis ejus opinióne, ad Archidiaconátus gradum provéctus est; quod ille munus, ut Epíscopi vices agéntem decébat, strénue ádeo, ac sapiénter implévit, ut sacerdótio dignus ómnibus viderétur.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Itaque defúncto Joánne fratre, qui ex monachórum patre Cæsaraugústæ factus Epíscopus, lítteris ac pietáte clarúerat, mira totíus cleri, populíque divínitus excitáti consensióne, in ejus locum suffféctus est. Primas inter suscépti ministérii curas, servándæ, tuendǽque fídei, ac disciplínæ exímium fuit illi stúdium, et cura. Concílio Toletáno quarto, a quo in pósterum celebrandórum forma constitúta est, inter illustrióres Patres ádfuit, una cum Isidóro magístro olim suo egrégie adlabórans, cui deínde supérstes, in Toletáno quinto, et sexto præ cǽteris Patrum fulsit, digniórque est hábitus, cui actiónum et cánonum digerendórum cura mandarétur. Quare cum áliis opéribus, tum sacris canónibus clarus, a sancto Ildephónso celebrátus est.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Ecclésiæ vero suæ non minus exémplo prófuit, quam doctrína. Sui nempe sevérus exáctor, et corpus jugi maceratióne subégit, et a vítiis ánimum prorsus contínuit, elatióne præsértim, quam tanta humilitáte fregit, ut cum summa virtútum laude apud omnes claréret, bellórum tamen, et famis, et pestiléntiæ, aliásque suórum témporum calamitátes véluti pœnas sibi ómnium nequíssimo débitas profiterétur. Inter gravíssimas curas, et angústias semper invíctus, nunquam a divíni verbi prædicatióne, a labóre nunquam cessávit. Difficíllimis quoque tempóribus vetus templum, sanctárum olim Massárum nuncupátum, a fundaméntis restítuit. Tandem sénio conféctus, et magnis in Ecclésiam méritis, migrávit in cœlum, cum sedísset annos fere vigínti. Ejus corpus post sexcéntos ab óbitu annos, sancto Valério Epíscopo indicánte, repértum, in basílica sanctæ Maríæ, quam de Colúmna vocant, ad aram máximam translátum magna pópuli religióne servátur, et cólitur.

℟. Iste est qui.

In III. Nocturno Homil. in Evangel. **Homo péregre.** de Communi. — Lect. ix. Evang.

de Homil. Feriæ et commem. in Laud.

Feria Sexta
post Dom. I. Quadrages.
Ss. Lanceæ et Clavorum D. N. J. C.
Duplex majus.

Ut in Appendice Brev.

Feria Sexta
post Dom. II. Quadrages.
Ss. Sindonis D. N. J. C.
Duplex majus.

Ut in Appendice Brev.

Feria Sexta
post Dom. III. Quadrages.
Ss. Quinque Vulnerum D. N. J. C.
Duplex majus.

Ut in Appendice Breviarii eadem Feria.

Feria Sexta
post Dom. IV. Quadrages.
Pretiosissimi Sanguinis D. N. J. C.
Duplex majus.

Omnia ut in Append. Brev. Romani eadem Feria.

Die 2. Aprilis.
S. Francisci de Paula
Confess., Patroni Civitatis Guatimalensis.
Duplex majus.

Omnia ut in Breviario Romano.

Lect. I. Noct. **Beátus vir.** de Comm. 2. loco.

In Archidiœc. duplex tant.

In I. Noct. extra Quadrag. Lect. de Scriptura occurr.

Die 3. Aprilis.
S. Richardi Ep. et Conf.
Duplex.

Omnia de Communi Conf. Pont., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui Ecclésiam tuam méritis beáti Richárdi, Confessóris tui atque Pontíficis, fecísti miráculis coruscáre gloriósis: concéde nos fámulos tuos, ipsíus intercessióne, ad ætérnam beatitúdinis glóriam perveníre. Per Dóminum.

In I. Noct. Lect. de Script. occurr. In Quadrag. **Fidélis sermo.** de Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Richárdus, cancellárius Cantuariénsis, cum archipræsulem suum divum Edmúndum in Gálliam comitátus esset, eódem defúncto, totum se Auréliis theologíæ stúdio apud Dominicános dedit, ubi et sacerdótio initiátus est. Revérsus in Angliam,

paróchiæ, quam únicam habébat, curam suscépit: nec ita multo post ad vetus suum cancellárii munus revocátus, epíscopus Cicestrénsis designátur. Reniténte autem rege, non nisi post biénnium, jubénte summo Pontífice, sedis suæ possessiónem adéptus est.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Ecclésiæ Cicestrénsi rédditus ómnia sanctíssimi pastóris múnia vigilantíssime óbiit. Cumque ipse dure et rígide víveret, parochiános suos non modo verbo salutári, sed et cibis, ubi opus fuit pascébat. Ægros autem officióse invísere solébat, mortuósque suis ipse mánibus sepelíre. Debitóribus illíus opem implorántibus debitórum grátiam sæpenúmero faciébat: et si quando in foro cum áliis decertáre cogebátur, ante ómnia caritátem erga adversários fovébat, dícere sólitus, non ita nostra repeténda, ut eódem témpore subtrahátur amor próximi, qui Deo præcipiénti debétur.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Cum munus sibi a Pontífice mandátum, hómines ad expeditiónem Hierosolymitánam conciónibus excitándi, persequerétur, in ipso itínere mortem, quam prædíxerat, apud célebrem illum Dovériæ portum óbiit. Moritúrus autem Christi patiéntis imáginem ad se deférri vóluit, et vúlnera osculátus, Redemptóri suo ánimam commendávit. Defúnctus est vir pius tértio Nonas Aprílis, anno salútis nostræ millésimo ducentésimo quinquagésimo tértio.

℟. Iste est.

In III. Nocturno Homil. in Evangel. Homo péregre. de Communi 1. loco.

Die 14. Aprilis.

S. Petri Gonzalez Conf.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter sequentia. **(m. t. v.)**

Oratio.

Deus, qui in maris perículis constitútis beáti Petri opem singulárem osténdis: ejus nobis intercessióne concéde; ut in hujus vitæ procéllis tuæ grátiæ lumen

semper affúlgeat, quo ætérnæ salútis portum inveníre valeámus. Per Dóminum.

Et fit comm. Ss. Tiburtii etc. Mart. ut in Breviar. Romano. Ant. et ℣. non variantur.

In I. Nocturno Lect. Beátus vir. de Comm. 2. loco. Extra Quadrag. de Script. occurr.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Petrus Gónzalez, sanctus Telmus vulgo appellátus, Froméstæ in Hispánia apud Paléntiam piis, ac nobílibus paréntibus ortus est. Adoléscens sub Epíscopi Palentíni avúnculi sui cura ingénuis ártibus, et philosophíæ óperam dedit, ingénio ad præclára quæque aptíssimo. Sed ejúsdem ecclésiæ canonicátus, et mox étiam decanátus dignitáte auctus, honórum, ac divitiárum illécebris juveníliter abréptus, sǽculi vanitáti paulo libérius indúlsit. Accidit vero, ut cum ipso domínicæ Nativitátis die, equo spléndide phaleráto, æquálium comitátu totam urbem lascíviens circumcursáret, equo in profúndum lutum repénte prolápso, dejéctus ipse multóque cœno inquinátus, spectántium risu, sanníśque excéptus sit: quo insígni pudóre suffúsus, et mundi, cui placére studúerat, contuméliam réputans, se vicíssim, a quo spretus esset, spretúrum constítuit. Igitur paulo post, magna ómnium admiratióne, in Prædicatórum órdinem sese recépit, ubi véterem hóminem cum áctibus suis éxuens, novúmque índuens, exímiæ pósuit tirocínia sanctitátis.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Ad céteras autem virtútes, quibus brevi magnópere excélluit, caritátem áttulit proximórum salútis cupidíssimam: quare absolúto sacrárum litterárum stúdio, sancto Patre Domínico ad imitándum sibi propósito, prædicatióni se totum dedit, nihil a Deo impénsius flágitans, quam ut revocándis in viam salútis animábus pérditis idóneus efficerétur. Severíssimam, apostólico more, in eo múnere paupertátem exércuit. Quocúmque exciperétur hospí-

tio, non inde prius exíbat, quam íncolas omnes sacra exomologési expiásset. Sermo illi vivus et éfficax, quo audiéntium corda ádeo pervadébat, ut per eas, quas apostólico zelo peragrávit Hispániæ províncias, innúmeros fere peccatóres ad pœniténtiam addúxerit. Ferdinándum regem, cognoménto Sanctum, in várias advérsus Mauros expeditiónes eúntem secútus, consíliis, exémplo, et oratiónibus mirífice juvit. Venústas féminas ejus amóre captas, aliásque procaciόres ad eum immíssas, ut pudicítiæ ejus insídias strúerent, non solum strénue répulit, sed étiam ad melióre m vitæ frugem convértit.

℞. Amávit eum.

Lectio vi.

Mínio flúmini prope Ribadáviam longe rápido, atque effúso, pública transeúntium utilitáte pontem amplíssimum fere miráculo impósuit, accíta ad óperis molitiónem ingénti structórum manu; quibus cum cibus aliquándo defíceret, evocátos quotquot iis reficiéndis suffíceret pisces, manúque prehénsos iísdem prǽbuit. Sed et sócios, labóre itíneris atque inédia fere deficiéntes, pane et vino cǽlitus suppeditátis recreávit. Adhuc vivens in sævíssima maris procélla a nautis invocátus, eísdem sese conspícuum exhibuísse fertur, tempestatémque sedásse. Prophético spíritu futúra multa prænuntiávit, atque in primis extrémum vitæ suæ diem; quo adventánte in Tudénsem sese urbem recépit, ubi méritis et labóribus plenus sancto fine quiévit. Ejus corpus honorífico sepúlchro, unde mira fragrántia óleum emanásse tráditur ægris salubérrimum, ab Epíscopo Tudénsi in cathedráli ecclésia cónditum est, ubi asservátur, et cólitur. Ejus miraculórum fama ad remótas usque Americæ regiónes pervagáta, ingénti populórum veneratióne invocári, et coli cœpit, a nautis cumprímis, qui ejus opem in maris tempestátibus præsentíssimam expérti, eum sub appellatióne sancti Telmi in tutelárem sibi adscivérunt. Urbs

étiam et diœcésis Tudénsis eum sibi patrónum principálem nuncupavérunt. Illíus cultum continénter propagátum approbávit Benedíctus décimus quartus, ejúsque festum cum Offício et Missa primum ab univérso Ordine Prædicatórum, necnon a clero Palentíno, et Tudénsi, deínde ab ómnibus Hispaniárum diœcésibus celebrári concéssit.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 10.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Eúntes prædicáte, dicéntes: quia appropinquávit regnum cœlórum. Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Homil. 33. in Matth.

Consídera quáliter Dóminus non minórem curam habet, ut mores eórum in mélius redúcat, quam ut signórum prǽbeat potestátem. Nam ut osténdat absque nobilitáte morum nihil signa valére, utque in nullum fastum ánimi atque tumórem incíderent, gratis, inquit, accepístis: deínde ne cupiditáte pecuniárum moveréntur, íntulit, gratis date. Nam ne quasi sua ipsórum potestáte mirácula faciéntes, inde superbírent, gratis, dixit, accepístis: nihil largímini iis, qui vos recípiunt. Non enim tamquam mercédem vestris labóribus débitam ista accepístis: mea enim est grátia. Sic ígitur áliis quoque hæc benefícia, quorum nullum potest condígnum prǽmium inveníri, gratis date.

℟. Iste est.

Lectio viii.

Post hæc, cum radícem ómnium malórum volúerit evéllere, vitiorúmque fundaméntum dirúere: non possideátis, inquit, aurum, nec argéntum, nec pecúniam in zonis vestris, non peram in via, nec duas túnicas, nec calceaménta, nec virgam. Non dixit, non accipiátis vobíscum, sed, non possideátis; ut, si et aliúnde recípere possent, recusárent tamen, ac perniciósam hanc ægritúdinem fúgerent. Quo deínde præcépto multa pro-

fécto compléctitur cómmoda. Primum, ut nulla de discípulis possit esse suspício; deínde ab omni sæculári cura sic ipsos líberos reddit, ut prædicatióni solum vacáre possint: demum imménsam suam poténtiam ipsis patéfacit, quod et póstea commemorávit dicens: Numquid vobis tunc áliquid défuit, quando vos nudos absque cálceis misi?

℟. Sint lumbi.

Lectio ix.

Illud étiam consideratióne dignum est, quod non incípiens statim dixit: Non possideátis aurum, nec argéntum, sed cum prius mundándi leprósos, ejiciéndi dæmónia potestátem eis déderit, tunc íntulit, Nihil possideátis, gratis accepístis, gratis date. Sic rebus ipsis dócuit utília se, et honésta, et facília factu eis præcípere. Sed ínquies, cétera quidem non absque ratióne certa dicta esse; quid autem, ut peram non hábeant in via, nec duas túnicas, nec virgam, nec calceaménta, quanam de causa eis injúnxit? Exactíssime certe sublimióris vitæ fundaménta vóluit jácere; sic et in superióribus nullam de crástina die curam ipsos habére dócuit.

Te Deum laudámus.

Lectio ix. et comm. in Laud. Ss. Tiburtii etc. Mart.

Die 16. Aprilis.

S. Thuribii de Liebana

Episc. et Conf.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. Pont., præter sequ. **(m. t. v.)**

Oratio. **Exáudi.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurr. In Quadr. **Fidélis sermo.** de Communi 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Thuríbius vir sanctíssimus peregrinatiónis causa in Palæstínam proféctus, a Jerosolymórum Antístite sacrórum custos designátur. Suscépto in Hispániam itínere, Leónem primum, Summum Pontíficem venerátus, a Suevórum rege Gallécíæ imperánte honorífice suscéptus, postquam régiam puéllam, aliósque infírmos mirabíliter sanávit, et templum Christo Salvatóri dedicávit, invítus ad Episco-

pátum Asturicénsem promovétur. Ab Archidiácono sedem illam ambiénte adultérii accusátus, in sacro línteo pénitus illǽso prunas ardéntes ad altáre portávit; eóque miráculo ac repentína morte calumniatóris áliam étiam inferéntis injúriam, suam innocéntiam comprobávit. ℞. Invéni.

Lectio v.

Cathólicæ veritátis ardóre Hispánias, Priscillianistárum erróribus inféctas, cœpit lustráre, Epíscopos serpéntis monére contágii, et Sedis apostólicæ imploráre subsídium. Misso ítaque ad Leónem Pontíficem Diácono, commonitórii ad Epíscopos sériem, et errórum libéllum adjúnxit; a quo per gravíssimam epístolam defénsæ fídei laudem, et grassántis hǽresis antídotum reportávit. Ejus auctoritáte duo cogi curávit concília, unum Toléti, álterum in Gallœ́cia, apud Ullenénse municípium, in quibus perniciosíssima hǽresis condemnáta est, errantésque Epíscopi Cathólicæ fídei subscripsérunt.

℞. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Cujus doctrínam magno Deus confirmávit miráculo; urbem quippe Palentínam his erróribus pertináciter adhæréntem, et sancti viri prædicatiónibus adversántem, ad labéntis flúvii insperátam excursiónem, pene totam submérsit; quo supplício melióres cives effécti, Thuríbii doctrínam suscepérunt. Multos pro fide Christi labóres passus, virtútibus et miráculis clarus, quiévit in pace. Ejus corpus translátum est ad ecclésiam sancti Martíni montis Liebánæ a se conctrúctam, et pretiósis, quas Jerosólymis asportávit, relíquiis decorátam; ubi eum finítimi pópuli summa colunt veneratióne.

℞. Iste est qui.

In III. Nocturno Homil. in Evangel. Homo péregre. de Communi.

Die 17. Aprilis.

Beatæ Mariæ Annæ a Jesu Virginis.

Duplex.

Omnia de Communi Virg., præter sequentia.

Oratio.

Dómine virtútum, clementíssime Deus, qui beátam Maríam Annam Vírginem tuam innúmeris grátiæ tuæ munéribus cumulásti: ejus nobis précibus concéde; ut quam solémni veneratióne cólimus, étiam actiónibus imitémur. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

María Anna a Jesu, Matríti, Hispanórum regum aula, et exímio Cathólicæ religiónis cultu celebérrima urbe, a piis, honestísque paréntibus in lucem est édita. A primis usque ætátis suæ annis satis certa futúræ sanctitátis dedit indícia. In ipsa enim pueríttia divínis quibus abundábat charismátibus, cœlo pótius, quam mundo se natam osténdit; rejectísque non sine mirábili ánimi constántia núptiis, atque acerbíssima pugna hanc ipsam ob rem intus exteriúsque commóta, divínitus superáta, uni cœlésti Sponso se totam lubens devóvit: utque promíssis stare facílius posset, mundi illécebris carnísque oblectaméntis ómnibus núntium remíttens, sacrum institútum moniálium discalceatárum beátæ Maríæ Vírginis de Mercéde, redemptiónis captivórum, cujus propagatiónem miríﬁce adjúvit consíliis, orationibúsque suis, solémni ritu proféssa, nihil ómnium rerum omísit, quæ vel sui spíritus perfectióni, vel aliórum salúti inservírent. Ad quam rem ne sibi unquam vires defícerent, Deíparam ipsam, cujus aspéctu sæpenúmero recreabátur, peculiárem patrónam, suorúmque óperum, ac consiliórum ómnium adjutrícem adhíbuit.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Voluntáriam paupertátem ad extrémum usque constantíssime cóluit; castitátis vero, atque innocéntiæ laudem tantam adépta est, ut cœléstem vitam in terris ágere, ab omni córporis contagióne sejúncta, viderétur. In loquéndo ádeo parca, ut nullum plane verbum, nisi consúlto, et meditáto pro-

férret; et tale obediéntiæ stúdium contínuo osténdit, ut præsidum non modo vócibus, sed ipsis nútibus obtemperáret. In his autem ánimi dótibus, maceratióne carnis, vigíliis jejuniísque, tamquam vallo muniéndis, curam omnem adhíbuit suam, ac inaudíta eáque perénni non minus, quam áspera tormentórum vi corpus in absolútam spíritus servitútem redégit. De se enim ádeo humíliter, demisséque sentiébat, ut quo majóri cœléstium donórum cópia perfundebátur, eo viliórem sese, ac omni pœna, contemptúque digníssimam existimáret.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Credi vix potest, qua in Deum caritáte María Anna flagráret, omniáque præ illo máximo habens in spretu, divíni amóris voluptáte ádeo plúrima afficiebátur, ut quantíslibet pressa curis, ac moléstiis fatigáta, in unius Dei ampléxu, quem vivíssimæ fídei ope præséntem sibi assídue intuebátur, per summam delectatiónem acquiésceret; nec áliud jucúndius habúerit, quam assídue oratióni, Majestatísque divínæ contemplatióni vacáre: cujus cœlésti dulcédine perfundebátur ita ut a corpóreis abstrácta sénsibus, in frequéntes éxtases raperétur. Ex hoc autem tam incénso in Deum amóre, egrégia non solum illa oriebátur volúntas unumquémque consíliis, ópere, monitísque juvándi ad bene, piéque vivéndum: sed firmíssima étiam spes, summúmque desidérium quo corpóreis vínculis solvi, et esse cum Christo veheménter optábat. Optáta autem diu felicíssima tandem advénit dies: anno enim millésimo sexcentésimo vigésimo quarto, ætátis suæ quinquagésimo nono, extrémi morbi dolóribus patientíssime tolerátis, Sacraméntis ómnibus summa cum pietáte suscéptis, grave suárum virtútum Matriténsi pópulo univérso desidérium relínquens, meritórum pleníssima migrávit ad Sponsum. Quam Pius sextus, Póntifex Máximus, multis insígnem miráculis, ac prophetíæ dono illústrem,

ritu solémni beatárum Vírginum número adscrípsit.

℞. **Afferéntur Regi.**

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Símile... decem virgínibus.** de Communi.

Die 18. Aprilis.

S. Aniceti Papæ et Mart.

Semiduplex.

Omnia de Com̄. unius Mart. temp. Pasch., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui nos beáti Anicéti Mártyris tui atque Pontíficis ánnua solemnitáte lætíficas: concéde propítius; ut cujus natalítia cólimus, de ejúsdem étiam protectióne gaudeámus. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Anicétus Syrus, imperatóre Marco Aurélio Antoníno, præfuit Ecclésiæ. Decrévit ne clérici comam nutrírent. Quínquies mense Decémbri ordinávit presbýteros decem et septem, diáconos quátuor, epíscopos per divérsa loca novem. Vixit in Pontificátu annos octo, menses octo, dies vigínti quátuor. Propter Christi fidem martýrio coronátus, sepúltus est via Appia in cœmetério quod póstea Callísti appellátum est, décimo quinto Kaléndas Majas.

℞. **Lux perpétua.**

Sermo sancti Augustíni Epíscopi.

Sermo 138. de verbis Domini.

Lectio v.

Pastor bonus Christus. Quid Petrus? nonne bonus pastor? nonne et ipse ánimam suam pro óvibus pósuit? Quid Paulus? Quid céteri Apóstoli? Quid eórum témpora consequéntes beáti epíscopi Mártyres? Quid étiam iste sanctus Anicétus? Nonne omnes pastóres boni, non mercenárii, de quibus dícitur: Amen dico vobis, percepérunt mercédem suam? Omnes ergo illi pastóres boni, non solum quia sánguinem fudérunt, sed quia pro óvibus fudérunt. Non enim fudérunt elatióne, sed caritáte.

℞. **In servis suis.**

Lectio vi.

Nam et apud hæréticos, qui propter iniquitátes et errores suos áliquid mo-

lestiárum perpéssi fuérunt, nómine martýrii se jactant: ut hoc pállio dealbáti facílius furéntur, quia lupi sunt. Si autem vultis scire, in quo número habéndi sunt, pastórem bonum Paulum Apóstolum audíte: quóniam non omnes qui córpora sua in passióne étiam ígnibus tradunt, æstimándi sunt sánguinem fudísse pro óvibus, sed pótius contra oves. Si distribúero, inquit, ómnia mea paupéribus, et tradídero corpus meum, ut árdeam: Jam ipsi sunt. Sed vide quid séquitur: Caritátem autem non hábeam, nihil mihi prodest. Ecce venítur ad passiónem, ecce venítur et ad sánguinis effusiónem, venítur et ad córporum incensiónem; et tamen nihil prodest, quia cáritas deest. Adde caritátem, prosunt ómnia: détrahe caritátem, nihil prosunt cétera.

℟. Fíliæ Jerúsalem.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 16.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Amen, amen, dico vobis, quia plorábitis et flébitis vos, mundus autem gaudébit. Et réliqua.

De Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Homil. 78. in Joann.

Ut osténderet post tristítiam gáudium secutúrum, naturále addúcit exémplum. Múlier, cum parit, tristítiam habet; qua parábola in calamitátibus prophétæ usi sunt; quasi dicat: Dolóres capiétis, sed quales partus, qui lætítiæ causa sunt. Simul et resurrectiónem confírmat, índicans óbitum suum períndé esse, ac si ex útero matris in lucem pródeat, quasi dicat: Nolíte admirári, si per hanc tristítiam ad óptima vos ducam, nam et mater in pariéndo sic per tristítiam transit.

℟. Ego sum vitis.

Lectio viii.

Signíficat autem hic et mystérium quoddam, quod mortis dolóres sólverit, et novum hóminem regenerári fécerit. Neque dixit tantum tristítiam transitúram, sed magnitúdine lætítiæ succedénte, nihil

ejus pénitus remansúrum. Ita erit sanctis. Atqui non proptérea gaudet múlier, quia venit homo in mundum, sed quod fílium péperit. Nam si id esset, nihil prohibéret, quin, quæ non páriunt, áliis pariéntibus gaudérent.

℟. Cándidi facti.

Lectio ix.

Qua ergo grátia sic inquit? quia ad hoc solum addúxit exémplum, ut post brevem tristítiam perpétuum gáudium secutúrum, et se ad vitam transférri, et magnum malórum lucrum osténderet. Et non dixit, péperit fílium: sed quia venit homo in mundum, ubi suam signíficat resurrectiónem, et non morti illi, sed regno parturiéndum. Ideo non dixit, quia natus est fílius, sed homo. Et vos nunc quidem tristítiam habétis: íterum autem vidébo vos, et gaudébit cor vestrum: inde quod non ámplius moriétur, inquit, et gáudium vestrum nemo tollet a vobis.

Te Deum laudámus.

Die 27. Aprilis.

S. Thuribii de Mogrovejo Episc. et Conf.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. et Pont. præter sequ.

In I. Vesperis.

Capitulum. Eccli. 50. 18.

Ecce sacérdos magnus, qui in vita sua suffúlsit domum, et in diébus suis corroborávit templum. In diébus ipsíus emanavérunt pútei aquárum, et quasi mare adimpléti sunt supra modum.

In utrisque Vesp. et ad Laud.

Hymnus.

Thuríbii efférimus cármine glóriam,
Pastórem cánimus, qui ex ánimo gregem
Diléxit: sóciet se pia vócibus
Nostris Lima, Patrem et canat.

Ut primum hic pópulos venit ad Indicos
Convérti in mélius visa statim ómnia:
Succréscit píetas, móntium et íncolæ
Ad sacras próperant aquas.

Virtus hoc méruit Prǽsulis ínclyti,
Quæ late nítido lúmine prómicans
Mentémque irrádians facta tuéntium
Exémplum rapit ad suum.

Non illum próhibet sémita lóngior,
Non morum aspéritas, non álius labor,
Invísat próprium ne intrépidus gregem
Servet cautus et áugeat.

Mox aptis júvenes ǽdibus éxcipit,
In spem quos alat Ecclésiæ, et óptime
Edóctos pópulo præfíciat, pares
Mores excólere et fidem.

Tum sacras státuit virgínibus domos,
Comméndent Dómino pura ubi lília,
Cœlum Agníque petant índeque núptias
Qui inter lília páscitur.

Reddéndo intérea prǽmio at a Deo
Lux adscrípta venit: Lima Patrem dolet
Amíssum, súperis ǽdibus ádvolat
Sanctórum ádditus hic choris.

Cordi gens ádeo cui fuit Indica,
Nostras propítius súscipe nunc preces:
Fac cives plácida pace quiéscere,
Sanctis vívere móribus.

Nostris prǽlia de fínibus rémove,
Mortem quæ ingéminant fébribus ímpera:
Urbes ne súbitis mótibus éruant
Et terram cóhibe et mare.

Sanctæ sit Tríadi laus, honor et decus,
Thuríbii méritis quæ pópulo Indico
Hic pacem tríbuat, dénique sóspitem
Cœli sédibus ínferat. Amen.

Ad Magnif. Ant. Dispérsit, dedit paupéribus, justítia ejus manet in sǽculum sǽculi, allelúja.

Oratio.

Ecclésiam tuam, Dómine, beáti Thuríbii Confessóris tui atque Pontíficis, contínua protectióne custódi: ut, sicut illum pastorális sollicitúdo gloriósum réddidit; ita nos ejus intercéssio in tuo semper fáciat amóre ferméntes. Per Dñm.

Ad Matutinum.

Hymnus.

Thuríbii redit sacra
Dies: Parénti público
Limána plaudat cívitas
Et vota reddat ánnua.

Gente a vetústa nóbilis
Mundána sprevit ómnia,
Servíre Christo dígnius
Ratus, crucémque súbsequi.

Hinc denegávit córpori
Quæcúmque mentis ímprobat
Lex, et flagéllis cóntudit,
Ne forte contra assúrgeret.

Limána nullum cívitas
Hoc sanctiórem Prǽsulem,
Benigniórem squálidi
Sensére nullum páuperes.

Nunc ergo te canéntibus,
Thuríbi, adésto cívibus,
Et quos amásti, fírmiter
Horum nepótes prótege.

Qui suscitásti mórtuos,
Fontes petísti ex árido,
Nos morte serva críminum,
Exple salútis fóntibus.

Te protegénte e fínibus
Nostris facéssant prǽlia:
Nec mota terra aut ǽquora
Cives domósque absórbeant.

Malígna fébrium cohors
Quæ nostra vastat óppida
Nocére nobis, súpplices
Qui te precámur, désinat.

Ut, te adjuvánte, páriter
Post acta vitæ hic témpora,
Intráre tandem cœ́licæ
Possímus aulæ in gáudia.

Almo Paréntí et Fílio,
Tibíque sancte Spíritus,
Honor, decúsque et glória
Sit nunc et omne in sǽculum. Amen.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurr.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Thuríbius Alphónsus ex nóbili Mogrovéja gente Majórgæ in regno Legiónis natus, liberálibus disciplínis, et juri canónico Vallisoléti primum, deínde Salmánticæ in majóri collégio Oveténsi sancti Salvatóris, ita óperam dedit, ut tamen potiórem témporis partem oratióni aliísque piis et christiánis exercítiis impénderet. Id comprobátum est, cum emíssam in ejus cubículum impudícam mulíerem, præcípuus virginitátis sectátor con-

stánti ánimo extémplo éxpulit: inde jejúniis, vigíliis, et próprii córporis castigatióne contínuo vitam exércuit, et nudis quoque pédibus Compostéllam ad sancti Jacóbi sepúlchrum peregrinátus est.

℟. Invéni David.

Lectio v.

A Gregório décimo tértio Limánæ ecclésiæ ex quæstóre fídei invítus præfícitur: quo in múnere apostólicam sollicitúdinem in nova christianitáte vel solidánda, vel ampliánda ádhibens, perfécti præsulis partes explévit. Quare síngulis domínicis diébus, vel in ecclésia vel in hospitáli domo, in parvis étiam oppídulis, et súbdiu concionabátur, plebémque catechísmo instruébat. Sýnodos étiam diœcesánas, et provinciália concília juxta Tridentíni statúta hábuit, et in eis complúra decréta, póstea a sede apostólica confirmáta, cóndita sunt, quibus modo ecclésia Americána régitur. Hinc morum emendátio, cleri disciplína, júvenum seminária, vírginum ac male nuptárum cœnóbia, ægrotórum xenodochía, aliǽque ædes et templa, ejus étiam sumptu constrúcta, emanárunt.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Diœcésim suam, amplíssimam quidem, incredíbili labóre totam sæpe visitávit, omnésque pene ecclésiæ suæ provéntus in páuperum usus, quos creditóres suos vocábat, erogávit, octingéntis, ut ferunt, hóminum míllibus sacro chrísmate unctis. Innúmeras contradictiónes, sive ab iis, qui foris sunt, propter fidem, sive ab iis, qui intra, propter ecclésiæ libertátem, summa patiéntia sústinens, ácriter deféndit, martýrii cupidíssimus. Tandem sacerdótio, et miráculis clarus, quæ étiam post mortem ipsíus sanctitátem comprobárunt, dum própriæ diœcésis visitatióni incúmberet, anno millésimo sexcentésimo sexto, ætátis suæ sexagésimo octávo, sumpto in ecclésia sacro viático, ad mortis núntium exclámans: Lætátus sum in his, quæ dicta sunt mihi: in domum Dómini

íbimus, die vigésima tértia Mártii obdormívit in Dómino: quem Innocéntius undécimus in beatórum númerum rétulit, assignáta ejus festivitáti die vigésima séptima Aprílis. Deínde novis quam plúribus fulgéntem signis Benedíctus décimus tértius Póntifex Máximus quarto Idus Decémbris anno salútis millésimo septingentésimo vigésimo sexto sanctórum fastis adscrípsit.

℞. Iste est qui.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 10. b.

In illo témpore: Dixit Jesus pharisǽis: Ego sum pastor bonus. Bonus pastor ánimam suam dat pro óvibus suis. Et réliqua.

Homilía sancti Gregórii Papæ.

Homilia 14. in Evang.

Audístis, fratres caríssimi, ex lectióne evangélica eruditiónem vestram; audístis et perículum nostrum. Ecce enim is qui non ex accidénti dono, sed essentiáliter bonus est, dicit: Ego sum pastor bonus. Atque ejúsdem bonitátis formam, quam nos imitémur, adjúngit, dicens: Bonus pastor ánimam suam ponit pro óvibus suis. Fecit quod mónuit, osténdit quod jussit. Bonus pastor pro óvibus suis ánimam suam pósuit, ut in sacraménto nostro corpus suum et sánguinem vérteret, et oves, quas redémerat, carnis suæ aliménto satiáret.

℞. Amávit eum.

Lectio viii.

Osténsa nobis est de contémptu mortis via, quam sequámur: appósita est forma, cui imprimámur. Primum nobis est, exterióra nostra misericórditer óvibus ejus impéndere: postrémum vero, si necésse sit, étiam mortem nostram pro eísdem óvibus ministráre. A primo autem hoc mínimo pervenítur ad postrémum majus. Sed cum incomparabíliter longe sit mélior ánima, qua vívimus, quam terréna substántia, quam extérius possidémus: qui non dat pro óvibus substántiam suam, quando pro

his datúrus est ánimam suam?

℟. **Sint lumbi.**

Lectio ix.

Et sunt nonnúlli qui, dum plus terrénam substántiam, quam oves díligunt, mérito nomen pastóris perdunt: de quibus prótinus súbditur: Mercenárius autem, et qui non est pastor, cujus non sunt oves própriæ, videt lupum veniéntem, et dimíttit oves et fugit. Non pastor, sed mercenárius vocátur, qui non pro amóre íntimo oves Domínicas, sed ad temporáles mercédes pascit. Mercenárius quippe est, qui locum quidem pastóris tenet, sed lucra animárum non quærit: terrénis cómmodis ínhiat, honóre prælatiónis gaudet, temporálibus lucris páscitur, impénsa sibi ab homínibus reveréntia lætátur.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes, Capit. et Hymnus ut in I. Vesperis.

Ad Bened. Ant. **Quasi thus rédolens in diébus æstátis, quasi ignis effúlgens et thus ardens in igne, allelúja.**

Ad Tertiam, Capit. de Laud.

In II. Vesperis, Capitulum et Hymnus ut in I. Vesp.

Ad Magnif. Ant. **Quasi olíva púllulans et cypréssus in altitúdinem se extóllens, in accipiéndo ipsum stolam glóriæ, et vestíri eum in consummatiónem virtútis; in ascénsu altáris sancti, glóriam dedit sanctitátis amíctum, allelúja.**

Domin. III. post Pascha.

Patrocinii S. Patriarchæ Joseph Sponsi B.M.V.

Duplex 1. classis cum Oct.

Omnia ut in Brev. Rom.

Domin. IV. post Pascha.

Octava

Patrocinii S. Patriarchæ Joseph.

Duplex.

Omnia ut in festo, præter sequentia.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Sermo sancti Augustíni Epíscopi.

Lib. 1. de Nupt. ex Concup. Cap. 11.

Non falláciter ab Angelo dictum est ad Joseph, noli timére

accípere Maríam cónjugem tuam. Conjux vocátur ex prima fide dispensatiónis, quam concúbitu nec cognóverat, nec fúerat cognitúrus: nec períerat nec mendax mánserat cónjugis appellátio. Ubi nec fúerat nec futúra erat ulla carnis commíxtio. Erat quippe illa Virgo, ídeo et sánctius et mirabílius jucúnda suo Viro, quia étiam fœcúnda sine Viro, prole dispar, fide compar. Propter quod fidéle conjúgium paréntes Christi vocári ambo meruérunt, et non solum illa mater, verum étiam ille pater ejus, sicut conjux matris ejus, utrúmque mente non carne. Sive autem ille pater sola mente, sive illa mater et carne, paréntes tamen ambo humilitátis ejus non sublimitátis: infirmitátis non divinitátis.

℟. Dedísti mihi.

Lectio v.

Neque enim mentítur Evangélium, ubi légitur: Et erant pater ejus et mater mirántes super his, quæ dicebántur de illo. Et alio loco: Et ibant paréntes ejus per omnes annos in Hierúsalem. Item paulo post: Et dixit mater ejus ad illum, Fili quid fecísti nobis sic? Ecce pater tuus et ego doléntes quærebámus te. At ille, ut osténderet habére se præter illos patrem, qui eum génuit præter matrem, respóndit eis: quid est quod me quærebátis? nesciebátis, quia in his, quæ patris mei sunt, opórtet me esse? Et rursum ne hoc dicto Paréntes illos negásse putarétur, Evangelísta secúrus adjúnxit, et ipsi non intellexérunt verbum, quod locútus est ad illos, et descéndit cum eis et venit Názareth, et erat súbditus illis. Quibus súbditus nisi Paréntibus? Quis autem súbditus nisi Jesus Christus, qui cum in forma Dei esset, non rapínam arbitrátus est esse æquális Deo?

℟. Státuet fílios suos.

Lectio vi.

Cur ergo illis súbditus, qui longe infra formam Dei erant, nisi quia semetípsum exinanívit formam servi accípiens, cujus formæ paréntes erant? Sed

profécto nec ipsíus formæ servi paréntes ambo essent, nisi inter se étiam sine carnis commixtióne cónjuges essent; unde et séries generatiónum, cum paréntes Christi connexióne successiónis commemorántur, usque ad Joseph pótius, sicut factum est, fúerat perducénda ne in illo conjúgio viríli séxui, útique potióri, fíeret injúria, cum veritáti nihil periret, quia ex sémine David, ex quo ventúrus prædíctus est Christus, et Joseph erat et María. Omne ítaque nuptiárum bonum implétum est in illis paréntibus Christi, proles, fides, sacraméntum. Prolem, cognóscimus ipsum Dóminum Jesum: fidem, quia nullum adultérium: sacraméntum, quia nullum divórtium.

℟. Si consístant.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 3.

In illo témpore: Factum est autem, cum baptizarétur omnis pópulus, et Jesu baptizáto, et oránte apértum est cœlum. Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Serm. 36. de temp. qui est de bapt. Chr.

Natális hódie alter est quodámmodo Salvatóris, nam eísdem cum signis, eísdem miráculis cognóscimus génitum, sed nunc majórem mystério baptizátum. Ait enim Deus: Hic est fílius meus diléctus, in quo mihi complácui. Præclárior plane est secúnda, quam prima natívitas. Illa enim sine teste siléntio Christum génuit, ista cum divinitátis professióne Dóminum baptizávit. Ab illa se Joseph, qui pater putabátur, excúsat: in hac se Pater, qui non credebátur, insínuat. Ibi labórat suspiciónibus Mater, quia professióni déerat Pater: hic honorátur Génitrix, quia divínitas fílium protestátur. Honorátior, inquam, secúnda quam prima Natívitas. Síquidem Pater hic Deus Majestátis inscríbitur, illic Joseph ártifex æstimátur. Et licet in utráque Dóminus per Spíritum Sanctum et natus sit et baptizátus, tamen honorátior

est qui de cœlis clamat quam qui in terris labórat.

℟. Joseph fili David.

Lectio viii.

Joseph ergo faber in terris Pater putabátur esse Dómini Salvatóris, nec ab hoc ópere Deus, qui vere est Pater Dómini nostri Jesu Christi, exclúditur: nam est et ipse faber: ipse enim est ártifex, qui hujus mundi máchinam non solum mirábili sed étiam ineffábili poténtia fabricávit. Tamquam sápiens Architéctus cœlum sublimitáte suspéndit, terram mole fundávit, mária cálculis alligávit. Ipse ártifex, qui in nostris móribus præcídit supérflua ópera, utília quæque consérvat. Ipse est ártifex, cujus secúrim ad radícem nostram pósitam Joánnes Baptísta comminátur, ut omnis arbor, quæ normam justæ discretiónis excésserit, excísa radícitus tradátur incéndio: quæ autem mensúram veritátis habúerit, cœlésti fábricæ deputétur.

℟. Surge et áccipe.

Lectio ix. de Homil. Domin. occurr.

Die 11. Maji.

S. Alexandri I. Papæ et Mart.

Semiduplex.

Omnia de Communi unius Mart. temp. Pasch., præter sequentia.

Oratio. **Infirmitátem.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In Feria II. et IV. Rogation., Lect. A **Miléto.** de eod. Comm. 1. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Alexánder Románus ex patre Alexándro de vico Caput Tauri, júvenis quidem ætáte, sed sanctitáte incomparábilis et fide claríssimus, post Evarístum sedem Apostólicam obtínuit. In memóriam passiónis Christi, primus in sacrifício Missæ áddidit: Qui prídie quam paterétur; usque ad ea verba: Hoc est Corpus meum. Instítuit ut tantúmmodo panis et vinum in mystério offerrétur, atque in consecratióne córporis et sánguinis Dómini vinum aqua miscerétur, propter sánguinem et aquam, quæ ex Jesu Christi látere profluxérunt.

Idem decrévit, ut aqua benedícta sale admíxta, sacris précibus interpósitis, tam in templis quam in cubículis, ad fugándos dæmones perpétuo asservarétur. Cum autem esset christiánæ religiónis ferventíssimus prædicátor, dum vixit, mirum in modum in hoc díligens fuit, ut doctrína vitǽque exémplo, quoscúmque posset, ad veram Christi religiónem perdúceret.

℟. Lux perpétua.

Lectio v.

Cum ígitur multis Romæ, ut, abjuráta falsa religióne, veram fidem suscíperent, persuasísset, senatóres áliquot, et Hermétem, Urbis præféctum, cum uxóre, filiis, soróre, ac tota domo, Jesu Christo péperit. Quam ob rem accusátus, quod Christiánus esset, ex príncipis edícto captus, et in cárcerem conjéctus, ibídem diu, quod a christiánæ fídei professióne recédere nollet, deténtus est. Cum autem vinctus tenerétur, púeri ministério, qui facem ardéntem præferébat, prodigióse intempéstæ noctis siléntio, e cárcere ad domum Quiríni tribúni, ubi beátus Hermes Urbis præféctus paulo ante captus, in custódia servabátur, edúctus, primum fíliam ejus Balbínam ægram sanávit, deínde patrem Quirínum miráculo attónitum, et ad Christum tradúctum, cum fília baptísmi lavácro áblulit. Hinc vero factum est, ut Quirínus iis ómnibus, quotquot pro fide Christi vinctos habébat, libertátem abeúndi concésserit. Erant inter illos Evéntius et Theodúlus, qui sancto Alexándro adjúncti, exíre de cárcere noluérunt, sed Deo laudes persolvéntes martýrii palmam constánter exspectárunt.

℟. In servis suis.

Lectio vi.

Ex his sanctus Alexánder primum ab Aureliáno júdice interrogátus de christiánæ religiónis mystériis, ea reveláre nóluit, ásserens sanctum esse quod Aureliánus manifestári cupiébat, et non permítti a Christo sanctum dari cánibus. Ob quæ verba beátus Póntifex in equúleum impósitus est, úngulis dilaniátus, atque

lampádibus admótis gravíssime ustus; cumque nullam ámplius vocem emítteret, interrogátus ab Aureliáno cur tacéret, hoc dignum Martyr respónsum dedit: Quia témpore oratiónis homo christiánus cum Deo lóquitur. Depósito Alexándro, exhíbiti sunt Evéntius et Theodúlus, quos cum Aureliánus in fide constántes invenísset, jussit Alexándrum et Evéntium dorsum ad dorsum ligátos in ignem præcipitári; Theodúlum vero ibídem astáre, ut quasi eórum pertérritus passióne, ad sacrificándum idólis consentíret. Cum autem Theodúlus sponte in flammas prosiliísset, et cum ipsis hymnos decantáret, ac Deo grátias ágeret, fecit ímpius judex Alexándrum punctis crebérrimis per ómnia membra perforári quo fine vir sanctus martýrium suum glorióse complévit. Hujus corpus beáta Sevéra religiósa fémina sústulit, et cum córpore beáti Evéntii gládio consummáti in uno eodémque sepúlchro pósuit, via Nomentána in prædio suo, unde póstea ad Urbem translátum, in ecclésia sanctæ Sabínæ recónditum fuit.

℟. Fíliæ Jerúsalem.

In III. Nocturno Homil. in Evang. **Ego sum vitis vera.** de eodem Communi 1. loco.

Die 13. Maji.

S. Petri Regalati Conf.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter sequ.

In Hymn. **Méruit suprémos.**

Oratio.

Deus, qui diléctum fámulum tuum Petrum, carne mortificátum, ad delícias glóriæ tuæ assúmere dignátus es: concéde propítius; ut ad delectatiónes, quæ in déxtera tua sunt usque in finem, méritis ejus et intertercessióne, perveníre valeámus. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Petrus, cognoménto Regalátus, Vallisoléti in Hispánia nobílibus æque ac piis paréntibus ortus, ab ipsa pueritia non lévia dedit futúræ sanctitátis indícia. In illa namque

ætáte nihil puerile sápiens, coæquálium abstinébat consórtio, et in solitáriis latitándo recéssibus, uni vacábat rerum cœléstium contemplatióni, jam tum a Deo in benedictiónibus dulcédinis prævéntus. Flagéllis, jejúniis, aliísque pœnárum genéribus se júgiter mácerans, carnem intra subjectiónem spíritus continébat, virginitátis, quam ad mortem usque servávit, sollícitus cultor. His ítaque exercítiis ob strictiórem vivéndi formam se cómparans, ea brevi jecit fundaménta, quæ in heróica virtútum mox consurrexére fastígia. Minórum régulam primum in pátria proféssus est, deínde in Aquileriáno cœnóbio restitútæ observántiæ præcípuus adjútor et promótor fuit, cujus tam rígidi institúti primórdia ávide compléxus, fírmiter ténuit, et plene consummávit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Siléntium illi perpétuum, somnus brevíssimus, juges ex dono lácrimæ, quibus præcípue in sacro conficiéndo mystério perfundebátur, flagellatiónes cruéntæ, incéssus nudis pédibus, vestis túnica una lácera, et híspida, lectus vel pálea, vel humus: jejúnium, juxta sui Institutóris exémplum, ad novem quadragésimas usque protráctum, cibúsque ut plúrimum panis et aqua. Evangélicæ paupertátis miríficus propugnátor et custos, ob cujus exquisítam observántiam in graves étiam, et frequéntes offéndit injúrias, quas immóto, alacríque ánimo súbiens, divínam pro calumniántibus et oppugnatóribus exorábat cleméntiam. Quanto in Deum exardésceret amóre, ex eo potíssimum appáruit, quod si áliquos invenísset leprósos, domum addúceret, eorúmque úlcera lingua étiam detérgeret. Fratrum régimen subíre coáctus, ómnibus númeris explévit offícium, et quos priváto jam pridem informárat, público deínde confirmábat exémplo.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Aspérrimum vitæ genus Aquilériæ incéptum, in

convéntu de Scala Cœli, ad Dúrii ripam prope Vallisolétum fundáto, fírmiter stabilívit; unde ad divérsas Hispániæ, Indiarúmque províncias exténsum est. Annum dénique agens sexagésimum sextum, austeritáte vitæ conféctus, et mortem sibi vicínam præséntiens, Aquilériam perréxit, ut ibi Deo spíritum rédderet, ubi rigorósi institúti sumpsit exórdium. Febri corréptus, alúmnis ad exáctam régulæ observántiam cohortátis, suáque benedictióne munítis, ad illa verba: In manus tuas, Dómine, comméndo spíritum meum; migrávit in cœlum, prídie Kaléndas Aprílis, anno reparátæ salútis millésimo quadringentésimo quinquagésimo sexto. Cujus viri sanctitátis fama, quæ ubíque jam percrebúerat, regína Cathólica Elísabeth permóta, solémni indícta processióne, et adstántibus nonnúllis Epíscopis, et clero, ejus corpus, quod in commúni fratrum repósitum fúerat sepultúra, in decentióri, et nobilióri túmulo reponéndum curávit. Quare ex confluéntium multitúdine, multis inde obténtis benefíciis recedéntium, servi Dei cultus mirífice propagátus est. Quo solémniter a sacra Rítuum Congregatióne approbáto, Innocéntius Papa undécimus de ipso Missam et Offícium die décima tértia Maji celebrári concéssit.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homil. in Evang. **Sint lumbi.** de Comm.

Die 14. Maji.

S. Dominici Calceatensis Confessoris.

Semiduplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont., præter sequ. **(m. t. v.)**

Oratio.

Clementíssime Deus, qui beátum Domínicum, Confessórem tuum, egrégiis virtútibus illustráre dignátus es: concéde quǽsumus; ut cujus (hódie) natalítia celebrámus, ejus intercessióne a peccatórum nostrórum néxibus liberári, et illíus consórtio in cœlis pérfrui mereámur. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Domínicus Calceaténsis Villóriæ in fínibus Cantábriæ illústri génere natus, qualis adúlta futúrus esset ætáte, in juveníllibus annis plúrima virtúte et pietáte monstrávit. Itaque ante annum ætátis vigésimum divíno succénsus ardóre, mundána cuncta contémnens, Deo adhærére, ejúsque fírmiter obedíre mandátis, secum studióse constítuit. Id vero sub reguléri disciplína se facílius consecutúrum exístimans, primum ad abbátem Vallis Venáriæ órdinis sancti Benedícti, deínde ad monastérium sancti Æmiliáni ejúsdem institúti, supplex accéssit, ut in monachórum consórtium admitterétur. Passus tamen utróque loco repúlsam, Deo illum ad majóra disponénte, in oratióne assídua, variísque córporis cruciátibus, per quinquénnium vitam duxit eremíticam in desérto Burébæ, constrúcto húmili tugúrio, et Deíparæ Vírgini sacéllo.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Audíta porro fama sanctíssimi viri Gregórii, Cardinális epíscopi Ostiénsis, Sedis apostólicæ legáti, qui suis apud Deum précibus, et salutáribus ad pópulum mónitis, univérsam Cantábriæ, et Navárræ regiónem a multis liberávit ærúmnis, ad eum Lucrónii hæréntem accéssit, sub cujus disciplína mirum in modum profécit, nunquam ab eo passus divélli, donec vir sanctus e vivis excéssit. Tanto destitútus magístro, dénuo ad vitam regréssus eremíticam, eo cónstitit loco, quo nunc requiéscit, haud procul a via régia, qua iter erat ad sancti Jacóbi Compostellánam peregrinatiónem, densis silvis, et latrónum incúrsibus periculósum, palúdibus et cœnósis confráctibus nimis moléstum, transvérsi flúminis alluvióne frequénter impérvium.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Compássus ítaque vir sanctus tot tantísque peregrinórum incómmodis, Deo

multis modis mirabíliter propitiánte, silvam, némora, lucos succídit, viam régiam longe latéque stravit, flúminis ímpetus, nóbili superindúcto ponte, qui étiam nunc cérnitur, superávit; domum amplam peregrínis et egénis excipiéndis ædificávit, et Christo Salvatóri templum, quod póstea confluéntibus vicínis pópulis, urbémque a sancti viri nómine nuncupátam construéntibus cáthedra insignítum est episcopáli. Multis demum virtútibus et miráculis illústris, superátis annis nonagínta, obdormívit in Dómino, anno millésimo centésimo nono, cónditus in túmulo quem ipse ante annos septem sibi præparávit.

℞. **Iste homo.**

In III. Nocturno Homil. in Evang. **Sint lumbi.** de Comm.

Lect. ix. et comm. in Laud. S. Bonifacii Mart.

Die 15. Maji.

S. Isidori Agricolæ Conf.

Duplex.

Ut in Appendice Breviarii Romani eadem die.

Die 16. Maji.

S. Joannis Nepomuceni

Martyris.

Duplex.

Ut in Appendice Breviarii eadem die 1. loco.

Die 21. Maji.

Ss. Torquati et Socior.

Episc. Mart.

Duplex.

Omnia de Comm. plurim. Mart., præter sequentia.

Oratio.

Deus qui nos post beatíssimum Jacóbum Apóstolum per beátos Mártyres tuos atque Pontífices Torquátum, Ctesiphóntem, Secúndum, Indalétium, Cæcílium, Hesýchium et Euphrásium ad cognitiónem tui nóminis veníre tribuísti: concéde propítius; ut quos festívo venerámur obséquio, eórum intercedéntibus méritis, ætérna gáudia consequámur. Per Dóminum nostrum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Quo témpore primam in christiános persecutiónem Nero im-

manissimus imperátor excitávit, beatíssimi Apóstoli Petrus et Paulus Torquátum, Ctesiphóntem, Secúndum, Indalétium, Cæcílium, Hesýchium et Euphrásium, beáti Jacóbi Apóstoli discípulos, Epíscopos Romæ ordinárunt, et ad prædicándum Christi Evangélium in Hispániam misérunt. Cum autem ad eam Províciam perveníssent, prope Accitánam urbem, in virídi campo, ut, longitúdine itíneris lassáti, aliquántulum quiéscerent, constitérunt. Cumque ad civitátem, victus eméndi causa, áliquos misíssent, pagáni, qui tunc forte deórum suórum festa debacchántes peragébant, visis divérsi hábitus ac religiónis peregrínis homínibus, in eos furéntes prosíliunt; et ad Sanctos perveniéntes, omnes páriter in fugam actos, usque ad flumen persequúntur.

℟. Lux perpétua.

Lectio v.

Sed ut viri Dei pontem pertransiérunt, pons, qui miræ magnitúdinis et firmíssimus erat, cóncidit, et gentílium multitúdinem Sanctos persequéntes páriter oppréssit, ac demérsit in aquas. Quo miráculo accólæ térriti, eos póstea revocáre, et in honórem habére cœpérunt. In primis Lupária quædam præclára múlier benígne illos suscépit, atque ab his fidem edócta, in oratório, quod ipsa constrúxerat, baptizáta est. Cujus exémplo quamplúrimi in Christum credéntes, relíctis idólis, Baptísmi Sacraméntum suscepérunt.

℟. In servis suis.

Lectio vi.

Hujus ígitur urbis, quæ tunc prima Christi Dómini fidem in Hispánia recépit, beátus Torquátus Epíscopus designátus est, ac céteris ad álias Hispániæ terras abeúntibus, ipse Acci remánsit, ubi multis pro Christo perfúnctus labóribus, demum martyr occúbuit. Ejus corpus in eádem urbe (quæ nunc Guadix appellátur) primo sepúltum est. Juxta cujus sepúlchrum olim arbor olívæ erat, quæ in natáli Már-

tyris florébat, simúlque fructus úberes emittébat, e quibus óleum expréssum ad vários morbos curándos adhibebátur. Inde in Galléciam translátum, in quodam cœnóbio órdinis sancti Benedícti condígno honóre asservátur. Sodáles sancti Torquáti et ipsi in váriis úrbibus Epíscopi constitúti, Christi Evangélium prædicárunt, et in eis quievérunt: Ctésiphon Vérgii, Secúndus Abulæ, Indalétius Urci, Cæcílius Illíberi, Hesýchius Cartéjæ, Euphrásius Illitúrgi, quorum córpora ad álias póstea Hispániæ urbes transláta sunt.

℟. **Fíliæ Jerúsalem.**

In III. Nocturno Lectiones de Homil. in Evang. **Ego sum vitis vera.** de Communi Mart. temp. pasch.

Die 23. Maji.

Beatæ Julianæ Cornelionensis

Virg. Sanctæ nuncupatæ.

Duplex.

Ut in Appendice Breviarii die 5. Aprilis.

Die 24. Maji.

B. M. V. sub titulo

Auxilium Christianor.

Duplex majus.

Omnia ut in Append. Brev. eadem die.

Die 26. Maji.

S. Philippi Nerii Confess.

Duplex.

In I. Vesperis.

Ant., et Cap. de Laud. **70***; Psalmi ut in I. Vesp. de Communi Apost.

Hymnus.

Pangámus Nério débita cántica,
Quem supra nítidi sídera vérticis
Virtus et méritum sústulit ínclytum
Carptúrum pia gáudia.

Hic uri súbitis dum videt ígnibus
Ædes, quas hábitat, flétibus ábstinet,
Flammas cum pénitus quíverit hórridas
Paucis víncere lácrimis.

Oblátum pátrui munus, et áureos
Nummos magnánimus calcat, et ímpiger
Romam digréditur, quam magis ómnibus
Illústrem facit úrbibus.

Noctes sub spécubus, córpora Mártyrum
Quas implent, vígilat sédulus íntegras,
Ex ipsis sátagens díscere mórtuis
Normam, qua bene víveret.

Almæ sit Tríadi glória pérpetim,
Quam cœlum, bárathrum, térraque súscipit;
Quæ nobis Nérii det prece júgia
Dulcis gáudia pátriæ.
Amen.

℣. Deus virtútum, réspice de cœlo, et vísita víneam istam, allelúja. ℟. Et pérfice eam, quam plantávit déxtera tua, allelúja.

Ad Magnif. Ant. Domus mea domus oratiónis vocábitur, dicit Dóminus, allel.

Oratio.

Deus, qui beátum Philíppum Confessórem tuum, Sanctórum tuórum glória sublimásti: concéde propítius; ut cujus solemnitáte lætámur, ejus virtútum proficiámus exémplo. Per Dóminum.

Ad Matutinum.

Invit. Veníte, adorémus Regem regum, * Qui in domum oratiónis nos congregávit, allelúja.

Ps. Veníte exsultémus.

Hymnus.

Noctu dum Nérius fércula páuperi
Gestans præcípitat, pénniger Angelus
Tento signíficat, quáliter éxcidat
Numquam férvida cáritas.

Orántis pénetrans cordis in íntimum,
Laxávit spátium spíritus ímpete
De cœlo véniens, esset ut hóspiti
Imménso locus ámplior.

Ponti de médio gúrgite náufragum
Tractúrus vétulum, sub pede vórtices
Durávit flúidos, et prope túrbidum
Convértit mare in áridam.

Tractans exánimis membra puélluli
In lucem révocat, mox jubet émori:
Donátus Dómini múnere clávibus
Vitæ, mortis et ínferi.

Almæ sit Tríadi glória pérpetim,
Quam cœlum, bárathrum, térraque súscipit;

Quæ nobis Nérii det prece júgia
Dulcis gáudia pátriæ.
Amen.

In I. Nocturno.

Ant. Quid mihi est * in cœlo, et a te quid vólui super terram, Deus meus, allelúja?

Ps. trium Noct. ut in Comm. Conf. non Pont.

℣. Tibi dixit cor meum, exquisívit te fácies mea, allelúja. ℟. Fáciem tuam, Dómine, requíram, allelúja.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. Cap. 51.

Laudábo nomen tuum assídue, et collaudábo illud in confessióne, et exaudíta est orátio mea. Et liberásti me de perditióne, et eripuísti me de témpore iníquo. Proptérea confitébor, et laudem dicam tibi, et benedícam nómini Dómini. Cum adhuc júnior essem, priúsquam oberrárem, quæsívi sapiéntiam palam in oratióne mea. Ante templum postulábam pro illa, et usque in novíssimis inquíram eam. Et efflóruit tamquam præcox uva, lætátum est cor meum in ea. Ambulávit pes meus iter rectum: a juventúte mea investigábam eam. Inclinávi módice aurem meam, et excépi illam. Multam invéni in meípso sapiéntiam, et multum profécì in ea.

℟. Replétus Spíritu sancto beátus Philíppus ascensiónes suas dispósuit in corde suo: * Et totis viscéribus diligébat Dóminum, allelúja. ℣. Dedit ei Spíritus Dómini sapiéntiam, et prudéntiam multam nimis, et latitúdinem cordis. Et.

Lectio ii.

Danti mihi sapiéntiam dabo glóriam; consiliátus sum enim ut fácerem illam: zelátus sum bonum, et non confúndar. Colluctáta est ánima mea in illa, et in faciéndo eam confirmátus sum. Manus meas exténdi in altum, et insipiéntiam ejus luxi. Animam meam diréxi ad illam, et in agnitióne invéni eam. Posivédi cum ipsa cor ab inítio: propter hoc non derelínquar. Venter meus conturbátus est quæréndo illam: proptérea bonam possidébo possessiónem. Dedit mihi Dóminus linguam mercé-

dem meam, et in ipsa laudábo eum.

℟. Spíritus sanctus a throno procédens, illíus cor penetrávit * Novo sanctificatiónis signo, allelúja. ℣. Advénit ignis divínus confríngens, urens et illúminans; et tríbuit ei charísmatum dona. Novo.

Lectio iii.

Appropiáte ad me indócti, et congregáte vos in domum disciplínæ. Quid adhuc retardátis? Et quid dícitis in his? Animæ vestræ sítiunt veheménter. Apérui os meum, et locútus sum: Comparáte vobis sine argénto, et collum vestrum subjícite jugo, et suscípiat ánima vestra disciplínam; in próximo est enim inveníre eam. Vidéte óculis vestris, quia módicum laborávi, et invéni mihi multam réquiem. Assúmite disciplínam in multo número argénti, et copiósum aurum possidéte in ea. Lætétur ánima vestra in misericórdia ejus, et non confundémini in laude ipsíus. Operámini opus vestrum ante tempus, et dabit vobis mercédem vestram in témpore suo.

℟. Amóre vulnerátus languébat júgiter, dicens: * Quis me separábit a caritáte? allelúja. ℣. Certus sum enim, quia neque mors, neque vita póterit me separáre a caritáte Dei, quóniam ipse in me manet, et ego in eo. Quis. Glória Patri. Quis.

In II. Nocturno.

Ant. Quam dilécta * tabernácula tua, Dómine! concupíscit, et déficit ánima mea in átria Dómini, allel.

℣. Unam pétii a Dómino, hanc requíram, allelúja. ℟. Ut inhábitem in domo Dómini, allelúja.

In II. Nocturno Lect. ut in Breviario.

℟. iv. Oculis et mánibus in cœlum semper inténtus, * Invíctum ab oratióne spíritum non relaxábat, allelúja. ℣. Clamans clamábat ad Dóminum: Quando véniam, et apparébo ante fáciem Dei? Invíctum.

℟. v. Obitum suum longe ante præscívit, dixítque frátribus: * Cúpio dissólvi, et esse cum Christo, alle-

lúja. ℣. Interióra mea intra me efferbuérunt absque ulla réquie. Cúpio.

℟. vi. Hódie Philíppus migrávit a sǽculo, gemma sacerdótum, * Per quem in cœlo vivéntem tanta mirácula corúscant, allelúja. ℣. O virum ineffábilem, nec labóre victum, nec morte vincéndum! Per. Glória Patri. Per.

In III. Nocturno.

Ant. Congregáte illi * sanctos ejus, qui órdinant testaméntum ejus super sacrifícia, allelúja.

℣. Meménto congregatiónis tuæ, allelúja. ℟. Quam possedísti ab inítio, allelúja.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 12.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Sint lumbi vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes in mánibus vestris. Et réliqua.

Homilía sancti Ambrósii Epíscopi.

Lib. 8. in Lucam.

[redacted]eáti servi illi, quos cum vénerit Dóminus, invénerit vigilántes. In superióribus vigiláre nos vóluit, per ómnia exspectántes moménta Dómini Salvatóris advéntum: ne dum áliquis remíttit et négligit, et de die in diem ópera sua differt, judícii futúri die vel própria morte prævéntus méritum suæ commendatiónis amíttat; et illa quidem in omnes præcépti forma generális (quod si díxerit servus ille in corde suo: Moram facit Dóminus meus veníre); verum séries sequéntis exémpli dispensatóribus, hoc est sacerdótibus, vidétur esse propósita, quo sciant sibi gravem in futúrum pœnam esse subeúndam, si sæculáribus inténti delíciis, famíliam Dómini plebémque commíssam sibi gubernáre negléxerint. Ille autem servus, qui cognóvit voluntátem Dómini sui, et non præparávit, et non fecit secúndum voluntátem ejus, vapulábit multis.

℟. Domus mea domus oratiónis vocábitur: * In ea omnis, qui petit, áccipit: et qui quærit, ínvenit; et pulsánti aperiétur, allel. ℣. Lætificábo eos in domo oratiónis. In ea omnis.

Lectio viii.

Sed quia exíguus est proféctus et parva meritórum grátia, supplícii metu ab erróre revocári, majórque prærogatíva caritátis et amóris est, Dóminus ad promeréndam sui grátiam, stúdia nostra ácuit, et acquiréndæ cupiditáte divinitátis inflámmat, dicens: Ignem veni míttere in terram: non útique illum ignem consumptórem bonórum, sed bonæ voluntátis auctórem, qui áurea domínicæ domus vasa melíórat, fœnum vero consúmit; et stípulam, ac sæculária ómnia mundi voluptáte concréta, periturǽque opus carnis exúrit: ille ignis divínus, qui flammigerábat in óssibus Prophetárum, sicut sanctus Jeremías dixit: Quia factus est sicut ignis ardens, flammígerans in óssibus meis. Est enim ignis Dómini, de quo dictum est: Ignis ante eum ardébit.

℟. Obsecro ítaque, fílii, oratiónes fíeri, postulatiónes, et gratiárum actiónes pro ómnibus. * Et dilígite decórem domus Dei. ℣. Manéte in vocatióne, atténdite lectióni, exhortatióni et doctrínæ; conversatiónem inter gentes habéte bonam. Et dilígite. Glória Patri. Et dilígite.

Lectio ix.

Sint lumbi autem vestri præcíncti, et lucérnæ ardéntes; et ídeo, quia nox est dies hujus vitæ, lucérna est necessária. Hunc ignem in se étiam Amaon et Cléophas a Dómino missum esse testántur, dicéntes: Nonne cor nostrum ardens erat in via, cum aperíret nobis Scriptúras? Evidénter ítaque docuérunt, qualis istíus ignis sit operátio, qui secréta cordis illúminat. Et ídeo fortásse Dóminus in igne ventúrus est, ut resurrectiónis témpore vítia univérsa consúmat, suóque conspéctu desidéria cómpleat singulórum, meritorúmque et mysteriórum lumen accéndat.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes

et per Horas.

Ant. 1. De excélso * misit ignem in óssibus meis, et erudívit me.

Psalmi de Dominica.

2. Concáluit cor meum * intra me, et in meditatióne mea exardéscet ignis, allel.

3. Cor meum, * et caro mea exsultavérunt in Deum vivum, allelúja.

4. Factus est * in corde meo quasi ignis exǽstuans, et deféci ferre non sústinens, allelúja.

5. Defécit caro mea, * et cor meum, Deus cordis mei, et pars mea Deus in ætérnum, allelúja.

Capitulum. Rom. c. 5. et 8.

Cáritas Dei diffúsa est in córdibus nostris, per inhabitántem Spíritum ejus in nobis.

Hymnus.

Cœlórum Dómino dum sacra múnera
Libábat Nérius, sǽpius ádvolans,
Tellúrem rápido córpore déserit
Christo fiat ut óbvius.

Illi non rútilans púrpura príncipum
Sacrórum tégumen, non rubra pílei
Majéstas plácuit, cui placet única
Vestis cándida vírginum.

Ægrótus Maríæ dans pia bráchia,
Collo Virgíneo fertur in áëra
Intro ceu cúperet posse cubículum
Duci Matris in árduum.

Corpus deséruit, cum Deus hóstiæ
Fertur sub níveæ tégmine cónditus,
Prudens in pátriam pérgere spléndido
Nolens absque viático.

Almæ sit Tríadi glória pérpetim,
Quam cœlum, bárathrum, térraque súscipit:
Quæ nobis Nérii det prece júgia
Dulcis gáudia pátriæ.
Amen.

℣. Cáritas Dei diffúsa est in córdibus nostris, allelúja.
℟. Per Spíritum sanctum, qui datus est nobis, allel.

Ad Bened. Ant. Hæc est cáritas Dei, ut mandáta ejus custodiámus, et mandáta ejus grávia non sunt, allelúja.

Oratio.

Deus, qui beátum Philíppum Confessórem tuum, Sanctórum tuórum

propítius; ut cujus solemnitáte lætámur, ejus virtútum proficiámus exémplo. Per Dóminum.

Ad Tertiam.

Capitulum. Rom. c. 5. et 8.

Cáritas Dei diffúsa est in córdibus nostris, per inhabitántem Spíritum ejus in nobis.

℟. br. Nunc manent fides, spes, cáritas; * Tria hæc. Nunc. ℣. Major autem horum est cáritas. Tria hæc. Glória Patri. Nunc.

℣. Sectámini caritátem. ℟. Æmulámini spirituália.

Ad Sextam.

Capitulum. 1. Joann. 3.

Qui víderit fratrem suum necessitátem habére, et cláuserit víscera sua ab eo, quómodo cáritas Dei manet in eo?

℟. br. Filíoli mei, * Non diligámus verbo, neque lingua. Filíoli. ℣. Sed ópere, et veritáte. Non. Glória Patri. Filíoli.

℣. In hoc cognóscimus. ℟. Quóniam ex veritáte sumus.

Ad Nonam.

Capitulum. 1. Cor. 13.

Cáritas pátiens est, benígna est, non æmulátur, non agit pérperam, non inflátur, non est ambitiósa, non quærit quæ sua sunt, sed quæ Jesu Christi.

℟. br. In hoc scimus, quóniam cognóvimus eum, * Si mandáta ejus observémus. In. ℣. Qui dicit, se nosse eum, et mandáta ejus non custódit, mendax est. Si. Glória Patri. In.

℣. Qui autem servat verbum ejus. ℟. Vere in hoc cáritas Dei perfécta est.

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. Vesp., præter sequentia.

℣. Meménto congregatiónis tuæ. ℟. Quam possedísti ab inítio.

Ad Magnif. Ant. Veníte Fílii, audíte me, timórem Dómini docébo vos.

Die 28. Maji.

S. Urbani I. Papæ et Martyris.

Semiduplex.

Omnia de Comm. un. Mart. præter sequ.

Oratio.

Da, quæsumus omnípotens Deus: ut qui beáti Urbáni Mártyris tui atque Pontíficis solémnia cóli-

mus, ejus apud te intercessiónibus adjuvémur. Per Dóminum nostrum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Urbánus Románus, Alexándro Sevéro imperatóre, doctrína et vitæ sanctitáte multos ad Christi fidem convértit: in illis Valeriánum, beátæ Cæcíliæ sponsum, et Tibúrtium Valeriáni fratrem, qui póstea martýrium forti ánimo subiérunt. Hic de bonis Ecclésiæ attribútis scripsit his verbis: Ipsæ res fidélium, quæ Dómino offerúntur, non debent in álios usus quam ecclesiásticos et christianórum fratrum vel indigéntium convérti: quia vota sunt fidélium, et prétia peccatórum, ac patrimónia páuperum. Sedit annos sex, menses septem, dies quátuor; ac martýrio coronátus, sepúltus est in cœmetério Prætextáti, octávo Kaléndas Júnii. Ordinatiónibus quinque hábitis mense Decémbri, creávit presbýteros novem, diáconos quinque, epíscopos per divérsa loca octo.

℟. Honéstum fecit.

Sermo sancti Augustíni Epíscopi.

De S. Cypriano, serm. 12.

Lectio v.

Sermónem éxigit tam grata et religiósa solémnitas, qua passiónem beáti Mártyris Urbáni celebrámus. Tristis procul dúbio tunc Ecclésia fuit, non damno cadéntis, sed desidério recedéntis, semper cúpiens vidére præséntem tam bonum rectórem atque doctórem. Sed quos afflíxerat sollicitúdo certáminis, consoláta est coróna victóris. Et nunc non solum sine ulla tristítia, verum étiam cum ingénti lætítia, cuncta quæ tunc gesta sunt, legéndo recólimus: diéque isto gaudére nobis concéssum est, non timére. Neque enim formidámus terribíliter veniéntem, sed exspectámus hiláriter redeúntem.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Vicína córporis morte, non moriebátur in ánimo pastóris vigilántia pa-

storális: et cura tuéndi Domínici gregis usque ad extrémum vitæ hujus diem mente sóbria tenebátur. Nec excutiébat ab ánimo diligéntiam fidelíssimi dispensatóris manus jam próxima cruénti carníficis. Ita se Mártyrem cogitábat futúrum, ut esse non oblivisceRétur epíscopum; magis curans, quam ratiónem pastórum príncipi de commíssis sibi óvibus rédderet, quam quid infidéli procónsuli de fide própria respondéret. Amábat quippe eum qui Petro díxerat: Amas me? pasce oves meas. Et pascébat oves ejus pro quibus sánguinem fúndere, illum ímitans, præparábat.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Homo péregre.** de Communi Conf. Pont. 1. loco. ℟℟. vero de Communi unius Martyris.

Die 30. Maji.

S. Ferdinandi Reg. Conf.

Duplex.

Omnia ut in Append. Brev. eadem die.

Die 1. Junii.

S. Eleutherii Pap. et Mart.

Duplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequ.

Oratio. **Infirmitátem.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Eleuthérius, natióne Græcus, Abúndio patre natus Nicópoli Epíri óppido, ex presbýtero sanctæ Románæ Ecclésiæ, post Sotéris mortem, totíus cleri suffrágiis, Románus Póntifex renuntiátus est, Marco Aurélio imperatóre Augústo, anno Dómini centésimo septuagésimo nono. Quo múnere egrégie, et sum̃a cum laude functus est annos quíndecim, dies vigínti tres: tribus ordinatiónibus mense Decémbri factis, creatísque presbýteris duódecim, diáconis octo, epíscopis per divérsa loca quíndecim.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Ab ecclésia Lugdunénsi per lítteras, de nonnúllis quæstiónibus consúltus,

Irenǽum virum doctíssimum litterárum latórem humániter excépit, eíque Apostólicas traditiónes, quas Romána Ecclésia illibátas serváverat, apéruit. Superstitiósas Montanistárum xerophágias damnávit: óptimas leges pro recta judiciórum ecclesiasticórum forma præscrípsit; Marciónem et Valentínum sǽpius relápsos, ab Ecclésia pénitus ejécit.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Cum summa pace Ecclésia fruerétur, multos étiam ex optimátibus ad Christi fidem Romæ convértit. A Lúcio Britannórum rege lítteras per legátos accépit, divíni verbi minístros postulánte, ad quem Fugátium et Damiánum Románæ Ecclésiæ presbýteros misit, a quibus rex ipse cum tota família, et súbditi fere omnes sacro lavácro regeneráti fuére. His demum aliísque pro divíno cultu peráctis, sancto fine quiévit, sub imperatóre Cómmodo, quinto Kaléndas Június, sepúltus in Vaticáno. ℟. Stola.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. Si quis venit. de eodem Communi 1. loco.

Die 2. Junii.

Beatæ Mariæ Annæ a Jesu de Paredes Virg.

Duplex.

Ut in Appendice Breviarii Romani.

Die 3. Junii.

S. Joannis I. Pap. Mart.

Semiduplex.

Omnia de Com̃. unius Mart. præter sequ.

Oratio. Deus, qui nos.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Joánnes Etrúscus Constantíno patre génitus, totíus cleri consénsu, in locum Hormísdæ vita functi, ex presbýtero títuli Pammáchii subrogátus fuit. Justíno senióre imperatóre rexit Ecclésiam, ad quem profé́ctus est Constantinópolim, auxílii causa, quod Theodorícus rex hæréticus divexábat Itáliam. Cujus étiam iter Deus miráculis illustrávit. Nam cum ei nóbilis vir ad Coríntum equum, quo ejus uxor mansuéto utebátur, itíne-

ris causa commodásset: factum est ut dómino póstea remíssus equus ita ferox eváderet, ut frémitu et totíus córporis agitatióne semper deínceps dóminam expúlerit, tamquam indignarétur mulíerem recípere, ex quo sedísset in eo Jesu Christi Vicárius. Quamóbrem illi equum Pontífici donavérunt.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Sed illud majus mirâculum, quod Constantinópoli, in áditu portæ Aureæ, inspectánte frequentíssimo pópulo, qui una cum imperatóre Pontífici honóris causa occúrrerat, cæco lumen restítuit. Ad cujus pedes prostrátus étiam imperátor eum venerátus est. Rebus cum imperatóre compósitis, in Itáliam rédiit, statímque epístolam scripsit ad omnes Itáliæ epíscopos, jubens eos Arianórum ecclésias ad cathólicum ritum cònsecrâre, illud subjúngens: Quia et nos, quando fúimus Constantinópoli, tam pro religióne cathólica, quam pro regis Theodoríci causa, quascúmque illis in pártibus eórum ecclésias reperíre potúimus, cathólicas eas consecrávimus.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Quod iniquíssimo ánimo ferens Theodoríicus, dolo accersítum Pontíficem Ravéñam in cárcerem conjécit, ubi squalóre inediáque afflíctus, paucis diébus cessit e vita, cum sedísset annos duos, menses novem, dies quatuórdecim; ordinátis eo témpore epíscopis quíndecim. Paulo post móritur Theodoríicus; quem quidam Eremíta, ut scribit sanctus Gregórius, vidit inter Joánnem Pontíficem et Sýmmachum patrícium, quem idem occíderat, demérgi in ignem Liparitánum; ut vidélicet illi quibus mortem attúlerat, tamquam júdices essent ejus intéritus. Joánnis corpus Ravénna Romam delátum est, et in basílica sancti Petri sepúltum.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homilia in Evang. Si quis vult. de eodem Communi 1. loco.

℟. viii. Dómine prævenísti.

Die 7. Junii.

S. Felicis I. Pap. et Mart.

Duplex.

Omnia de Communi unius Mart. præter sequ.

Oratio. **Infirmitátem.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Felix, Románus, patre Constántio, Aureliáno imperatóre præfuit Ecclésiæ. Constítuit ut Missa supra memórias et sepúlchra Mártyrum celebrarétur. Qui cum mense Decémbri habuísset ordinatiónes duas, et creásset presbýteros novem, diáconos quinque, epíscopos per divérsa loca quinque, martýrio coronátus, via Aurélia sepelítur in basílica, quam a se ædificátam dedicárat. Vixit in pontificátu annos duos, menses quátuor, dies vigínti novem.

℟. Honéstum fecit.

Sermo sancti Augustíni Epíscopi.

Serm. 138. de Verbis Domini.

Lectio v.

Pastor bonus Christus. Quid Petrus? nonne bonus pastor? nonne et ipse ánimam suam pro óvibus pósuit? Quid Paulus? Quid céteri Apóstoli? Quid eórum témpora consequéntes beáti epíscopi Mártyres? Quid étiam iste sanctus Felix? Nonne omnes pastóres boni, non mercenárii, de quibus dícitur: Amen dico vobis, percepérunt mercédem suam? Omnes ergo illi pastóres boni, non solum quia sánguinem fudérunt, sed quia pro óvibus fudérunt. Non enim fudérunt elatióne, sed caritáte.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Nam et apud hæréticos, qui propter iniquitátes et erróres suos áliquid molestiárum perpéssi fuérunt, nómine martýrii se jactant: ut hoc pállio dealbáti facílius furéntur, quia lupi sunt. Si autem vultis scire in quo número habéndi sunt, pastórem bonum Paulum Apóstolum audíte: quóniam non omnes, qui córpora sua in passióne étiam ígnibus tradunt, æstimándi sunt sánguinem fudísse pro óvibus, sed pótius contra oves. Si distribúero, inquit,

ómnia mea paupéribus, et tradídero corpus meum, ut árdeam: Jam ipsi sunt: sed vide quid séquitur: Caritátem autem non hábeam, nihil mihi prodest. Ecce venítur ad passiónem, ecce venítur et ad sánguinis effusiónem, venítur et ad córporum incensiónem; et tamen nihil prodest, quia cáritas deest. Adde caritátem, prosunt ómnia: détrahe caritátem, nihil prosunt cétera. ℟. Stola.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Si quis venit.** de eodem Comm. 1. loco.

Die 16. Junii.

S. Joannis Francisci Regis Conf.

Semiduplex.

Omnia ut in Append. Brev.

Die 18. Junii.

Ss. Mart. **Cyriaci** et **Paulæ** Virg.

Duplex.

Omnia de Communi plurim. Mart., præter sequentia.

Oratio.

Præsta, quæsumus omnípotens Deus; ut família tua, quæ sanctórum Mártyrum tuórum Cyríaci et Paulæ triúmphis gloriátur, fiat in Christi tui amóre fervéntior; et quos patrónos venerátur in terris, pios apud te intercessóres habére mereátur in cœlis. Per eúmdem Dóminum.

Fit comem. Ss. Mm. Marci et Marcelliani. Ant. Vestri. ℣. **Exsultábunt.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Quo témpore immánis illa Diocletiáni, et Maximiáni persecutiónis rábies in Christi quæque membra furens desǽviit, tanta mártyrum éxstitit laureáta multitúdo, quo durávit decénnio, ut intra unum mensem decem et septem míllia Christianórum martýrii palmam sint consecúti. Tunc Hispánia nostra strénuis Christi milítibus abúndat, fulget Bœtica Sanctórum confessióne præclára, cárceres et ergástula repléntur mártyrum turmis, tribunália Christi confessiónem résonant, respuúntur idóla, sánguinem sacrum hómines Deo digni

vitæ pródigi fundunt. Aspíceres tunc Híspali Ruffínam et Justam cum Diogeniáno pugnáre: Cæsaraugústæ Encrátidem nobílibus sóciis stipátam crudéli Daciáno cervíces lætíssime trádere: innumerabílium mártyrum córpora illíus jussu ibídem igne cremári: Valérium, aliósque sacros Antístites dira pati, et exsuláre: Toléti Leocádiam custódia deténtam occúmbere: Complúti tenéllos Pastórem et Justum, tabéllis litteráriis in schola abjéctis, sponte Daciánum adíre, mortem oppétere, jugulúmque carnífici exsultántes offérre: Córdubæ Acísclum et Victóriam fratres de Dióne triumpháre: Málacæ quoque Cyríacum et Paulam ánimas pro Christo libentíssime dare: álios dénique álibi dira supplícia, et mortem pati: quod longum nimis esset enarráre.

℟. Sancti tui.

Lectio v.

Præclaríssimi ergo athlétæ Christi Cyríacus et Paula virgo Málacæ pagáno júdici sistúntur, cui suæ fídei ratiónem dant: pro qua étiam tuénda, innúmera suppliciórum cruciaménta perpéssi sunt. Et cum ab ea nullátenus dimovéri possent, ímpius judex vitam illis adímere tentans, lapídibus ímpeti mandat. Mártyres sacri læti próperant ad pugnam, animósi lápides excípiunt saxis sacra córpora tundúntur, lapídibus óbruti occúmbunt. Et inter ipsa crepitántia saxa ánimas cœlo reddidérunt circa trecentésimum salútis annum, décimo quarto Kaléndas Július. Sacro mártyrum sánguine nóbilis Malacitána cívitas est purpuráta; quæ post sexcéntos septuagínta annos a pérfidis Mahumetánis posséssa, in Christianórum ditiónem rédiit décima nona Augústi, anno Dómini millésimo quadringentésimo octogésimo séptimo, cathólicis Ferdinándo et Elisabétha regnántibus, qui ipsa die nobilíssimam capiéntes civitátem ovántes sunt ingréssi.

℟. Vérbera carníficum.

Lectio vi.

Cum autem præfáti reges Mahuméti spurcítiam ab

urbe Málaca expéllunt, lætántes pro parta victória grátias repéndunt Deo, ac Innocéntium octávum Petri cáthedram tunc moderántem, victóriæ adéptæ cónscium fáciunt. Quibus pro capta victória, fidéque ad domicílium antíquum restitúta, lætus Románus Póntifex rescríbit, certos fáciens Cathólicos príncipes, Malacitánam urbem sanctórum Cyríaci et Paulæ martýriis sacrátam: quodque Protomártyri Stéphano lapídibus óbruti fuérunt símiles. Quare sacri mártyres in tuteláres et patrónos ab íncolis sunt adscíti, sacro illórum nómini templo structo. In quorum célebri festo clerus senatúsque solémni, et frequénti cœtu ad sacram ipsórum ædem conveniéntes, sanctórum Mártyrum pretiosíssimæ in conspéctu Dómini mortis memóriam festívis gáudiis quotánnis célebrant.

℟. Tamquam aurum.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. Cum audiéritis. de Communi.

Lect. ix. de Ss. Mm. Marco et Marcelliano, et eorum commem. in Laudibus. Ant. Istórum. ℣. Lætámini.

Die 20. Junii.

S. Silverii Pap. et Mart.

Semiduplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequentia.

Oratio. Infirmitátem.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Silvérius Campánus post Agapítum próxime Póntifex creátus est: cujus doctrína et sánctitas illúxit in insectándis hæréticis, et constántis ánimi magnitúdo perspécta est in tuéndo judício Agapíti. Nam Anthímum, quem, quia Eutychiánam hǽresim defendébat, Agapítus ab episcopátu Constantinopolitáno deposúerat, cum a Theodóra augústa sæpíssime rogátus esset, restitúere nóluit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Quamóbrem iráta múlier mandat Belisário ut Silvérium mittat in exsílium. Qui exsulávit in ínsula Póntia, unde his verbis

scripsísse fertur ad Amatórem epíscopum: Susténtor pane tribulatiónis et aqua angústiæ; nec tamen dimísi, aut dimítto offícium meum. Et sane, brevi incómodis ærumnísque conféctus, obdormívit in Dómino, duodécimo Kaléndas Júlii; cujus corpus Romam delátum, et in basílica Vaticána depósitum, multis miráculis illustrátum fuit. Præfuit Ecclésiæ annos tres et ámplius, creátis mense Decémbri presbýteris trédecim, diáconis quinque, epíscopis per divérsa loca decem et novem.

℟. Desidérium ánimæ.

Sermo sancti Augustíni Epíscopi.

De S. Cypriano, serm. 12.

Lectio vi.

Sermónem éxigit tam grata et religiósa solémnitas, qua passiónem beáti Mártyris Silvérii celebrámus. Tristis procul dúbio tunc Ecclésia fuit, non damno cadéntis, sed desidério recedéntis, semper cúpiens vidére præséntem tam bonum rectórem atque doctórem. Sed quos afflixerat sollicitúdo certáminis, consoláta est coróna victóris. Et nunc non solum sine ulla tristítia, verum étiam cum ingénti lætítia, cuncta quæ tunc gesta sunt, legéndo recólimus: diéque isto gaudére nobis concéssum est, non timére. Neque enim formidámus terribíliter veniéntem, sed exspectámus hiláriter redeúntem.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homilia in Evang. Si quis venit. de eodem Communi 1. loco.

℟. viii. Dómine, prævenísti.

Die 4. Julii.

B. M. V. sub tit. **Refugium peccatorum.**

Duplex majus.

Omnia ut in Festis B. M. V. per annum, præter sequentia.

In utrisque Vesperis.

℣. Facta est nobis Dómina in refúgium. ℟. Et in adjutórium spei nostræ.

Ad Magnif. Ant. Tu refúgium nostrum: tu auxiliátrix nostra, Virgo María; ora pro nobis Dóminum.

Oratio.

Omnípotens et miséricors Deus, qui in beáta sem-

per Vírgine María peccatórum refúgium et auxílium collocásti: concéde; ut ipsa protegénte, a culpis ómnibus absolúti, misericórdiæ tuæ efféctum felícem consequámur. Per Dóminum.

Ad Matutinum.

Invit. **Beátam Maríam Vírginem, refúgiũ nostrum celebrémus: * Christum ejus Fílium adorémus Dñm.**

Ps. **Veníte exsultémus.**

Hymnus.

**Te, Mater alma Núminis,
Orámus omnes súpplices,
A fraude nos ut dæmonis
Tua sub umbra prótegas.**

**Ob pérditum nostrum genus
Primi paréntis crímine
Ad ínclytum Matris decus
Te Rex suprémus éxtulit.**

**Cleménter ergo próspice
Lapsis Adámi pósteris:
A te rogátus Fílius
Depónat iram víndicem.**

**Jesu tibi sit glória,
Qui natus es de Vírgine,
Cum Patre et almo Spíritu
In sempitérna sæcula.
Amen.**

In I. Nocturno Lectiones **Ego sapiéntia.** ut in festis **B. M. V.** per annum.

In II. Nocturno.

Sermo S. Bernárdi Abbátis.

In Nativitate B. M. V.

De aquæ ductu et XII Prærog.

Lectio iv.

Intuére, o homo, consílium Dei, agnósce consílium sapiéntiæ, consílium pietátis. Cœlésti rore áream rigatúrus, totum vellus prius infúdit: redemptúrus humánum genus, prétium univérsum cóntulit in Maríam. Altius ergo intueámini, quanto devotiónis afféctu a nobis eam volúerit honorári, qui totíus boni plenitúdinem pósuit in María, ut proínde, si quid spei in nobis est, si quid grátiæ, si quid salútis, ab ea novérimus redundáre, quæ ascéndit delíciis áffluens. Hortus plene deliciárum, quem non modo affláverit véniens, sed et perfláverit supervéniens auster ille divínus, ut úndique fluant et éffluant arómata ejus, charísmata scílicet gratiárum. Tolle corpus hoc soláre, quod illúminat mundum, ubi dies? Tolle Maríam, hanc maris stellam, maris útique magni et spatiósi: quid nisi calígo

invólvens et umbra mortis ac densíssimæ ténebræ relinquúntur?

℟. Sicut cedrus.

Lectio v.

Totis ergo medúllis córdium, totis præcordiórum affÉctibus et votis ómnibus Maríam hanc venerémur, quia sic est volúntas ejus, qui totum nos habére vóluit per Maríam. Hæc, inquam, volúntas ejus est, sed pro nobis. In ómnibus síquidem, et per ómnia próvidens míseris, trepidatiónem nostram solátur, fidem éxcitat, spem róborat, diffidéntiam ábigit, érigit pusillanimitátem. Ad Patrem verebáris accédere, solo audítu térritus ad fólia fugiébas: Jesum tibi dedit mediatórem. Quid non apud talem Patrem Fílius talis obtíneat? Exaudiétur útique pro reveréntia sua; Pater enim díligit Fílium. An vero trépidas et ad ipsum? Frater tuus est et caro tua, tentátus per ómnia absque peccáto, ut misericors fíeret. Hunc tibi fratrem María dedit. Sed fórsitan et in ipso majestátem vereáre divínam, quod licet factus sit homo, mánserit tamen Deus. Advocátam habére vis et ad ipsum? Ad Maríam recúrre: pura síquidem humánitas in María, non modo pura ab omni contaminatióne, sed et pura singularitáte natúræ. Nec dúbius díxerim, exaudiétur et ipsa pro reveréntia sua: exáudiet útique Matrem Fílius, et exaúdiet Fílium Pater. Filíoli, hæc peccatórum scala, hæc mea máxima fidúcia est, hæc tota rátio spei meæ.

℟. Quæ est ista.

Lectio vi.

Quid nos ália concupíscimus, fratres? Quærámus grátiam et per Maríam quærámus, quia quod quærit, ínvenit et frustrári non potest: quærámus grátiam, sed grátiam apud Deum: nam apud hómines grátia fallax. Quærant álii méritum, nos inveníre grátiam studeámus. Jam te, Mater misericórdiæ, per ipsum sinceríssimæ tuæ mentis afféctum, tuis jacens provolúta pédibus luna, id est Ecclésia, mediatrícem sibi apud solem justítiæ constitútam, devótis supplicatió-

nibus interpéllat, ut in lúmine tuo vídeat lumen et solis grátiam tuo mereátur obténtu, quam vere amávit præ ómnibus et ornávit, stola glóriæ índuens et corónam pulchritúdinis ponens in cápite tuo. Plena es gratiárum, plena rore cœlésti, innixa super diléctum, delíciis áffluens. Ciba hódie páuperes tuos, Dómina: ipsi quoque catélli de micis edant, nec púero Abrahæ tantum, sed et camélis potum tríbuas de supereffluénti hýdria tua: quia tu vere puélla es præelécta et præparáta Altíssimi Fílio, qui est super ómnia Deus benedíctus in sǽcula.

℟. Ornátam.

In III. Nocturno Homil. in Evang. Loquénte Jesu. ut in Festis B. Mariæ V. per annum.

Ad Laudes omnia ut in Festis B. Mariæ Virg. præter

Ad Bened. Ant. Tu refúgium nostrum: tu auxiliátrix nostra, Virgo María; ora pro nobis Dóminum.

In II. Vesperis omnia ut in I. Vesperis.

Die 5. Julii.

S. Michaëlis a Sanctis
Confessoris.

Duplex.

Omnia ut in Append. Brev. eadem die.

Die 7. Julii.

S. Firmini Episc. et Mart.

Duplex.

Omnia de Com. unius Mart., præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui per fídei præcónium, et passiónis agónem, beátum Firmínum, Epíscopum et Mártyrem, immortalitátis láurea coronásti: concéde propítius; ut cujus celebrámus triúmphum, assequámur et prǽmium. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

[redacted]irmínus Pampelónæ nobílibus paréntibus, Firmo et Eugénia natus, una cum illis a beáto Saturníno epíscopo Tolosáno baptizátus est, a quo et honésto presbýtero, ut christiána religióne imbuerétur, tráditus, tantum in ea profécit, ut regiónes

circumquáque evangélicis documéntis, et vitæ sanctitáte illustráret. Epíscopus Pampelonénsis creátus, terrénis facultátibus in páuperes erogátis, ad munus apostólicum se accíngens, cum intellígeret, per univérsam Gálliam inférri sævam Christiánis persecutiónem, Pampelóna discédens, multas Galliárum urbes perlustrávit, atque ab idolórum cultu innúmeram multitúdinem Agennénsium, et Andegavénsium ad Christi fidem convértit, Dómino ejus doctrínam multis miráculis confirmánte.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Inde Bellóvacum petens, cum pro exstirpánda idololatríæ superstitióne plúrimum laboráret, a Valério præside comprehénsus, et flagéllis usque ad necem cæsus, in cárcerem conjéctus est. Sérgio autem Valérii successóri reservátus, eo loco inédiam, et squalórem diu patiénter tulit: sed vi a pópulo liberátus, in ea civitáte diútius prædicávit. Ecclésiam in honórem protomártyris Stéphani, aliásque nonnúllas construxit. Inde Ambiánum perréxit, ubi quadragínta diérum spátio, multis éditis miráculis, tria hóminum míllia ad Christi fidem convértit, sacróque baptísmate ábluit. Porro Sebastiánus, et Longínus prǽsides, cum certo scirent, Firmíni prædicatióne multas suæ provínciæ urbes, idólis contémptis, Christum cólere, Tréviris Ambiánum quam celérrime advenérunt: et Firmínum gráviter objurgátum, quod contra imperiália edícta novam religiónem indúceret, in cárcerem detrúdunt. At pópuli seditiónem vériti, intempéstæ noctis siléntio eum cápite plecti jussérunt, séptimo Kaléndas Octóbris. ℟. Desidérium.

Lectio vi.

Ejus corpus Faustiniánus senátor, qui ab ipso Firmíno fúerat lavácro baptísmatis regenerátus, clam sepelívit; quod ibi látuit usque ad Theodorícum regem: quo témpore Sálvius, venerábilis Ambianénsium Antístes, assíduis précibus a Deo impetrávit (ingénti super sepúlchri locum lú-

mine radiánte, et ex eódem suavíssimo odóre ad vicína usque óppida fragránte) sancti Mártyris relíquias sibi reveléri. In quarum translatióne eleménta étiam ipsa visa sunt ei obséquium præstitísse. Nam Idibus Januárii, cum hiems esset hórrida, súbito omnes regiónis árbores flóribus, et fóliis viréntibus vestítæ, prata líliis ac rosis plena ómnibus arridébant. Dénique multi ægróti, et infírmi ob mérita sancti Firmíni illa die íntegram sanitátem recuperárunt.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 12. d.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Amen, amen dico vobis, nisi granum fruménti cadens in terram, mórtuum fúerit; ipsum solum manet. Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Tract. 51. in Joann., sub med.

Ipse Dóminus Jesus erat granum mortificándum, et multiplicándum: mortificándum infidelitáte Judæórum, multiplicándum fide populórum. Jam vero exhórtans ad passiónis suæ sectánda vestígia, Qui amat, inquit, ánimam suam, perdet eam. Quod duóbus modis intélligi potest. Qui amat, perdet: id est, si amas, perdes. Si cupis vitam tenére in Christo, noli mortem timére pro Christo. Item álio modo: Qui amat ánimam suam, perdet eam: noli amáre, ne perdas: noli amáre in hac vita, ne perdas in ætérna vita.

℟. Coróna áurea.

Lectio viii.

Hoc autem, quod postérius dixi, magis habére vidétur evangélicus sensus. Séquitur enim: Et qui odit ánimam suam in hoc mundo, in vitam ætérnam custódit eam. Ergo, quod supra dictum est, qui amat, subintellígitur, in hoc mundo, ipse útique perdet: qui autem odit, útique in hoc mundo, in vitam ætérnam ipse custódit eam. Magna et mira senténtia, quemádmodum sit hóminis in ánimam suam amor ut péreat, ódium ne péreat.

Si male amáveris, tunc odísti: si bene óderis, tunc amásti. Felíces qui odérunt custodiéndo, ne perdant amándo.

℟. Hic est vere.

Lectio ix.

Sed vide ne tibi subrépat, ut teípsum velis interímere, sic intelligéndo quod debes odísse in hoc mundo ánimam tuam. Hinc enim quidam malígni atque pervérsi hómines, et in seípsis crudelióres et sceleratióres homicídæ flammis se donant, aquis se præfócant, præcipítio se collídunt, et péreunt. Hoc Christus non dócuit: imo étiam diábolo præcipítium suggerénti respóndit, Redi retro sátanas: scriptum est, Non tentábis Dóminum Deum tuum. Petro autem dixit, signíficans qua morte clarificatúrus erat Deum: Cum esses júnior, cingébas te, et ambulábas quo volébas: cum autem senúeris, alter te cinget, et feret quo tu non vis. Ubi satis expréssit, non a seípso, sed ab álio debére occídi, qui vestígia séquitur Christi.

Te Deum laudámus.

Die 11. Julii.

S. Pii I. Papæ et Mart.

Semiduplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequ.

Oratio. **Infirmitátem.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Pius hujus nóminis primus, Rufíni fílius, Hermétis frater, pátria Aquilejénsis, ex presbýtero sanctæ Románæ Ecclésiæ Summus Póntifex creátus est, sedítque Antoníno Pio et Marco Aurélio imperatóribus Augústis. Quinque ordinatiónibus mense Decémbri, epíscopos duódecim, octódecim presbýteros creávit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Exstant nonnúlla ab eo præcláre institúta, præsértim ut Resurréctio Dómini nónnisi die Domínico celebrarétur; quod póstea ab ejus successóribus Románis Pontifícibus confirmátum est; quibus id máxime curæ fuit, ut totíus Ecclésiæ epíscopi in pa-

schâli celebritâte unifórmes essent.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Pudéntis domum in ecclésiam mutávit, eámque ob præstántiam supra céteros Títulos, útpote Románi Pontíficis mansiónem, Título Pastóris dicávit, in eáque sǽpius rem sacram fecit, et multos ad fidem convérsos, et sacro fonte purgátos, in fidélium númerum adscrípsit. Dum vero pii Pastóris munus obíret, fuso pro suis óvibus et summo Pastóre Christo sánguine, martýrio coronátus est, quinto Idus Júlii, ac sepúltus in Vaticáno.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homilia in Evang. Si quis venit ad me. de eodem Comm. 1. loco.

Die 13. Julii.

S. Anacleti Papæ et Mart.

Duplex.

Omnia de Com̃. unius Mart., præter sequentia.

Oratio. Deus, qui nos.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Anaclétus, natióne Græcus, Atheniénsis, patre Antíocho, multis rebus præclare gestis celebérrimus, post interrégnum pontifícium quátuor ménsium et decem diérum, christiánæ religiónis summum pontificátum adéptus, Cleménti per martýrium subláto, tértio Nonas Aprílis subrogátur, sedítque in cáthedra Petri novem annos, tres menses, et dies decem, presbýteris quinque, tribus diáconis et sex epíscopis dúplici ordinatióne creátis, sub Trajáno imperatóre.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Hic Príncipi Apostolórum memóriam, seu ecclésiam, gratus et memor tanti benefícii ab eo accépti, per sacri órdinis collatiónem, dum adhuc présbyter esset, in Vaticáno exstrúxit atque ornávit, Apostolórum trophǽum ab antíquis pátribus mérito appellátam, quam nullo unquam furéntis licet perse-

cutiónis túrbine déjici potuísse, sed, quod omnem admiratiónem súperat, majóre in dies glória auctam fuísse compértum est: futúrum sane secutúris tempóribus majóris et amplióris molis nóbile rudiméntum.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Res ab eo gestæ, quas miríficas fuísse multis arguméntis conjícere licet, commúni scriptórum antiquórum naufrágio obscúræ atque óbrutæ mansérunt. Multa ad religiónem et disciplínam spectántia prudénter státuit, ac præ céteris, ut epíscopus a paucióribus quam tribus epíscopis mínime consecrarétur; ut clérici sacris ordínibus públice a próprio epíscopo initiaréntur; et ut in Missa, perácta consecratióne, omnes com̃unicárent. Obiit tandem martýrio coronátus, tértio Idus Júlii, et juxta corpus beáti Petri sepúltus est.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Si quis venit ad me.** de eodem Comm. 1. loco.

Die 17. Julii.

S. Alexii Confessoris.

Semiduplex.

Ut in Appendice Breviarii eadem die.

Die 21. Julii.

Beati Bartholomæi Gutierrez Mart.

Duplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beátum Mártyrem tuum Bartholomǽum gloriósi certáminis triúmpho decorásti: concéde propítius; ut ipsíus vestígiis inhæréntes in fide júgiter inveniámur stábiles et in ópere efficáces. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Bartholomǽus Gutiérrez ex honésta família Mexicána, dum tyrónibus Eremitárum sancti Augustíni prǽerat, Puéblæ Angelórum, ad majóra animárum lucra quæréndi, Japóniam transmeávit, ubi tanta alacritáte

verbum Dei dissemináre cœpit, ut ingéntem paganórum multitúdinem ad Christum convérterit, e quorum número non pauci martýrii corónam assecúti sunt. Quamóbrem jussu imperatóris captus, post diutúrnum cárcerem, áliud longum atque inaudítum supplícii genus una cum beátis Vincéntio a sancto António, et Francísco a Jesu Augustiniánis Discalceátis invícta constántia tolerávit. Nam ad Ungénum montem prope Arímam dedúcti trigínta dies æstuántis aquæ sulphúreæ jactu, quæ nedum pústulas in cute excitábat, verum étiam carnes corrodébat, excruciáti idéntidem fuére. Tandem Nangasáquii tértio nonas Septémbris anni millésimi sexcentésimi trigésimi secúndi lento igne consúmpti sunt, et eórum Relíquiæ, ne a Christiánis colligeréntur, in mare demérsæ. Isti una cum áliis martýribus sive cœnobítis sive e sæculárium cœtu in totum quinque ac bis centum a Pio Papa nono anno millésimo octingentésimo sexagésimo séptimo Nonis Július, cum sæculária Apostolórum Príncipum solémnia ageréntur, in beatórum album reláti sunt.

℟. Honéstum fecit.

De expositióne S. Ambrósii Epíscopi in Psalmum centésimum décimum octávum.

Serm. 21.

Lectio v.

Príncipes persecúti sunt me gratis: et a verbis tuis trepidávit cor meum. Bene hoc Martyr dicit, quod injúste persecutiónum torménta sustíneat: qui nihil rapúerit, nullum violéntus opprésserit, nullíus sánguinem fúderit, nullíus torum putáverit esse violándum: qui nihil légibus débeat, et gravióra latrónum sustinére cogátur supplícia: qui loquátur juste, et non audiátur: qui loquátur plena salútis, et impugnétur, ut possit dícere: Cum loquébar illis, impugnábant me gratis. Gratis ígitur persecutiónem pátitur, qui impugnátur sine crímine: impugnátur ut nóxius, cum sit in tali confessióne laudábilis: impugnátur quasi vené-

ficus, qui in nómine Dómini gloriátur, cum píetas virtútum ómnium fundaméntum sit.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Vere frustra impugnátur, qui apud ímpios et infídos impietátis arcéssitur, cum fídei sit magíster. Verum qui gratis impugnátur, fortis debet esse et constans. Quómodo ergo subtéxuit: Et a verbis tuis trepidávit cor meum? Trepidáre infirmitátis est, timóris atque formídinis. Sed est étiam infírmitas ad salútem, est étiam timor sanctórum. Timéte Dóminum, omnes sancti ejus; et: Beátus vir qui timet Dóminum. Qua ratióne beátus? Quia in mandátis ejus cupit nimis.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 10. d.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Nolíte arbitrári, quia pacem vénerim míttere in terram: non veni pacem míttere, sed gládium. Et réliqua.

Homilía sancti Hierónymi Presbýteri.

Lib. 1. in Matth. cap. 10.

Supra díxerat: Quod dico vobis in ténebris, dícite in lúmine: et quod in aure audítis, prædicáte super tecta. Nunc infert, quid post prædicatiónem sequátur. Ad fidem Christi totus orbis contra se divísus est: unaquǽque domus et infidéles et credéntes hábuit, et proptérea bellum missum est bonum, ut rumperétur pax mala. Tale quid et in Génesi advérsus rebélles hómines, qui moti fúerant de oriénte, et turrem exstrúere festinábant, per quam cœli alta penetrárent, fecísse scríbitur Deus, ut divíderet linguas eórum.

℟. Coróna áurea.

Lectio viii.

Veni enim separáre hóminem advérsus patrem suum. Hic locus prope iísdem verbis in Michǽa Prophéta scríbitur. Et notándum, ubicúmque de véteri testaménto testimónium pónitur, utrum sensus tantum an sermo conséntiat. Qui amct patrem aut matrem

plus quam me, non est me dignus. Qui ante præmíserat, Non veni pacem míttere, sed gládium, et divídere hómines advérsus patrem et matrem, nurum et socrum; ne quis pietátem religióni anteférret, subjécit dicens: Qui amat patrem aut matrem plus quam me. Et in Cántico légimus Canticórum: Ordinávit in me caritátem. Hic ordo in omni affectu necessárius est: ama post Deum patrem, ama matrem, ama fílios.

℟. Hic est vere.

Lectio ix.

Ordo pulchérrimus: ad prædicatiónem mittit, docet perícula non timénda, afféctum súbjicit religióni. Aurum supra túlerat, æs de zona excússerat. Dura Evangelistárum condítio. Unde ergo sumptus, unde victus necessária? Austeritátem mandatórum spe témperat promissórum: Qui récipit, ínquiens, vos, me récipit: et qui me récipit, récipit eum qui me misit: ut in suscipiéndis Apóstolis unusquísque credéntium Christum se suscepísse arbitrétur. Te Deum.

Die 23. Julii.

In festo

Dedicationis Ecclesiæ Cathedralis Metropolit.

Dupl. 1. cl. cum Oct.

Omnia de Comm. Dedicat. cum Orat. **Deus, qui nobis.** 2. loco.

In Archidiœc. sine Octava.

Die 24. Julii.

S. Francisci Solani Conf.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont., præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui plúrimas Americæ gentes per beátum Francíscum ad sinum Ecclésiæ perduxísti: ejus méritis et précibus indignatiónem tuam a peccátis nostris avérte; et in gentes, quæ te non cognovérunt, timórem nóminis tui benígne immítte. Per Dóminum.

Et fit comem. S. Christinæ Virg. et Mart.

Ant. **Veni sponsa.** ℣. **Spécie tua.**

Oratio.

Indulgéntiam nobis, quǽsumus Dómine, beáta Christína Virgo et Martyr implóret: quæ tibi grata semper éxstitit et mérito

castitátis, et tuæ professióne virtútis. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Franciscus Solánus, Montíliæ Hispániæ Bæticæ óppido nóbili génere natus, ac Dómini timórem jam inde a púero edóctus, apostólico múneri, quod erat póstea susceptúrus, in ea ætáte prælúsit. Nam condiscípulos, et natu majóres ardénti oratióne ad pœniténtiam hortári, dissidéntes compónere, res humánas contémnere, divínas sério meditári sólitus erat. Adoléscens in órdinem fratrum Minórum observántium nomen dedit, in eóque asperióris disciplínæ, humilitátis ac pietátis exémplis óculos ómnium ad se tráhere cœpit. Léctulus illi juncórum strues, pro indúsio cilícium, quod grandi fune ita stringébat, ut látera acérrime discruciáret. Noctu se flagris et caténis cædébat: dies anni complúres pane tantum et aqua victitávit, seque aliquándo in spinárum acérvo nudum projécit, beátum Franciscum imitátus, ut sensus omnis patiéntia dolóris frangerétur. In sacris autem conciónibus ipsíus cáritas máxime enítuit, qua plúrimos Christo lucrifécit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Pestiléntia per Bæticam sæviénte, ad córpora simul animásque curándas se totum convértit; et ipse lue mortáli tandem implícitus, ac Dei manu e perículo eréptus, in prístino ministério constántius pérstitit, dum morbus omníno exstinguerétur. Púerum quoque fœdis ulcéribus laborántem, ea lambéndo, sanitáti restítuit. Exínde magnum esse cœpit in Bætica Soláni nomen. Sed ille hóminum laudes aversátus, Deíque glóriam, non suam, única quærens, Superióres orávit, ut se in Africam mítterent ad cathólicam fidem prædicándam, pro qua étiam, si se daret occásio, vitam profúndere peroptábat. Missióne Africána non impetráta, Americánam ob-

tinuit: magnísque perículis, non sine miráculo mari terráque perfúnctus, ad sibi parátam a Dómino víneam lætus accéssit; a quo coléndа nulla eum itínerum longitúdo, aut vigiliárum moléstia retardávit.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Peruánas regiónes assídue péragrans, ingéntem númerum infidélium ad Christum convértit, christiános a vitæ impuritáte ad honestátem passim tradúxit. Sæpe in concióne, cum copióse de Deo ejúsque Vírgine Matre locútus esset, in éxtasim rapiebátur: aliquándo de Dómini cruciátibus verba factúrus, voce lácrimis interclúsa, audiéntium fletus ac gémitus eliciébat. Summis tandem labóribus pro Dei glória amplificánda conféctus, mortémque præséntiens imminéntem, sacraméntis percéptis, ad iter cœléste se comparávit; ac totus in Dómino cogitatióne defíxus, piásque preces ad eum fundens, et in crucis figúram compósitis mánibus exspirávit ætátis anno secúndo et sexagésimo, Christi millésimo sexcentésimo décimo sexto, ipso die sancti Doctóris Bonaventúræ, quem exímia pietáte in omni vita fúerat prosecútus. Demórtui color ántea súbniger est in album mutátus, vultúsque spécies venústa conféstim appáruit, et suávis odor e córpore cœpit erúmpere.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Marcum.

Lectio vii. Cap. 16. c.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Eúntes in mundum univérsum prædicáte Evangélium omni creatúræ. Et réliqua.

Homilía sancti Gregórii Papæ.

Homil. 29. in Evang., post init.

Potest omnis creatúræ nómine omnis nátio Géntium designári. Ante enim dictum fúerat: In viam Géntium ne abiéritis; nunc autem dícitur: Prædicáte omni creatúræ, ut scílicet prius a Judǽa Apostolórum repúlsa prædicátio tunc nobis in adju-

tórium fíeret, cum hanc illa ad damnatiónis suæ testimónium supérba repulísset. Sed cum discípulos ad prædicándum Véritas mittit, quid áliud in mundo facit, nisi grana séminis spargit? Et pauca grana mittit in sémine, ut multárum méssium fruges recípiat ex nostra fide.

℟. Iste est qui.

Lectio viii.

Neque étenim in univérso mundo tanta fidélium messis exsúrgeret, si de manu Dómini super rationálem terram illa elécta grana prædicántium non veníssent. Séquitur: Qui credíderit, et baptizátus fúerit, salvus erit: qui vero non credíderit, condemnábitur. Fortásse unusquísque apud semetípsum dicat: Ego jam crédidi, salvus ero. Verum dicit, si fidem opéribus tenet. Vera étenim fides est, quæ in hoc, quod verbis dicit, móribus non contradícit. Hinc est enim quod de quibúsdam falsis fidélibus Paulus dicit: Qui confiténtur se nosse Deum, factis autem negant.

℟. Sint lumbi.

Lectio ix. de Vigilia S. Jacobi Apost., Titularis Eccles. Metrop. et Patroni præcipui Archidiœceseos.

Léctio sancti Evangélii secúndum Marcum.

Lectio ix. Cap. 3.

In illo témpore: Ascéndens Jesus in montem, vocávit ad se quos vóluit ipse; et venérunt ad eum. Et fecit, ut essent duódecim cum illo. Et réliqua.

Homilía Venerábilis Bedæ Presbýteri.

In S. Marci caput 16.

Certi útique grátia mystérii, ut vidélicet mundi salútẽ, quam verbo prædicárent, suo quoque número commendárent. Ter étenim quatérni duódecim fáciunt, et ter quatérni ad prædicándum sunt missi Apóstoli, ut per univérsas quadráti orbis plagas baptizárent gentes in nómine Patris et Fílii et Spíritus sancti. Unde et de civitáte sancta Jerúsalem descendénte de cœlo a Deo scriptum est: Quia erant ei ab oriénte portæ tres, et ab aquilóne portæ tres, et ab austro portæ tres, et ab oc-

cásu portæ tres. Ubi figuráliter osténditur, quod prædicántibus Apóstolis Apostolorúmque successóribus cunctæ per orbem natiónes in fide sanctæ Trinitátis ecclésiam essent ingressúræ.

Te Deum laudámus.

In Laud. comm. Vigil. Ant. et ℣℣. de Fer. occurr.

Oratio.

Da, quǽsumus omnípotens Deus: ut beáti Jacóbi Apóstoli tui, quam prævenímus, veneránda solémnitas, et devotiónem nobis áugeat et salútem. Per Dóminum.

Deinde fit commem. S. Christinæ Virg. et Mart. ut in Breviario.

Ant. Símile est regnum. ℣. Diffúsa.

Oratio ut supra. 32*

Die 25. Julii.

In Festo

S. Jacobi Apost. Titular. Eccl. Metropolit. et Patron. Præcip. Archidiœc.

Duplex 1. class. cum Oct.

In I. Vesperis.

Ant. de Laudibus; Psalmi de Comm. Apost.

Capitulum. 1. Cor. 4.

Fratres: Puto, quod Deus nos Apóstolos novíssimos osténdit, tamquam morti destinátos: quia spectáculum facti sumus mundo, et Angelis, et homínibus.

Hymnus.

Defénsor almæ Hispániæ,
Jacóbe, vindex hóstium,
Tonítrui quem fílium
Dei vocávit Fílius.

Huc cœli ab altis sédibus
Convérte dexter lúmina,
Audíque læti débitas
Grates tibi quas sólvimus.

Grates refert Hispánia,
Felix tuo quæ nómine,
Te gloriátur júgiter
Dignáta sacris óssibus.

Tu, cæca nox atque ímpia
Nos cum tenéret vánitas,
Lucem salútis prímitus
Oris Ibéris ímpetras.

Tu, bella cum nos cíngerent,
Es visus ipso in prǽlio,
Equóque et ense acérrimus
Mauros furéntes stérnere.

Freti tuo nos pígnore,
Largum tuo te múnere,

Rogámus omnes ut tuæ
Spe prótegas præséntiæ.

Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Et nunc, et omne in sǽculum. Amen.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum. ℟. Et in fines orbis terræ verba eórum.

Ad Magnif. Ant. Misit Heródes rex manus, ut afflígeret quosdam de ecclésia: occídit autem Jacóbum fratrem Joánnis gládio.

Oratio.

Esto, Dómine, plebi tuæ sanctificátor et custos: ut beáti Jacóbi Apóstoli tui muníta præsídiis, et conversatióne tibi pláceat, et secúra mente desérviat. Per Dóminum.

Ad Matutinum.

Omnia ut in Breviario Rom. præter ℟℟. sequ.

In I. Nocturno.

℟. i. Procédens Jesus juxta mare Galilǽæ, vidit duos fratres, Jacóbum Zebedǽi, et Joánnem fratrem ejus in navi, * Et vocávit eos; qui statim, relíctis rétibus et patre secúti sunt Dóminum. ℣. Erant Jacóbus et Joánnes fratres in navi cum Zebedǽo patre eórum, reficiéntes rétia sua. Et.

℟. ii. Vocávit ad se Dóminus Jacóbum Zebedǽi, et Joánnem fratrem Jacóbi, et fecit ut essent secum inter duódecim, et ut mítteret eos prædicáre. * Et impósuit eis nómina Boanérges, quod est fílii tonítrui. ℣. In omnem terram exívit sonus eórum, et in fines orbis terræ verba eórum. Et impósuit.

℟. iii. Cum venísset Jesus in domum príncipis synagógæ, * Non permísit intráre secum quemquam nisi Petrum, et Jacóbum, et Joánnem, et patrem et matrem puéllæ. ℣. Et dixit: Nolíte flere, non est mórtua puélla, sed dormit. Non. Glória Patri. Non.

In II. Nocturno.

℟. iv. Assúmpsit Jesus Petrum et Jacóbum et Joánnem fratrem ejus, et duxit illos in montem excélsum seórsum: * Et transfigurátus est ante eos. ℣. Et

ecce apparuérunt illis Móyses et Elías cum eo loquéntes. Et.

℟. v. Potéstis bíbere cálicem quem ego bibo? aut baptísmo, quo ego baptízor, baptizári? dixit Jesus Jacóbo et Joánni fíliis Zebedǽi. * At illi dixérunt ei: Póssumus. ℣. Cálicem quidem, quem ego bibo, bibétis, et baptísmo, quo ego baptízor, baptizabímini. At.

℟. vi. Assúmpsit Jesus Petrum et Jacóbum et Joánnem secum, et cœpit pavére et tædére. * Et ait illis: Tristis est ánima mea usque ad mortem. ℣. Sustinéte hic, et vigiláte mecum. Et ait. Glória Patri. Et ait.

In III. Nocturno.

℟. vii. Misit Heródes rex manus, ut afflígeret quosdam de ecclésia: * Occídit autem Jacóbum fratrem Joánnis gládio. ℣. Ecce ego mitto ad vos prophétas, et sapiéntes, et scribas, et ex illis occidétis. Occídit.

℟. viii. Iste est, qui ante álios Apóstolos primus plantávit ecclésiam sánguine suo: * Cujus corpus in Gallǽciam delátum, per totum orbem glória illustrátur. ℣. O sidus, o decus Hispániæ! sancte Jacóbe Apóstole, intercéde pro nobis ad Deum, qui te elégit. Cujus. Glória Patri. Cujus.

Ad Laudes

et per Horas.

Ant. 1. Accéssit ad Jesum * mater filiórum Zebedǽi cum fíliis suis, adórans et petens áliquid ab eo.

Psalmi de Dominica.

2. Dic ut sédeant * hi duo fílii mei, unus ad déxteram tuam et unus ad sinístram in regno tuo.

3. Potéstis bíbere * cálicem, quem ego bibitúrus sum? dicunt ei: Póssumus.

4. Cálicem quidem * meum bibétis: sedére autem ad déxteram meam et ad sinístram, non est meum dare vobis, sed quibus parátum est a Patre meo.

5. Quicúmque volúerit * inter vos major fíeri, sit vester miníster.

Capitulum. 1. Cor. 4.

Fratres: Puto, quod Deus nos Apóstolos novíssimos osténdit, tamquam

morti destinátos: quia spectáculum facti sumus mundo, et Angelis, et homínibus.

Hymnus.

Jesu, salus mortálium,
Nobis ades, dum dícimus
Laudes Patróno Hispániæ,
Tuam canéntes glóriam.

Laudándus hic est únice,
Quod primus in certámine
Apóstolis ex ómnibus
Pro te profúdit sánguinem.

Tui beátus plúribus
Notis amóris máximi:
Quod testis usque intérfuit
Recónditis mystériis.

Seu vi poténtis déxteræ
Surgit Jaíri fília,
Quando in patérnis ǽdibus
Est excitáta ab ínferis:

Seu vultus ut sol spléndidus,
Et vestis ut nix cándida,
Thabóris alto in vértice
Signum tuæ dant glóriæ.

Seu monte olívis cónsito
Angóris est index tui
Sudor tuo de córpore
Ceu gutta manans sánguinis.

Deo Patri sit glória,
Ejúsque soli Fílio,
Cum Spíritu Paráclito,
Et nunc, et omne in sǽculum. Amen.

℣. Annuntiavérunt ópera Dei. ℟. Et facta ejus intellexérunt.

Ad Bened. Ant. Visitávit nos * per sanctum suum Apóstolum, et fecit salútem de inimícis nostris Dóminus Deus noster.

Oratio.

Esto, Dómine, plebi tuæ sanctificátor et custos: ut beáti Jacóbi Apóstoli tui muníta præsídiis, et conversatióne tibi pláceat, et secúra mente desérviat. Per Dóminum.

Ad Tertiam.

Capit. Fratres, Puto. 38*

℟. br. In omnem terram * Exívit sonus eórum. In omnem. ℣. Et in fines orbis terræ verba eórum. Exívit. Glória Patri. In omnem.

℣. Constítues eos príncipes super omnem terram. ℟. Mémores erunt nóminis tui Dómine.

Ad Sextam.

Capitulum. 1. Cor. 4.

Nos stulti propter Christum, vos autem prudéntes in Christo: nos infírmi, vos autem fortes: vos nóbiles, nos autem ignóbiles.

℟. br. Constítues eos príncipes * Super omnem terram. Constítues. ℣. Mémores erunt nóminis tui Dómine. Super. Glória Patri. Constítues.

℣. Nimis honoráti sunt amíci tui Deus. ℟. Nimis confortátus est principátus eórum.

Ad Nonam.

Capitulum. 1. Cor. 4.

Nam si decem míllia pædagogórum habeátis in Christo, sed non multos patres. Nam in Christo Jesu per evangélium ego vos génui.

℟. br. Nimis honoráti sunt * Amíci tui Deus. Nimis. ℣. Nimis confortátus est principátus eórum. Amíci. Glória Patri. Nimis.

℣. Annuntiavérunt ópera Dei. ℟. Et facta ejus intellexérunt.

In II. Vesperis.

Ant. et Capit. de Laud.; Ps. de Comm. Apost.

Hymnus ut in I. Vesp.

℣. Nimis honoráti sunt amíci tui Deus. ℟. Nimis confortátus est principátus eórum.

Ad Magnif. Ant. O beátum Apóstolum, qui inter primos eléctus, primus ómnium Apostolórum Dómini cálicem bíbere méruit! O gloriósum Hispániæ regnum, tali pígnore, ac Patróno munítum, per quem fecit illi magna qui potens est, allelúja.

Die 27. Julii.

S. Pantaleonis Mart.

Semiduplex.

Oratio.

Præsta, quæsumus omnípotens Deus: ut, intercedénte beáto Pantaleóne, Mártyre tuo, et a cunctis adversitátibus liberémur in córpore, et a pravis cogitatiónibus mundémur in mente. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Pantáleon Nicomediénsis, fílius Eustórgii gentílis, et Eúbulæ christiánæ, médicam artem ab Euphrósino dídicit. Cum autem Hermoláus présbyter ex modéstia vultus, ex incéssu, et serenitáte oculórum alte de illo judicásset, illum accersívit, et cœpit in cor fluénta divínæ

fídei infúndere. Crede mihi, dixit, Æsculápii et Hippócratis medicaménta parva sunt et parum prodésse possunt: quinímo ipsi dii, quos colit Maximiánus, sunt vana omníno fábula: unus autem solus verus Deus est Christus, in quem si credíderis, ejus sola invocatióne omnes morbos fugábis. Quæ verba servábat in corde, júgiter meditabátur, et suáviter alléctus ad Hermoláum, ut ad magístrum, hílaris quotídie ventitábat. Cum autem quadam die vidéret púerum mórtuum, et prope eum víperam, quasi ostendéntem quod mortem fecísset, intra se dixit: Si vera sunt dicta Hermolái, invocáto nómine Christi, puer iste vivet, et béllua moriétur; quod ut cogitávit áccidit, et statim infúsa luce securitátis, omnis calígo discéssit, et benedícens Deum, æstuánsque desidério sacri baptísmi, ab Hermoláo gaudens suscépit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Non multo post cæco visum restítuit, et patri Eustórgio ténebras impietátis solvit, qui idóla calcans et verum Deum conféssus, baptizátur. Mórtuo patre, egénis opem et languéntibus sanitátem largiebátur. Quare ad Maximiánum déferunt, qui primum honóre, et blandítiis attráhere studet, deínde minátur mortem, et dura supplícia, si diis non ófferat sacrifícium: sed cum ómnia invícto ánimo respúeret, in ligno suspénditur, férreis laniátur úngulis, et lámpades ignis latéribus ejus admovéntur. At illo oránte, appáruit Christus dúlcibus verbis illum récreans, et íllico lassátæ sunt manus lictórum, exstínctæ lámpades, et plumbum liquátum, in quod póstmodum, tyránno jubénte, injéctus fuit, in naturálem mutátur frigiditátem. Sed quid non tentat ingeniósa crudélitas! Mandat ingéntem lápidem collo alligári, sicque in mare demítti: sed lapis non secus ac fólium leve supérnatat, et Pantáleon fírmiter super undas gráditur. Non cessit tantis prodígiis tyránni obcæcáta mens, sed feris insánior jubet ad feras pro-

dúci. Crudéle spectáculum, sed spectábile cœlo! Conflúxit tota cívitas, congrediúntur cum athléta feræ; at illæ, tanquam ratióne uténtes, et indútæ humanitátem quam exúerat imperátor, reverénter ad mártyrem accédunt, blandiúntur, pedésque illíus lingua tangéntes, véluti contendébant, quænam prima ad eum accéderet, et non prius recéderet, quam martyr ei manum imposuísset, et ei benedixísset.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Quo viso, clamábant multi: Dimittátur justus, magnus est Deus christianórum, qui quidem solus, et verus est. Sed Maximiánus nec edóctus a feris pietátem, nec tanto lúmini cedens, ímperat Pantaleónem in locum éditum ferri, et rotæ alligátum in præceps per declíve demítti. At rota ultríce, et plures deórum oppriménte cultóres, illǽsus evásit; quare gládio occídi jussit. Accéssit lictor, óleæ plantæ illum álligat; sed cum exsequerétur ictum, convérsa fuit ferri ácies ceræ símilis; quo miráculo stupefácti lictóres ad pedes mártyris provolúti, véniam precántur, Christum apérte confiténtes. Sed tandem, ne períret glória martýrii, caput abscínditur, et statim lac pro sánguine fluxit, et planta óleæ, cui alligátus fúerat, frúctibus onústa appáruit. Cum autem quidam fidéles conveníssent, sacrum corpus in suburbáno cujúsdam scholástici reverénter repónunt, et quem in vita tantis prodígiis Dóminus illustráverat, post óbitum innúmeris honorávit. Inter quæ præclárum illud, quod sacer ejus cruor, qui ampúlla servátur Ravélli in regno Neapolitáno, et Romæ, a primis Vésperis festi usque ad diem sequéntem, in quo Ecclésia célebrat ejus martýrium, cum coagulátus ántea exsístat, mirum in modum liquefíeri, et undequáque flúidum movéri, cunctis cernéntibus, quotánnis conspícitur; quod étiam áccidit in portióne sánguinis, qui in monastério Regáli incarnatiónis Moniálium

sancti Augustíni Matríti inter pretiosióra pígnora asservátur.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Nihil est opértum.** de Comm. 3. loco.

Die 28. Julii.

Ss. Victoris I. Papæ et Mart., **Innocentii I.** Papæ et Conf., **Nazarii** et **Celsi** Martyrum.

Duplex.

Omnia de Comm. plurimor. Mart., præter sequentia.

Oratio.

Sanctórum tuórum nos, Dómine, Victóris, Innocéntii, Nazárii et Celsi conféssio beáta commúniat: et fragilitáti nostræ subsídium dignánter exóret. Per Dóminum nostrum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Victor in Africa natus, Sevéro imperatóre rexit Ecclésiam. Confirmávit decrétum Pii primi, ut sacrum Pascha die Domínico celebrarétur: qui ritus ut póstea in mores inducerétur, hábita sunt multis in locis concília: et in Nicǽna dénique prima sýnodo sancítum est, ut Paschæ dies festus post quartam décimam lunam agerétur, ne Christiáni Judǽos imitári videréntur. Státuit, ut quavis aqua, modo naturáli, si necéssitas cógeret, quicúmque baptizári posset. Theódotum Coriárium Byzantínum, docéntem Christum tantúmmodo hóminem fuísse, ejécit ex Ecclésia. Scripsit de quæstióne Paschæ et ália quædam opúscula. Creávit duábus ordinatiónibus mense Decémbri presbýteros quátuor, diáconos septem, epíscopos per divérsa loca duódecim. Martýrio coronátus, sepelítur in Vaticáno, quinto Kaléndas Augústi. Sedit annos novem, mensem unum, dies vigínti octo.

℟. Sancti tui Dómine.

Lectio v.

Innocéntius Albanénsis, sancti Hierónymi et Augustíni ætáte flóruit: de quo ille ad Demetríadem vírgi-

nem: Sancti Innocéntii, qui apostólicæ cáthedræ, et beátæ memóriæ Anastásii succéssor et fílius est, téneas fidem, nec peregrínam, quamvis tibi prudens, cállidaque videáris, doctrínam recípias. Eum tamquam justum Lot subtráctum Dei providéntia ad Ravénnam servátum fuísse, scribit Orósius, ne Románi pópuli vidéret excídium. Is, Pelágio et Cœléstio damnátis, contra eórum hǽresim decrétum fecit, ut párvuli ex christiána étiam mulíere nati, per baptísmum renásci debérent; ut in eis regeneratióne mundétur, quod generatióne contraxérunt. Probávit étiam, ut sábbato ob memóriam Christi Dómini sepultúræ jejúnium servarétur. Sedit annos quíndecim, mensem unum, dies decem. Quátuor ordinatiónibus mense Decémbri creávit presbýteros trigínta, diáconos quíndecim, epíscopos per divérsa loca quinquagínta quátuor. Sepúltus est in cœmetério ad Ursum pileátum.

℟. Vérbera carníficum.

Lectio vi.

Nazárius, a beáto Lino Papa baptizátus, cum in Gálliam proféctus esset, ibi Celsum púerum, a se christiánis præcéptis prius instrúctum, baptizávit: qui una Trévirim eúntes, Nerónis persecutióne in mare utérque dejícitur, unde mirabíliter evasérunt. Póstea Mediolánum veniéntes, cum ibi Christi fidem disseminárent, ab Anolíno præfécto, constantíssime Christum Deum confiténtes, cápite plectúntur: quorum córpora extra portam Románam sepúlta sunt. Quæ cum diu latuíssent, Dei mónitu a beáto Ambrósio conspérsa recénti sánguine sunt invénta, tamquam si paulo ante martýrium passi essent: unde in Urbem transláta, honorífico sepúlchro contécta sunt.

℟. Tamquam aurum.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Cum audiéritis.** de eodem Communi 1. loco.

Vesper. a Cap. de S. Martha comm. præced. et Ss. Simplicii et Soc. Mm. (omisso in Oratione nomine **Felícis**).

Die 30. Julii.

Octava **Dedicationis Ecclesiæ Metropolit.**

Duplex.

Omnia ut in Comm. Oratio. **Deus qui nobis.**

Die 1. Augusti.

Octava **S. Jacobi** Apost.

Duplex.

Omnia ut in festo præter sequentia.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno Lectiones **Fundaménta ejus.** de Comm. Apostolorum 2. loco.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 20.

In illo témpore: Accéssit ad Jesum mater filiórum Zebedǽi, cum fíliis suis, adórans et petens áliquid ab eo. Et réliqua.

Homilía sancti Ambrósii Epíscopi.

Lib. 2. de Fide ad Grat. c. 3.

Potéstis bíbere cálicem quem ego bibitúrus sum? Dicéntibus autem illis, Póssumus, ait illis Jesus: Cálicem quidem meum bibétis: sedére autem ad déxteram meam, vel ad sinístram, non est meum dare vobis, sed quibus parátum est a Patre meo. Quam pátiens, et clemens Dóminus, quam alta sapiéntia, et bona cáritas! Volens enim osténdere, quod non perfunctóriam rem áliquam discípuli postulárent, sed eam, quam impetráre non possent, prærogatívam eis patérnæ honorificéntiæ reservávit, non métuens, ne quid juri próprio derogáret, qui non rapínam arbitrátus est, esse se æquálem Deo, simul díligens discípulos; quia sicut habes, Usque in finem diléxit eos. Nóluit his, quos dilígeret, vidéri quod péterent denegásse sanctus et bonus Dóminus, qui mallet áliquid dissimuláre de jure, quam de caritáte depónere. Cáritas enim pátiens est, benígna est, non æmulátur, non inflátur, non quærit quæ sua sunt.

℟. Misit Heródes.

Lectio viii.

Dénique, ut agnoscátis non infirmitátis, sed indulgéntiæ esse quod dixit,

Non est meum dare vobis, ubi sine matre fílii Zebedǽi rogant, nihil de Patre dixit: sic enim habes: Non est meum dare vobis, sed quibus parátum est. Ita Marcus Evangelísta pósuit. Ubi vero mater pro fíliis rogat, hoc est secúndum Matthǽum: Non est, inquit, meum dare vobis, sed quibus parátum est a Patre meo. Hic áddidit, a Patre meo, quia majórem indulgéntiam matérnus poscébat afféctus. Quod si putant dicéndo, Quibus parátum est a Patre meo, quod aut Patri plus tríbuit, aut sibi áliquid derogávit, dicant, utrum et illic putent Patri áliquid derogátum, quia dixit in Evangélio Fílius de Patre: Pater non júdicat quemquam? Quod si sacrilégium putámus, dícere quod Pater ita judícium détulit Fílio, ut ipse non hábeat: (habet enim, nec potest amíttere, quod habet naturáliter divína majéstas) sacrilégium útique æstimáre debémus, quod non potest Fílius dare quidquid, aut hómines meréri possunt, aut quævis accípere creatúra, præsértim cum ipse díxerit: Ego ad Patrem vado, et quodcúmque ab eo petiéritis in nómine meo, hoc fáciam.

℟. Iste est qui.

Lect. ix. de Ss. Machabæis et eorum commem. in Laud.

Die 9. Augusti.

Ss. Justi et **Pastoris** Mart.

Duplex.

Omnia de Communi plurim. Mart., præter sequentia.

Ad Magnif. Ant. Fortíssimi **púeri Justus et Pastor in campum Laudábilem addúcti, pro Christo plus quam viríli constántia dato collo, martýrio coronáti sunt.**

Oratio.

Deus, lacténtium fides, spes infántium, cáritas puerórum, qui per innocéntum tuórum Justi et Pastóris laudem cunctos próvocas ad salútem: infúnde nobis, quǽsumus, puritátem lacténtis infántiæ; ut dum sensu justítiæ párvulis adæquámur, in illa remuneratióne fidélium cum Sanctis páriter gloriémur. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Ex lib. S. Isidori, et lib. S. Ildephonsi de viris ill.

Justus et Pastor, germáni fratres Compluténses, illústre Christo Dómino testimónium dedérunt, Diocletiáno et Maximiáno imperatóribus. Nam cum Daciánus præses Complútum ingréssus, christiános omnes perquíri jubéret, ut aut fidem Christi detestáti, idólis sacrificárent, aut acerbíssimis cruciátibus interficeréntur, Justus et Pastor puéruli magno sunt pro Dómino moriéndi desidério incénsi. Itaque, projéctis tabéllis, quibus prima litterárum rudiménta continebántur, quo Christum mélius díscerent, e ludo litterário neque vocáti, neque appelláti, in domum júdicis próperant, christiános se esse públice profiténtur, et pro Christi fide supra ætátem et córporis vires læti atque álacres tormentórum cruciátibus sese ultro ófferunt. Quos Daciánus, tanquam púeros, jubet verbéribus ab ea mente deterréri. ℟. Sancti tui.

Lectio v.

Dum ad vérbera ducúntur, mútuo se ad supplícia fórtiter subeúnda novélli agni cohortabántur. Nam Justus minor natu, timens forte ne de sua frater constántia diffíderet, sic prior Pastórem allóquitur: Nihil, Pastor frater, tímeas mortem córporis, quæ nos circúmstat: nec torménta, quæ nobis paráta sunt, quasi tenélla nostra ætáte gravióra; éxcipe júgulo secúrus gládium: nam Deus ille, qui nos ad tantam grátiam vocáre dignátur, dabit étiam vires cruciátibus pares. Ad hæc Pastor: Mérito, Juste frater, sic te decet hortári, ut justítiam, quam nómine præfers, re ipsa præstes, ejúsque fructus mecum una percípias. Ego vero libénter sócium me tibi præbébo martýrii, ut tecum hujus certáminis glóriam adipíscar. Quorum sermónes cum satéllites ad Daciánum retulíssent, véritus ille, ne réliqui Christiáni tanto excitaréntur exémplo, ejúsque crudélitas, si in certámen descénderet, a púeris vincerétur, extra

óppidum procul ab hóminum frequéntia, sanctíssimos púeros ábripi jubet, et siléntio occídi.

℟. Vérbera.

Lectio vi.

Itaque in campum, qui Laudábilis est appellátus, addúcti, octávo Idus Augústi gládio feriúntur. Et, ut a majóribus accépimus, juguláti sunt super lápidem, qui Complúti in honóre est, et adhuc servat sacráti martýrii impréssa vestígia. Post discéssum Daciáni, christiáni beatíssima puerórum corpúscula eo ipso loco honoríﬁce sepeliérunt; quæ, duránte persecutióne, et novis deínceps semper bellis Hispánia exagitáta, oblivióni tradúntur, donec longo post témpore Astúrio Toletáno archiepíscopo, viro sanctíssimo, divínitus commonstráta sunt. Qui cœléstem thesáurum pro dignitáte æstimans, Complútum venit, eúmque pretióso túmulo cóndidit, tantáque veneratióne prosecútus est, ut Toletána sede relícta, primus Compluténsem episcopátum constitúerit, ac réliquum vitæ tempus in honorándis sanctíssimis púeris collocárit, neque ámplius se ab eis divélli passus sit. Quorum relíquiæ multis et illústribus miráculis claruérunt.

℟. Tamquam.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 11.

In illo témpore: Respóndens Jesus, dixit: Confíteor tibi, Pater, Dómine cœli et terræ, quia abscondísti hæc a sapiéntibus, et prudéntibus, et revelásti ea párvulis. Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Serm. 8. de verb. Domini t. 10.

Quid est hoc, fratres? a contrário sensu intellígite: Abscondísti hæc, inquit, a sapiéntibus et prudéntibus: et non dixit, Revelásti ea stultis et imprudéntibus: sed ait: Abscondísti quidem a sapiéntibus, et prudéntibus, et revelásti ea párvulis. Sapiéntibus et prudéntibus irridéndis, arrogántibus falso grándibus, vere autem timéntibus, oppósuit non

sapiéntes, non prudéntes, sed párvulos. Qui sunt párvuli? húmiles. Ergo abscondísti hæc a sapiéntibus et prudéntibus.

℟. Propter testaméntum.

Lectio viii.

Nómine sapiéntium, et prudéntium supérbos intélligi posse, ipse expósuit, cum ait: Revelásti ea párvulis. Ergo abscondísti non párvulis: quid est, non párvulis? non humílibus. Quid est, non humílibus, nisi supérbis? O via Dómini! aut non erat, aut latébat, ut revelarétur nobis. Unde Dóminus exsultávit, nisi quia revelátum est párvulis? Debémus esse párvuli: nam si voluérimus esse magni, quasi sapiéntes et prudéntes, non nobis illud revelátur.

℟. Hæc est vera.

Lect. ix. de Vig. S. Laurent. ut in Brev.

Ad Bened. Ant. Super petram duæ víctimæ Christo gratíssimæ, Justus et Pastor, juguláti sunt, et córpora eórum in pace honorífice sepúlta sunt, allelúja.

In II. Vesperis.

Ad Magnif. Ant. Isti sunt duo novélli agni, qui nec minis júdicis detérriti, nec vírium teneritáte deféssi, usque ad mortem torménta passi sunt, allelúja.

Die 11. Augusti.

S. Emygdii Ep. et Mart.

Duplex.

In I. Vesperis.

Ant. et Capit. de Laud. 55*; Ps. ut in I. Vesp. de Comm. Apostolorum.

Hymnus.

Audiat miras óriens cadénsque
Sol tuas laudes celebrésque palmas,
Præsul Emýgdi, cólumen, tuǽque
Glória gentis.

O jubar cœli rádiis decórum,
O potens signis, meritísque felix,
Quem Deus gestis adhibére suévit
Grándibus olim.

Ethnico primum génitus parénte,
Illico nomen súperis dedísti,
Pátriis spretis ópibus, beáta
Regna requírens.

Miles hinc scriptus Tríadis supérnæ
Italis infers sacra bella plagis,
Instruis verbo, tribuísque mira
Dona salútis.

Victor, et dives spóliis, deórum
Templa subvértis, simulácra et aras,
Mox feras gentes numerósa reddis
Agmina Christo.

Sit salus illi, decus atque virtus,
Qui super cœli sólio corúscans,
Tótius mundi sériem gubérnat
Trinus et unus. Amen.

℣. Terra trémuit et quiévit. ℟. Dum pro nobis deprecarétur Emýgdius.

Ad Magnif. Ant. Emýgdius spíritu oris sui idolórum cultum et templa subvértit: quos in Christo génuit fílios, illos fidéliter a ruínis terræmótus servávit.

Oratio.

Deus, qui beátum Emýgdium Mártyrem tuum atque Pontíficem idolórum victória et miraculórum glória decorásti: concéde propítius; ut, eo interveniénte, malórum spirítuum fraudes víncere, et coruscáre virtútibus mereámur. Per Dóminum nostrum.

Ad Matutinum.

Hymnus.

Imperas saxo, látitans repénte
Lympha consúrgit, flúitans salúbri
Fonte baptísmi, populósque lustras
Flúmine sacro.

Péctoris duros sílices repélle,
Sáxeum cordis túmidi rigórem
Cóntere, ut sordes lacrimósa manans
Abluat unda.

Non times sævi rábiem tyránni,
Sánguine effúso, generóse Martyr:
Quin tibi abscíssum caput usque ad aras
Mórtuus effers.

Nunc triumphátor super astra regnans,
Sémitam nobis aditúmque monstra:

Súpplices ductor génitos supérnis
Sédibus infer.
Annuat cœlo Pater atque Natus,
Annuat, compar utriúsque virtus,
Spíritus votis, Deus unus omni
Témporis ævo. Amen.

In I. Nocturno.

Ant. Circuívit terram, et perambulávit eam, ut notam fáceret in pópulis glóriam Dei.

Ant. Virtúte magna reddébat testimónium summi Dei et Jesu Christi Dómini nostri.

Ant. Confúsi sunt, qui adorábant sculptília, et qui gloriabántur in simulácris suis.

℣. Glória et honóre coronásti eum Dómine. ℟. Et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

De libro Ecclesiástici.

Lectio i. Cap. 5.

Ne sequáris in fortitúdine tua concupiscéntiam cordis tui: et ne díxeris: Quómodo pótui? aut quis me subjíciet propter facta mea? Deus enim víndicans vindicábit. Ne díxeris: Peccávi, et quid mihi áccidit triste? Altíssimus enim est pátiens rédditor. De propitiáto peccáto noli esse sine metu, neque adjícias peccátum super peccátum. Et ne dicas: Miserátio Dómini magna est, multitúdinis peccatórum meórum miserébitur. Misericórdia enim et ira ab illo cito próximant, et in peccatóres réspicit ira illíus.

℟. Egréssus est de terra sua et de cognatióne sua: * Et venit in terram quam monstráverat illi Deus. ℣. Ut annuntiáret inter Gentes ópera ejus. Et venit.

Lectio ii. Cap. 10. b.

Inítium omnis peccáti est supérbia: qui tenúerit illam, adimplébitur maledíctis, et subvértet eum in finem. Proptérea exhonorávit Dóminus convéntus malórum, et destrúxit eos usque in finem. Sedes ducum superbórum destrúxit Deus, et sedére fecit mites pro eis. Radíces géntium superbárum arefécit Deus, et plantávit húmiles ex ip-

sis géntibus. Terras géntium evértit Dóminus, et pérdidit eas usque ad fundaméntum.

℟. Diréctus est in conversiónem Géntium, * Et tulit abominatiónes impietátis. ℣. Zelo zelátus est pro Dómino Deo. Et tulit.

Lectio iii. Cap. 16. c.

Non dicas: A Deo abscóndar, et ex summo quis mei memorábitur? In pópulo magno non agnóscar: quæ est enim ánima mea in tam imménsa creatúra? Ecce cœlum, et cœli cœlórum, abýssus et univérsa terra, et quæ in eis sunt, in conspéctu illíus commovebúntur, montes simul, et colles, et fundaménta terræ; cum conspéxerit illa Deus, tremóre concutiéntur.

℟. Elégit abjéctus esse in domo Dei, * Magis quam habitáre in tabernáculis peccatórum. ℣. Et virtúte magna reddébat testimónium Jesu Christi Dómini nostri. Magis. Glória. Magis.

In II. Nocturno.

Ant. Audiéntes autem Gentes gavísæ sunt, et glorificábant verbum Dei.

Ant. Et cantábant cánticum novum, carmen Deo nostro: Dóminus enim augébat quotídie, qui salvi fíerent.

Ant. Multitúdinis autem credéntium erat cor unum et ánima una.

℣. Posuísti Dómine super caput ejus. ℟. Corónam de lápide pretióso.

Lectio iv.

Amýgdius, e nóbili Francórum prosápia Tréviris natus, anno ætátis vigésimo tértio, paréntibus idolólatris frustra obstántibus, fidem Christi suscépit, et constantíssime proféssus est. Cum tribus discípulis Euplo, Germáno et Valentíno vitam duxit. Humánis spretis oblectaméntis, rebus divínis plénius incumbébat, erga próximum caritátis ardóre æstuábat; idcírco ad procurándam multórum salútem Romam se cóntulit. Hospítio excéptus in ínsula Tíberis, hóspitis fíliam per quinquénnium immedicábili morbo languéntem baptísmo sanávit.

℟. A fácie furóris tui Deus conturbáta est omnis terra: * Miserére, et ne fácias consummatiónem. ℣. Avertátur furor tuus a pópulo tuo. Miserére.

Lectio v.

Mox, óculis cæci coram pópulo signo crucis apértis, a multitúdine, eum fílium Apóllinis credénte, in templum Æsculápii rápitur. Ibi Christi servum se proféssus, ejus invocatióne magnum númerum ægrórum, nequídquam idóli opem implorántium, valetúdini restítuit, aras díruit, Æsculápii signum confráctum in Tíberim projécit. Quibus rebus, et mille trecentórum Gentílium, præter Æsculápii sacerdótes, conversióne inde secúta, irritáti Posthúmii Titiáni præfécti Urbis minas, Angeli mónitu, declínans, sanctum Marcéllum Pontíficem ádiit, a quo epíscopus ordinátus, et Asculum missus est.

℟. Montes commovebúntur, et colles contremíscent: * Misericórdia autem mea non recédet a te. ℣. Et fœdus pacis meæ non movébitur. Misericórdia.

Lectio vi.

Multis in itínere miráculis, ingénti multitúdine Christo adjúncta, simul ac Asculum Emýgdius pervénit, dæmones, e simulácris idolórum per cuncta fana ejulátibus éditis, peregrínum dolóris sui causam indicárunt. Quem cum concitáta plebs ad cædem quǽreret, excítus tumúltu Polýmius civitátis præses, eum ad se vocátum multis sed írritis verbis, ad Jovis et Angáriæ deæ Asculi patrónæ veneratiónem hortátur, promíssis étiam in prǽmium núptiis própriæ fíliæ Polýsiæ, quam Emýgdius ad Christum convérsam baptizávit, et post eam mille et sexagínta hómines, edúcta e saxo per ingens miráculum aquárum cópia. His in rábiem actus Polýmius sancto epíscopo caput abscídit; quo facto, truncus ejus mirabíliter eréctus abjéctum humo próprium caput attóllens mánibus, per spátium tercentórum pássuum ad oratórium portávit; inde ad templum máximum translátum est, ubi magna religióne Asculáni

pópuli et concúrsu exterórum hanc usque in diem cólitur. Incidit ejus beáta mors persecutióne Diocletiáni duránte.

℟. Misericórdia tua Dómine non recédat a nobis: * Ut salvet nos, dum terra tremit. ℣. Eleva bráchium tuum: et déxtera tua glorificétur in nobis. Ut. Glória Patri. Ut.

In III. Nocturno.

Ant. Sicut pastor gregem suum pavit, et in bráchio suo congregávit agnos.

Ant. Trádidit corpus suum in mortem, ídeo coronátus póssidet palmam.

Ant. In vita sua fecit monstra, et in morte mirabília operátus est.

℣. Magna est glória ejus in salutári tuo. ℟. Glóriam et magnum decórem impónes super eum.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 15.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Cum audiéritis prǽlia et seditiónes, nolíte terréri: opórtet primum hæc fíeri, sed nondum statim finis. Tunc dicébat illis: Surget gens contra gentem, et regnum advérsus regnum. Et terræmótus magni erunt per loca. Et réliqua.

Homilía sancti Gregórii Papæ.

Homilia 1. in Evang.

Dóminus ac Redémptor noster parátos nos inveníre desíderans, senescéntem mundum quæ mala sequántur denúntiat, ut nos ab ejus amóre compéscat. Appropinquántem ejus términum quantæ percussiónes prævéniant, innotéscit: ut si Deum metúere in tranquillitáte nólumus, saltem vicínum ejus judícium vel percussiónibus attríti timeámus.

℟. Hic est fratrum amátor, et pópuli Israël: * Hic est qui multum orat pro pópulo et univérsa sancta civitáte Jerúsalem. ℣. Ipse intercédat pro nobis ad Dóminum. Hic est.

Lectio viii.

Huic étenim lectióni sancti Evangélii, quam modo vestra fratérnitas audívit, paulo supérius Dóminus præmísit, dicens:

Exsúrget gens contra gentem, et regnum advérsus regnum: et erunt terræmótus magni per loca, et pestiléntiæ et fames. Et quibúsdam interpósitis, hoc, quod modo audístis, adjúnxit: Erunt signa in sole, et luna, et stellis, et in terris pressúra géntium præ confusióne sónitus maris et flúctuum. Ex quibus proféctó ómnibus ália jam facta cérnimus, ália in próximo ventúra formidámus.

℟. Iste sanctus gloriósum sánguinem fudit pro Dómino, amávit Christum in vita sua, imitátus est eum in morte sua: * Et ídeo glorificávit eum in cœlis. ℣. Iste sanctus conféssus est Jesum Christum coram homínibus. Et ídeo. Glória Patri. Et ídeo.

Lectio ix.

Nam gentem contra gentem exsúrgere, earúmque pressúram terris insístere plus jam in nostris tempóribus cérnimus, quam in codícibus légimus. Quod terræmótus urbes innúmeras óbruat, ex áliis mundi pártibus scitis quam frequéntur audívimus. Pestiléntias sine cessatióne pátimur. Signa vero in sole, et luna, et stellis, adhuc apérte mínime vídimus; sed quia et hæc non longe sint, ex ipsa jam áëris immutatióne collígimus.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes

et per Horas.

Ant. 1. Ut cognóvit * Emýgdius, quod magnus est Dóminus Deus noster præ ómnibus diis, státuit custodíre judícia justítiæ suæ.

2. Exívit de domo sua, * et de cognatióne sua, et venit in terram, quam monstráverat illi Deus.

3. In hoc excitávit * illum Dóminus, ut osténderet in eo virtútem suam, et annuntiáret inter Gentes nomen suum.

4. Intelléctum dedit ei, * et instrúxit in via hac, qua graderétur, et firmávit super eum óculos suos.

5. Diréctus est * in conversiónem Géntium, et tulit abominatiónes eárum.

Capitulum. Jac. 1. b.

Beátus vir qui suffert tentatiónem: quóniam cum probátus fúerit, accípiet co-

rónam vitæ quam repromísit Deus diligéntibus se.

Hymnus.

Jesu, coróna Mártyrum.
Qui post cruénta prælia
Ad sempitérna præmia
Sanctum vocásti Emýgdiũ:
Casti cruóris púrpura
Palmáque ovántem nóbili,
Inter choros cœléstium
Reples beáto lúmine:
Nunc ejus ad victórias
Nos somnoléntos éxcita:
Virtútis ad præcónia
Sopóre mersos líbera.
Ut invocátus réddidit
Membris salútem lánguidis,
Sic labe prorsus críminum
Arcána purget méntium.
Ut éditis miráculis,
Aras deórum díruit,
Sic damna præsens árceat,
Quæcúmque nobis ímminent.
Ut voce quondam sústulit
Cultus nefándos dæmonum,
Sic ímpetret precántibus
Ætérna cœli gáudia.
Tu postulátis ánnue,
Rex magne Jesu Mártyrum,
Cum Patre, et almo Spíritu
Regnans per omne sæculum. Amen.

℣. Ora pro nobis sancte Emýgdi. ℟. Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.

Ad Bened. Ant. O virum ineffábilem, per quem nobis antíqua prodígia Móysis corúscant, cujus nútibus e saxo aqua baptísmatis Asculáno pópulo emanávit: per quem evangélica lux effúlsit: quem triúmphans excépit cúria cœléstis; illic pro nobis intercédere dignétur, ut suo mereámur gaudére consórtio.

In II. Vesperis.

Ant. et Hymn. de Laud.

℣. Méritis et précibus beáti Emýgdii. ℟. Propítius esto Dómine clero et pópulo tuo.

Ad Magnif. Ant. O Emýgdi, Martyr gloriόse, quos in Christo genuísti fílios, et veræ fídei lacte enutrísti, tua, quǽsumus, orátio comméndet nos indesinénter Deo.

Die 15. Augusti.

In Festo

Assumptionis B. M. V.

Titularis Civit. Guatimal.

Duplex 1. cl. cum Oct.

Omnia ut in Brev. Romano.

Die 18. Augusti.
In Festo
Coronationis B. M. V.
Duplex majus.

Omnia ut in festo Assumpt. exceptis Lectionibus quæ sunt de 4. die infra Octavam.

Die 19. Augusti.
S. Felicis II. Pap. et Mart.
Semiduplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequentia.

Oratio. **Infirmitátem.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.
Lectio iv.

Felix secúndus Románus, patre Anastásio, ex Románæ Ecclésiæ archidiácono in pontíficem eléctus est, vivénte Libério. Cum autem de Felícis pontificátu, témpore Gregórii décimi tértii, non levis controvérsia incidísset viríque gravíssimi divérsum sentírent, áccidit eo ipso témpore, ut in diaconía sanctórum Mártyrum Cosmæ et Damiáni, in foro Románo, quidam thesáurum quæréntes, in arcam marmóream incíderint: in qua corpus sancti Felícis repértum est, una cum lapídeo latérculo, ibídem intus pósito, hisque lítteris exaráto: Corpus sancti Felícis Papæ et Mártyris, qui damnávit Constántium. Cóntigit id prídie ejus diéi quo Felícis in Ecclésia natális dies agi consuéverat, quarto Kaléndas Augústi, anno Dómini millésimo quingentésimo octogésimo secúndo. Unde Felíce quasi pro se testimónium reddénte, festum ejus in eádem diaconía, cum majóri solemnitáte síngulis annis celebrári consuévit.

℟. Honéstum fecit.

Sermo sancti Augustíni Epíscopi.
De S. Cypriano, serm. 12.
Lectio v.

Sermónem éxigit tam grata et religiósa solémnitas, qua passiónem beáti Mártyris Felícis celebrámus. Tristis procul dúbio tunc Ecclésia fuit, non damno cadéntis, sed desidério recedéntis, semper cúpiens vidére præséntem tam bonum rectórem atque doctórem. Sed quos afflíxerat sollicitúdo certámi-

nis, consoláta est coróna victóris. Et nunc non solum sine ulla tristítia, verum étiam cum ingénti lætítia, cuncta quæ tunc gesta sunt, legéndo recólimus: diéque isto gaudére nobis concéssum est, non timére. Neque enim formidámus terribíliter veniéntem, sed exspectámus hiláriter redeúntem.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Vicína córporis morte, non moriebátur in ánimo pastóris vigilántia pastorális: et cura tuéndi Domínici gregis usque ad extrémum vitæ hujus diem mente sóbria tenebátur. Nec excutiébat ab ánimo diligéntiam fidelíssimi dispensatóris manus jam próxima cruénti carníficis. Ita se Mártyrem cogitábat futúrum, ut esse non obliviscerétur epíscopum; magis curans, quam ratiónem pastórum príncipi de commíssis sibi óvibus rédderet, quam quid infidéli procónsuli de fide própria respondéret. Amábat quippe eum qui Petro díxerat: Amas me? pasce oves meas. Et pascébat oves ejus pro quibus sánguinem fúndere, illum ímitans, præparábat.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homilia in Evang. Si quis venit. de eod. Comm. 1. loco.

Die 26. Augusti.

S. Zephyrini Pap. Mart.

Semiduplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequentia.

Oratio.

Præsta, quæsumus, omnípotens Deus: ut beáti Zephyríni Mártyris tui atque Pontíficis cujus gaudémus méritis, instruámur exémplis. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Zephyrínus Románus, Sevéro imperatóre ad regéndam Ecclésiam assúmptus, sancívit ut qui ordinándi essent, opportúno témpore, et multis præséntibus cléricis et láicis, de more sacris initiaréntur, doctíque ac spectátæ vitæ hómines ad id

offícii munus deligeréntur. Decrévit prætérea, ut rem divínam faciénti epíscopo sacerdótes omnes astárent. Idem instítuit ut patriárcha, primas, metropolitánus advérsus epíscopum non ferant senténtiam, nisi apostólica auctoritáte fulti. Vixit in pontificátu annos decem et octo. Hábuit ordinatiónes quátuor mense Decémbri, quibus creávit presbýteros trédecim, diáconos septem, epíscopos per divérsa loca trédecim. Antoníno imperatóre martýrio coronátus est, et sepúltus via Appia, prope cœmetérium Callísti, séptimo Kaléndas Septémbris.

℟. Honéstum fecit.

Sermo sancti Augustíni Epíscopi.

Serm. 138. de Verbis Domini.

Lectio v.

Pastor bonus Christus. Quid Petrus? nonne bonus pastor? nonne et ipse ánimam suam pro óvibus pósuit? Quid Paulus? Quid céteri Apóstoli? Quid eórum témpora consequéntes beáti epíscopi Mártyres? Quid étiam iste sanctus Zephyrínus? Nonne omnes pastóres boni, non mercenárii, de quibus dícitur: Amen dico vobis, percepérunt mercédem suam? Omnes ergo illi pastóres boni, non solum quia sánguinem fudérunt, sed quia pro óvibus fudérunt. Non enim fudérunt elatióne, sed caritáte. ℟. Desidérium.

Lectio vi.

Nam et apud hæréticos, qui propter iniquitátes et erróres suos áliquid molestiárum perpéssi fuérunt, nómine martýrii se jactant: ut hoc pállio dealbáti facílius furéntur, quia lupi sunt. Si autem vultis scire in quo número habéndi sunt, pastórem bonum Paulum Apóstolum audíte: quóniam non omnes, qui córpora sua in passióne étiam ígnibus tradunt, æstimándi sunt sánguinem fudísse pro óvibus, sed pótius contra oves. Si distribúero, inquit, ómnia mea paupéribus, et tradídero corpus meum, ut árdeam: Jam ipsi sunt: sed vide quid séquitur: Caritátem autem non hábeam, nihil mihi prodest. Ecce venítur ad passiónem, ec-

ce venítur et ad sánguinis effusiónem, venítur et ad córporum incensiónem; et tamen nihil prodest, quia cáritas deest. Adde caritátem, prosunt ómnia: détrahe caritátem, nihil prosunt cétera.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Si quis vult.** ut in eodem Comm. 2. loco.

Die 30. Augusti.

S. Rosæ Limanæ Virg. Patronæ Princip. Americæ. Duplex 1. cl. cum Oct.

In I. Vesperis.

Ant. **Mirábilis.** cum rel. de Laud. 66* Psalmi de Comuni Virg.

Capitulum. Sap. 8.

Hanc amávi, et exquisívi a juventúte mea, et quæsívi sponsam mihi eam assúmere, et amátor factus sum formæ illíus, ait Dóminus omnípotens.

Hymnus.

Tellúris omnes íncolæ
Rosæ plaudant solémniis:
Ejúsque laudes cóncinant
A solis ortu ad Hésperum.

Hæc a paréntis úbere
Prævénta donis grátiæ,
Deóque plena, víndicem
Armávit in se déxteram.

Miris modis innóxios
Afflíxit artus, spíneis
Cinxit coróllis vérticem,
Cibósque felle pólluit.

Nunc læta, pœniténtiæ
Largo potítur prǽmio:
Novúmque psallit cánticũ,
Agni sequens vestígia.

Horum Datóri múnerum
Sit laus, decúsque pérpetim:
Qui trinus unus ómnia
Regit Deus per sǽcula. Amẽ.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

Ad Magnif. Ant. **Benedícta tu a Deo tuo, Rosa, in omni tabernáculo Jacob: quóniam in omni gente, quæ audíerit nomen tuum, super te Deus Israël magnificábitur.**

Oratio.

Bonórum ómnium largítor, omnípotens Deus, qui beátam Rosam, cœléstis grátiæ rore prævéntam, virginitátis, et patiéntiæ decóre Indis floréscere voluísti: da nobis fámulis tuis; ut in odórem suavitá-

tis ejus curréntes, Christi bonus odor éffici mereámur. Per eúmdem Dñm.

Ad Matutinum.

Invitat. Regem sempitérnum, veníte adorémus:* Qui Rosam cordis sui digne pro méritis coronávit in cœlis.

Ps. Veníte exsultémus.

Hymnus.

Limána regum cívitas
Regále munus édidit.
Rosam Deo gratíssimam,
Cœléstis oræ flósculum.

Vicit nitóre sídera,
Pulsa solis calígine:
Et par beátis méntibus,
Numen gerébat péctore.

Porténta, vel ludíbria
Sævæ stygis non hórruit:
Sedítque solitária
Turbam perósa, et sæculum.

Nos, o Beáta, réspice,
Tuis vacántes láudibus:
Et, expiátis sórdibus,
Duc ad supérna gáudia.

Sit, Christe, Sponse Vírginum,
Tibi, Patríque glória
Cum Spíritu Paráclito
In sæculórum sǽcula.
Amen.

In I. Nocturno.

Ant. Rosam tuam, Dómine, minuísti paulo minus ab Angelis: quia glória, et honóre coronásti eam.

Ps. III Noct. de Com̃. Virg.

Ant. Tamquam sponsus, procédens de thálamo suo, in Rosa pósuit tabernáculum suum.

Ant. Rosa ínnocens mánibus, et mundo corde, ascéndet in montem Dómini, et stabit in loco sancto ejus.

℣. Spécie tua et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

De Cánticis Canticórum.

Lectio i. Cap. 2.

Ego flos campi, et lílium convállium. Sicut lílium inter spinas, sic amíca mea inter fílias. Sicut malus inter ligna silvárum, sic diléctus meus inter fílios. Sub umbra illíus, quem desideráveram, sedi: et fructus ejus dulcis gútturi meo. Introdúxit me in cellam vináriam, ordinávit in me caritátem. Fulcíte me flóribus, stipáte me malis, quia amóre lángueo. Læva ejus sub cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me. Adjúro vos, fíliæ Jerúsalem, per cápreas, cervósque campórum, ne suscitétis, neque

evigiláre faciátis diléctam, quoadúsque ipsa velit.

℟. Atténdite, pópuli, de longe: Dóminus ab útero vocávit me: de ventre matris meæ. * Recordátus est nóminis mei. ℣. Magnus Pastor óvium in sánguine testaménti ætérni próprias oves vocat nominátim, et edúcit eas. Recordátus.

De libro Proverbiórum.

Lectio ii. Cap. 8.

Ego diligéntes me díligo: et qui mane vígilant ad me, invénient me. Mecum sunt divítiæ et glória, opes supérbæ, et justítia. Mélior est enim fructus meus auro, et lápide pretióso, et genímina mea argénto elécto. In viis justítiæ ámbulo, in médio semitárum judícii, ut ditem diligéntes me, et thesáuros eórum répleam. Dóminus possédit me in inítio viárum suárum, ántequam quidquam fáceret a princípio. Ab ætérno ordináta sum, et ex antíquis, ántequam terra fíeret.

℟. Datum est Rosæ nomen mélius a fíliis et filiábus, nomen novum. * Quod os Dóminæ nominávit. ℣. Dabo illi cálculum cándidum, et in cálculo nomen novum. Quod.

De Libro Ecclesiástici.

Lectio iii. Cap. 39.

Obaudíte me divíni fructus, et quasi rosa plantáta super rivos aquárum fructificáte. Quasi Líbanus odórem suavitátis habéte. Floréte flores, quasi lílium, et date odórem, et frondéte in grátiam, et collaudáte cánticum, et benedícite Dóminum in opéribus suis. Date nómini ejus magnificéntiam, et confitémini illi in voce labiórum vestrórum, et in cánticis labiórum, et cítharis, et sic dicétis in confessióne: Opera Dómini univérsa bona valde.

℟. Ego quasi storax, et gálbanus, et quasi Líbanus non incísus vaporávi habitatiónem meam: * Quasi bálsamum non mixtum. * Odor meus. ℣. Dedit Indica Rosa odórem suavitátis, et domus impléta est ex odóre unguénti. Quasi. Glória Patri. Odor.

In II. Nocturno.

Ant. Omnis glória Rosæ ab intus in vestítu deauráto, circumamícta varietáte: íd-

eo concupívit rex spéciem ejus.

Ant. Adjúvit Rosam Dóminus mane dilúculo, et in médio cordis ejus non commovébitur.

Ant. Fundaménta Rosæ in móntibus sanctis: et ipse fundávit eam Altíssimus super ómnia tabernácula Jacob.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Lectio iv.

Ex Actis, et Bulla Beatif.

Primus Americæ Meridionális flos sanctitátis, virgo Rosa, christiánis paréntibus Limæ progénita, mox ab incunábulis cláruit futúræ sanctimóniæ indíciis. Nam vultus infántis, mirabíliter in rosæ effígiem transfigurátus, huic nómini occasiónem dedit, cui póstea Virgo Deípara cognómen adjécit, jubens, vocári deínceps Rosam a sancta María. Quinquénnis votum perpétuæ virginitátis emísit. Adúltior, ne a paréntibus ad núptias cogerétur, clam síbimet venustíssimam cápitis cæsáriem præscídit. Jejúniis supra humánum modum addícta, íntegras Quadragésimas transégit pane ábstinens, ac diétim solis quinque gránulis mali citríni víctitans.

℟. Non conferétur hæc Rosa tinctis Indiæ colóribus, nec dábitur aurum obrízum pro ea: * Quóniam omne aurum in comparatióne illíus aréna est exígua. ℣. Glória, et divítiæ in domo ejus, et justítia ejus manet in sæculum sæculi. Quóniam.

Lectio v.

Hábitu tértii órdinis sancti Domínici assúmpto, prístinas vitæ austeritátes duplicávit. Oblóngo, asperrimóque cilício sparsim minúsculas acus innéxuit: sub velo corónam, densis acúleis intrórsus obarmátam, intérdiu noctúque gestávit. Sanctæ Catharínæ Senénsis árdua premens vestígia, caténa férrea, tríplici nexu circumdúcta, lumbos cinxit. Léctulum sibi e truncis nodósis compósuit, horúmque vácuas commissúras fragmínibus testárum implévit. Céllulam

sibi angustíssimam struxit in extrémo horti ángulo: ubi cœléstium contemplatióni dédita, crebris disciplínis, inédia, vigíliis corpúsculum exténuans, at spíritu vegetáta, larvas dæmonum, frequénti certámine victrix, impávide protrívit, ac superávit.

℟. Fecit sibi secrétum cubículum in quo clausa morabátur, et habens super lumbos suos cilícium. * Jejunábat ómnibus diébus vitæ suæ. ℣. Virgo Rosa cogitábat, quæ Dómini sunt: ut esset sancta córpore, et spíritu. Jejunábat.

Lectio vi.

Ægritúdinum torméntis, domesticórum insúltibus, linguárum mórsibus dire agitáta, nondum satis pro mérito se afflígi querebátur. Per quíndecim años, ad plúsculas horas desolatióne spíritus et ariditáte misérrime contabéscens, forti ánimo tulit agónes omni morte amarióres. Exínde cœpit supérnis abundáre delíciis, illustrári visiónibus, colliquéscere seráphicis ardóribus. Angelo tuteléri, sanctæ Catharínæ Senénsi, Vírgini Deíparæ inter assíduas apparitiónes mire familiáris, a Christo has voces audíre méruit: Rosa cordis mei, tu mihi sponsa esto. Dénique Sponsi hujus paradíso felíciter invéctam, plurimísque ante et post óbitum miráculis coruscam, Clemens décimus Póntifex Máximus sanctárum Vírginum catálogo ritu solémni adscrípsit.

℟. Benedícta tu, Fília, a Deo excélso: quia non pepercísti ánimæ tuæ propter angústias, et tribulatiónem géneris tui: * Sed subvenísti ruínæ: * Ante conspéctum Dei nostri. ℣. Curásti gentem tuam, et liberásti eam a perditióne. Sed. Glória Patri. Ante.

In III. Nocturno.

Ant. Surgénte Rosa, gaudébant campi, et ómnia, quæ in eis sunt: exsultábant ómnia ligna silvárum.

Ant. Exsúltet terra, et læténtur ínsulæ multæ: quia vidérunt omnes pópuli glóriam sanctificatiónis ejus.

Ant. Moveátur mare et plenitúdo ejus, orbis terrá-

rum, et qui hábitant in eo: quia Dóminus in Rosa mirabília fecit.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 12.

In illo témpore: Dixit Jesus turbis parábolam hanc: Símile est regnum cœlórum grano sinápis, quod accípiens homo seminávit in agro suo. Et réliqua.

Homilía sancti Petri Chrysólogi.

In Cap. 13. Matth.

Audístis, fratres, quēádmodum grano sinápis tota regni cœléstis comparáta est magnitúdo. Quærens Christus in cœlo, et in terra, nihil invénit nisi granum sinápis, in quo poténtiam totam supérnæ dominatiónis inclúdat: et illud regnum singularitáte potens, æternitáte felix, divinitáte fulgens, diffúsum toto cœlo, tota terra dilatátum, in grano sinápis coárctat, et cogit angústias. Spes ista est credéntium tota? Exspectátio ista est fidélium sum̃a? Ista est felícitas vírginum, longis continéntiæ labóribus comparáta? Fratres, non fácile Domínicis moveámur in dictis. Nam si infírmum Dei fórtius est homínibus; hoc mínimum Dei tota magnitúdine mundi magnificéntius invenítur: si modo hoc granum sinápis nos sic nostris seminémus in méntibus, ut intelligéntiæ nobis magnam in árborem crescat.

℟. Diléxit Rosa decórem domus Dei, et locum habitatiónis glóriæ ejus: ídeo * Requiéscet in monte sancto ejus. ℣. Non discedébat de templo, jejúniis, et obsecratiónibus sérviens nocte et die. Requiéscet.

Lectio viii.

Grani ergo sinápis instar est regnum Dei, quod de supérnis affértur verbo, suscípitur audítu, fide séritur, credulitáte radicátur, spe crescit, confessióne diffúnditur, virtúte ténditur, et dilatátur in ramos, ad quos vocat aves cœli, id est, spirituáles sensus, atque in

ipsis eas quiéta súscipit mansióne. Véniat hæréticus, véniat, quia redeúntibus Ecclésiæ semper patéscit ingréssus. Véniat, aúdiat, et pietáti Domínicæ jam désinat oblatráre. Si cœléstis regni majéstas omnis ad grani sinápis similitúdinem venit, quid quǽritur, quod Deus ad hóminem, Dóminus servi descéndit ad formam? Sic enim venit, ut tibi totum per fidem crésceret, cui jam totum defécerat per natúram.

℟. Veni de Líbano, Rosa cordis mei, veni de Líbano, Sponsa: * Veni, coronáberis de vértice Sanir, et Hermon. ℣. Média nocte clamor factus est: Ecce Sponsus venit. Veni. Glória Patri. Veni.

Lectio ix.

Sed atténdite, quia Christus est regnum cœlórum, qui velut granum sinápis, in hortum virgínei córporis missus, orbe toto Crucis in árborem crevit, ac tantum dedit fructus sui sapórem, cum téritur passióne, ut quidquid est vitále, suo saporáret, et condíret attáctu. Nam sicut in integritáte grani sinápis virtus habétur occúlta; appáret vero virtus ejus vehementíssime si terátur: ita Christus córpore teri vóluit, qui suam nóluit latére virtútem. Et nos fratres, terámus istud granum sinápis ut ejus vim in hac similitúdine sentiámus. Terámus granum illud, ut ora nostra fervéntia vívida fructu sui sapóris succéndat, et flammétur in péctore: atque nostræ ignorántiæ totum nobis áuferat sua degustatióne fastídium.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes

et per Horas.

Ant. 1. Mirábilis * in altis Dóminus, ut sponsam suam mirificáret, decórem indútus est, præcíngens se virtúte.

Ps. Dóminus regnávit. cum reliqu. de Domin.

2. In lætítia et exsultatióne * sérviens Deo beáta Rosa, introívit in átria ejus.

3. Exsultávit Rosa * in velaménto alárum tuárum, quia suscépit eam déxtera tua.

4. Benedícat omnis * imber, et ros Dómino, qui Rosam benedictióne irrigávit de superióribus suis.

5. Laudent nomen Dómini * aquæ omnes, quæ super cœlos sunt, ubi Rosa vernat, plantáta juxta rivos aquárum.

Capitulum. Sap. 8.

Hanc amávi, et exquisívi a juventúte mea, et quæsívi sponsam mihi eam assúmere, et amátor factus formæ illíus, ait Dóminus omnípotens.

Hymnus.

Auróra cœlum púrpurat,
Rosísque mane cóncolor,
Laudes sacrátæ Vírginis
Rosæ monet nos pángere.

Hanc ergo laudent Angeli.
Et omnis ordo Cœlitum,
Laudent chori mortálium,
Ubíque gestis ínclytam.

Hanc primam amóris víctimam
Admóvit aris India,
Orbis juvámen præpotens,
Exémplar innocéntiæ.

Dat cæcis luce pérfrui,
Solvítque linguæ víncula,
Claudos jacéntes érigit,
Morbis medétur ómnibus.

Jugis tibi laus, Trínitas,
Reddátur omni témpore,
Et cum Rosa nos pértrahe
Ad nuptiále gáudium.
Amen.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Bened. Ant. O Rosa odorífera spargens ubíque virtútum odórem, fac nos ejus, qua frúeris, lucis, suavitatísque partícipes.

Oratio ut in I. Vesp. 60*

Ad Tertiam.

Cap. Hanc amávi.

℟. br. Spécie tua * Et pulchritúdine tua. Spécie. ℣. Inténde, próspere procéde, et regna. Et. Glória Patri. Spécie.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Ad Sextam.

Capitulum. Eccli. 39.

Obaudíte me, divíni fructus, et quasi rosa plantáta super rivos aquárum fructificáte, quasi Líbanus odórem suavitátis habéte.

℟. br. Adjuvábit eam * Deus vultu suo. Adjuvábit. ℣. Deus in médio ejus, non

commovébitur. Deus. Glória Patri. Adjuvábit.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Ad Nonam.

Capitulum. Eccli. 39.

Floréte, flores, quasi lílium, et date odórem, et frondéte in grátiam: collaudáte cánticum, et benedícite Dóminum in opéribus suis.

℟. br. Elégit eam Deus, * Et præelégit eam. Elégit. ℣. In tabernáculo suo habitáre facit eam. Et præelégit. Glória Patri. Elégit.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. excepto ℣. Diffúsa. de Comm.

Ad Magnif. Ant. Rosa soror nostra bene sit nobis propter te, et vivat ánima nostra ob grátiam tui.

Dominica post Octavam Assumptionis B. M. V.

Purissimi Cordis B. M. V.

Duplex majus.

Omnia ut in Append. Brev. Romani eadem Dominica.

Die 2. Septembris.

S. Antonini Martyris.

Duplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequentia.

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui hunc diem beáti Antoníni Mártyris tui solemnitáte claríficas: exaúdi preces pópuli tui, et præsta; ut quæ fidéliter éxpetit, eo suffragánte, cónsequi mereátur. Per Dñm.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Antonínus regáli génere ortus, cum a prima ætáte christiánam religiónem cóleret, paréntibus orbátus, a Theodoríco pátruo Tolósæ rege infidéli, Pámiæ (quod est Gálliæ Narbonénsis óppidum) educátus est. Deláto autem ad regem quod Christiánus esset, inde discédens, Romam venit: póstea Salérnum proféctus, ibi duodevigínti annos apud pios et doctos viros in secéssu eremítico mansit. Sacris deínde ordínibus initiátus, diaconátum suscépit. Quo ex

témpore cœpit quamplúrimis claróre miráculis, ita ut cæcis visum, surdis audítum, mutis loquélam restitúeret, váriis languóribus oppréssos sanáret, immúndos étiam spíritus ex hóminum corpóribus ejíceret. Hujúsmodi vero mirácula vitæ innocéntia et púritas comitabántur, nec a verbi Dei prædicatióne, étiam cum vitæ discrímine, quando se ei præbébat occásio (cum martýrii cupidíssimus esset) cessábat. In eo múnere cum aliquándo siti laboráret, elevátis ad cœlum óculis, Deum precátus, báculo, cui innitebátur, terram percússit, ex qua íllico fons emanávit, quo ipse et álii multi sitim exstinxérunt. ℟. Honéstum.

Lectio v.

Aliquot post annos, ad natále solum revérsus, et a pátruo suscéptus, aliquándiu cum eo vixit: sed íterum, quod Christiánus, et régiæ majestátis reus esset accusátus, in tenebricósum cárcerem (qui spelúnca votíva dicebátur) compédibus ligátus, sine cibo, et potu, conjícitur. Post septem dies rex cárcerem ádiit, exístimans júvenem jam inédia mórtuum fuísse; quem cum incólumem invenísset, quinímo púerum nóbilem Almáchium pondus vinculórum ejus sustentántem comperísset, id mágicæ arti tríbuens, púerum e rupe præcipitári, et beátum Antonínum gravióribus vínculis astríngi jussit. Interim rex in bello périit, puer vero præcipitátus illǽsus repértus est, et beátus Antonínus ab Angelo, solútis compédibus (ut alter Petrus) liberátus libérius cœpit christiános vinctos in cárcere, et extra in fide cathólica confirmáre. Cum autem Theodoríco successísset in regnum Gallátius, Antoníni consanguíneus, et majóres in christiános persecutiónes excitáret, Antonínus a piis viris ab ira regis eréptus, Pámiam in solitúdinem secéssit: ubi et Almáchium púerum réperit.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Ibi in spelúnca (quæ Orientális dicebátur) prope fontem simul in oratiónibus, et jejúniis se exer-

céntes, ab omni hóminum conversatióne semóti, diu commoráti sunt. Illis paulo post quidam Joánnes présbyter divíno instínctu, simul futúrus martyr, adjúngitur. Nam cum venatóres régii ex insperáto eos reperíssent, et Antonínum cognovíssent, ad regem déferunt, qui ad se perdúctum Antonínum sic allóquitur: Quæ te deméntia, Antoníne, cepit, ut tui géneris oblítus, tuis præstígiis hómines deméntes et regnum nostrum pertúrbes? Cui Antonínus: Non ego, Galláti, quemquam deménto, sed unum Deum, cujus est regnum, et impérium, prædico; tuos autem, quos colis, deos lígneos, et lapídeos, ut falsos, et inánes réspuo. His verbis ira inflammátus rex íllico eum cum sóciis cápite plecti, et in flumen (cui nomen Arégia) prójici jubet. Eórum córpora a christiánis invénta, honorífice cóndita sunt: et sancti Antoníni dexter húmerus cum bráchio, qui ínsimul étiam cum cápite, feróci ictu cum ferirétur, abscíssus fúerat in ecclésia Palentína, cujus patrónus exsístit, ex multo témpore magna cum veneratióne asservátur: ad cujus tactum puer mórtuus, qui multitúdine pópuli, sanctas relíquias subsequéntis, in sinu matris oppréssus fúerat, statim revíxit. Cum étiam Sánctius, Castéllæ primus rex, dum venarétur, aprum, qui in antrum confúgerat, et cuídam ibídem imágini inhærébat, feríre vellet, statímque ei bráchium obriguísset; compérto quod illa esset sancti Antoníni imágo, in cujus honórem locus habebátur, pœ́nitens facti rex, vovit mártyri templum ibi erígere, et íllico bráchium prístinæ sanitáti restitúitur. Quare eo loco magnificentíssimam ecclésiam sancti Antoníni nómine ædificávit, ædículam vero antri, ut hódie vísitur, sub ipsa ecclésia intáctam relíquit.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. Nisi **granum.** ut in die 10. Aug. cum ℟℟. de Communi un. Mart.

COMMEMORATIONES CONSUETÆ
sive
SUFFRAGIA SANCTORUM,
hic positæ ad majorem recitantium commoditatem.

Comemoratio de Cruce in feriali tantum Officio.

Ad Vesperas et Laud.

Ant. **Per signum Crucis de inimícis nostris líbera nos, Deus noster.**

℣. Omnis terra adóret te, et psallat tibi. ℟. Psalmum dicat nómini tuo, Dómine.

Orémus. Oratio.

Perpétua nos, quǽsumus Dómine, pace custódi; quos per lignum sanctæ Crucis redímere dignátus es.

De sancta Maria, quando non dicitur ejus Officium parvum.

Ad Vesperas et Laud.

Ant. Sancta María, **succúrre míseris, juva pusillánimes, réfove flébiles, ora pro pópulo, intérveni pro Clero, intercéde pro devóto fœmíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen quicúmque célebrant tuam sanctam commemoratiónem.**

℣. Ora pro nobis, sancta Dei Génitrix. ℟. Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.

Orémus. Oratio.

Concéde nos fámulos tuos, quǽsumus Dómine Deus, perpétua mentis et córporis sanitáte gaudére, et gloriósa beátæ Maríæ semper Vírginis intercessióne a præsénti liberári tristítia, et ætérna pérfrui lætítia.

De S. Josepho Sponso B. Mariæ V.

Ad Vesperas.

Ant. E**cce fidélis servus et prudens, quem constítuit Dóminus super famíliam suam.**

℣. Glória et divítiæ in domo ejus. ℟. Et justítia ejus manet in sǽculum sǽculi.

Ad Laudes.

Ant. Ipse Jesus erat incípiens quasi annórum trigínta, ut putabátur, fílius Joseph.

℣. Os justi meditábitur sapiéntiam. ℟. Et lingua ejus loquétur judícium.

Orémus. Oratio.

Deus, qui ineffábili providéntia beátum Joseph sanctíssimæ Genitrícis tuæ sponsum elígere dignátus es, præsta quǽsumus; ut quem protectórem venerámur in terris, intercessórem habére mereámur in cœlis.

De Apostolis totius Ecclesiæ Patronis.

Ad Vesperas.

Ant. Petrus Apóstolus, et Paulus Doctor Géntium, ipsi nos docuérunt legem tuam, Dómine.

℣. Constítues eos Príncipes super omnem terram. ℟. Mémores erunt nóminis tui, Dómine.

Ad Laudes.

Ant. Gloriósi Príncipes terræ, quómodo in vita sua dilexérunt se, ita et in morte non sunt separáti.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum. ℟. Et in fines orbis terræ verba eórum.

Orémus. Oratio.

Deus, cujus déxtera beátum Petrum ambulántem in flúctibus, ne mergerétur, eréxit; et coapóstolum ejus Paulum tértio naufragántem de profúndo pélagi liberávit: exáudi nos propítius, et concéde; ut ambórum méritis æternitátis glóriam consequámur.

De S. Jacobo Apostolo Titulari Eccl. Metropolit. et Patrono Præcipuo Archid.

Ad Vesperas.

Ant. O beátum Apóstolum, qui inter primos eléctus, primus ómnium Apostolórum Dómini cálicem bíbere méruit! O gloriósum Hispániæ regnum, tali pígnore, ac Patróno munítum, per quem fecit illi magna, qui potens est.

℣. Nimis honoráti sunt amíci tui Deus. ℟. Nimis confortátus est principátus eórum.

Ad Laudes.

Ant. Visitávit nos per sanctum suum Apóstolum, et fecit salútem de inimícis nostris Dóminus Deus noster.

℣. Annuntiavérunt ópera Dei. ℟. Et facta ejus intellexérunt.

Orémus. Oratio.

Esto, Dómine, plebi tuæ sanctificátor et custos: ut. beáti Jacóbi Apóstoli tui muníta præsídiis, et conversatióne tibi pláceat, et secúra mente desérviat.

De Virgine sancta Rosa a sancta Maria, omnium Indiarum principaliori Patrona.

Ad Vesperas.

Ant. Veni, sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Laudes.

Ant. Símile est regnum cœlórum hómini negotiatóri, quærénti bonas margarítas; invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Orémus. Oratio.

Bonórum ómnium largítor, omnípotens Deus, qui beátam Rosam cœléstis grátiæ rore prævéntam, virginitátis, et patiéntiæ decóre Indis floréscere voluísti: da nobis fámulis tuis; ut in odórem suavitátis ejus curréntes, Christi bonus odor éffici mereámur.

Quando fit Officium alterius Virginis, variantur Ant.; pro sancta Rosa in Laudib. sumitur Ant. ex I. Vesperis Veni, sponsa Christi.

Ad Vesperas.

Ant. Símile est regnum cœlórum hómini negotiatóri, quærénti bonas margarítas; invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

De Pace.

Ad Vesperas et Laudes.

Ant. Da pacem, Dómine, in diébus nostris, quia non est álius qui pugnet pro nobis, nisi tu, Deus noster.

℣. Fiat pax in virtúte tua. ℟. Et abundántia in túrribus tuis.

Orémus. Oratio.

Deus, a quo sancta desidéria, recta consília, et justa sunt ópera: da servis tuis illam, quam mundus dare non potest, pacem; ut et corda nostra mandátis tuis dédita, et hóstium subláta formídine, témpora sint tua protectióne tranquílla. Per Dóminum nostrum.

℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

℣. Fidélium ánimæ per misericórdiam Dei requiéscant in pace. ℟. Amen.

Concordat cum Originali.

Ratisbonæ, die 24. Junii 1893.

G. Erlenborn, Vic. in Spirit. Gen.

Index alphabeticus.

Alexii Conf. semidupl. 17. Julii. pag. 29*
Anacleti Papæ et Mart. dupl. 13. Julii. 28*

Bartholomæi Gutierrez Mart. dupl. 21. Julii. 29*

Cyriaci et Paulæ Virg. dupl. 18. Junii. 18*

Dedicationis Ecclesiæ Cathedralis Metropolit. duplex 1. classis cum Oct. 23. Julii. 32*
— — Octava. dupl. 30. Julii. 45*

Eleutherii Papæ et Mart. dupl. 1. Junii. 14*
Emygdii Episc. et Mart. dupl. 11. Aug. 49*

Felicis I. Papæ et Mart. dupl. 7. Junii. 17*
Felicis II. Papæ et Mart. semidupl. 19. Aug. 57*
Ferdinandi Reg. Conf. dupl. 30. Maji. 14*
Firmini Ep. et Mart. dupl. 7. Julii. 24*
Francisci Solani Conf. dupl. 24. Julii. 32*

Isidori Agricolæ Conf. dupl. 15. Maji. 1*

Jacobi Apost. Titular. Eccl. Metropolit. et Patron. Præcip. Archidiœc. dupl. 1. class. cum Oct. 25. Julii. 36*
— — Octava. dupl. 1. Aug. 45*
Joannis Francisci Reg. Conf. semidupl. 16. Junii. 18*
Joannis I. Papæ et Mart. semidupl. 3. Junii. 15*
Joannis Nepomuceni Mart. dupl. 16. Maji. 1*
Julianæ Cornelionensis Virg. dupl. 23. Maji. 3*
Justi et Pastoris Mart. dupl. 9. Aug. 46*

Mariæ Annæ a Jesu de Paredes Virg. dupl. 2. Junii. 15*
Michaëlis a Sanctis Conf. dupl. 5. Julii. 24*
Mariæ B. V. Assumptionis Titularis Civit. Guatimal. dupl. 1. class. cum Oct. 15. Aug. 56*
— — sub tit. Auxilium Christianor. dupl. maj. 24. Maji. 5*
— — Coronationis. dupl. maj. 18. Aug. 57*
— — sub tit. Refugium peccatorum. dupl. maj. 4. Julii. 21*

Pantaleonis Mart. semidupl. 27. Julii. pag. **40***
Philippi Nerii Conf. dupl. 26. Maji. **5***
Pii I. Papæ et Mart. semidupl. 11. Julii. **27***

Rosæ Limanæ Virg. Patronæ Princip. Americæ. dupl. 1. class. cum Oct. 30. Aug. **60***

Silverii Papæ et Mart. semidupl. 20. Junii. **20***

Torquati et Socior. Ep. Mart. dupl. 21. Maji. **1***

Urbani I. Papæ et Mart. semidupl. 28. Maji. **12***

Victoris I. Papæ et Mart., Innocentii I. Papæ et Conf., Nazarii et Celsi Mart. dupl. 28. Julii. **43***

Zephyrini Papæ et Mart. semidupl. 26. Aug. **58***

Ratisbonæ 1893. Typis Fr. Pustet.

OFFICIA PROPRIA SANCTORUM ARCHIDIŒCESIS GUATIMALENSIS.

PARS AUTUMNALIS.

Die 30. Augusti.

S. Rosæ Limanæ Virg. Patronæ Princip. Americæ.
Duplex 1. cl. cum Oct.

In I. Vesperis.

Ant. **Mirābilis.** cum rel. de Laud. 8* Psalmi de Communi Virg.

Capitulum. Sap. 8.

Hanc amávi, et exquisívi a juventúte mea, et quæsívi sponsam mihi eam assúmere, et amátor factus sum formæ illíus, ait Dóminus omnípotens.

Hymnus.

Tellúris omnes íncolæ
Rosæ plaudant solémniis:
Ejúsque laudes cóncinant
A solis ortu ad Hésperum.
Hæc a paréntis úbere
Prævénta donis grátiæ,
Deóque plena, víndicem
Armávit in se déxteram.
Miris modis innóxios
Afflíxit artus, spíneis
Cinxit coróllis vérticem,
Cibósque felle pólluit.
Nunc læta, pœniténtiæ
Largo potítur prǽmio:
Novúmque psallit cánticũ,
Agni sequens vestígia.
Horum Datóri múnerum
Sit laus, decúsque pérpetim:
Qui trinus unus ómnia
Regit Deus per sǽcula. Amẽ.

℣. Spécie tua, et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

Ad Magnif. Ant. Benedícta tu a Deo tuo, Rosa, in omni tabernáculo Jacob: quóniam in omni gente, quæ audíerit nomen tuum, super te Deus Israël magnificábitur.

Oratio.

Bonórum ómnium largítor, omnípotens Deus, qui beátam Rosam, cœléstis grátiæ rore prævéntam, virginitátis, et patiéntiæ decóre Indis floréscère voluísti: da nobis fámulis tuis; ut in odórem suavitátis ejus curréntes, Christi bonus odor éffici mereámur. Per eúmdem Dñm.

Ad Matutinum.

Invitat. Regem sempitérnum, veníte adorémus: * Qui Rosam cordis sui digne pro méritis coronávit in cœlis.

Ps. Veníte exsultémus.

Hymnus.

Limána regum cívitas
Regále munus édidit.
Rosam Deo gratíssimam,
Cœléstis oræ flósculum.

Vicit nitóre sídera,
Pulsa solis calígine:
Et par beátis méntibus,
Numen gerébat péctore.

Porténta, vel ludíbria
Sævæ stygis non hórruit:
Sedítque solitária
Turbam perósa, et sǽculum.

Nos, o Beáta, réspice,
Tuis vacántes láudibus:
Et, expiátis sórdibus,
Duc ad supérna gáudia.

Sit, Christe, Sponse Vírginum,
Tibi, Patríque glória
Cum Spíritu Paráclito
In sæculórum sǽcula. Amē.

In I. Nocturno.

Ant. Rosam tuam, Dómine, minuísti paulo minus ab Angelis: quia glória, et honóre coronásti eam.

Ps. III Noct. de Com̃. Virg.

Ant. Tamquam sponsus, procédens de thálamo suo, in Rosa pósuit tabernáculum suum.

Ant. Rosa ínnocens mánibus, et mundo corde, ascéndet in montem Dómini, et stabit in loco sancto ejus.

℣. Spécie tua et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

De Cánticis Canticórum.

Lectio i. Cap. 2.

Ego flos campi, et lílium convállium. Sicut lílium inter spinas, sic amíca mea in-

ter fílias. Sicut malus inter ligna silvárum, sic diléctus meus inter fílios. Sub umbra illíus, quem desideráveram, sedi: et fructus ejus dulcis gútturi meo. Introdúxit me in cellam vináriam, ordinávit in me caritátem. Fulcíte me flóribus, stipáte me malis, quia amóre lángueo. Læva ejus sub cápite meo, et déxtera illíus amplexábitur me. Adjúro vos, fíliæ Jerúsalem, per cápreas, cervósque campórum, ne suscitétis, neque evigiláre faciátis diléctam, quoadúsque ipsa velit.

℟. Atténdite, pópuli, de longe: Dóminus ab útero vocávit me: de ventre matris meæ. * Recordátus est nóminis mei. ℣. Magnus Pastor óvium in sánguine testaménti ætérni próprias oves vocat nominátim, et edúcit eas. Recordátus.

De libro Proverbiórum.

Lectio ii. Cap. 8.

Ego diligéntes me díligo: et qui mane vígilant ad me, invénient me. Mecum sunt divítiæ et glória, opes supérbæ, et justítia. Mélior est enim fructus meus auro, et lápide pretióso, et genímina mea argénto elécto. In viis justítiæ ámbulo, in médio semitárum judícii, ut ditem diligéntes me, et thesáuros eórum répleam. Dóminus possédit me in inítio viárum suárum, ántequam quidquam fáceret a princípio. Ab ætérno ordináta sum, et ex antíquis, ántequam terra fíeret.

℟. Datum est Rosæ nomen mélius a fíliis et filiábus, nomen novum. * Quod os Dóminæ nominávit. ℣. Dabo illi cálculum cándidum, et in cálculo nomen novum. Quod.

De Libro Ecclesiástici.

Lectio iii. Cap. 39.

Obaudíte me divíni fructus, et quasi rosa plantáta super rivos aquárum fructificáte. Quasi Líbanus odórem suavitátis habéte. Floréte flores, quasi lílium, et date odórem, et frondéte in grátiam, et collaudáte cánticum, et benedícite Dóminum in opéribus suis. Date nómini ejus magnificéntiam, et confitémini illi in voce labiórum vestrórum, et in cánticis labiórum, et cítharis, et sic dicétis in

confessióne: Opera Dómini univérsa bona valde.

℟. Ego quasi storax, et gálbanus, et quasi Líbanus non incísus vaporávi habitatiónem meam: * Quasi bálsamum non mixtum. * Odor meus. ℣. Dedit Indica Rosa odórem suavitátis, et domus impléta est ex odóre unguénti. Quasi. Glória Patri. Odor.

In II. Nocturno.

Ant. Omnis glória Rosæ ab intus in vestítu deauráto, circumamícta varietáte: ídeo concupívit rex spéciem ejus.

Ant. Adjúvit Rosam Dóminus mane dilúculo, et in médio cordis ejus non commovébitur.

Ant. Fundaménta Rosæ in móntibus sanctis: et ipse fundávit eam Altíssimus super ómnia tabernácula Jacob.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Lectio iv.

Ex Actis, et Bulla Beatif.

Primus Americæ Meridionális flos sanctitátis, virgo Rosa, christiánis paréntibus Limæ progénita, mox ab incunábulis cláruit futúræ sanctimóniæ indíciis. Nam vultus infántis, mirabíliter in rosæ effígiem transfigurátus, huic nómini occasiónem dedit, cui póstea Virgo Deípara cognómen adjécit, jubens, vocári deínceps Rosam a sancta María. Quinquénnis votum perpétuæ virginitátis emísit. Adúltior, ne a paréntibus ad núptias cogerétur, clam síbimet venustíssimam cápitis cæsáriem præscídit. Jejúniis supra humánum modum addícta, íntegras Quadragésimas transégit pane ábstinens, ac diétim solis quinque gránulis mali citríni víctitans.

℟. Non conferétur hæc Rosa tinctis Indiæ colóribus, nec dábitur aurum obrízum pro ea: * Quóniam omne aurum in comparatióne illíus aréna est exígua. ℣. Glória, et divítiæ in domo ejus, et justítia ejus manet in sǽculum sǽculi. Quóniam.

Lectio v.

Hábitu tértii órdinis sancti Domínici assúmpto,

prístinas vitæ austeritátes duplicávit. Oblóngo, asperrimóque cilício sparsim minúsculas acus innéxuit: sub velo corónam, densis acúleis intrórsus obarmátam, intérdiu noctúque gestávit. Sanctæ Catharínæ Senénsis árdua premens vestígia, caténa férrea, tríplici nexu circumdúcta, lumbos cinxit. Léctulum sibi e truncis nodósis compósuit, horúmque vácuas commissúras fragmínibus testárum implévit. Céllulam sibi angustíssimam struxit in extrémo horti ángulo: ubi cœléstium contemplatióni dédita, crebris disciplínis, inédia, vigíliis corpúsculum exténuans, at spíritu vegetáta, larvas dæmonum, frequénti certámine victrix, impávide protrívit, ac superávit.

℟. Fecit sibi secrétum cubículum in quo clausa morabátur, et habens super lumbos suos cilícium. * Jejunábat ómnibus diébus vitæ suæ. ℣. Virgo Rosa cogitábat, quæ Dómini sunt: ut esset sancta córpore, et spíritu. Jejunábat.

Lectio vi.

Ægritúdinum torméntis, domesticórum insúltibus, linguárum mórsibus dire agitáta, nondum satis pro mérito se affligi querebátur. Per quíndecim años, ad plúsculas horas desolatióne spíritus et ariditáte misérrime contabéscens, forti ánimo tulit agónes omni morte amarióres. Exínde cœpit supérnis abundáre delíciis, illustrári visiónibus, colliquéscere seráphicis ardóribus. Angelo tutelári, sanctæ Catharínæ Senénsi, Vírgini Deíparæ inter assíduas apparitiónes mire familiáris, a Christo has voces audíre méruit: Rosa cordis mei, tu mihi sponsa esto. Dénique Sponsi hujus paradíso felíciter invéctam, plurimísque ante et post óbitum miráculis corúscam, Clemens décimus Póntifex Máximus sanctárum Vírginum catálogo ritu solémni adscrípsit.

℟. Benedícta tu, Fília, a Deo excélso: quia non pepercísti ánimæ tuæ propter angústias, et tribulatiónem géneris tui: * Sed subveinísti

ruínæ: * Ante conspéctum Dei nostri. ℣. Curásti gentem tuam, et liberásti eam a perditióne. Sed. Glória Patri. Ante.

In III. Nocturno.

Ant. Surgénte Rosa, gaudébant campi, et ómnia, quæ in eis sunt: exsultábant ómnia ligna silvárum.

Ant. Exsúltet terra, et læténtur ínsulæ multæ: quia vidérunt omnes pópuli glóriam sanctificatiónis ejus.

Ant. Moveátur mare et plenitúdo ejus, orbis terrárum, et qui hábitant in eo: quia Dóminus in Rosa mirabília fecit.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 12.

In illo témpore: Dixit Jesus turbis parábolam hanc: Símile est regnum cœlórum grano sinápis, quod accípiens homo seminávit in agro suo. Et réliqua.

Homilía sancti Petri Chrysólogi.

In Cap. 13. Matth.

[redacted]udístis, fratres, quemádmodum grano sinápis tota regni cœléstis comparáta est magnitúdo. Quærens Christus in cœlo, et in terra, nihil invénit nisi granum sinápis, in quo poténtiam totam supérnæ dominatiónis inclúdat: et illud regnum singularitáte potens, æternitáte felix, divinitáte fulgens, diffúsum toto cœlo, tota terra dilatátum, in grano sinápis coárctat, et cogit angústias. Spes ista est credéntium tota? Exspectátio ista est fidélium summa? Ista est felícitas vírginum, longis continéntiæ labóribus comparáta? Fratres, non fácile Domínicis moveámur in dictis. Nam si infírmum Dei fórtius est homínibus; hoc mínimum Dei tota magnitúdine mundi magnificéntius invenítur: si modo hoc granum sinápis nos sic nostris seminémus in méntibus, ut intelligéntiæ nobis magnam in árborem crescat.

℟. Diléxit Rosa decórem domus Dei, et locum habitatiónis glóriæ ejus: ídeo * Requiéscet in monte sancto ejus. ℣. Non discedébat de templo, jejúniis, et obsecratiónibus sérviens nocte et die. Requiéscet.

Lectio viii.

Grani ergo sinápis instar est regnum Dei, quod de supérnis affértur verbo, suscípitur audítu, fide séritur, credulitáte radicátur, spe crescit, confessióne diffúnditur, virtúte ténditur, et dilatátur in ramos, ad quos vocat aves cœli, id est, spirituáles sensus, atque in ipsis eas quiéta súscipit mansióne. Véniat hæréticus, véniat, quia redeúntibus Ecclésiæ semper patéscit ingréssus. Véniat, aúdiat, et pietáti Domínicæ jam désinat oblatráre. Si cœléstis regni majéstas omnis ad grani sinápis similitúdinem venit, quid quǽritur, quod Deus ad hóminem, Dóminus servi descéndit ad formam? Sic enim venit, ut tibi totum per fidem crésceret, cui jam totum defécerat per natúram.

℟. Veni de Líbano, Rosa cordis mei, veni de Líbano, Sponsa: * Veni, coronáberis de vértice Sanir, et Hermon. ℣. Média nocte clamor factus est: Ecce Sponsus venit. Veni. Glória Patri. Veni.

Lectio ix.

Sed atténdite, quia Christus est regnum cœlórum, qui velut granum sinápis, in hortum virgínei córporis missus, orbe toto Crucis in árborem crevit, ac tantum dedit fructus sui sapórem, cum téritur passióne, ut quidquid est vitále, suo saporáret, et condíret attáctu. Nam sicut in integritáte grani sinápis virtus habétur occúlta; appáret vero virtus ejus vehementíssime si terátur: ita Christus córpore teri vóluit, qui suam nóluit latére virtútem. Et nos fratres, terámus istud granum sinápis ut ejus vim in hac similitúdine sentiámus. Terámus granum illud, ut ora nostra fervéntia vívida fructu sui sapóris succéndat, et flammétur in péctore: atque nostræ ignorántiæ totum

nobis áuferat sua degustatióne fastídium.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes
et per Horas.

Ant. 1. Mirábilis * in altis Dóminus, ut sponsam suam mirificáret, decórem indútus est, præcíngens se virtúte.

Ps. Dóminus regnávit. cum reliqu. de Domin.

2. In lætítia et exsultatióne * sérviens Deo beáta Rosa, introívit in átria ejus.

3. Exsultávit Rosa * in velaménto alárum tuárum, quia suscépit eam déxtera tua.

4. Benedícat omnis * imber, et ros Dómino, qui Rosam benedictióne irrigávit de superióribus suis.

5. Laudent nomen Dómini * aquæ omnes, quæ super cœlos sunt, ubi Rosa vernat, plantáta juxta rivos aquárum.

Capitulum. Sap. 8.

Hanc amávi, et exquisívi a juventúte mea, et quæsívi sponsam mihi eam assúmere, et amátor factus formæ illíus, ait Dóminus omnípotens.

Hymnus.

Auróra cœlum púrpurat,
Rosísque mane cóncolor,
Laudes sacrátæ Vírginis
Rosæ monet nos pángere.

Hanc ergo laudent Angeli.
Et omnis ordo Cœ́litum,
Laudent chori mortálium,
Ubíque gestis ínclytam.

Hanc primam amóris víctimam
Admóvit aris India,
Orbis juvámen prǽpotens,
Exémplar innocéntiæ.

Dat cæcis luce pérfrui,
Solvítque linguæ víncula,
Claudos jacéntes érigit,
Morbis medétur ómnibus.

Jugis tibi laus, Trínitas,
Reddátur omni témpore,
Et cum Rosa nos pértrahe
Ad nuptiále gáudium.
Amen.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

Ad Bened. Ant. O Rosa odorífera spargens ubíque virtútum odórem, fac nos ejus, qua frúeris, lucis, suavitatísque partícipes.

Oratio ut in I. Vesp. 2*

Ad Tertiam.

Cap. Hanc amávi. 8*

℟. br. Spécie tua * Et pulchritúdine tua. Spécie. ℣. Inténde, próspere procéde, et regna. Et. Glória Patri. Spécie.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Ad Sextam.

Capitulum. Eccli. 39.

Obaudíte me, divíni fructus, et quasi rosa plantáta super rivos aquárum fructificáte, quasi Líbanus odórem suavitátis habéte.

℟. br. Adjuvábit eam * Deus vultu suo. Adjuvábit. ℣. Deus in médio ejus, non commovébitur. Deus. Glória Patri. Adjuvábit.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Ad Nonam.

Capitulum. Eccli. 39.

Floréte, flores, quasi lílium, et date odórem, et frondéte in grátiam: collaudáte cánticum, et benedícite Dóminum in opéribus suis.

℟. br. Elégit eam Deus, * Et præelégit eam. Elégit. ℣. In tabernáculo suo habitáre facit eam. Et præelégit. Glória Patri. Elégit.

℣. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. ℟. Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.

In II. Vesperis.

Omnia ut in I. excepto ℣. Diffúsa. de Comm.

Ad Magnif. Ant. Rosa soror nostra bene sit nobis propter te, et vivat ánima nostra ob grátiam tui.

Dominica post Octavam Assumptionis B. M. V.

Purissimi Cordis B. M. V.

Duplex majus.

Omnia ut in Append. Brev. Romani eadem Dominica.

Die 2. Septembris.

S. Antonini Martyris.

Duplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequentia.

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui hunc diem beáti Antoníni Mártyris tui solemnitáte claríficas: exaúdi preces pópuli tui, et præsta; ut quæ fidéliter éxpetit, eo suffragánte, cónsequi mereátur. Per Dñm.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Antonínus regáli génere ortus, cum a prima ætáte christiánam religiónem cóleret, paréntibus orbátus, a Theodoríco pátruo Tolósæ rege infidéli, Pámiæ (quod est Gálliæ Narbonénsis óppidum) educátus est. Deláto autem ad regem quod Christiánus esset, inde discédens, Romam venit: póstea Salérnum proféctus, ibi duodevigínti annos apud pios et doctos viros in secéssu eremítico mansit. Sacris deínde ordínibus initiátus, diaconátum suscépit. Quo ex témpore cœpit quamplúrimis claróre miráculis, ita ut cæcis visum, surdis audítum, mutis loquélam restitúeret, váriis languóribus oppréssos sanáret, immúndos étiam spíritus ex hóminum corpóribus ejíceret. Hujúsmodi vero mirácula vitæ innocéntia et púritas comitabántur, nec a verbi Dei prædicatióne, étiam cum vitæ discrímine, quando se ei præbébat occásio (cum martýrii cupidíssimus esset) cessábat. In eo múnere cum aliquándo siti laboráret, elevátis ad cœlum óculis, Deum precátus, báculo, cui innitebátur, terram percússit, ex qua íllico fons emanávit, quo ipse et álii multi sitim exstinxérunt.

℟. Honéstum.

Lectio v.

Aliquot post annos, ad natále solum revérsus, et a pátruo suscéptus, aliquándiu cum eo vixit: sed íterum, quod Christiánus, et régiæ majestátis reus esset accusátus, in tenebricósum cárcerem (qui spelúnca votíva dicebátur) compédibus ligátus, sine cibo, et potu, conjícitur. Post septem dies rex cárcerem ádiit, exístimans júvenem jam inédia mórtuum fuísse; quem cum incólumem invenísset, quinímo púerum nóbilem Almáchium pondus vinculórum ejus sustentántem comperísset, id mágicæ arti tríbuens, púerum e rupe præcipitári, et beátum Antonínum gravióribus vínculis astríngi jussit. Interim rex in bello périit, puer vero

præcipitátus illǽsus repértus est, et beátus Antonínus ab Angelo, solútis compédibus (ut alter Petrus) liberátus libérius cœpit christiános vinctos in cárcere, et extra in fide cathólica confirmáre. Cum autem Theodoríco successísset in regnum Gallátius, Antoníni consanguíneus, et majóres in christiános persecutiónes excitáret, Antonínus a piis viris ab ira regis eréptus, Pámiam in solitúdinem secéssit: ubi et Almáchium púerum réperit.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Ibi in spelúnca (quæ Orientális dicebátur) prope fontem simul in oratiónibus, et jejúniis se exercéntes, ab omni hóminum conversatióne semóti, diu commoráti sunt. Illis paulo post quidam Joánnes présbyter divíno instínctu, simul futúrus martyr, adjúngitur. Nam cum venatóres régii ex insperáto eos reperíssent, et Antonínum cognovíssent, ad regem déferunt, qui ad se perdúctum Antonínum sic allóquitur: Quæ te deméntia, Antoníne, cepit, ut tui géneris oblítus, tuis præstígiis hómines deméntes et regnum nostrum pertúrbes? Cui Antonínus: Non ego, Galláti, quemquam deménto, sed unum Deum, cujus est regnum, et impérium, prǽdico; tuos autem, quos colis, deos lígneos, et lapídeos, ut falsos, et inánes réspuo. His verbis ira inflammátus rex íllico eum cum sóciis cápite plecti, et in flumen (cui nomen Arégia) prójici jubet. Eórum córpora a christiánis invénta, honorífice cóndita sunt: et sancti Antoníni dexter húmerus cum bráchio, qui ínsimul étiam cum cápite, feróci ictu cum feirirétur, abscíssus fúerat in ecclésia Palentína, cujus patrónus exsístit, ex multo témpore magna cum veneratióne asservátur: ad cujus tactum puer mórtuus, qui multitúdine pópuli, sanctas relíquias subsequéntis, in sinu matris oppréssus fúerat, statim revíxit. Cum étiam Sánctius, Castéllæ primus rex, dum venarétur, aprum, qui in antrum confúgerat, et cuídam ibí-

dem imágini inhærébat, feríre vellet, statímque ei bráchium obriguísset; compérto quod illa esset sancti Antoníni imágo, in cujus honórem locus habebátur, pœ́nitens facti rex, vovit mártyri templum ibi erígere, et íllico bráchium prístinæ sanitáti restitúitur. Quare eo loco magnificentíssimam ecclésiam sancti Antoníni nómine ædificávit, ædículam vero antri, ut hódie vísitur, sub ipsa ecclésia intáctam relíquit.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homil. in Evang. **Nisi granum.** ut in die 10. Aug. cum ℟℟. de Comm. unius Mart.

Die 4. Septembris.

S. Rosaliæ Virginis.

Semiduplex.

Omnia ut in Appendice Brev. Rom.

Die 6. Septembris.

Octava

S. Rosæ Limanæ

Virginis.

Duplex.

Omnia ut in die, præter sequ.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Injúrias, et derisiónes a quocúmque illátas beáta Rosa non solum æquanímiter, et cum gáudio excipiébat, sed, multo majóribus se dignam exístimans, culpas, quæ sibi imputabántur, extóllere et amplificáre solébat, ac si rea ómnium críminum foret, et ab ómnibus déspici atque afflígi mererétur. Nihil autem moléstius ferébat, quam próprias laudes, quas non solum innáta sibi modéstia, animíque demissióne, tamquam indébitas, respuébat, sed iis audítis, quasi acutíssimo gládio transverberáta, mísero ejulátu, ac lácrimis se gravíssime torquéri indicábat. Si qua advérsitas, si qua calámitas domi vel foris contingébat, hanc illa suis delíctis sério adscribébat, et se ómnium infelicíssimam peccatrícem íntimo cordis afféctu réputans, hoc ítidem ab áliis credi, ánxie desiderábat.

℟. Non conferétur. 4*

Lectio v.

Morbos celábat, quibus assídue vexabátur, ne sibi remédia, vel solátia adhiberéntur. Noctúrno témpore, nec äëris intempériem timens, nec frígoris asperitátem, sæpe per hortum longam, magníque pónderis crucem húmeris ferens, nudis pédibus ambulábat. Vita Vírginis Rosæ contínuum martýrium, eo atrócius, quo magis prolíxum fuit. Quod si aliquándo superiórum império acérrimas sui castigatiónes, aut intermíttere, aut moderári cogebátur, illórum præcépto statim obédiens, ália sibi torménta inferébat, iis excogitándis ingeniósa, in tolerándis constantíssima.

℟. Fecit sibi. 5*

Lectio vi.

Cilícium nacta, ex acútis equórum setis dense contéxtum, et infra génua proténsum, infíxis ácubus, diu gestávit, donec jussa illud depónere, saccum villósum, et crassum pro indúsio índuit, cujus póndere, et scabrítie graváta, ad síngulos membrórum motus incredíbili dolóre angebátur. Ut læsi Núminis iram placáret, pœnas, peccatóribus infligéndas, ab innóxio suo córpore exigébat, se flagéllis diríssime cædens, ut illis misericórdiam impetráret. Ne vero pédibus, ad quos nec cilícium, nec vérbera pertingébant, suum deésset supplícium, eos nudos succénsi clíbani flam̃is exponébat, et inde erumpénte ardóris vi, sævíssime excruciábat, ádeo, ut in ea a planta pedis usque ad vérticem cápitis nihil a pœnis vacáret.

℟. Benedícta tu. 5*

In III. Nocturno Homilia in Evang. ut in festo.

Die 7. Septembris.

S. Stephani I. Pp. Mart.

Semiduplex.

Omnia de Com̃. unius Mart., præter sequentia.

Oratio. Deus, qui nos.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Stéphanus, Románus, pontificátum gessit Valeriáno et Galliéno imperatóribus. Instítuit, ut sacerdótes et diáconi nusquam sacris véstibus nisi

in Ecclésia uteréntur. Baptizátos ab hæréticis íterum baptizári vétuit, rescríbens sancto Cypriáno verbis illis: Nihil innovétur, nisi quod tráditum est. Multos étiam ad Christum convértit: in iis Olýmpium tribúnum cum uxóre Exupéria et fílio Theodúlo; item Nemésium tribúnum cum tota família, óculis Lucíllæ ejus fíliæ restitútis: qui omnes Jesu Christi Mártyres fuérunt.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Sed veheméntius jam ingravescénte persecutióne imperatórum, Stéphanus, convocáto clero, ad martýrium suos hortabátur, in cryptísque Mártyrum assídue Missas et concília celebrábat. Qui cum aliquándo raptus esset ab infidélibus ad templum Martis, ut ei sacrificáret, líbere negávit se dæmónibus honórem velle tribúere, qui uni Deo deberétur. Quibus in verbis Martis státua terræmótu cóncidit, templúmque contrémuit.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Quare, ómnibus aufugiéntibus, qui Stéphanum tenébant, Póntifex ad suos revértitur in cœmetérium Lucínæ: quos divínis præcéptis ínstruens, sacraménto córporis Christi communicávit; ibíque dum Missárum solémnia pérficit, adveniéntibus íterum imperatórum satellítibus, ei in sua sede caput abscínditur. Corpus cum eádem sede conspérsa Mártyris sánguine, a cléricis sepúltum est in cœmetério Callísti, quarto Nonas Augústi. Vixit in pontificátu annos tres, menses tres, dies vigínti duos. Hábuit ordinatiónes duas mense Decémbri, quibus creávit presbýteros sex, diáconos quinque, epíscopos tres.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homil. in Evang. Si quis vult. de eodem Communi 2. loco.

Die 9. Septembris.

S. Petri Claver Conf.

Duplex.

Ut in Append. Brev. Rom. eadem die.

Die 11. Septembris.

S. Dominici de Val Mart.

Duplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui beáto Domínico Mártyri innocénti vitæ perpétuæ prǽmium contulísti: concéde, quǽsumus; ut ejus méritis et précibus fulti, ætérna beatitúdine pérfrui mereámur. Per Dóminum.

Et fit com̃. Oct. Nativ. B.M.V. Deinde Ss. Mart. Proti et Hyacinthi ut in Brev. Rom.

In I. Noct. Lect. de Script. occurr.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Inter innocéntes púeros, quos per divérsas Ecclésiæ ætátes sánguinem pro Christo fudísse constat; insígnis memória est púeri Domínici de Val, cujus hæc sunt gesta in antiquíssimis membránis descrípta, et pia fidélium traditióne comprobáta. Cæsaraugústæ honésto loco natus, in ipso vitæ exórdio præságium futúri martýrii, et láureæ obtinéndæ exhíbuit; nam et crucem in húmero déxtero, et corónam in cápite præférre visus est. Ejus rei cónscii paréntes natum ómnibus pietátis offíciis informándum, et litterárum stúdiis imbuéndum sédulo curárunt. Verum ad séptimum ætátis annum vix ille pervénerat, cum a pérfidis Judǽis in ódium fídei christiánæ crudéliter occísus est. Cum enim eórum nonnúlli ingénita in Christum rábie commóti, magno propósito prǽmio christiánum púerum quǽrerent, in cujus córpore passiónis Christi torménta renovárent, invéntus est áliquis ex eódem Hebræórum génere, qui Domínicum clam subdúctum ipsis sísteret, et tanquam alter Judas vénderet. Opportúnum tempus, et secrétum locum nacti ímpii Judǽi, innocéntem púerum in crucis spéciem exténsum incredíbili immanitáte paríeti clavis confixérunt, et ténerum latus gravi lánceæ ictu perforárunt. Quo vúlnere confóssus martýrii láuream consequútus est anno Dómini millésimo ducentésimo quinquagésimo. ℟. Honéstum.

Lectio v.

Sceleráti Judǽi, ne tam crudéle flagítium áliis manuféstum fíeret, exánime corpúsculum ad Ibéri flúminis ripam alte defóssum clam terræ mandárunt. Verum Salvátor noster Christus Dóminus, pro quo Domínicus passus fúerat, gloriósam ejus passiónem diu occúltam latére nóluit. Itaque supra locum, in quo sacræ exúviæ recónditæ fúerant, per áliquot noctes cœléstia lúmina coruscáre visa sunt, quæ a nautis vigílias ad urbis portum agéntibus observáta, ingéntem admiratiónem ingessérunt cum ipsis, tum réliquis cívibus, qui ab eis de re tota admóniti ad locum indicátum accedéntes corpus Domínici invenérunt, et íllico ad ædem sancto Ægídio sacram detulérunt. Deínde cum Deus illum insígnibus miráculis illustráre cœpísset, antístes et univérsus clerus indícta solémni supplicatióne, magna pópuli, atque ómnium órdinum frequéntia, músicis concéntibus, plurimísque céreis accénsis ad Ecclésiam sancti Ægídii convenérunt, et innocéntem Mártyrem pie veneráti, ejus corpus débito cum honóre extrahéntes, per álias civitátis ecclésias circumtulérunt. Quod cum ab ómnibus magno plausu excéptum fuísset, demum ad ecclésiam cathedrálem translátum fuit, ibíque público cúltui expósitum.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Aliis grátiis, quas miséricors Deus méritis et intercessióne servi sui impertíri dignátus est, annumeránda est mirábilis convérsio illíus Judǽi, qui eum dolo circumvéntum subrípuit, et áliis suæ gentis homínibus trádidit occidéndum, qui tanti scéleris pœ́nitens, ejuráta perfídia Hebráica, christiánam religiónem ampléxus est. Quibus prodígiis cultus innocéntis sancti Mártyris mirum quantum auctus, propagatúsque fuit, institúta étiam artis Agráriæ cultórum antiquíssima societáte, cujus inítii memória non exstat, quæ ejus título, et patrocínio gloriátur. Eúmdem innocéntem Mártyrem

púeri clérici, qui in Cathedráli Sede sancti Salvatóris cántui, et ministério altáris insérviunt, tamquam Patrónum, et collégii sui olim alúmnum peculiári cultu prosequúntur: nam et pictæ tábulæ vétustæ eum ejúsmodi hábitu clericáli indútum éxhibent. Ad sacéllum vero, in quo ossa ejus servántur, religiónis et veneratiónis causa frequens pópuli multitúdo quotánnis prídie Kaléndas Septémbris cónfluit. His permótus Pius séptimus Póntifex Máximus, diem ejus festum Missa, et Offício próprio celebrári benígne indúlsit.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno. Lectiones de Homilia in Evangel. **Si quis venit ad me.** ut in Comm. unius Mart. 1. loco.

Lectio ix. de Ss. Mart. Proto et Hyacintho. In Laud. fit commem. Oct. Nativ. B. M. V. et Ss. Martyr.

Die 12. Septembris.

S. Xysti II. Pap. et Mart.

Semiduplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequ.

Oratio. **Infirmitátem.**

Et fit commem. Oct. Nativ. B. M. V.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Xystus secúndus, Atheniénsis, ex philósopho Christi discípulus, in persecutióne Valeriáni accusátus quod públice Christum prædicáret, comprehénsus tráhitur in templum Martis, propósita ei capitáli pœna, nisi illi simulácro sacrificáret. Qua impietáte constantíssime recusáta, cum ad martýrium ducerétur, occurrénti sancto Lauréntio, et doléntер in hunc modum interrogánti: Quo progréderis sine fílio pater? quo sacérdos sancte sine minístro próperas? respóndit: Non ego te désero fili: majóra te manent pro Christi fide certámina: post tríduum me sequéris, sacerdótem levíta: intérea, si quid in thesáuris habes, paupéribus distríbue. Eódem ígitur die interféctus est una cum Felicíssimo et Agapíto diáconis, Januário, Magno, Vincéntio et

Stéphano subdiáconis, et in cœmetério Callísti sepúltus octávo Idus Augústi: céteri vero in cœmetério Prætextáti. Sedit menses úndecim, dies duódecim. Quo témpore hábuit ordinatiónem mense Decémbri, creátis presbýteris quátuor, diáconis septem, epíscopis duóbus. ℟. Honéstum.

Sermo sancti Augustíni Epíscopi.

De S. Cypriano, serm. 12.

Lectio v.

Sermónem éxigit tam grata et religiósa solémnitas, qua passiónem beáti Mártyris Xysti celebrámus. Tristis procul dúbio tunc Ecclésia fuit, non damno cadéntis, sed desidério recedéntis, semper cúpiens vidére præséntem tam bonum rectórem atque doctórem. Sed quos afflíxerat sollicitúdo certáminis, consoláta est coróna victóris. Et nunc non solum sine ulla tristítia, verum étiam cum ingénti lætítia, cuncta quæ tunc gesta sunt, legéndo recólimus: diéque isto gaudére nobis concéssum est, non timére. Neque enim formidámus terribíliter veniéntem, sed exspectámus hiláriter redeúntem. ℟. Desidérium.

Lectio vi.

Vicína córporis morte, non moriebátur in ánimo pastóris vigilántia pastorális: et cura tuéndi Domínici gregis usque ad extrémum vitæ hujus diem mente sóbria tenebátur. Nec excutiébat ab ánimo diligéntiam fidelíssimi dispensatóris manus jam próxima cruénti carníficis. Ita se Mártyrem cogitábat futúrum, ut esse non oblivisscerétur epíscopum; magis curans, quam ratiónem pastórum príncipi de commíssis sibi óvibus rédderet, quam quid infidéli procónsuli de fide própria respondéret. Amábat quippe eum qui Petro díxerat: Amas me? pasce oves meas. Et pascébat oves ejus pro quibus sánguinem fúndere, illum ímitans, præparábat.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homilia in Evang. Si quis venit. de eodem Comm. 1. loco.

In Laud. com̃em. Oct. Nativ. B. M. V.

Die 25. Septembris.

B. Mariæ a Cervellione
Virginis.
Duplex.

Ut in Append. Brev. Rom. eadem die.

Die 26. Septembris.

S. Rochi Conf.
Duplex.

Omnia de Comm. Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Pópulum tuum, quǽsumus Dómine, contínua pietáte custódi: et beáti Rochi suffragántibus méritis, ab omni fac ánimæ et córporis contagióne secúrum. Per Dóminum.

Et fit commem. Ss. Cypriani et Justinæ Virg. Mart. ut in Brev. Rom.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Rochus, in monte Pessuláno natus, quanta in próximum caritáte flagráret, tum máxime osténdit, cum, sævíssima peste longe latéque per Itáliam grassánte, pátria relícta, Itálicam peregrinatiónem suscépit, urbésque et óppida péragrans, seípsum in ægrotántium obséquium ímpéndere, animámque suam pro frátribus pónere non dubitávit. Quod beáti viri stúdium quam gratum Deo fúerit, miris sanatiónibus declarátum est. Complúres enim pestiléntia inféctos e mortis perículo signo crucis erípuit, et íntegræ sanitáti restítuit. In pátriam revérsus, virtútibus et méritis dives, sanctíssime óbiit, ejúsque óbitum statim subsecúta est venerátio fidélium, quæ in Constantiénsi deínde concílio magnum recepísse dícitur increméntum, cum ad propulsándam ingruéntem luem Rochi imágo solémni pompa, omni comitánte pópulo, per eámdem civitátem, epíscopis approbántibus, est deláta. Itaque ejus cultus mirífice propagátus est in univérso terrárum orbe, qui eúmdem sibi apud Deum advérsus contagiósam luem patrónum religióso stúdio adoptávit. Quibus accuráte perpénsis, Urbánus octávus Póntifex Máximus, ut ejus dies festus iis in locis, in quibus

forent ecclésiæ sancti Rochi nómine Deo dicátæ, Offício ecclesiástico celebrarétur, indúlsit.

℟. Honéstum fecit.

Ex Tractátu S. Augustíni Epíscopi in Epístolam Joánnis.

Tract. 5. in cap. 3.

Lectio v.

Perfécta ista cáritas est, ut parátus sis mori pro fratre. Hanc ipse Dóminus in se exhíbuit mórtuus pro ómnibus, orans pro eis a quibus crucifigebátur, et dicens: Pater ignósce illis, quia nésciunt quid fáciunt: sed si solus hoc fecit, non erat Magíster, si discípulos non habébat. Si quis tantam habúerit caritátem, ut parátus sit pro frátribus étiam mori, perfécta est in illo cáritas. Sed numquid mox, ut náscitur, jam prorsus perfécta est? Ut perficiátur náscitur, cum fúerit nata nutrítur, cum fúerit nutríta corroborátur, cum fúerit roboráta perfícitur, cum ad perfectiónem vénerit quid dicit? Mihi vívere Christus est, et mori lucrum: optábam dissólvi, et esse cum Christo: multo enim magis óptimum, manére in carne necessárium propter vos. Propter eos volébat vívere, pro quibus parátus erat mori.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Hæc est perféctio caritátis, major omníno non potest inveníri: sed quia non in ómnibus perfécta est, et desperáre non debet in quo perfécta non est, si jam nata est quæ perficiátur; et útique si nata est, nutriénda est, et quibúsdam suis nutriméntis ad perfectiónem própriam perducénda. Quæsívimus inchoatiónem caritátis unde incípiat, et ibi contínuo invénimus: Si quis habet facultátes mundi, et víderit fratrem suum egéntem, et cláuserit víscera sua advérsus eum, quómodo diléctio Patris manet in illo? Ergo hinc íncipit ista cáritas, fratres, ut de suis supérfluis tríbuat egénti in angústiis alíquibus constitúto, ex eo quod sibi abúndat secúndum tempus, a tribulatióne temporáli líberet fratrem: hinc exórdium est caritátis.

Hanc ita cœptam, si verbo Dei et spe futúræ vitæ nutríeris, pervénies ad illam perfectiónem, ut parátus sis ánimam tuam pónere pro frátribus tuis.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. **Nolíte timére.** de eodem Comm. 2. loco.

Lect. ix. de Ss. Cypriano et Justina Mart. (ex duabus fit una), quorum com̃. fit in Laud.

Die 1. Octobris.

In Festo

S. Angeli Custodis

Archidiœc. de Guatimala.

Dupl. 2. class. cum Oct.

In I. Vesperis.

Ant. **Angelum virtútis suæ * emísit Dóminus ex Sion, qui liberávit Ecclésiam nostram de médio inimicórum suórum.**

Psalmus 109.

Dixit Dóminus Dómino meo: * Sede a dextris meis: Donec ponam inimícos tuos, * scabéllum pedum tuórum.

Virgam virtútis tuæ emíttet Dóminus ex Sion: * domináre in médio inimicórum tuórum.

Tecum princípium in die virtútis tuæ in splendóribus sanctórum: * ex útero ante lucíferum génui te.

Jurávit Dóminus, et non pœnitébit eum: * Tu es sacérdos in ætérnum secúndum órdinẽ Melchísedech.

Dóminus a dextris tuis, * confrégit in die iræ suæ reges.

Judicábit in natiónibus, implébit ruínas: * conquassábit cápita in terra multórum.

De torrénte in via bibet: * proptérea exaltábit caput.

Ant. **Angelum virtútis suæ emísit Dóminus ex Sion, qui liberávit Ecclésiam nostram de médio inimicórum suórum.**

Ant. **Ecce non dormitábit * neque dórmiet, qui custódit Ecclésiam istam, quóniam ipse est protéctio super manum déxteram nostram.**

Psalmus 120.

Levávi óculos meos in montes, * unde véniet auxílium mihi.

Auxílium meum a Dómino, * qui fecit cœlum et terram.

Non det in commotiónem

pedem tuum: * neque dormítet qui custódit te.

Ecce non dormitábit neque dórmiet, * qui custódit Israël.

Dóminus custódit te, Dóminus protéctio tua, * super manum déxteram tuam.

Per diem sol non uret te: * neque luna per noctem.

Dóminus custódit te ab omni malo: * custódiat ánimam tuam Dóminus.

Dóminus custódiat intróitum tuum, et éxitum tuum: * ex hoc nunc, et usque in sǽculum.

Ant. Ecce non dormitábit neque dórmiet, qui custódit Ecclésiam istam, quóniam ipse est protéctio super manum déxteram nostram.

Ant. Nisi Angëlus Dómini * custodíerit Ecclésiam nostram, in vanum laboravérunt qui custódiunt eam.

Psalmus 126.

Nisi Dóminus ædificáverit domum, * in vanum laboravérunt qui ædíficant eam.

Nisi Dóminus custodíerit civitátem, * frustra vígilat qui custódit eam.

Vanum est vobis ante lucem súrgere: * súrgite postquam sedéritis, qui manducátis panem dolóris.

Cum déderit diléctis suis somnum: * ecce hæréditas Dómini fílii: merces, fructus ventris.

Sicut sagíttæ in manu poténtis: * ita fílii excussórum.

Beátus vir qui implévit desidérium suum ex ipsis: * non confundétur cum loquétur inimícis suis in porta.

Ant. Nisi Angelus Dómini custodíerit Ecclésiam nostram, in vanum laboravérunt qui custódiunt eam.

Ant. In conspéctu Angelórum * psallam tibi, Deus meus, ut per eórum custódiam super iram inimicórum meórum exténdas manum tuam, et salvum me fáciat déxtera tua.

Psalmus 137.

Confitébor tibi Dómine in toto corde meo: * quóniam audísti verba oris mei.

In conspéctu Angelórum psallam tibi: * adorábo ad templum sanctum tuum, et confitébor nómini tuo.

Super misericórdia tua, et veritáte tua: * quóniam magnificásti super omne, nomen sanctum tuum.

In quacúmque die invocávero te, exaúdi me: * multiplicábis in ánima mea virtútem.

Confiteántur tibi Dómine omnes reges terræ: * quia audiérunt ómnia verba oris tui:

Et cantent in viis Dómini: * quóniam magna est glória Dómini.

Quóniam excélsus Dóminus, et humília réspicit: * et alta a longe cognóscit.

Si ambulávero in médio tribulatiónis, vivificábis me: * et super iram inimicórum meórum extendísti manum tuam, et salvum me fecit déxtera tua.

Dóminus retríbuet pro me: * Dómine misericórdia tua in sǽculum: ópera mánuum tuárum ne despícias.

Ant. In conspéctu Angelórum psallam tibi, Deus meus, ut per eórum custódiam super iram inimicórum meórum exténdas manum tuam, et salvum me fáciat déxtera tua.

Ant. Confortávit Dóminus * seras portárum Ecclésiæ suæ, et pósuit Angelum ad pacem, et custódiam in fínibus ejus.

Psalmus 147.

Lauda Jerúsalem Dóminum: * lauda Deum tuum Sion.

Quóniam confortávit seras portárum tuárum: * benedíxit fíliis tuis in te.

Qui pósuit fines tuos pacem: * et ádipe fruménti sátiat te.

Qui emíttit elóquium suum terræ: * velóciter currit sermo ejus.

Qui dat nivem sicut lanam: * nébulam sicut cínerem spargit.

Mittit crystállum suam sicut buccéllas: * ante fáciem frígoris ejus quis sustinébit?

Emíttet verbum suum, et liquefáciet ea: * flabit spíritus ejus, et fluent aquæ.

Qui annúntiat verbum suum Jacob: * justítias, et judícia sua Israël.

Non fecit táliter omni natióni: * et judícia sua non manifestávit eis.

Ant. Confortávit Dóminus seras portárum Ecclé-

siæ suæ, et pósuit Angelum ad pacem, et custódiam in fínibus ejus.

Capitulum. 4. Reg. 19.

Hæc dicit Dóminus de Rege Assyriórum: Non ingrediétur urbem hanc, nec mittet in eam sagíttam, nec occupábit eam clýpeus, nec circúmdabit eam munítio.

Hymnus.

Tibi, Christe, splendor Patris,
Vita, virtus córdium,
In conspéctu Angelórum
Votis, voce psállimus,
Alternántes concrepándo
Melos damus vócibus.

Collaudámus venerántes
Omnes cœli príncipes,
Sed præcípue Custódem
Hujus Ecclésiæ et pópuli,
Qui, te jubénte, a malis
Nos tuétur ómnibus.

Quo Custóde, procul pelle,
Rex Christe piíssime,
Omne nefas inimíci
Mundo corde et córpore:
Paradíso redde tuo
Nos sola cleméntia.

Glóriam Patri melódis
Personémus vócibus,
Glóriam Christo canámus,
Glóriam Paráclito,
Qui trinus et unus Deus
Exstat ante sǽcula. Amen.

℣. Angelis suis Deus mandávit de te. ℟. Ut custódiant te in ómnibus viis tuis.

Ad Magnif. Ant. Super muros tuos, Jerúsalem, constítui custódes: tota die et nocte non tacébunt laudáre nomen Dómini.

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui ineffábili providéntia unicuíque Ecclésiæ singulárem Angelum ad custódiam deputásti: concéde quǽsumus; ut Angeli Ecclésiæ nostræ Custódis précibus et patrocíniis ab ómnibus semper eruámur advérsis. Per Dñm.

Ad Matutinum.

Invit. Regem Angelórum Dñm, * Veníte, adorémus.

Ps. Veníte, exsultémus.

Hymn. Tibi, Christe, ut supra.

In I. Nocturno.

Ant. Dírige Dómine * per Angelum tuum viam nostram; et scuto fortitúdinis tuæ prótege servos tuos.

Psalmus 5.

Verba mea áuribus pércipe Dómine, * intéllige clamórem meum.

Inténde voci oratiónis meæ, * Rex meus et Deus meus.

Quóniam ad te orábo: * Dómine mane exáudies vocem meam.

Mane astábo tibi et vidébo: * quóniam non Deus volens iniquitátem tu es.

Neque habitábit juxta te malígnus: * neque permanébunt injústi ante óculos tuos.

Odísti omnes, qui operántur iniquitátem: * perdes omnes, qui loquúntur mendácium.

Virum sánguinum et dolósum abominábitur Dóminus: * ego autem in multitúdine misericórdiæ tuæ.

Introíbo in domum tuam: * adorábo ad templum sanctum tuum in timóre tuo.

Dómine deduc me in justítia tua: * propter inimícos meos dírige in conspéctu tuo viam meam.

Quóniam non est in ore eórum véritas: * cor eórum vanum est.

Sepúlchrum patens est guttur eórum, linguis suis dolóse agébant, * júdica illos Deus.

Décidant a cogitatiónibus suis, secúndum multitúdinem impietátum eórum expélle eos, * quóniam irritavérunt te Dómine.

Et læténtur omnes, qui sperant in te, * in ætérnum exsultábunt: et habitábis in eis.

Et gloriabúntur in te omnes, qui díligunt nomen tuum, * quóniam tu benedíces justo.

Dómine, ut scuto bonæ voluntátis tuæ * coronásti nos.

Ant. Dírige Dómine per Angelum tuum viam nostram; et scuto fortitúdinis tuæ prótege servos tuos.

Ant. Minuísti, Dómine, * hóminem paulo minus ab Angelis, sed eórum custódia visitásti eum, et in perículis multis memor ejus fuísti.

Psalmus 8.

Dómine Dóminus noster, * quam admirábile est

nomen tuum in univérsa terra!

Quóniam eleváta est magnificéntia tua, * super cœlos.

Ex ore infántium et lacténtium perfecísti laudem propter inimícos tuos, * ut déstruas inimícum et ultórem.

Quóniam vidébo cœlos tuos, ópera digitórum tuórum: * lunam et stellas, quæ tu fundásti.

Quid est homo, quod memor es ejus? * aut fílius hóminis, quóniam vísitas eum?

Minuísti eum paulo minus ab Angelis, glória et honóre coronásti eum: * et constituísti eum super ópera mánuum tuárum.

Omnia subjecísti sub pédibus ejus, * oves et boves univérsas: ínsuper et pécora campi.

Vólucres cœli, et pisces maris, * qui perámbulant sémitas maris.

Dómine Dóminus noster, * quam admirábile est nomen tuum in univérsa terra!

Ant. Minuísti, Dómine, hóminem paulo minus ab Angelis, sed eórum custódia visitásti eum, et in perículis multis memor ejus fuísti.

Ant. Tu Dómine * servábis et custódies nos per Angelum tuum ab omni prava generatióne, quia in circúitu nostro ímpii ámbulant.

Psalmus 11.

Salvum me fac Dómine, quóniam defécit sanctus: * quóniam diminútæ sunt veritátes a fíliis hóminum.

Vana locúti sunt unusquísque ad próximum suum: * lábia dolósa, in corde et corde locúti sunt.

Dispérdat Dóminus univérsa lábia dolósa, * et linguam magníloquam.

Qui dixérunt: Linguam nostram magnificábimus, lábia nostra a nobis sunt, * quis noster Dóminus est?

Propter misériam ínopum, et gémitum páuperum, * nunc exsúrgam, dicit Dóminus.

Ponam in salutári: * fiduciáliter agam in eo.

Elóquia Dómini, elóquia casta: * argéntum igne examinátum, probátum terræ purgátum séptuplum.

Tu Dómine servábis nos: et custódies nos * a generatióne hac in ætérnum.

In circúitu ímpii ámbulant: * secúndum altitúdinem tuam multiplicásti fílios hóminum.

Ant. Tu Dómine servábis et custódies nos per Angelum tuum ab omni prava generatióne, quia in circúitu nostro ímpii ámbulant.

℣. Angelis suis Deus mandávit de te. ℟. Ut custódiant te in ómnibus viis tuis.

Ex libro Apocalýpsis beáti Joánnis Apóstoli.

Lectio i. Cap. 8.

Vidi septem Angelos stantes in conspéctu Dei: et datæ sunt illis septem tubæ. Et álius Angelus venit, et stetit ante altáre habens thuríbulum áureum: et data sunt illi incénsa multa, ut daret de oratiónibus Sanctórũ ómnium super altáre áureum, quod est ante thronum Dei. Et ascéndit fumus incensórum de manu Angeli coram Deo. Et accépit Angelus thuríbulum, et implévit illud de igne altáris, et misit in terram, et facta sunt tonítrua, et voces, et fúlgura, et terræmótus magnus.

℟. Angelis suis Deus mandávit de te: * Ut custódiant te in ómnibus viis tuis. ℣. In mánibus portábunt te, ne forte offéndas ad lápidem pedem tuum. Ut.

Lectio ii.

Et septem Angeli, qui habébant septem tubas, præparavérunt se, ut tuba cánerent. Et primus Angelus tuba cécinit, et facta est grando, et ignis mixta in sánguine, et missum est in terram, et tértia pars terræ combústa est, et tértia pars árborum concremáta est, et omne fœnum víride combústum est. Et secúndus Angelus tuba cécinit: et tamquam mons magnus igne ardens missus est in mare, et facta est tértia pars maris sanguis, et mórtua est tértia pars creatúræ eórum, quæ habébant ánimas in mari, et tértia pars návium intériit.

℟. Immíttet Angelum suum Dóminus in circúitu timéntium eum: * Et de ómnibus tribulatiónibus suis erípiet eos. ℣. Clamavérunt justi, et Dóminus exaudívit eos, et misit Angelum suum. Et.

Lectio iii.

Et tértius Angelus tuba cécinit, et cécidit de cœlo stella magna ardens tamquam fácula, et cécidit in tértiam partem flúminum et in fontes aquárum: et nomen stellæ dícitur Absínthium: et facta est tértia pars aquárum in absínthium: et multi hóminum mórtui sunt de aquis, quia amáræ factæ sunt. Et quartus Angelus tuba cécinit: et percússa est tértia pars solis, et tértia pars lunæ, et tértia pars stellárum, ita ut obscurarétur tértia pars eórum, et diéi non lucéret pars tértia, et noctis simíliter. Et vidi, et audívi vocem uníus áquilæ volántis per médium cœli, dicéntis voce magna: Væ, væ, væ habitántibus in terra de céteris vócibus trium Angelórum qui erant tuba canitúri.

℟. Super muros tuos, Jerúsalem, pósui custódes, * Qui tota die ac nocte non cessábunt laudáre nomen Dómini. ℣. Prædicábunt pópulis fortitúdinem meam, et annuntiábunt géntibus glóriam meam. Qui tota. Glória Patri. Qui tota.

In II. Nocturno.

Ant. Custódi nos * Dómine ut pupíllam óculi, sub umbra alárum tuárum prótege nos.

Psalmus 16.

Exáudi Dómine justítiam meam: * inténde deprecatiónem meam.

Auribus pércipe oratiónem meam, * non in lábiis dolósis.

De vultu tuo judícium meum pródeat: * óculi tui vídeant æquitátes.

Probásti cor meum, et visitásti nocte: * igne me examinásti, et non est invénta in me iníquitas.

Ut non loquátur os meum ópera hóminum: * propter verba labiórum tuórum ego custodívi vias duras.

Pérfice gressus meos in sémitis tuis: * ut non moveántur vestígia mea.

Ego clamávi, quóniam exaudísti me Deus: * inclína aurem tuam mihi, et exáudi verba mea.

Miríﬁca misericórdias tuas, * qui salvos facis sperántes in te.

A resisténtibus déxteræ tuæ custódi me, * ut pupíllam óculi.

Sub umbra alárum tuárum prótege me: * a fácie impiórum qui me affixérunt.

Inimíci mei ánimam meam circumdedérunt, ádipem suum conclusérunt: * os eórum locútum est supérbiam.

Projiciéntes me nunc circumdedérunt me: * óculos suos statuérunt declináre in terram.

Suscepérunt me sicut leo parátus ad prædam: * et sicut cátulus leónis hábitans in ábditis.

Exsúrge Dómine, prǽveni eum, et supplánta eum: * éripe ánimam meam ab ímpio, frámeam tuam ab inimícis manus tuæ.

Dómine a paucis de terra dívide eos in vita eórum: * de abscónditis tuis adimplétus est venter eórum.

Saturáti sunt fíliis: * et dimisérunt relíquias suas párvulis suis.

Ego autem in justítia apparébo conspéctui tuo: * satiábor cum apparúerit glória tua.

Ant. Custódi nos Dómine ut pupíllam óculi, sub umbra alárum tuárum prótege nos.

Ant. Mitte nobis * Dómine auxílium angélicum de sancto, et de Sion tuére Ecclésiam nostram.

Psalmus 19.

Exáudiat te Dóminus in die tribulatiónis: * prótegat te nomen Dei Jacob.

Mittat tibi auxílium de sancto: * et de Sion tueátur te.

Memor sit omnis sacrifícii tui: * et holocáustum tuum pingue fiat.

Tríbuat tibi secúndum cor tuum: * et omne consílium tuum confírmet.

Lætábimur in salutári tuo: * et in nómine Dei nostri magnificábimur.

Impleat Dóminus omnes petitiónes tuas: * nunc cognóvi quóniam salvum fecit Dóminus Christum suum.

Exáudiet illum de cœlo sancto suo: * in potentátibus salus déxteræ ejus.

Hi in cúrribus, et hi in equis: * nos autem in nómine Dómini Dei nostri invocábimus.

Ipsi obligáti sunt, et cecidérunt: * nos autem surréximus et eréctì sumus.

Dómine salvum fac regem: * et exáudi nos in die, qua invocavérimus te.

Ant. Mitte nobis Dómine auxílium angélicum de sancto, et de Sion tuére Ecclésiam nostram.

Ant. Qui tríbulant nos * inimíci nostri, infirmáti sunt et cecidérunt, quia Dóminus protéxit nos per Angelum suum in abscóndito tabernáculi sui.

Psalmus 26.

Dóminus illuminátio mea, et salus mea, * quem timébo?

Dóminus protéctor vitæ meæ, * a quo trepidábo?

Dum apprópiant super me nocéntes, * ut edant carnes meas:

Qui tríbulant me inimíci mei, * ipsi infirmáti sunt et cecidérunt.

Si consístant advérsum me castra, * non timébit cor meum.

Si exsúrgat advérsum me prælium, * in hoc ego sperábo.

Unam pétii a Dómino, hanc requíram, * ut inhábitem in domo Dómini ómnibus diébus vitæ meæ:

Ut vídeam voluptátem Dómini, * et vísitem templum ejus.

Quóniam abscóndit me in tabernáculo suo: * in die malórum protéxit me in abscóndito tabernáculi sui.

In petra exaltávit me: * et nunc exaltávit caput meum super inimícos meos.

Circuívi et immolávi in tabernáculo ejus hóstiam vociferatiónis: * cantábo, et psalmum dicam Dómino.

Exáudi Dómine vocem meam, qua clamávi ad te: * miserére mei, et exáudi me.

Tibi dixit cor meum, exquisívit te fácies mea: * fáciem tuam Dñe requíram.

Ne avértas fáciem tuam a me: * ne declínes in ira a servo tuo.

Adjútor meus esto: * ne derelínquas me, neque despícias me Deus salutáris meus.

Quóniam pater meus, et mater mea dereliquérunt me: * Dóminus autem assúmpsit me.

Legem pone mihi Dómine in via tua: * et dírige me in sémitam rectam propter inimícos meos.

Ne tradíderis me in ánimas tribulántium me: * quóniam insurrexérunt in me testes iníqui, et mentíta est iníquitas sibi.

Credo vidére bona Dómini * in terra vivéntium.

Exspécta Dóminum, viríliter age: * et confortétur cor tuum, et sústine Dóminum.

Ant. Qui tríbulant nos inimíci nostri, infirmáti sunt et cecidérunt, quia Dóminus protéxit nos per Angelum suum in abscóndito tabernáculi sui.

℣. Dírige nos, Dómine, per Angelum tuum. ℟. Quóniam tu es Salvátor noster.

Sermo sancti Bernárdi Abbátis.

Lectio iv.

In supérnis spiritíbus non solum admirábilis dígnitas, sed dignátio amábilis invenítur. Dignum est proínde fratres, ut glóriam non capiéntes, tanto magis amplectámur misericórdiam, qua nimírum constat nihilóminus abundáre doméstícos Dei, cœli cives, príncipes paradísi. Testátur dénique Apóstolus ipse, qui raptus usque ad tértium cœlum, beátæ illi cúriæ méruit interésse, atque ejus nosse secréta, quóniam omnes administratórii sunt spíritus, missi in ministérium propter eos, qui hereditátem cápiunt salútis. Neque id cuíquam incredíbile videátur, quandóquidem ipse quoque Creátor, et Rex Angelórum venit, non ministrári, sed ministráre, et ánimam suam dare pro multis. Ut quid ergo ministérium illud Angelórum quíspiam dedignétur, in quo præcédit eos, cui in excélsis tota cum aviditáte, et felicitáte minístrant? Si et hinc dúbitas: útique qui vidit, testimónium perhíbuit: Míllia, ínquiens, míllium ministrábant ei, et décies míllies centéna míllia assistébant ei. Alius quoque Pro-

phéta ad Patrem de Filio loquens, ait: Minuísti eum paulo minus ab Angelis. Sic plane, sic decet ut vincat et humilitáte, qui sublimitáte vincébat, sitque tanto minor Angelis quanto inferióri sese ministério mancipávit. Qui tanto excelléntior est, quanto differéntius præ eis nomen hæreditávit.

℟. Misit Dóminus Angelum suum, et conclúsit ora leónum; * Et non nocuérunt mihi. ℣. Misit Dóminus misericórdiam suam, et fortitúdinem suam: ánimam meam liberávit de médio catulórum leónum. Et non.

Lectio v.

Sed quæras fortásse in quo minorátus videátur ab Angelis, cum ministráre venit, quandóquidem, ut supra memínimus, in ministérium mittúntur et illi? In eo útique, quod non modo ministrávit, sed et ministrátus est, erátque unus et idem, qui ministrábat et qui ministrabátur. Mérito proínde sponsa in Cánticis Canticórum: Ecce, inquit, iste venit sáliens in móntibus, transíliens colles. Minístrans enim sáliit inter Angelos, sed et ipsos transílüt ministrátus. Minístrant enim Angeli, sed de aliéno, offeréntes Deo bona ópera, non sua, sed nostra, ac nobis ejus grátiam referéntes. Unde et Scriptúra dicens: Quóniam ascéndit fumus arómatum in conspéctu Dómini de manu Angeli; sollícite præmísit data ei fuísse incénsa multa. Nostros enim sudóres, non suos, nostras, non suas, lácrimas ófferunt Deo: nobis quoque ejus múnera réferunt, non sua. Non sic miníster ille sublímior cunctis, sed et humílior univérsis, qui semetípsum óbtulit sacrifícium laudis, qui Patri ófferens ánimam suam, nobis minístrat usque hódie carnem suam. Hujus útique tanti minístri grátia nihil mirum, si dignánter nobis, immo et libénter Angeli sancti minístrent. Ipsi enim amant nos, quia nos Christus amávit. Dícitur certe vulgári quodam provérbio: Qui me amat, amat

et canem meum. Nos vero, o beáti Angeli! catélli sumus Dómini illíus, quem toto afféctu dilígitis: catélli, inquam, cupiéntes saturári de micis, quæ cadunt de mensa dominórum nostrórum, qui estis vos. Et hæc díxerim, fratres, ut ampliórem de cétero erga beátos Angelos fidúciam habeátis, ac proínde familiárius in omni necessitáte vestra eórum invocétis auxília. Sed et dígnius in eórum præséntia conversári, et magis ac magis eórum vobis conciliáre grátiam, captáre benevoléntiam, et exoráre cleméntiam studeátis.

℟. Muro tuo inexpugnábili circumcínge nos, Dómine, * Et armis tuæ poténtiæ prótege nos. ℣. Emítte, Dómine, Angelum tuum, qui custódiat nos in ómnibus viis nostris. Et armis tuæ.

Lectio vi.

Quæ cum ita sint, pensáte quanta étiam nobis sollicitúdine opus est, dilectíssimi, ut dignos nos exhibeámus eórum frequéntia, et eo modo conversémus in conspéctu Angelórum, ne forte sanctos offendámus obtútus. Væ enim nobis, si quando provocáti peccátis, et negligéntiis nostris, indígnos nos judicáverint præséntia, et visitatióne sua, ut jam necésse habeámus et nos plángere, et dícere cum Prophéta: Amíci mei, et próximi mei advérsum me appropinquavérunt et stetérunt, et qui juxta me erant, de longe stetérunt, et vim faciébant qui quærébant ánimam meam: elongátis nimírum eis, quorum præséntia protégere nos, et propulsáre póterat inimícum. Quod si tam necessáriam habémus familiaritátem dignatiónis angélicæ, cavénda nobis eórum offénsa, et in his máxime exercéndum quibus eos nóvimus oblectári. Sunt enim plúrima, quæ eis placent et quæ in nobis inveníre deléctat, ut est sobríetas, cástitas, paupértas voluntária, crebri in cœlum gémitus, et oratiónes cum lácrimis, et cordis intensióne. Attamen super ómnia hæc unitátem, et

pacem a nobis éxigunt Angeli pacis.

℟. Expúgna, Dómine, impugnántes nos: * Et líbera nos de inimícis nostris. ℣. Fiant viæ illórum ténebræ, et lúbricum, et Angelus Dómini pérsequens eos. Et. Glória Patri. Et.

In III. Nocturno.

Ant. Immísit Angelus * Dómini in circúitu timéntium eum, et de multis tribulatiónibus erípuit eos.

Psalmus 33.

Benedícam Dóminum in omni témpore: * semper laus ejus in ore meo.

In Dómino laudábitur ánima mea: * áudiant mansuéti, et læténtur.

Magnificáte Dñm mecum: * et exaltémus nomen ejus in idípsum.

Exquisívi Dóminum, et exaudívit me: * et ex ómnibus tribulatiónibus meis erípuit me.

Accédite ad eum, et illumináminí: * et fácies vestræ non confundéntur.

Iste pauper clamávit, et Dóminus exaudívit eum: * et de ómnibus tribulatiónibus ejus salvávit eum.

Imíttet Angelus Dómini in circúitu timéntium eum: * et erípiet eos.

Gustáte, et vidéte quóniam suávis est Dóminus: * beátus vir, qui sperat in eo.

Timéte Dóminum omnes sancti ejus: * quóniam non est inópia timéntibus eum.

Dívites eguérunt et esuriérunt: * inquiréntes autem Dóminum non minuéntur omni bono.

Veníte fílii, audíte me: * timórem Dñi docébo vos.

Quis est homo qui vult vitam: * díligit dies vidére bonos?

Próhibe linguam tuam a malo: * et lábia tua ne loquántur dolum.

Divérte a malo, et fac bonum: * inquíre pacem, et perséquere eam.

Oculi Dómini super justos: * et aures ejus in preces eórum.

Vultus autem Dñi super faciéntes mala: * ut perdat de terra memóriam eórum.

Clamavérunt justi, et Dóminus exaudívit eos: * et ex ómnibus tribulatiónibus eórum liberávit eos.

Juxta est Dóminus iis,

qui tribuláto sunt corde: * et húmiles spíritu salvábit.

Multæ tribulatiónes justórum: * et de ómnibus his liberábit eos Dóminus.

Custódit Dóminus ómnia ossa eórum: * unum ex his non conterétur.

Mors peccatórum péssima: * et qui odérunt justum, delínquent.

Rédimet Dóminus ánimas servórum suórum: * et non delínquent omnes qui sperant in eo.

Ant. Immísit Angelus Dómini in circúitu timéntium eum, et de multis tribulatiónibus erípuit eos.

Ant. Adoráte Dóminum, * omnes Angeli ejus, quóniam Dóminus custodívit ánimas servórum suórum, et de manu peccatóris liberávit eos.

Psalmus 96.

Dóminus regnávit, exsúltet terra: * læténtur ínsulæ multæ.

Nubes, et calígo in circúitu ejus: * justítia, et judícium corréctio sedis ejus.

Ignis ante ipsum præcédet, * et inflammábit in circúitu inimícos ejus.

Illuxérunt fúlgura ejus orbi terræ: * vidit, et commóta est terra.

Montes, sicut cera fluxérunt a fácie Dómini: * a fácie Dómini omnis terra.

Annuntiavérunt cœli justítiam ejus: * et vidérunt omnes pópuli glóriam ejus.

Confundántur omnes, qui adórant sculptília: * et qui gloriántur in simulácris suis.

Adoráte eum omnes Angeli ejus: * audívit, et lætáta est Sion.

Et exsultavérunt fíliæ Judæ, * propter judícia tua Dómine:

Quóniam tu Dóminus Altíssimus super omnem terram: * nimis exaltátus es super omnes deos.

Qui dilígitis Dóminum, odíte malum: * custódit Dóminus ánimas sanctórum suórum, de manu peccatóris liberábit eos.

Lux orta est justo, * et rectis corde lætítia.

Lætámini justi in Dómino: * et confitémini memóriæ sanctificatiónis ejus.

Ant. Adoráte Dóminum, omnes Angeli ejus, quóniam Dóminus custodívit

ánimas servórum suórum, et de manu peccatóris liberávit eos.

Ant. Benedícite Dóminum, * omnes Angeli ejus, et notas nobis fácite vias ejus.

Psalmus 103.

Bénedic ánima mea Dómino: * Dómine Deus meus magnificátus es veheménter.

Confessiónem, et decórem induísti: * amíctus lúmine sicut vestiménto:

Exténdens cœlum sicut pellem: * qui tegis aquis superióra ejus.

Qui ponis nubem ascénsum tuum: * qui ámbulas super pennas ventórum.

Qui facis Angelos tuos, spíritus: * et minístros tuos ignem uréntem.

Qui fundásti terram super stabilitátem suam: * non inclinábitur in sǽculum sǽculi.

Abýssus, sicut vestiméntum amíctus ejus: * super montes stabunt aquæ.

Ab increpatióne tua fúgient: * a voce tonítrui tui formidábunt.

Ascéndunt montes: et descéndunt campi * in locum, quem fundásti eis.

Términum posuísti, quem non transgrediéntur: * neque converténtur operíre terram.

Qui emíttis fontes in convállibus: * inter médium móntium pertransíbunt aquæ.

Potábunt omnes béstiæ agri: * exspectábunt ónagri in siti sua.

Super ea vólucres cœli habitábunt: * de médio petrárum dabunt voces.

Rigans montes de superióribus suis: * de fructu óperum tuórum satiábitur terra:

Prodúcens fœnum juméntis, * et herbam servitúti hóminum:

Ut edúcas panem de terra: * et vinum lætíficet cor hóminis:

Ut exhílaret fáciem in óleo: * et panis cor hóminis confírmet.

Saturabúntur ligna campi, et cedri Líbani, quas plantávit: * illic pásseres nidificábunt.

Heródii domus dux est eórum: * montes excélsi

cervis: petra refúgium herináciis.

Fecit lunam in témpora: * sol cognóvit occásum suum.

Posuísti ténebras, et facta est nox: * in ipsa pertransíbunt omnes béstiæ silvæ.

Cátuli leónum rugiéntes, ut rápiant, * et quærant a Deo escam sibi.

Ortus est sol, et congregáti sunt: * et in cubílibus suis collocabúntur.

Exíbit homo ad opus suum: * et ad operatiónem suam usque ad vésperum.

Quam magnificáta sunt ópera tua Dómine! * ómnia in sapiéntia fecísti: impléta est terra possessióne tua.

Hoc mare magnum, et spatiósum mánibus: * illic reptília, quorum non est númerus.

Animália pusílla cum magnis: * illic naves pertransíbunt.

Draco iste, quem formásti ad illudéndum ei: * ómnia a te exspéctant ut des illis escam in témpore.

Dante te illis, cólligent: * aperiénte te manum tuam, ómnia implebúntur bonitáte.

Averténte autem te fáciem, turbabúntur: * áuferes spíritum eórum, et defícient, et in púlverem suum reverténtur.

Emíttes spíritum tuum, et creabúntur: * et renovábis fáciem terræ.

Sit glória Dómini in sæculum: * lætábitur Dóminus in opéribus suis:

Qui réspicit terram, et facit eam trémere: * qui tangit montes, et fúmigant.

Cantábo Dómino in vita mea: * psallam Deo meo, quámdiu sum.

Jucúndum sit ei elóquium meum: * ego vero delectábor in Dómino.

Defíciant peccatóres a terra, et iníqui ita ut non sint: * bénedic ánima mea Dómino.

Ant. Benedícite Dóminum, omnes Angeli ejus, et notas nobis fácite vias ejus.

℣. Mitte Dómine Angelum tuum de cœlis. ℟. Qui custódiat, et illúminet nos.

Homilia III. Noct. sumitur ex Brev. Rom. sub die 29. Septembris.

℟. vii. Dómine Deus omnípotens, ædificátor, et custos Jerúsalem civitátis supérnæ, mitte Angelum tuum, * Ut custódiat Ecclésiam, et locum istum cum ómnibus habitatóribus suis. ℣. Convérte, Dómine, fáciem tuam super pópulum tuum, et vísita nos per Angelum tuum. Ut custódiat.

℟. viii. Ecclésiam, et civitátem istam circúmda, Dómine: * Et Angeli tui custódiant muros ejus: exáudi pópulum tuum cum misericórdia. ℣. Avertátur, Dómine, furor tuus ab hac Ecclésia, et civitáte tua. Et. Glória Patri. Et.

Ad Laudes

et per Horas.

Ant. 1. Induit Angelus Princeps noster * fortitúdinem, et præcínxit se virtúte, et firmávit Ecclésiam nostram, quæ non commovébitur ab inimícis nostris.

Psalmi de Dominica.

2. Jubiláte Deo, * omnes cives ejus, quóniam Dóminus, qui fecit nos, ipse custódiet, et liberábit nos.

3. Ad te Dómine * de luce vígilat Angelus Princeps, et custos noster, et super Ecclésiam istam: ídeo inimíci nostri in vanum quæsiérunt expugnáre eam.

4. Benedícant Dóminum * omnes Angeli ejus, et repéllant a nobis omnes potestátes advérsas.

5. Laudáte Dóminum omnes Angeli ejus, * et ligáte inimícos nostros in compédibus, et omnes impugnántes nos in mánicis férreis.

Capitulum. 4. Reg. 19.

Hæc dicit Dóminus de rege Assyriórum: Non ingrediétur urbem hanc, nec mittet in eam sagíttam, nec occupábit eam clýpeus, nec circúmdabit eam munítio.

Hymnus. Ætérne Rector. ut in Festo Angel. Custod. die 2. Octobris.

℣. Immíttet Angelus Dómini in circúitu timéntium eum. ℟. Et erípiet eos.

Ad Bened. Ant. Benedíctus Dóminus qui per Angelum salútis visitávit plebem, et Ecclésiam nostram,

et liberávit eam de manu ómnium, qui odérunt nos, et diréxit pedes nostros in viam pacis.

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui ineffábili providéntia unicuíque Ecclésiæ singulárem Angelum ad custódiam deputásti: concéde quǽsumus; ut Angeli Ecclésiæ nostræ Custódis précibus et patrocíniis ab ómnibus semper eruámur advérsis. Per Dóminum.

Ad Tertiam.

Capit. Hæc dicit. ut supra. pag. 38*

℞. br. Angelis suis Deus * Mandávit de te. Angelis. ℣. Ut custódiant te in ómnibus viis tuis. Mandávit. Glória Patri. Angelis.

℣. Dírige nos Dómine per Angelum tuum. ℞. Quóniam tu es Salvátor noster.

Ad Sextam.

Capitulum. 4. Reg. 19.

Per viam, qua venit, revertétur, et civitátem hanc non ingrediétur, dicit Dóminus: protegámque urbem hanc, et salvábo eam propter me, et propter David servum meum.

℞. br. Dírige nos Dómine * Per Angelum tuum. Dírige. ℣. Quóniam tu es Salvátor noster. Per. Glória Patri. Dírige.

℣. Mitte Dómine Angelum tuum de cœlis. ℞. Qui custódiat, et illúminet nos.

Ad Nonam.

Capitulum. 4. Reg. 19.

Factum est ígitur in nocte illa, venit Angelus Dómini, et percússit in castris Assyriórum centum octogínta quinque míllia.

℞. br. Mitte Dómine * Angelum tuum de cœlis. Mitte. ℣. Qui custódiat, et illúminet nos. Angelum. Glória Patri. Mitte.

℣. Immíttet Angelus Dómini in circúitu timéntium eum. ℞. Et erípiet eos.

In II. Vesperis.

Omnia ut in primis, sine commem. de sequenti.

Die 3. Octobris.

Beati Joannis a Macias Confessoris.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui beátum Joánnem Confessórem, grátiæ tuæ ubertáte prævéntum, in húmili vitæ génere morum candóre floréscere voluísti: da nobis quæsumus; ita ejus vestígia pérsequi, ut ad te puris méntibus perveníre mereámur. Per Dóminum nostrum Jesum Christum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Joánnes ex Compátris nómine, uti fertur, Macías dictus, in óppido Rivéra Palentínæ diœcésis in Hispánia, ex Joánne de Arcas et Agnéte Sanchez, avíta nobilitáte claris, sed ob vários instábilis fortúnæ casus, mundi honóribus, ac divítiis destitútis, morum tamen candóre claríssimis, ortum hábuit anno millésimo quingentésimo octogésimo quinto. Primo ætátis lustro nondum perácto, mentem senílem jam habuísse videbátur. In eo quippe et perféctus ratiónis usus, et moráles virtútes ádeo effulgébant, ut ómnibus esset admiratiónis et gáudii. Spretis enim puerílibus nugis, et oblectaméntis, Deíparæ Vírgini Rosárii Regínæ se totum dicávit. Ter in die ejus Psaltérium recitáre ánimo sibi propósuit, pro semetípso scílicet, pro peccatórum conversióne, et pro animábus piaculáribus flammis addíctis, quem morem toto vitæ cursu nec sine máximo emoluménto retínuit. Statim ac per ætátem lícuit, ad Pœniténtiæ et Eucharístiæ sacraménta accédere ferventíssimo amóris ardóre in delíciis hábuit. Sermónes divínis de rebus libéntius excípiens, eísdem párvulos erúdiens, eórum corda ad pietátem efformábat.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Paréntibus brevi témporis spátio orbátus, sub pátrui disciplína relíctus, in pascéndis óvibus sibi commíssis, adolescéntiam perégit. Hoc in húmili vitæ génere, magis magísque ætérno animárum Pastóri placére stúduit, ut inter oves déxteræ suæ perpétuo

collocári mererétur. Contemplátis in visióne cœléstis pátriæ mansiónibus, egréssus de terra et cognatióne sua, permúltis Indiárum regiónibus peragrátis, ubíque relínquens sanctitátis suæ vestígia, Limam regálem urbem tandem pervénit. Abdicátis fortúnæ bonis, sudóre vultus sui comparátis, ad cœnóbium sanctæ Maríæ Magdalénæ Pœniténtis convolávit, lácrimis exórans, ut inter alúmnos, quos Convérsos vocant, sancti Patriárchæ Domínici reciperétur. Voti compos factus, exácto summa cum laude tyrocínio, solémnibus votis Deo se árctius mancipávit. Nihil áliud dein optátius in corde hábuit, quam perfécta próprii múneris satisfactióne réddere Altíssimo vota sua; quod ut plénius cónsequi posset, jejúniis, cilíciis férreis, flagéllis corpus suum cruentábat, et mentem diu noctúque divinárum rerum meditatióne fovébat. Mira constántia molestíssimos morbos hominúmque convícia, ac injúrias non solum, sed furéntes dæmonum ímpetus per duódecim et ámplius annos ádeo tolerávit, ut semper victor ac triumphátor de eórum nequíssimis ártibus eváserit.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

De proximórum salúte cupidíssimus, a via justítiæ errántes mónitis ac précibus in viam salútis revocábat, et ad Dei amórem excitábat. Míseros, ægrótos ac paupérrimos, quorum bis centum in die alébat, se ipso carióres habens, iis flexis génibus inservíre, véstibus atque emendicáta pecúnia eos recreáre, et humilióra quæque ministéria exércens opem illis conférre satagébat. Tam sublímis Joánnis sánctitas quidem méruit, ut magnífice illustrarétur a Deo. Hinc divíno spíritu afflátus futúra prædíxit; de augústis fídei mystériis, licet illiterátus, sapientíssime loquebátur. Arcána collóquia cum cœlítibus frequénter tenére, non raro miránda prodígia operári, et sublátus a terra divínas perfectiónes contemplári sæpe

sæpius visus est. Jam vero cœlo matúrus, tot ac tantis heróicis virtútibus clarus gravi morbo corréptus, Ecclésiæ sacraméntis munítus, prænuntiáto mortis suæ die, férrea ad lumbos præcínctus caténa, óculis in cœlum sublátis, et divínæ caritátis igne consúmptus, ex hac ploratiónis valle ad immortálem glóriam advolávit, décimo sexto Kaléndas Octóbris anno millésimo sexcentésimo quadragésimo quinto, ætátis suæ sexagésimo primo. Quem Gregórius décimus sextus Póntifex Máximus ante et post óbitum fulgéntem signis inter beatórum fastos solémni ritu adscrípsit, et festum de beáto Joánne cum Offício et Missa ab univérso Fratrum Prædicatórum Ordine, nec non diœcési Limána et Palentína benígne celebrári indúlsit.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno Homilia in Evang. Sint lumbi vestri præcíncti. de Communi Confess. non Pontificis.

Die 5. Octobris.

S. Froylani Ep. et Conf.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. Pont., præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui beátum Froylánum monástici institúti propagándi stúdio decorásti, et ex erémo ad episcopále munus cœlésti indício vocátum miráculis clarum effecísti: concéde propítius; ut cujus patrocínio gloriámur, ejus instruámur exémplis. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Froylánus Lucæ, quæ regni Gallécíæ nóbilis est cívitas, piis æque ac nobílibus paréntibus décimo nostræ redemptiónis sæculo natus, a prima ætáte futúræ sanctitátis spécimen dedit. Nam pie matris ópera educátus, adhuc adoléscens, mundi illécebris contémptis, majorísque perfectiónis desidério illéctus, vix octódecim annos natus, monásti-

cam vitam proféssus est. Quare primum in quemdam diœcésis Legionénsis abditiórem locum sese recípiens, deínde ad Sutríni montis radíces ædículam sibi éxstruens, ibíque oratióni, jejúniis, jugíque córporis castigatióni vacans, in cœléstium contemplatióne rerum dies noctésque suavíssime præteríbat. Brevi tanta ejus sanctitátis fama percrébuit, ut multis ad eum concurréntibus, sub régula sancti Benedícti monastérium ædificáre compúlsus fúerit. Quos inter discípulos Attilánum monastérii a se ædificáti Priórem instítuit, qui póstea Zamorénsis factus epíscopus, eam diœcésim sanctíssime gubernávit: eúmque post mortem Urbánus secúndus in Sanctórum númerum rétulit.

℟. Invéni David.

Lectio v.

Nec mirum, Froyláni sanctitátem ab ómnibus agnósci, et ubíque prædicári, quam vel bruta animália quodámmodo persensísse videbántur. Sævum síquidem lupum, multis spectántibus, coëgísse fertur juménti loco substítui, ut libros prædicatióni necessários deférret, sicque pœnas lúeret, quod asélhum, eídem serviéntem ministério, ferox dilaniásset. Idcírco Ramírus tértius, qui difficíllimis iis tempóribus Legionénse regnum administrábat, res suas pene accísas agnóscens, Froylánum accérsit, eíque ingéntem vim pecuniárum elargítus, potestátem dedit erigéndi ubicúmque vellet monastéria in suo regno, ut inde mónachi pro ejúsdem regni liberatióne ab armis Saracenórum fervéntes ad Deum preces effúnderent. Tot tantísque ópibus tam pie oblátis, Froylánus Tabarénse monastérium ædificávit, aliísque permúltis circa Æstolæ flúvium instaurátis, demum célebre illud apud Morérolam excitávit; ubi ducéntis círciter mónachis congregátis ipse præfuit, piúmque Ramíri regis desidérium explévit.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Veremúndo secúndo regnánte, qui Ramíro tértio succésserat, Froylánus ex mónacho, rénuens licet et invítus, Legionénsis epíscopus renuntiátus, dum consecrarétur, sub colúmbæ e cœlo veniéntis spécie Spíritum sanctum accípere visus est. Postquam autem séxdecim círciter annis concréditas sibi oves prædicatióne et exémplo sanctíssime gubernásset, prænuntiáto sui óbitus die, ad cœléstem pátriam, quinto Nonas Octóbris, anno sexto post millésimum evolávit. Multæ ejus sacri córporis translatiónes ob témporum difficultátem fíeri debuérunt: quarum postréma cum a Morérolæ cœnóbio máxima ejúsdem sacri córporis pars ad Legionénsem ecclésiam, cui præfúerat, transferrétur, insígni fuit miráculo illustráta: nam per totam viam hómines, animántes, ipsǽque árbores mélleo liquóre maduérunt. Itaque tam in Morérolæ monastério, quam in Legionénsi Ecclésia usque ad nostram ætátem magna cum veneratióne dictum sacrum corpus sic divísum cólitur: Ecclésia vero Legionénsis tantum Pastórem, a quo innúmera accépit benefícia, ut præcípuum patrónum venerátur. ℟. Iste est.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Homo péregre.** de Communi.

Lectio ix. de Ss. Placido et Sociis Mart., ut in Brev., cum commem. illorum in Laud.

Die 7. Octobris.

S. Marci Papæ et Conf.

Semiduplex.

Omnia de Communi Conf. Pont., præter sequentia.

Oratio.

Exáudi Dómine preces nostras: et interveniénte beáto Marco Confessóre tuo atque Pontífice indulgéntiam nobis, tríbue placátus et pacem. Per Dñm.

Et fit comemor. Ss. Sergii, etc. Martyrum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Marcus Románus, Constantíno Magno imperatóre Ponti-

fex, instítuit ut epíscopus Ostiénsis, a quo Románus Póntifex consecrátur, pállio uterétur. Duas Romæ basílicas ædificávit, álteram in Urbe, álteram via Ardeatína: quas Constantínus auctas, magnis munéribus exornávit. Vixit in pontificátu menses octo, sepultúsque est in cœmetério Balbínæ.

℟. Invéni David.

Sermo S. Gregórii Papæ.

2. part. Past. c. 1.

Lectio v.

Tantum debet actiónem pópuli áctio transcéndere præsulis, quantum distáre solet a grege vita pastóris. Opórtet namque, ut metíri se sollícite stúdeat, quanta tenéndæ rectitúdinis necessitáte constríngitur, sub cujus æstimatióne pópulus grex vocátur. Sit ergo (necésse est) cogitatióne mundus, actióne præcípuus, discrétus in siléntio, útilis in verbo, síngulis compassióne próximus, præ cunctis contemplatióne suspénsus, bene agéntibus per humilitátem sócius, contra delinquéntium vítia per zelum justítiæ eréctus, internórum curam in exteriórum occupatióne non mínuens, exteriórum providéntiam in interiórum sollicitúdine non relínquens.

℟. Pósui adjutórium.

Lectio vi.

Considerándum quoque est, quia cum curam pópuli eléctus Præsul súscipit, quasi ad ægrum médicus accédit. Si ergo adhuc in ejus córpore passiónes vivunt, qua præsumptióne percússum medéri próperat, qui in fácie vulnus portat? Ille ígitur modis ómnibus debet ad exémplum bene vivéndi pértrahi, qui cunctis carnis passiónibus móriens jam spirituáliter vivit: qui próspera mundi postpónit: qui nulla advérsa pertiméscit: qui sola intérna desíderat. Cujus intentióni bene cóngruens, nec omníno per imbecillitátem corpus, nec valde per contumáciam repúgnat spíritus: qui ad aliéna cupiénda non dúcitur, sed própria largítur.

℟. Iste est, qui.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. **Vigiláte.** de eodem Communi 2. loco.

In Laud. fit comm. Ss. Sergii et Socior. Martyrum.

Die 8. Octobris.

Octava

S. Angeli Custodis Arch. de Guatimal.

Duplex.

Omnia ut in die, sed Lectiones I. Nocturni de Scriptura occurrente.

Die 9. Octobris.

Ss. Dionysii Rustici et **Eleutherii** Mart.

Duplex majus.

Omnia ut in Brev. Rom., exceptis Lectionibus I. Noct. Fratres: **Debitóres.** de Comm.

In Archid. Semidupl., cum Lectionibus I. Noct. de Script.

Die 11. Octobris.

S. Ludovici Bertrandi

Confessoris.

Duplex. **(m. t. v.)**

Omnia ut in App. Brev. die 10. Octobris.

Die 12. Octobris.

B. M. V. de Columna.

Duplex majus.

Omnia ut in Festis B. M. præter Lect. II. Nocturni.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Augustíni Epíscopi.

Lectio iv.

Sermo 18. de Ss.

Adest nobis, dilectíssimi, optátus dies comemoratiónis beátæ ac venerábilis semper Vírginis Maríæ: ídeo cum summa exsultatióne gaúdeat terra nostra, tantæ Vírginis illustráta solemnitáte. Hæc est enim flos campi, de qua ortum est pretiósum lílium convállium, per cujus partum mutátur natúra protoplastórum, delétur et culpa. Præcísum est in ea illud Hevæ infelicitátis elógium, quo dícitur: In dolóre páries fílios tuos: quia ista in lætítia Dóminum péperit. Heva enim luxit, ista exsultávit. Heva lácrimas, María gáudium in ventre portávit: quia illa peccatórem, ista édidit innocéntem.

℟. Sicut cedrus.

Lectio v.

O beáta Mater, quis tibi digne váleat jura gratiárum, ac laudum præcónia repéndere, quæ singu-

lári tuo asséntsu mundo succurrísti pérdito? Accipe ítaque quascúmque exíles, quascúmque méritis tuis ímpares gratiárum actiónes: et cum suscéperis vota, culpas nostras orándo excúsa. Admítte nostras preces intra sacrárium exauditiónis, et repórta nobis antídotum reconciliatiónis. Accipe quod offérimus, redóna quod rogámus, excúsa quod timémus: quia tu es spes única peccatórum. Per te sperámus véniam delictórum, et in te, beatíssima, nostrórum est exspectátio præmiórum.

℟. Quæ est ista.

Lectio vi.

Et profécto sperándum ac præcípue lætándum est, quibus insígni benefício peculiárem súimet obtinéndi patrocínii fidúciam clementíssima Virgo concéssit. Ut enim pia et antíqua tradítio habet, cum Jacóbus Apóstolus, Major nuncupátus, divíno consílio in Hispániam appulísset et aliquándiu Cæsaraugústæ substítisset, ipsi cum áliquot discípulis noctu ad Iberi flúminis ripam oránti beáta Virgo dum adhuc in humánis ágeret, appáruit, íbique ut sacéllum exstrúeret, eídem injúnxit. Quare nihil cunctátus Apóstolus, discípulis opem feréntibus, ædículam Deo in ipsíus Vírginis honórem dicávit. Huic autem procedéntibus sæculis ámplius et augústius templum accéssit, quod a simulácro Deíparæ píleæ e mármore superexstánte, atque ibídem máxima totíus regni pietáte ac frequéntia veneráto, a Colúmna olim accéptum nomen hisce quoque tempóribus rétinet. Utque débitus Deo cultus, ac fervens erga Vírginem pópuli devótio ubérius in dies increméntum accípiat, Clemens duodécimus Póntifex Maxímus per univérsas Regi Cathólico subjéctas ditiónes ejúsdem Commemoratiónis Offícium die duodécima Octóbris celebrári indúlsit. Póstea vero Summus Póntifex Pius séptimus hanc festivitátem ad ritum primæ classis cum

Octáva elevávit, officiúmque próprium in ea recitári posse concéssit, sed pro toto regno Aragóniæ tantum, ac novíssime Pius nonus Póntifex Máximus cleménter déferens fervídis votis quamplúrium Antístitum Hispánicæ ditiónis, qui anno millésimo octingentésimo sexagésimo secúndo Romæ morabántur occasióne solémnis Canonizatiónis sanctórum Mártyrum Japonénsium et sancti Michaélis de Sanctis Confessóris, indúlsit ut idem Offícium cum Missa Deíparæ ab ómnibus in tota Hispánia ad Horas Canónicas recitándas adstríctis persolverétur.

℟. Ornátam.

Die 21. Octobris.

Ss. Ursulæ et **Sociar.,**

Virg. et Mart.

Duplex.

Omnia ut in Append. Brev. eadem die.

Die 22. Octobris.

S. Mariæ Salome Vid.

Duplex.

Omnia de Communi nec Virg. nec Mart., præter sequ.

In utrisque Vesp. et Laud.

Hymnus.

Ista, quam læti cólimus fidéles,
Sédibus celsis Súperum locátam,
Est decus nostrum, quia mater exstat
Alma Jacóbi.

Hæc Dei cultrix Sálome vocáta
Sancta, Zebedǽo quoque juncta sancto,
Cónjugem, carámque domum relíquit
Assecla Christi.

Pérstitit constans, cruce non recéssit
Térrita, haud, illo moriénte, fugit,
Curat et funus Dómini, et sepúlchrum
Férvida visit.

Tu pia, o nostri génitrix Patróni,
Fílii cunctos réfove cliéntes,
Semper ut nostro cápiti queámus
Vívere juncti.

Sit decus Patri, genitǽque Proli,
Et tibi, compar utriúsque virtus
Spíritus semper, Deus unus, omni
Témporis ævo. Amen.

Ad Magnif. Ant. Accéssit ad Jesum mater filiórum Zebedǽi cum fíliis suis, adórans, et petens áliquid ab eo.

Oratio.

Dómine Jesu, pro cujus amóre beáta Sálome inter primas tibi fidéles, ómnia dimísit, et te sepúltum venerári curávit: concéde propítius; ut, ejus imitatióne, tecum consepúlti, ætérnæ resurrectiónis partícipes éffici mereámur: Qui vivis.

Ad Matutinum.

Hymnus.

Gratum diem sol éxtulit,
Quo valle rapta sǽculi
Alma Siónis fília
Ætérna captat gáudia.

Amóre Christi sáucia,
Corpus cucúrrit úngere;
Vivum secúta, mórtuo
Piis paréntat rítibus.

Quam vivus ipse tráxerat
Odóre virtútum sacro,
Isthæc vicíssim cómparat
Flagrans sepúlchro bálsamum.

O mira sors! o gáudium!
Cui sic studébat mórtuo,
Vivum e sepúlchro cónspicit,
Suáque tangit déxtera.

Summo Patri cum Fílio
Sanctóque sit Paráclito
Ætérna laus, et glória
In sæculórum sǽcula. Amẽ.

In I. Nocturno Lect. Mulíerem fortem. de Comm.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Sálome uxor Zebedǽi, et perillústrium Apostolórum Jacóbi Majóris, et Joánnis Evangelístæ spectábilis mater, una fuit ex primis sanctis muliéribus devotíssimis Christi sequácibus, quæ tanta elúxit fide, ut ætáte licet longǽva, et omni destitúta solátio, libénter adhuc paterétur líberos illos, a quibus únicum sperábat auxílium, abésse sibi, ut Christo adhærérent, et témpore prædicatiónis suæ eídem adstárent. Rogánte tamen ipsa Christum Jesum, ut fíliis suis primas sedes in regno daret, interrogávit Christus ejus fílios, num cálicem, quem bibitúrus esset, bíbere et ipsi potuíssent. Illísque parátos sese exhibéntibus, Christus inquit: Cálicem meum bibétis, sedére autem ad déxteram meam, vel siní-

stram, non est meum dare vobis, sed quibus parátum est a Patre meo.

℟. Propter veritátem.

Lectio v.

Fuit étiam beáta Sálome una ex illis muliéribus, quæ insígne fídei suæ spécimen dedérunt, cum Jesum Christum ad Calvárium tendéntem, et in patíbulum crucis elátum, comitátæ sunt. Una étiam fuit quæ, comparátis aromátibus ad condiéndum corpus Christi, sub auróram domínicæ diéi ad ejus monuméntum accédens, Angelum ibi vidit fulgénti fácie, et cándida veste super lápidem sepúlchri sedéntem, a quo primum audívit Jesum resurrexísse, et digna ínsuper fuit, ut ab Angelo, una cum áliis duábus muliéribus, eligerétur in núntiam mystérii Resurrectiónis Christi, monitúra discípulos, ut in Galilǽam pérgerent, si eum vellent redivívum vidére.

℟. Dilexísti justítiam.

Lectio vi.

Proficiscénti beátæ Sálome una cum sóciis suis ad Angeli mandátum impléndum, occúrrit Jesus in itínere redivívus, et benigníssimum eis Ave dixit: cujus quidem glorióso aspéctu primum pertérrita, mox recreáta, se humi prostérnens, eum adorávit, et quem flagrantíssimi amóris desidério paulo ante quæsíverat, sed non invénerat, non solum vidére tunc, atque audíre, verum étiam et própriis mánibus pedes ejus tenére méruit. His cœléstibus donis ditáta, constans in fide, spe dives, caritáte potens, persecutiónes invícta súperans, usque in finem persevérans, ad cœléstia regna migrávit. ℟. Fallax.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 20.

In illo témpore: Accéssit ad Jesum mater filiórum Zebedǽi cum fíliis suis, adórans et petens áliquid ab eo. Et réliqua.

Homilía sancti Fulgéntii Epíscopi.

Serm. de filiis Zebedæi.

Qui sedet super Chérubim, appáret coram Ephraim, et

Bénjamin, et Manásse. Hoc audíerat, et legéndo didícerat beáta mater filiórum Zebedǽi, et intelléxit Dóminum super Chérubim sedéntem, quia magnam póssidet dignitátem. Accédit illuminánda: adórat ut ancílla. Póstulat non dona terréna, sed vota cœléstia. Dóminus est enim cœlórum, a quo cœléste flágitat desidérium. Dic, inquit, ut sédeant hi duo fílii mei, unus ad déxteram tuam, et alter ad sinístram tuam in regno tuo. Dic, inquit, in verbo tuo, et efféctus próficit voto meo. Dixísti, et factum est cœlum. Dic, et parábitur fíliis meis thronus, claritúdo thronórum. O múlier conditióne! sed quia mater es pietáte, humánam supergréssa es dignitátem. Christus de cruce prædicábat, et illa impérium cognoscébat. Ille dicébat: Ecce ascéndimus Jerosólymam, et Fílius hóminis tradétur, ut crucifigátur: et illa interpellátrix accésserat dúlcium filiórum. O múlier filiórum beáta! Sanctórum méritum præcessísti beatórum, et honórem prætergréssa es Angelórum: non tibi súfficit, quia fílios tuos feci excélsos prædicatóres, quos ínopes nutríeras piscatóres? Post rétia cœlum: post hamum Evangélium: post navicéllam póstulas thronum.

℟. Os suum.

Lectio viii.

Dómini étiam vox est monéntis, terréntis, idque firmántis. Vigiláte, inquit, et oráte, ut digni efficiámini effúgere ómnia quæ ventúra sunt, et stetis ante Fílium hóminis. Et tu filiis tuis thronos póstulas majestátis? Da véniam, mater; admirántes ista dícimus, non culpántes. Noli, inquit beáta mater, noli tamquam impossibílium me cúpidam judicáre. Dóminus mihi tríbuit istam ávidam voluntátem, qui regni sui díligit violéntos; et solos odit, qui potentári cúpiunt super egénos. Regnum, inquit, cœlórum vim pátitur, et qui vim fáciunt, dirípiunt illud. Quia hoc dignátur amáre, hoc ab eo ausa sum postuláre. Ab illo audívi:

Pétite et accipiétis, quǽrite et inveniétis; pulsáte et aperiétur vobis. Dum patet, pulso: dum accípere licet, peto: dum tempus est, quæro. Audívi étiam dictum: Quǽrite Dóminum, dum inveníri potest, ne tunc quærátis, quando inveníri non potest.

℟. Regnum mundi.

Lectio ix.

Modo, modo, dum in forma appáret servi, dum pátiens est usque ad mortem crucis: dum privátum gerit vultum, et necdum incénsæ sunt ab illo scintíllæ carbónum: céterum, cum cœ́perint præcédere veniéntem Angelum tubæ, et voce magna quando virtútes cœli commovebúntur, interpellátio ibi quid fáciet mulíeris? Dum commovébitur ignis in circúitu ejus, et tempéstas válida, mea quid præváleant desidéria? Pótero ad ígneum accédere thronum, congregátis ad judícium legiónibus peccatórum? Ideo modo videns eum in ista humilitáte, istam prærípere cúpio sponsiónem sed Dóminum meum aúdiam respondéntem: Dic jam, Dómine, ut sédeant tecum fílii mei in latéribus regni tui.

Te Deum laudámus.

Ad Bened. Ant. Dic ut sédeant hi duo fílii mei, unus ad déxteram tuam, et unus ad sinístram in regno tuo.

In II. Vesperis.

Ad Magnif. Ant. O beáta Sálome, pacífica filiórum tonítrui mater, quorum qui primus ómnium Apostolórum cálicem Dómini bíbere méruit, fídei propugnátor et Hispániæ Patrónus cólitur; qui supra pectus Dómini in cœna recúbuit, ab ipso suǽmet Vírginis Matris fílius constitúitur, allelúja.

Die 23. Octobris.

S. Petri Paschasii Episc. et Mart. Duplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequentia.

Oratio.

Deus, humílium consolátor et fidélium fortitúdo, cujus caritátis ar-

dóre Martyr et Póntifex, beátus Petrus Paschásius, ætáte téneros, et sexu frágiles ab impiórum captivitáte própria servitúte redémit: ejus, quǽsumus, subsídiis ab omni nos absólve fragilitátis humánæ reátu; ut ad cuncta caritátis ópera reparémur, et quos vénia féceris innocéntes, auxílio fácias efficáces. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Petrus, cognoménto Paschásius, Valéntiæ, dum sub Maurórum jugo tenerétur, christiánis paréntibus natus, liberálibus ártibus, sacrísque disciplínis erudítus, inter canónicos ecclésiæ Valentínæ adscríbitur. Mox erogátis in páuperes amplíssimis reddítibus, ut se totum pietáti convérteret, órdinem beátæ Maríæ de Mercéde redemptiónis captivórum ingréditur, in quo sub ipso sancto Petro Nolásco magístro ádeo exáctam vivéndi ratiónem instítuit, ut jejúniis, et mortificatiónibus exémplar ómnibus esset.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Deínde sacram theologíam magno auditórum proféctu públice dócuit: quare Jacóbus, primus Arragóniæ rex, ejus doctrínæ fama permótus, illum in fílii sui Sánctii Archiepíscopi Toletáni, qui et eídem órdini nomen déderat, præceptórem et directórem, colláto ab Urbáno quarto título Episcopátus Granaténsis, delégit. Quo in múnere ita se gessit, ut órdinem suum Toléti, et álibi mirífice propagáverit, donec defúncto Sánctio, ad Giennénsem ecclésiam ómnibus votis præfícitur. In ejus vero regímine, dum óvium sibi creditárum salúti sédulo invígilat, a Mauris captus, in vínculis Granátæ jam septuagenárius detinétur.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Verum in tanto vitæ discrímine, ærúmnis et calamitátibus pressus, summa constántia Cathólicam religiónem tuéri, fidelésque

in ergástulis mísere deténtos, ópibus et pecúniis in própriam libertátem plúries parátis juvit: ac púeros et fœminas in ánimæ discrímen ob ætátis vel sexus imbecillitátem proclíves, contémpta própria salúte, redémit. Cumque inter infidéles ipsos non prætermítteret Cathólicam religiónem propugnáre, ac Sarracenórum erróres doctíssimis commentáriis confutáre, ipsum Granátæ, dum Sacra operátur, obtruncári rex Mahometánus jubet. Mártyris sui sanctitátem multis Deus miráculis illustrávit, diúque a fidélibus veneratióne hábitum, Clemens décimus, Póntifex Máximus, ecclesiástici cultus decréto decorávit.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homil. in Evang. **Si quis vult post me veníre.** de Comm. 2. loco.

Die 24. Octobris.

S. Raphaëlis Archangeli.

Duplex majus.

Omnia ut in Append. Brev. eadem die.

Die 25. Octobris.

Ss. Gavini, Prothi et **Januarii** Mart.

Duplex.

Omnia de Communi plurim. Mart., præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui per beátos Mártyres tuos Gavínum, Prothum, et Januárium, Ecclésiam tuam mirabíliter illustráre dignátus es: concéde nobis fámulis tuis; ut quos patrónos venerámur in terris, intercessóres habére mereámur in cœlis. Per Dóminum.

Et fit com̃. Ss. Mart. Chrysanthi et Dariæ ut in Brev. Ant. **Vestri capílli.** ℣. **Exsultábunt.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Prothus sacérdos, et Januárius diáconus, Túrribus in Sardínia nati, quo témpore Diocletiánus imperátor insatiábilem crudelitátem in christiános exercébat, Romam profécti, et a Cajo sanctíssimo Pontífice ordináti, atque in Sardíniam revérsi, fidem Christi Túrribus prædicábant, Deíque grátia

aspiránte, plures gentíles ad veri Dei cultum perduxérunt: inter quos máxime enítuit Gavínus Románus miles, ex præclára (ut fertur) Sabelliórum família. Qua de causa bárbari prǽsidis jussu comprehénsi, diutúrno cárcere maceráti, in equúleo suspénsi, férreis úngulis dilaniáti, variísque tormentórum genéribus vexáti sunt: sed, Deo protegénte, illǽsi ab illis evasérunt. ℟. Sancti tui.

Lectio v.

Mox Prothus présbyter in Hérculis ínsulam, quæ Linária vulgo dícitur, tunc nóxiis animálibus refértam, jubénte prǽside, deportátus fuit, ut a feris devorarétur; ubi cibo, atque omni humána opè pénitus destitútus, multis calamitátibus vexátus fuit, sed divínis láudibus inténdens, ab eo, qui dat escam esuriéntibus, mirabíliter enutrítus, hoc étiam suis précibus impetrásse dícitur, ut omnes nóxiæ feræ in ea ínsula, ac vicína Sardínia usque in præséntem diem exstínctæ omníno fúerint. At vero Januárius júnior, donis, et blandítiis tentátus ut a fide defíceret, in ejus confessióne immóbilis perseverávit. Quare præses novis eum torméntis, simul cum Protho, quem ab exsílio revocáverat, subjécit, et Gavíno míliti utrúmque trádidit custodiéndum. Porro Gavínus ab ipsis ad Christum convérsus, et aqua salutári ablútus líberos illos dimísit, quod insóntes eos, et sine causa vinctos díceret. ℟. Vérbera.

Lectio vi.

Id cum tyránno innotuísset, suasiónibus, et illécebris ad idolórum cultum Gavínum revocáre conátus est; quem in suscépta religióne constantíssimum repértum, capitáli senténtia puníri mandávit in portu Balagái, quo loco étiam Prothus, et Januárius, qui in suburbáno Túrrium loco laténtes, ab ipso Gavíno in visu ad martýrii palmam invitáti fúerant, decolláti sunt die vigésima quinta Octóbris. Horum córpora, tyránno imperánte, in mare projécta, mox ab íncolis christiánis juxta littus repérta et in ecclésia magni-

ficentíssime exstrúcta, ac eórum nómine consecráta, collocáta fuérunt, ubi a toto Sardíniæ regno, et præcípue a província Turritána, quæ in honórem sancti Gavíni mensem Octóbris sanctum Gavínum appéllat, ingénti concúrsu, et pópuli veneratióne colúntur.

℟. **Tamquam aurum.**

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Cum audiéritis prælia.** de Comm.

Lect. ix. de Ss. Mm. Chrysantho et Daria, ut in Brev., cum eorum comm̃em. in Laud. Ant. **Istórum.** ℣. **Lætámini.**

Die 26. Octobris.

Ss. Servandi et **Germani** Martyrum.

Duplex.

Omnia de Comm. plurim. Mart., præter sequentia.

Oratio.

Omnípotens sempitérne Deus, qui Sanctis frátribus Servándo, et Germáno mirábilem fídei constántiam tribuísti: concéde propítius; ut qui tantórum Mártyrum patrocínio frúimur, eórum perpétua intercessióne roborémur. Per Dñm.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Ex Martyrol. et Brev. Hisp.

Servándus et Germánus fratres, patre Marcéllo Legionénsi viro, non solum martýrio, sed et felíci duódecim filiórum sóbole præcláro, matre Nona sanctíssima fœmina nati sunt. Hi ab ipsis incunábulis christiánam religiónem cum sanctíssimis móribus a piis paréntibus alte imbibérunt. In ea ergo sanctísque ejus offíciis sese strénue exercéntes, Christi glóriam noménque palam confitebántur. Sæviénte autem eo témpore persecutiónis in Christiános procélla, comprehénsi, et ad præsidem addúcti generósa libertáte Christiános se proféssi sunt. Rogáti, ut desísterent, et thura diis offérrent, sic salvos et magnis honóribus auctos fore, respondérunt: sibi in Christo satis honóris, et divitiárum repósitum esse, eíque ut Deo vero, non falsis simulácris, cultum delatúros. Irátus judex, eos váriis et exquisítis cruciátibus torquéri jubet: sed non pótuit con-

stántem júvenum indólem a propósito dimovére: fundáti enim erant supra firmam petram, et invícti patris, et tot domésticis exémplis confirmáti; magna ergo cum glória ex eo certámine Confessórum títulum reportárunt.

℞. Sancti tui.

Lectio v.

Pace ínterim Ecclésiæ rédita, multo libérius Christum profitebántur: multos ex impietáte ad fidem reducébant, álios in ea confirmábant: in idóla, et nefária Géntium sacra apérte, ac líbere invehebántur, ea ubicúmque invénta profligánda curábant multis fortitúdinem fídei admirántibus et eórum exémplum sequéntibus, quod viros sanctíssimos in Christi nómine dǽmones e corpóribus obséssis ejícere, ægris sanitátem réddere et multis áliis miráculis inclaréscere vidérunt. Novo autem imperatórum edícto, íterum Ecclésiæ pace turbáta, Christi athlétæ íterum ad provínciæ prǽsidem rapiúntur, qui eos flagris sævíssimis cædi, et férreis pectínibus excarnificári jubet: nec sic tamen alte ínsitam fidem ex illórum ánimis evéllit: imo in média tormentórum acerbitáte magno cum gáudio et Christi laudes et idolórum infámiam prædicábant.

℞. Vérbera carníficum.

Lectio vi.

Decrévit autem præses, ejus causæ cognitiónem reférre ad vicárium præfécti prætórii, qui erat in província Tingitána. Arrépto ergo longo et diffícili itínere, sanctos fratres secum pérgere jubet, qui nudis pédibus, gravi catenárum ónere impedíti, moléstiis, et contuméliis máximis afhécti fame, sitíque pene enecáti eum sequúntur. Quas incommoditátes, ærumnásque æquíssimis ánimis pro Christo feréndas duxérunt: et eo quidem libéntius, quod eas ipsas et Marcéllus pater et fratres Hemethérius, et Celedónius, eo ipso itínere, et eádem de causa ántea ducti, suo exémplo ipsis levióres fecíssent. Pervéntum tandem est ad vicum Gaditáni convéntus, nómine Ursoniá-

num, in quo cum alláta esset viatóris vicárii senténtia, secúri percússi in cœlum migrárunt décimo Kaléndas Novémbris. Germáni corpus (ut refert sanctus Isidórus) Gádibus sepúltum, póstea Eméritam transportátum est. Corpus autem Servándi, Híspalim translátum, inter sanctas vírgines Justam et Ruffínam recónditum est: cujus relíquiæ in Hispalénsi ecclésia hódie religióse asservántur, et in hierothéca per anniversáriam ambórum celebritátem pópulo ostendúntur.

℟. Tamquam aurum.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. Descéndens Jesus. 2. loco.

℟. viii. Hæc est vera.

Die 27. Octobris.

S. Fructi Confessoris.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter sequ.

In I. Vesperis.

Hymnus.

Supérba tecta cívium,
Vulgi corónas móbilis,
Et detrahéntes círculos
Vitáre, Fructe, cógitas.

Occúlta erémi pénetras;
Lates cavérnis ábditus,
Mundi ut nocéntis óculos,
Ut basilísci fúgias.

Te solitúdo récreat,
Tranquillitátis sócia,
Vita mundánis hórrida,
Cœléstibus gratíssima.

Montis cacúmen árdui,
Per sémitas diffíciles,
Ascéndis, ut pervénias
Virtútis ad fastígium.

Glória tibi, Dómine,
Fœcúndæ fructus Vírginis,
Qui ligni vitæ frúctibus
Beátum Fructum réficis.
Amen.

℣. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum. ℟. Stolam glóriæ índuit eum.

Ad Magnif. Ant. Respéxit Dóminus humilitátem servi sui, et magnificávit eum: suscépit eum in pace, et dedit illi corónam glóriæ.

Oratio.

Adésto, Dómine, pópulo tuo: ut beáti Fructi, Confessóris tui, mérita præclára suscípiens, ad impetrándam misericórdiam tuam semper ejus patrocíniis adjuvétur. Per Dóminum nostrum.

Ad Matutinum.

Hymnus.

Ut montis alti vérticem
Calcáre Fructus cóntigit,
Atque inde tamquam e spécula
Vidére terræ incómmoda:

Totum Deo se dévovet,
Virtútis armis cíngitur,
Corpus premit jejúnio;
Cor pane cœli réficit.

Munítus his præsídiis
Retúndit arma dæmonis,
Mauros furéntes térritat
Vir ínclytus miráculo:

Excélsa montis pércutit,
Divísit rupem báculo,
Profúndum vallis cérnitur
Terróre victis hóstibus.

Glória tibi, Dómine,
Fœcúndæ fructus Vírginis
Qui ligni vitæ frúctibus
Beátum Fructum réficis.
Amen.

Ant., Psalmi ut in Comm.
In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

En manuscript. Eccl. Seg.

[redacted]ructus civis Segoviénsis, mundi fúgiens illécebras, peccáta quibus implicáta erat Hispánia, perhorréscens, amplíssimo património paupéribus distribúto, in vastam erémum territórii Septempublicénsis secéssit. Ubi a sæculi curis abstráctus angélicam vitam duxit duobúsque frátribus Valentíno, et Engrátia comítibus adhíbitis monásticam vitam miríñce excóluit. Vix dici potest, quæ et quanta sit loci aspéritas: solum enim accipítribus pérvia, juníperis reférta, Oásim magnam, vel Líbyæ solitúdines rédolet. Ibi vigíliis, jejúniis, et oratiónibus inténtus, pro suis, et totíus pópuli peccátis assídue Dóminum deprecabátur, corporéque longa inédia, cilício, et cameúnia in servitútem spíritus redácto, in máximam cœléstium pervénit contemplatiónem. ℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Quibus et áliis præcláris virtútibus auctus, Deo diléctus, homínibus carus, Sarracénis fídei inimícis inféensus esse cœpit, quos ille, zelo fídei accénsus, a nefária Mahométi secta ópere, et sermóne evértere conabátur. At illi, univérsa jam

austráli Hispánia vastáta, réliquas civitátes, templa, ipsam religiónem populabúndi, imménso eum occidéndi flagrántes desidério, ad páuperem ejus céllulam accessérunt. Ille autem divína fultus virtúte, martýrii cupidíssimus, illis óbviam factus (Deo sic voléntе) non solum ictus impiórum evásit, sed rupis interruptióne (quæ adhuc íntegra persevérat) elúsit, juréque cum Prophéta occínuit: Non timébo míllia pópuli circumdántis me, quia Dóminus suscéptor meus.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Multis ergo pro Christo exáctis labóribus, tandem plenus diérum, provectǽque ætátis, annum agens septuagésimum tértium, octávo Kaléndas Novémbris, anno salútis septingentésimo décimo quinto, obdormívit in Dómino. Cujus mors quamplúrimis est nobilitáta miráculis. Multi enim a váriis languóribus detenti, ejus intercessióne prístinam salútem adépti sunt. Inter quæ illud est mirábile, quod múlier quæ devotiónis ergo monáchis monastérii (quod ex céllula sancti viri munificéntia regia eréctum est) inserviébat, ob zelotýpiam viri ex altíssimo loco præceps data, incólumis, et illǽsa eváserit, magníficans Deum qui gloriósus est in Sanctis suis. Unde factum est, ut recépta ex Mauris ínclyta cívitas Segoviénsis, et post multa témporum currícula quasi jure postlimínii in Cathedrálem restitúta, sub Callíxto secúndo, anno Dómini millésimo centésimo vigésimo tértio, eum Titulárem sibi ascíverit, de tantóque Patróno gloriétur. Cujus auspíciis ingéntia a Dómino quotídie percépit benefícia, quem decet glória et impérium in sǽcula sæculórum. Amen.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 19.

In illo témpore: Dixit Petrus ad Jesum: Ecce nos relíquimus ómnia, et secúti sumus te: quid ergo erit nobis? Et réliqua.

Homilía sancti Bernárdi Abbátis.

Decl. in Evangel. huj. verbis.

Arbitror verba lectiónis hujus ea esse, de quibus ad immortálem Sponsum a fínibus terræ clamat Ecclésia: Propter verba labiórum tuórum ego custodívi vias duras. Hæc nempe sunt verba, quæ contémptum mundi in univérso mundo et voluntáriam persuasére homínibus paupertátem. Hæc sunt, quæ mónachis claustra replent, desérta anachorétis. Hæc, inquam, sunt verba, quæ Ægýptum spóliant, et óptima quæque ejus vasa dirípiunt. Hic sermo vivus et éfficax, convértens ánimas felíci æmulatióne sanctitátis, et veritátis promissióne fidéli.

℟. Iste est.

Lectio viii.

Nam et mundus transit, et concupiscéntia ejus et relínquere hæc magis éxpedit quam relínqui. Ecce, inquit, nos relíquimus ómnia, et secúti sumus te. Nimírum, quia exsultávit ut gigas ad curréndam viam; nec curréntem sequi póterat onerátus. Sed neque inútilis commutátio pro eo, qui super ómnia est, ómnia reliquísse. Nam et simul cum eo donántur ómnia, et ubi apprehénderis eum, erit unus ipse ómnia in ómnibus, qui pro ipso ómnia reliquérunt. Omnia sane díxerim, non tantum possessiónes, sed et cupiditátes, et eas máxime. Plus enim concupiscéntia mundi, quam substántia nocet.

℟. Sint lumbi.

Lect. ix. de Vigilia Ss. Apost. Simonis et Judæ, cujus com̃. fit in Laud.; alias

Lectio ix.

Age ergo, qui relínquere univérsa dispónis, te quoque inter relinquénda narráre meménto; imo vero máxime, et principáliter ábnega temetípsum, si delíberas sequi eum, qui exinanívit propter te semetípsum. Pone gravíssimam sárcinam, pone asináriam molam, terrénam molem. Pone illa quinque, non hóminum plane juga, sed boum, quæ tibi insipiénter emísti, alióquin sequi sponsum, et veníre ad núptias spirituáles, quinária hac

pressus et oppréssus córporis sensualitáte, non póteris: sed etsi novíssime véneris, et pulsáveris, mínime profécto aperiétur tibi.

Te Deum laudámus.

Ad Laudes.

Hymnus.

Jam plenus annis, próximus
Vitæ fugácis último,
Solvi caténis córporis,
Et esse cum Christo cupit.

Matúrus ævo præcóces
Offérre fructus áppetit,
Deóque grates réddere,
Ut terra cultóri suo.

O Fructe, flos, et árboris
Propágo fœcundíssima!
Cujus sub umbra cívitas
Segoviénsis récubat.

Tuis obúmbra cívibus,
Ut absit æstus críminis;
Illísque ut afflet ímpetra
Cœléstis aura Pnéumatis.

Glória tibi, Dómine,
Fœcúndæ fructus Vírginis,
Qui ligni vitæ frúctibus
Beátum Fructum réficis.
Amen.

℣. Justum dedúxit Dóminus per vias rectas. ℟. Et osténdit illi regnum Dei.

Ad Bened. Ant. ut in I. Vesp.

In II. Vesperis.

Hymnus ut in I. Vesperis.

Ad Magnif. Ant. Hódie Fructus, sárcina carnis depósita, cœlum lætus ascéndit. Hódie fortis athléta, victo mundo, comitántibus Angelis, coronátur. Hódie fidélis servus, talénta sibi crédita duplicáta repórtans, in glóriam Dómini sui gaudens introdúcitur, allelúja.

Die 29. Octobris.

S. Narcissi Episc. et Mart.

Duplex.

Omnia de Comm. un. Mart. præter sequ.

Oratio.

Deus, qui beátum Narcíssum, Mártyrem tuum atque Pontíficem, illústri láurea decorásti, ejúsque corpus admirábili integritáte claríficas: concéde propítius; ut ejus deprecatióne incorrúpta gáudia felicitátis ætérnæ consequámur. Per Dóminum.

In I. Nocturno.

De libro Jósue.

Lectio i. Cap. 2.

Misit ígitur Jósue fílius Nun de Setim duos viros exploratóres in abscóndito: et dixit eis: Ite, et consideráte terram, urbémque Jéricho.

Qui pergéntes ingréssi sunt domum mulíeris meretrícis nómine Rahab, et quievérunt apud eam. Nuntiatúmque est regi Jéricho, et dictum: Ecce viri ingréssi sunt huc per noctem de fíliis Israël, ut explorárent terram. Misítque rex Jéricho ad Rahab, dicens: Educ viros qui venérunt ad te, et ingréssi sunt domum tuam: exploratóres quippe sunt, et omnem terram consideráre venérunt. Tolléns que múlier viros, abscóndit, et ait: Fáteor, venérunt ad me, sed nesciébam unde essent: cumque porta clauderétur in ténebris, et illi páriter exiérunt, néscio quo abiérunt; persequímini cito, et comprehendétis eos.

℟. Exploratóres evangélicos, Narcíssum et Felícem, Afra méretrix hospítio excépit, * Et Dei minístros a paganórum insídiis liberávit. ℣. Felix múlier, quæ bonum opus operáta est. Et.

Lectio ii.

Ipsa autem fecit ascéndere viros in solárium domus suæ, operuítque eos stípula lini, quæ ibi erat. Hi autem qui missi fúerant, secúti sunt eos per viam quæ ducit ad vadum Jordánis: illísque egréssis statim porta clausa est. Necdum obdormíerant qui latébant, et ecce múlier ascéndit ad eos, et ait: Novi quod Dóminus tradíderit vobis terram: étenim írruit in nos terror vester et elanguérunt omnes habitatóres terræ. Audívimus quod siccáverit Dóminus aquas maris Rubri ad vestrum intróitum, quando egréssi estis ex Ægýpto: et quæ fecéritis duóbus Amorrhæórum régibus, qui erant trans Jordánem, Sehon et Og, quos interfecístis.

℟. Abjécta ad Narcíssi pedes Afra, dixit: Obsecro te, Dómine, * Ut me fácias mundári a peccátis meis. ℣. Beáta est fides tua, o múlier! faciémus in te misericórdiam, et veritátem. Ut.

Lectio iii.

Et hæc audiéntes pertimúimus, et elánguit cor nostrum, nec remánsit in nobis spíritus ad intróitum vestrum: Dóminus enim

Deus in cœlo sursum, et in terra deórsum. Nunc ergo juráte mihi per Dóminum, ut quómodo ego misericórdiam feci vobíscum, ita et vos faciátis cum domo patris mei, detísque mihi verum signum, ut salvétis patrem meum et matrem, fratres ac soróres meas, et ómnia quæ illórum sunt, et eruátis ánimas nostras a morte. Qui respondérunt ei: Anima nostra sit pro vobis in mortem, si tamen non prodíderis nos: cumque tradíderit nobis Dóminus terram, faciémus in te misericórdiam, et veritátem. Demísit ergo eos per funem de fenéstra: domus enim ejus hærébat muro.

℟. Narcíssus Epíscopus tribus vulnéribus felíciter occúbuit, * In confessióne sanctíssimæ Trinitátis. ℣. Hic est bonus Pastor, qui ánimam suam dedit pro óvibus suis. In. Glória. In.

In II. Nocturno.
Lectio iv.

Ex Brev. Gerundensi, Aug., et aliis monumentis.

Sanctíssimus Pater, et Epíscopus noster Narcíssus quo témpore fervébat Diocletiáni persecútio, in Rhétiam provínciam, divíno mónitu, cum Felíce diácono suo proféctus, Augústam Vindelicórum áppulit. Quo cum pervenísset, ad Afræ domicílium divértit. Afra vero, etsi méretrix, compérto tamen eum esse Christianórum Epíscopum, Dei spíritu commóta, resípuit, et ad illíus pedes se abjécit. Bono autem ánimo esse jussa, cum Narcísso et Felíce in oratióne pernoctávit. Circa autem noctis gallicínium, cum lumen candélæ exstínctum esset, oránte Narcísso, lux e cœlo delápsa diversórium occupávit. Orto jam sole, Narcíssum et Felícem occultávit Afra, et indagatóres ab infidélibus missos elúsit. Pulso póstea inde dæmone, qui semel iterúmque se vidéndum præbúerat, multa patráta sunt a Narcísso mirácula, quibus Afram, et ejus ancíllas, Dignam, Eunómiam, et Eutrópiam, Hilariámque ejus matrem ad fidem convértit, et salutári aqua perfúdit.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

In ea urbe aliquámdiu cum Felíce commorátus Narcíssus, multos ad christiánam religiónem alléxit, et consecráta in Dei cultum Hiláriæ domo, et Dionýsio, ántea Zózimo, Afræ avúnculo, ad sacerdótium evécto, et Epíscopo creáto, post novem menses, in excoléndis ínibi ánimis consúmptos, revérsus est Gerúndam, atque ibi, tamquam in legítimo solo, íntegrum triénnium pósuit in amplificánda Christi fide. Quo ex labóre collégit ubérrimos fructus. Sed cum adhuc eo témpore Diocletiáni crudélitas ubíque terrárum in Ecclésiam sæviret, sanctíssimus Póntifex, dum Sacris operarétur, gráviter in gútture, húmero, ac sura vulnerátus, martýrii palmam obtínuit, quarto Kaléndas Novémbris, anno círciter ducentésimo nonagésimo séptimo.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Ejus corpus, a christiánis subdúctum, in eódem templo, ubi passus ipse est, religióse asservátur, quod olim sancta María extra muros dicebátur, póstea vero in honórem sancti Felícis Mártyris Africáni dicátum est. Cláruit multis miráculis, præsértim prodigiósa quadam integritáte, ad hodiérnum usque diem, rubescénte étiam nunc circa talum eo cruóre, qui e vúlnere deflúxit. Fuit étiam illud celebérrimum, quando sub Petro Arragóniæ rege, capta per Philíppum, Gallórum regem, Gerúnda, emíssa sunt divínitus ex Narcíssi túmulo ultrícium muscárum exámina, quæ mortíferis acúleis, édita ingénti strage, violáti per summum nefas templi ac sepúlchri víndices exstitére.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 12.

In illo témpore: Dixit Jesus discípulis suis: Amen, amen dico vobis, nisi granum fruménti cadens in terram mórtuum fúerit, ipsum solum manet. Et réliqua.

Homilía sancti Joánnis Chrysóstomi.

Homilia 65. in Joannem.

Quid signat granum fruménti, nisi cadens mórtuum fúerit? De cruce lóquitur, ne perturbaréntur. Cum gentíles accessérunt, tunc mórtuum esse, hoc, inquit, máxime pópulos addúcet, et mei augébit præcónium. Inde cum non ita verbis persuadéret, rerum experiéntia id aggréditur, ínquiens, hoc in fruménto contíngere, ut mórtuum majórem fructum áfferat. Quod in semínibus hoc évenit, multo magis in me. Sed non intellexérunt discípuli, quid díceret; ídeo frequénter idem répetit Evangelísta, excúsans quod póstmodum fúgerint.

℞. Coróna áurea.

Lectio viii.

Talem, de resurrectióne dísputans, ratiónem Paulus áttulit. Quam ígitur habébunt excusatiónem, qui resurrectióni non credunt, cum in semínibus, et plantis quotídie hoc videámus, ac étiam in nostro génere? Primum enim corrúmpi semen opórtet, inde fíeri generatiónem. Omníno autem, cum Deus áliquid facit, nulla opus est ratióne. Quómodo nos ex níhilo fecit? Hoc ad christiános dico, qui se dicunt crédere Scriptúris. Ego autem et áliud dicam ab humánis ratiónibus. Alii malítiam, álii virtútem sectántur: sed malítiæ sectatórum multi felíciter in última pervenérunt senectútem, virtútis autem e contra.

℞. Hic est vere.

Lectio ix.

Quómodo ergo pro méritis unusquísque accípiet? Quando? Certe, ínquiunt, sed córpora non resúrgent. Nonne áudiunt Paulum dicéntem: Opórtet autem corruptíbile hoc indúere incorruptiónem? Neque ánimam intélligit, quippe quæ non corrúmpitur, et resurréctio de mórtuo dícitur: Cécidit autem corpus. Quare vero córporis resurrectiónem negas? An non possíbilis Deo est? Quod dícere, summæ améntiæ est. An non decet? Quámobrem? Ut corruptíbile, quod et labóris est et

mortis párticeps, in prǽmiis commúnicet.

Te Deum laudámus.

Ad Bened. Ant. **Venerábilis Póntifex Narcíssus, post laudábilem Afræ conversiónem, ad Hispániam proféctus, Gerúndam rédiit, ubi ad martýrii palmam felíciter pervénit.**

Die 30. Octobris.

Omnium Sanctorum

quorum Reliquiæ asserv. in Metropolit. et in Eccles. Archidiœceseos.

Duplex.

Ut in Appendice Breviarii Domin. IV. Octobris.

Dominica II. Octobris.

Maternitatis B. M. V.

Duplex majus.

Omnia ut in Append. Brev. eadem Dominica.

Dominica III. Octobris.

Puritatis B. Mariæ V.

Duplex majus.

Omnia ut in Append. Brev. eadem Dominica.

Die 3. Novembris.

Ss. Innumerabilium Mart. Cæsaraugustæ.

Duplex.

Omnia de Comm. plurimor. Mart., præter sequ.

Oratio.

Réspice, quǽsumus Dómine, famíliam tuam, et præsta; ut sanctórum innumerabílium Mártyrum intercessióne muníta, ab omni sit culpa defénsa. Per Dóminum.

In I. Noct. Lect. **Fratres: Debitóres.** de Communi.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Innumerábiles Mártyres Cæsaraugustáni eo témpore passi sunt, quo ímpius Daciánus a Diocletiáno et Maximiáno imperatóribus in Hispániam missus est, ut christiánum nomen deléret. Qui Cæsaraugústam urbem ingrédiens, tyránnicum edíctum promulgári jubet, ne quis Jesum cóleret, qui vero contra jussa fáceret, gravi supplício plecterétur.

℟. Sancti tui.

Lectio v.

Cum nec minis, nec supplíciis mentes christianórum a veri Dei cultu avértere posset Daciánus, jubet christiános omnes ab urbe expélli, ut eos ex occúltis locis súbito prosiliéntes

armatórum cúnei trucidárent. Facto præcónio, sacer omnis Christianórum convéntus ovánter exsílium ampléctitur, longe secum mélius agi putans, si in ferárum recéssibus, quam inter idóla vana cum ímpiis homínibus habitáret. Progrediénte dénique utriúsque sexus innúmera turba, ab iníquis satellítibus trucidáta est. Verum nondum sánguine christianórum exsaturátus præses, jubet jacéntium córpora in unum cóngeri.

℟. **Vérbera carníficum.**

Lectio vi.

Et ut tamquam criminósi puníri videréntur, omnes diversórum scélerum reos qui in cárcerum ergástulis tenebántur, intérfici jussit, et illórum córpora christianórum corpóribus congésta aggregári, et ómnia simul ígnibus cremári. Sed divíno nutu sic separáta sunt, ut Mártyrum cíneres, velut fruménti cándida massa, in portiúnculas conglobáti fúerint: áliis vento spargéndis remanéntibus. Visuntúrque hódie Mártyrum cándidi globi, nitórem sanguíneum sacrárum victimárum apérte demonstrántes.

℟. **Tamquam aurum.**

In III. Nocturno Homilia in Evangel. **Hæc mando vobis.** ut in Festo Ss. Apost. Simonis et Judæ, die 28. Oct. cum ℟℟. de Communi Mart.

Die 5. Novembris.

Beati Martini de Porres

Confessoris.

Duplex.

Omnia de Communi Conf. non Pont., præter sequentia.

Oratio.

Deus, humílium celsitúdo, qui beátum Martínum Confessórem tuum ad cœléstia regna transíre fecísti: ejus méritis et intercessióne concéde; nos ejus humilitátem ita imitári in terris, ut cum ipso exaltári mereámur in cœlis. Per Dñm.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Martínus Limæ in América meridionáli ex nóbili parénte Joánne de Porres, et Anna Velásquez, anno reparátæ salútis millésimo quingentésimo septuagésimo nono

ortum hábuit. Ab ineúnte ætáte, miro morum candóre, futúræ exímiæ sanctitátis indícia præbuit. Virtútes enim modéstiæ, humilitátis, ac in páuperes liberalitátis, puerítiam ejus ómnibus admirábilem reddidérunt. Adoléscens vero, júgiter cum eo erga próximos, præsértim ægrótos, adolévit comiserátio: ideóque arti chirúrgicæ omne impéndit stúdium, ut absque ullo emoluménto sanitátem impertíret, quod ei sæpíssime pro voto cessit. Cáritas Dei ut magis magísque in corde suo diffunderétur, mundi honóres, et oblectaménta abhórrens, patérnæ domus oblítus, Tértium sancti Patriárchæ Domínici órdinem amplécti, ac inter láicos operários recenséri eníxe postulávit, quod ei ex senténtia páriter succéssit. Absolúto tyrocínio, summa ómnium admiratióne, ac solémnibus votis nuncupátis, quis enarráre póterit quo stúdio, qua solértia omnígenas, quæ religiósum perféctum constítuunt, virtútes cólere, et prósequi conténderit? Humilitátem ádeo diligébat, ut vilióra, et abjectióra quæque cœnóbii offícia semper in delíciis habúerit obíre, peccatórem máximum se appellári, flexis génibus pedes eórum deosculári, qui maledíctis eum oneráre audébant.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Quamvis ab spontánea vel levi ánimæ mácula remótus, numquam désiit assíduis jejúniis carnem suam excruciáre, cilíciis et caténis férreis diro modo cruentáre, ut rectíssime ásseri possit quod mortificatiónem Jesu in suo córpore circumférret. Tanto in divínum humánæ salútis Reparatórem æstuábat amóre, ut aliquándo visus sit ante imáginem Jesu Christi e cruce pendéntis précibus inténtus, sublátus a terra ad eum evoláre, tamquam plaga láteris ejus adhuc sánguinem scaturísset, admótis lábiis eam súgere, et máxima aviditáte satiári voluísset. Nil ígitur mirum si ex hoc perénni divíni amóris fonte inebriátus, nónnisi de cœléstibus lo-

querétur, quibus et suum et aliórum corda inflammáre ardentíssime exoptábat. Martýrii palmæ cupidíssimus, Japóniæ et Sinárum impéria pétere in optátis habébat, ut inter hostíles ethnicórum manus, profúso sánguine, Christi hóstia éffici mererétur. Hac vero inexplébili in Deum caritáte, síngulos cujúsque conditiónis hómines complectebátur, et máxime ægrótos et præsértim moriéntes, quibus ómnia consolatiónis offícia ex corde præstáre studébat. Quum vero pátriæ suæ tam miránda caritátis arguménta præbéret, uno eodémque témpore compassívi amóris igne incénsus erga míseros captívos in Africa degéntes, miro prorsus prodígio sæpius illic adésse visus est, ut eos confortáret, providéret, eorúmque captivitátis caténas dissólveret. Accidit ut quum unus ex illis génere Hispánus, postquam Martíno auxiliánte, libertátem recuperávit Júliæ Cæsaréæ, non post multum témporis spátium, Limæ eum vidísset, grati ánimi sensu commótus, ceu insígnem suum liberatórem salutáverit, et accéptum benefícium, Martíno reluctánte, ómnibus prædicáre non destíterit.

℟. Amávit eum.

Lectio vi.

Veheménter angebátur nothos vidére puérulos, aliósque líberos paréntibus orbátos, máximis óbrui malis, quibus reparándis, Limæ, ut ad pietátem, et honestátem instituerántur, percélebre collégium ad hoc excitándum curávit. Eo quoque procéssit ejus humanitátis sensus, ut vel bruta ipsa animália suam óperam salutárem curámque continénter fúerint expérta. Deus vero tam excelléntem servi sui caritátem supérnis donis mirum in modum exornáre sibi complácuit. Divíno hinc lúmine collustrátus, et futúra prædíxit, et córdium abscóndita cognóvit, et dæmonum artes furentésque ímpetus detéxit, ac profligávit, et licet rudis et ignárus, gravíssimas theológicas quæstiónes sic dirimébat, ut vel ipsi doctíssimi

viri admiraréntur, ejúsque sapiéntiam divínitus haustam celebrárent. Dignus prætérea a Deo rédditus, ut cum cœlítibus collóquia habéret, multis coruscáret miráculis, et tandem extrémum ætérnæ suæ retributiónis diem appropinquáre cognósceret, quem plúries ei clare maniféstum fecit. Morbo ítaque diútino corréptus, ut omnes cœnóbii religiósi sibi moriénti adéssent eníxe postulávit, a quibus, de cunctis ab eo accéptis offénsis, véniam pétiit. Defíxis dein in Crucifíxi imágine óculis, quam præ mánibus tenébat, ad ea verba Sýmboli, quod astántes recitábant: Verbum caro factum est: imágine Crucifíxi in péctore depósita, seréna fronte, hilaríque vultu innocéntem ánimam réddidit Creatóri, anno millésimo sexcentésimo trigésimo nono, tértio Nonas Novémbris, anno ætátis suæ sexagésimo. Multis vivens, et post óbitum miráculis cláruit. Quibus rite ágnitis, ac probátis, Gregórius décimus sextus Póntifex Máximus illum beatórum albo accénsuit, ejúsque festum cum Officio et Missa in univérso Prædicatórum Ordine, et Limána diœcési celebrári concéssit.

℟. Iste homo.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 11. d.

In illo témpore: Respóndens Jesus dixit: Confíteor tibi Pater, Dómine cœli et terræ, quia abscondísti hæc a sapiéntibus, et prudéntibus, et revelásti ea párvulis. Et réliqua.

Homilía sancti Augustíni Epíscopi.

Serm. 10. de Verbis Domini.

Veníte ad me omnes qui laborátis. Quare enim omnes laborámus, nisi quia sumus hómines mortáles, frágiles, infírmi, lútea vasa portántes, quæ fáciunt ínvicem angústias? Sed si angustiántur vasa carnis, dilaténtur spátia caritátis. Quid ergo dicit, Veníte ad me omnes qui laborátis, nisi ut non laborétis? Dénique

promíssio ejus in promptu est, quóniam laborántes vocávit. Quærent forte, qua mercéde vocáti sunt. Et ego vos, inquit, refíciam. Tóllite jugum meum super vos, et díscite a me, non mundum fabricáre, non cuncta visibília et invisibília creáre, non in ipso mundo mirabília fácere, et mórtuos suscitáre; sed, Quóniam mitis sum, et húmilis corde.

℟. Iste est.

Lectio viii.

Magnus esse vis? a mínimo íncipe. Cógitas magnam fábricam construére celsitúdinis? de fundaménto prius cógita humilitátis. Et quantam quisque vult, et dispónit superimpónere molem ædifícii, quanto erit majus ædifícium, tanto áltius fodit fundaméntum. Et fábrica quidem cum constrúitur, in supérna consúrgit: qui autem fodit fundaméntum, ad ima deprímitur. Ergo et fábrica ante celsitúdinem humiliátur, et fastígium post humiliatiónem erígitur.

℟. Sint lumbi vestri.

Lectio ix.

Quod est fastígium construéndæ fábricæ, quam molímur? quo perventúrum est cacúmen ædifícii? Cito dico, usque ad conspéctum Dei. Vidétis quam excélsum est, quanta res est conspícere Deum. Qui desíderat, et quod dico, et quod audit intélligit. Promíttitur nobis conspéctus Dei, veri Dei, summi Dei. Hoc enim bonum est, vidéntem vidére. Nam qui colunt falsos deos, fácile illos vident: sed eos vident, qui óculos habent, et non vident. Nobis autem promíttitur vísio Dei vivéntis, et vidéntis.

Te Deum laudámus.

Die 6. Novembris.

S. Evaristi Papæ et Mart.

Semiduplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequ.

Oratio. Infirmitátem.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Evarístus Græcus natióne, patre Judǽo génitus, christiánæ

pietátis studiosíssimus Trajáno imperatóre ad cáthedram Petri promótus est, sedítque in ea años novem, menses tres. Fecit ordinatiónes quátuor mense Decémbri, ac creávit presbýteros decem et septem, diáconos duos, epíscopos per divérsa loca quíndecim.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Ecclesiárum títulos Urbis Romæ presbýteris eum divisísse légimus, ut unusquísque suæ parœ́ciæ términis ac limítibus distinguerétur; et mandásse, ut altária, in quibus Sacra fiunt, exstrúcta ex lápide, benediceréntur: ut septem diáconi epíscopum custodírent, ipsíque adéssent dum prædicatiónis evangélicæ offício et ministério fúngitur, quasi tráditæ ab illo doctrínæ testes.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Constítuit étiam ex traditióne apostólica, ut matrimónium públice celebrétur, et sacerdótis benedíctio adhibeátur. His aliísque salutáribus utilibúsque constitutiónibus edéndis pontificátus sui tempus transégit; non tamen illud omísit, ut simulacrórum cultum ex ánimis hóminum avélleret; qua in re, cum strénue laborásset, martýrio coronátus est, ac sepúltus prope sepúlchrum Príncipis Apostolórum in Vaticáno, séptimo Kaléndas Novémbris.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. **Si quis venit.** de eodem Communi 1. loco.

Die 16. Novembris.

S. Eugenii Episcopi et Martyris.

Duplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequentia.

Oratio.

Deus, qui præséntem diem beáti Eugénii, Mártyris tui atque Pontíficis, martýrio consecrásti: præsta propítius; ut cujus ánnua celebritáte lætámur, ejus méritis, donum tuæ grátiæ consequámur. Per Dóminum.

In I. Noct. Lect. A **Miléto.** de Communi.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Ex Brev. Mart. et Hist. antiqu. et vita Gerardi Abb. Bronon. in qua multa dicuntur de miraculis S. Eugenii. Habetur apud Surium, t. 5.

Eugénius, Dionýsii Areopagítæ discípulus, primus Toletánus epíscopus fuit. Qui Dionýsio magístro suo ad Gálliam erudiéndam relícto, ipse ad Hispániam Evangélii luce illustrándam proféctus, in íntima provínciæ delátus, Tolétum venit: ubi plúrimos fílios Jesu Christo péperit, parénsque ecclésiæ Toletánæ, atque institútor fuit. Quam ecclésiam a se fundátam ut magis stabilíret, et communicátis consíliis amplificáret, ad Dionýsium rédiit in Gálliam. Quo témpore Domitiáno imperatóre secúndam in christiános persecutiónem movénte, a Sisínii præfécti satellítibus comprehénsus, ad Díolum (quod óppidum non longe a Lutétia Parisiórum abest) de fide sua interrogátus, Christum verum et solum Deum se pia mente cólere magna libertáte proféssus est. Qua in confessióne ab impietátis minístris gládio percússus, martýrio coronátur décimo séptimo Kaléndas Decémbris.

℟. Honéstum fecit.

Lectio v.

Corpus Eugénii, ne a christiánis honóre afficerétur, in lacum Marcásium, ei loco propínquum ubi occísus est, a Gentílibus projéctum, multis sæculis látuit: donec beátus Dionýsius Areopagíta Hercóldum, quemdam virum nóbilem gravi morbo oppréssum, per quiétem admónuit, ut fratris sui ac discípuli Eugénii corpus ex Marcásio lacu, ubi adhuc jacébat, extráctum honésto loco collocáret. Sanitáti restitútus Hercóldus, conféstim divína jussa exséquitur: in ignóbili loco nóbile corpus invénit, íntegrum prorsus atque incorrúptum: in Díolo óppido magnífice cóndidit, ubi étiam templum hac de causa consecrátum est. Inde novo item miráculo in ecclésiam sancti Dionýsii ad Lutétiam Pari-

siórum póstea translátum est.

℟. Desidérium ánimæ.

Lectio vi.

Nam cum pópuli ex Dío-lo solémni supplicatiónum pompa, Dei placándi causa, ad ædem divi Dionýsii aliquándo profécti essent, corpúsque Eugénii magna veneratióne secum detulíssent, ut eo vidélicet deprecatóre cómpotes voti a Deo fíerent, atque omni re divína confécta, domum redíre, et sacratíssimas Eugénii relíquias reférre vellent, divínitus factum est, ut immóbiles consísterent, nulláque vi de loco, ubi erant, dimovéri possent. Quocírca pro compérto hábitum est, Dei esse voluntátem, ut tunc quidem Eugénii corpus in eo potíssimum templo honorarétur, ubi Dionýsii corpus jacébat. Itaque Diolénsibus de amísso thesáuro mœróre affectis, mónachi cœnóbii sancti Dionýsii, pro Dei múnere læti, fácile corpus Eugénii movérunt et in sacéllo paráto honorífice collocárunt: ubi claríssimis celebre signis, magna finitimórum populórum religióne támdiu cultum est, quoúsque singulári Dei benefício ecclésiæ Toletánæ, quam ipse fundáverat, et primus epíscopus réxerat, post mille quingéntos ferme annos rédditum est.

℟. Stola jucunditátis.

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Amen, amen dico vobis.** ut in festo S. Narcissi, die 29. Octobris.

Die 17. Novembris.

Ss. Aciscli et **Victoriæ** Martyrum.

Duplex.

Omnia de Communi plur. Mart., præter sequ.

Oratio.

Deus, qui famíliam tuam beatórum fratrum, et Mártyrum tuórum Acíscli et Victóriæ gloriósis confessiónibus circúmdas et prótegis: concéde propítius; ut quos Patrónos agnóscimus, eórum méritis et intercessiónibus, ab ómnibus adversitátibus liberémur. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Ex Hispanis Brev. et antiq. Sanctoralibus.

Cum Córdubæ Dion præses cárceres, sævos cruciátus, mortem dénique christiánis indíceret, nisi sacra contínuo diis fácerent: Acísclus et Victória fratres, sunt ibi repérti ádeo strénui, ac fortes in asserénda christiána religióne, ut ad præsidem ducti, nihil se fácere jussa príncipum audácter prædicárent. Quibus Dion præses dixit: Vosne estis, qui sacra deórum contémnitis? Nos, inquit Acísclus, præstámus Christo vero Deo débitam servitútem; non autem dæmónibus, surdísque lapídibus. Erúbuit præses ad tam audax respónsum, et in ima cárceris eos contrúdi præcépit, ubi cœlésti ab Angelis cibo refécti, póstera die sævíssima vérbera pertulérunt.

℟. Sancti tui.

Lectio v.

Altera die de cárcere edúctos jubet præses in camínum ignis præcipitári. Sed suscépti ab Angelis Deo laudes alta voce personábant. Quare stupefáctus Dion ímperat illos in flumen cum ingéntibus saxis prójici. Non tamen ibi angélicum eis défuit patrocínium: nam médiis in flúctibus non mergebántur. Quin média círciter nocte vox audíta est, eórum vota non írrita fore denúntians. Tunc cándida nube obtécti, Christum inter dulces Angelórum concéntus perspexérunt.

℟. Vérbera.

Lectio vi.

His perspéctis Dion rotas jubet afférri, atque sub rotis ignem accéndi, et óleum désuper infúndi, ne mora ulla esset, quin Acísclus et Victória moménto consumeréntur. Quibus rotis circumáctis, córpora certe crudéliter quassabántur. Céterum sancti Mártyres précibus instábant, rogántes ut ignis exstinguerétur, ne victória Dion exsultáret. Itaque súbito prorúmpens flamma quamplúrimos deórum cultóres interfécit. Prorsus cum vinci tormén-

tis non possent, Victória post præcísam linguam et úbera, ex quibus lac pro sánguine fluxit, sagíttis confécta est: Acísclus decollátus: ubi ob commendatiónem pretiósæ mortis eórum eódem die in síngulos annós rosæ divínitus ortæ colligebántur.

℟. Tamquam aurum.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthǽum.

Lectio vii. Cap. 5.

In illo témpore: Videns Jesus turbas, ascéndit in montem, et cum sedísset, accessérunt ad eum discípuli ejus. Et réliqua.

Homilía sancti Leónis Papæ.

De Festo omnium Sanctorum.

Qualis sit ígitur doctrína Christi, sacræ ipsíus senténtiæ protestántur: ut, qui ad ætérnam beatitúdinem pervenire desíderant, gradus felicíssimæ ascensiónis agnóscant. Beáti, inquit, páuperes spíritu, quóniam ipsórum est regnum cœlórum. De quibus paupéribus Véritas loquerétur forte esset ambíguum, si dicens, Beáti páuperes, nihil ádderet de intelligénda páuperum qualitáte, et suffícere viderétur ad promeréndum regnum cœlórum ea sola inópia, quam multi sub dura, et gravi necessitáte patiúntur. Sed cum ait, Beáti páuperes spíritu, osténdit eis regnum cœlórum tribuéndum, quos humílitas comméndat animórum magis quam indigéntia facultátum.

℟. Propter testaméntum.

Lectio viii.

Dubitári autem non potest, quod humilitátis istíus bonum facílius páuperes, quam dívites assequántur, dum et illis in tenuitáte amíca est mansuetúdo, et istis in divítiis familiáris elátio. Verúmtamen et in plerísque divítibus invenítur hic ánimus, qui abundántia sua non ad tumórem supérbiæ, sed ad ópera benignitátis utátur: idque pro lucris máximis números, quod ad relevándam misériam aliéni labóris impénderit.

℟. Hæc est vera.

Lectio ix.

Omni géneri, atque órdini hóminum datur in hac virtúte consórtium: quia possunt esse propósito pares, et ímpares censu. Nec ínterest, quantum sint in terréna facultáte dissímiles, qui in spirituálibus bonis inveniúntur æquáles. Beáta ígitur illa paupértas, quæ rerum temporálium amóre non cápitur, nec mundi ópibus augéri áppetit, sed cœléstibus bonis ditéscere concupíscit. Te Deum.

Die 22. Novembris.

S. Cæciliæ Virg. et Mart. Patronæ Civit. Guatim.

Duplex maj., in Archidiœc. duplex tant.

Omnia ut in Brev. Romano.

Die 28. Novembris.

S. Pontiani Pap. et Mart.

Semiduplex.

Omnia de Communi unius Mart., præter sequentia.

Oratio. **Infirmitátem.**

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Pontiánus Románus præfuit Ecclésiæ Alexándro imperatóre: qui sanctum Pontíficem, propter christiánæ fídei confessiónem, in Sardíniam ínsulam cum Hippólyto presbýtero relegávit. Ubi is pro Christi fide multis calamitátibus afflíctus, decimotértio Kaléndas Decémbris e vita migrávit. Ejus corpus Fabiáno Pontífice, cum clero Romam delátum, in cœmetério Callísti via Appia sepelítur. Sedit annos quátuor, menses quátuor, dies vigínti quinque. Fecit ordinatiónes duas mense Decémbri, quibus creávit presbýteros sex, diáconos quinque, epíscopos per divérsa loca sex.

℟. Honéstum fecit.

Sermo sancti Augustíni Epíscopi.

De S. Cypriano, serm. 12.

Lectio v.

Sermónem éxigit tam grata et religiósa solémnitas, qua passiónem beáti Mártyris Pontiáni celebrámus. Tristis procul dúbio tunc Ecclésia fuit, non damno cadéntis, sed desidério recedéntis, semper cúpiens vidére præséntem tam bonum rectórem atque

doctórem. Sed quos afflíxerat sollicitúdo certáminis, consoláta est coróna victóris. Et nunc non solum sine ulla tristítia, verum étiam cum ingénti lætítia, cuncta quæ tunc gesta sunt, legéndo recólimus: diéque isto gaudére nobis concéssum est, non timére. Neque enim formidámus terribíliter veniéntem, sed exspectámus hiláriter redeúntem.

℟. **Desidérium.**

Lectio vi.

Vicína córporis morte, non moriebátur in ánimo pastóris vigilántia pastorális: et cura tuéndi Domínici gregis usque ad extrémum vitæ hujus diem mente sóbria tenebátur. Nec excutiébat ab ánimo diligéntiam fidelíssimi dispensatóris manus jam próxima cruénti carníficis. Ita se Mártyrem cogitábat futúrum, ut esse non oblivisscerétur epíscopum; magis curans, quam ratiónem pastórum príncipi de commíssis sibi óvibus rédderet, quam quid infidéli procónsuli de fide própria respondéret. Amábat quippe eum qui Petro díxerat: Amas me? pasce oves meas. Et pascébat oves ejus pro quibus sánguinem fúndere, illum ímitans, præparábat.

℟. **Stola jucunditátis.**

In III. Nocturno Homilia in Evang. **Nihil est opértum.** de eodem Communi 3. loco.

℟. viii. **Dómine prævenísti.**

Dominica II. Novembris.

In Festo

Patrocinii B. Mariæ V.

Duplex 2. classis cum Oct. In Archidiœc. Dupl. majus sine Octava.

Omnia ut in festis B. M. V., præter sequentia.

In I. Vesperis.

Ant. et Capitul. ut infra ad Laudes. **85***

℣. **Expándit nubem in protectiónem eórum.** ℟. **Et ignem ut lucéret eis per noctem.**

Ad Magnif. Ant. **Cum vidísset ergo Jesus matrem et discípulum quem diligébat stantes juxta crucem, dicit matri suæ: Múlier ecce fílius tuus. Deínde dicit discípulo: ecce mater tua.**

Oratio.

Deus qui sub beatíssimæ Vírginis Maríæ singulári patrocínio constitútos perpétuis benefíciis nos cumulári voluísti: præsta supplícibus tuis, ut qui de tantæ Vírginis maternitáte gloriámur, digni fílii ejus opéribus efficiámur. Per Dóminum.

Ad Matutinum.

Invit. Sancta María Dei Génitrix Virgo cujus patrocínio gloriámur: * Intercéde pro nobis.

Ps. Veníte, exsultémus.

Hymn. Quem terra.

In I. Nocturno.

Ant. Eleváta est magnificéntia tua super cœlos María, mater gratiárum.

Psalmi trium Nocturnorum ut in festis B. M. V. per annum.

Ant. A summo cœlo egréssio ejus, ut non sit qui se abscóndat a calóre ejus.

Ant. Hæc est generátio quæréntium fáciem Dei Jacob.

℣. Spécie tua et pulchritúdine tua. ℟. Inténde, próspere procéde, et regna.

De libro Esther.

Lectio i. Cap. 7.

Intrávit ítaque rex, et Aman, ut bíberent cum regína: Dixítque ei rex étiam secúnda die, postquam vino incalúerat. Quæ est petítio tua Esther ut detur tibi? et quid vis fíeri? Etiam si dimídiam partem regni mei petíeris, impetrábis. Ad quem illa respóndit: si invéni grátiam in óculis tuis, o Rex, et si tibi placet, dona mihi ánimam meam pro qua rogo, et pópulum meum pro quo óbsecro. Tráditi enim sumus ego, et pópulus ut conterámur, jugulémur et pereámus. Atque útinam in servos, et fámulos venderémur: esset tolerábile malum, et gemens tácerem: nunc autem hostis noster est, cujus crudélitas redúndat in regem.

℟. Sancta et immaculáta virgínitas, quibus te láudibus éfferam néscio: * Quia quem cœli cápere non póterant, tuo grémio contulísti. ℣. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui. Quia.

Lectio ii.

Respondénsque rex Asuérus ait: Quis est iste et cujus poténtiæ ut hæc áudeat fácere? Dixítque Esther: Hostis et inimícus noster péssimus iste est Aman. Quod ille áudiens íllico obstúpuit, vultum regis, ac regínæ ferre non sústinens. Rex autem irátus surréxit, et de loco convívii intrávit in hortum arbóribus cónsitum. Aman quoque surréxit ut rogáret Esther regínam pro ánima sua, intelléxit enim a rege sibi parátum malum.

℞. Congratulámini mihi omnes, qui dilígitis Dóminum, quia cum essem párvula, plácui Altíssimo: * Et de meis viscéribus génui Deum et hóminem. ℣. Beátam me dicent omnes generatiónes, quia ancíllam húmilem respéxit Deus. Et.

Lectio iii.

Qui cum revérsus esset de horto nemóribus cónsito et intrásset convívii locum, réperit Aman super léctulum corruísse, in quo jacébat Esther, et ait: Etiam regínam vult opprímere, me præsénte, in domo mea. Necdum verbum de ore regis exíerat, et statim operuérunt fáciem ejus. Dixítque Harbóna, unus de Eunúchis qui stabant in ministério regis: En lignum quod paráverat Mardochǽo, qui locútus est pro rege, stat in domo Aman, habens altitúdinis quinquagínta cúbitos. Cui dixit rex: Appéndite eum in eo. Suspénsus est ítaque Aman in patíbulo quod paráverat Mardochǽo: et regis ira quiévit.

℞. Beáta es Virgo María, quæ Dóminum portásti, Creatórem mundi: * Genuísti qui te fecit, et in ætérnum pérmanes Virgo. ℣. Ave María, grátia plena, Dóminus tecum. Genuísti. Glória Patri. Genuísti.

In II. Nocturno.

Ant. Concupíscet rex decórem tuum: quia ipse est Dóminus tuus.

Ant. Virgo Dei Génitrix refúgium nostrum, et virtus, auxiliátrix in tribulatiónibus, quæ invenérunt nos nimis.

Ant. Glorióśa dicta sunt de te cívitas Dei.

℣. Adjuvábit eam Deus vultu suo. ℟. Deus in médio ejus, non commovébitur.

Sermo sancti Bernárdi Abbátis.

De verbis Apocal.

Lectio iv.

Nec ipsa múlier benedícta in muliéribus vidébitur otiósa; inveniétur équidem locus ejus in hac reconciliatióne. Opus est enim mediatóre ad mediatórem istum; nec alter nobis utílior quam María. Crudélis nimírum Heva per quam serpens antíquus pestíferum étiam ipsi viro virus infúdit; sed fidélis María, quæ salútis antídotum et viris, et muliéribus propinávit. Illa enim minístra seductiónis, hæc propitiatiónis: illa suggéssit prævaricatiónem, hæc injécit redemptiónem. Quid ad Maríam accédere trépidet humána fragílitas? Nihil austérum in ea, nihil terríbile; tota suávis, ómnibus ófferens lac et lanam. Revólve diligéntius Evangélicæ históriæ sériem univérsam, et si quid forte increpatórium, si quid durum, si quod dénique signum vel ténuis indignatiónis occúrrit in María: de cétero suspéctam hábeas, et accédere vereáris.

℟. Crudélis Heva per quam serpens antíquus pestíferum étiam ipsi viro virus infúdit; * Fidélis María, quæ salútis antídotum et viris, et muliéribus propinávit. ℣. Illa enim minístra seductiónis, hæc propitiatiónis: illa suggéssit prævaricatiónem, hæc injécit redemptiónem. Fidélis.

Lectio v.

Quod si (ut vere sunt) plena magis ómnia pietátis et grátiæ, plena mansuetúdinis et misericórdiæ, quæ ad eam pértinent invéneris; age grátias ei, qui talem tibi mediatrícem benigníssima miseratióne progvídit, in qua nihil posset esse suspéctum. Dénique ómnibus ómnia facta est. Sapiéntibus et insipiéntibus copiosíssima caritáte debitrícem se fecit. Omnibus misericórdiæ sinum áperit, ut de plenitúdine ejus accípiant univérsi. Captívus redemptiónem, æger curatiónem, tristis consolatió-

nem, peccátor véniam, justus grátiam, Angelus lætítiam, dénique tota Trínitas glóriam, fílii persóna carnis humánæ substántiam, ut non sit qui se abscóndat a calóre ejus.

℟. Omnibus misericórdiæ sinum apéruit piíssima María * Ut de plenitúdine ejus accípiant univérsi. ℣. Captívus redemptiónem, æger curatiónem, tristis consolatiónem, peccátor véniam, justus grátiam. Ut.

Lectio vi.

Putas ne ipsa est sole amícta múlier? esto, siquidem ut de præsénti Ecclésia intelligéndum prophéticæ visiónis séries ipsa demónstrat, sed id plane non inconveniénter Maríæ vidétur attribuéndum. Nimírum ea est, quæ velut álterum solem índuit sibi. Quemádmodum enim ille super bonos et malos indifferénter óritur, sic ipsa quoque prætérita non díscutit mérita, sed ómnibus sese exorábilem, ómnibus clementíssimam præbet. Omnium dénique necessitátes amplíssimo quodam miserátur afféctu.

℟. Dei génitrix María velut alter sol, super bonos, et malos indifferénter óritur, ipsa prætérita non díscutit mérita: * Sed ómnibus sese exorábilem, ómnibus clementíssimam præbet. ℣. Omnium dénique necessitátes amplíssimo quodam miserátur afféctu. Sed. Glória Patri. Sed.

In III. Nocturno.

Ant. Conféssio et pulchritúdo in conspéctu ejus, sánctitas, et magnificéntia in sanctificatióne ejus.

Ant. Hæréditas mea præclára est mihi, super mel, et favum.

Ant. Dignáre me laudáre te Virgo sacráta: da mihi virtútem contra hostes tuos.

℣. Elégit eam Deus, et præelégit eam. ℟. In tabernáculo suo habitáre facit eam.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 19. v. 25.

In illo témpore: Stabant juxta crucem Jesu mater ejus et soror matris ejus María Cléophæ, et María Magdaléna. Et réliqua.

Homilía sancti Ambrósii Epíscopi.

Ex Epist. 82. ad Vercell. Eccl. prope finem.

María mater Dómini ante crucem fílii stabat: nullus me hoc dócuit, nisi sanctus Joáñes Evangelísta: Mundum álii concússum in passióne Dómini conscripsérunt: cœlum ténebris obdúctum, refugísse solem, in paradísum latrónem, sed post piam confessiónem recéptum. Joánnes dócuit, quod álii non docuérunt, quemádmodum, in cruce posítus, matrem appellávit. Pluris putátur quod victor suppliciórum pietátis offícia Matri exhibébat, quam quod regnum cœléste donábat vitæ ætérnæ. Nam si religiósum est, quod latróni donátur vénia, multo uberióris pietátis est, quod a Fílio Mater tanto afféctu honorátur: Ecce, inquit, Fílius tuus: Ecce Mater tua.

℟. Cum vidísset Jesus matrem, et Discípulum, quem diligébat stantes juxta crucem dixit Matri suæ: * Múlier ecce fílius tuus. ℣. Deínde dixit Discípulo: Ecce Mater tua. Múlier.

Lectio viii.

Testabátur de Cruce Christus, et inter Matrem, atque discípulum dividébat pietátis offícia. Condébat Dóminus non solum públicum, sed étiam doméstícum testaméntum. Et hoc ejus testaméntum signábat Joánnes, dignus tanto testatóre testis. Bonum testaméntum non pecúniæ, sed vitæ ætérnæ, quod non atraménto scriptum est, sed spíritu Dei vivi, qui ait: lingua mea cálamus scribæ velóciter scribéntis. Sed María nec minor quam Matrem Christi decébat, fugiéntibus Apóstolis, ante crucem stabat, et piis spectábat óculis Fílii vúlnera, quia exspectábat non pígnoris mortem, sed mundi salútem: aut fortásse quia cognóverat per Fílii mortem mundi redemptiónem, aula regális étiam sua morte putábat se áliquid público additúram múneri.

℟. Ego diligéntes me díligo: * Et qui mane vígilant ad me, invénient me.

℣. **In viis justítiæ ámbulo, in médio semitárum judícii, ut ditem diligéntes me, et thesáuros eórum rédpleam. Et qui mane. Glória Patri. Et qui mane.**

Lectio ix. de Dominica occurrente.

Ad Laudes

et per Horas.

Ant. 1. **Introdúxit me * in cellam vináriam, ordinávit in me caritátem.**

Ps. de Dominica.

2. **Surrexérunt Fílii ejus, * et beatíssimam prædicavérunt.**

3. **Spíritus enim meus * super mel dulcis, et hæréditas mea super mel, et favum̃.**

4. **Ecce hæréditas Dómini * fílii merces fructus ventris.**

5. **In ómnibus réquiem quæsívi, * et in hæreditáte Dómini morábor.**

Cap. Eccl. 24. vel 25. et 24.

Ego quasi vitis fructificávi suavitátem odóris, et flores mei fructus honóris et honestátis. Ego Mater pulchræ dilectiónis et timóris, et agnitiónis, et sanctæ spei.

Hymnus. **O glorióSa.**

℣. **Expándit nubem in protectiónem eórum.** ℟. **Et ignem ut lucéret eis per noctem.**

Ad Bened. Ant. **Visitávit nos Dóminus óriens ex alto, et cum transitúrus esset ex hoc mundo ad Patrem, Matrem suam piíssimam nobis testaménto réliquit.**

Oratio.

Deus qui sub Beatíssimæ Vírginis Maríæ singulári patrocínio constitútos perpétuis benefíciis nos cumulári voluísti: præsta supplícibus tuis, ut qui de tantæ Vírginis maternitáte gloriámur, digni fílii ejus opéribus efficiámur. Per Dñm.

Ad Tertiam.

Capit. **Ego quasi vitis.**

℟. br. **Spécie tua * Et pulchritúdine tua. Spécie.** ℣. **Inténde, próspere procéde, et regna. Et pulchritúdine. Glória Patri. Spécie.**

℣. **Adjuvábit eam Deus vultu suo.** ℟. **Deus in médio ejus, non cōmovébitur.**

Ad Sextam.

Cap. Eccl. 24. vel 30. 31.

Qui audit me, non confundétur; et qui ope-

rántur in me, non peccábunt. Qui elúcidant me, vitam ætérnam habébunt.

℟. br. **Adjuvábit eam * Deus vultu suo. Adjuvábit.** ℣. **Deus in médio ejus, non commovébitur. Deus.** Glória Patri. **Adjuvábit.**

℣. **Elégit eam Deus, et præelégit eam.** ℟. **In tabernáculo suo habitáre facit eam.**

Ad Nonam.

Capit. Prov. 8. vel. 34.

Beátus homo qui audit me, et qui vígilat ad fores meas quotídie et obsérvat ad postes óstii mei. Qui me invénerit, invéniet vitam, et háuriet salútem a Dómino.

℟. br. **Elégit eam Deus, * Et præelégit eam. Elégit.** ℣. **In tabernáculo suo habitáre facit eam. Et præelégit.** Glória Patri. **Elégit.**

℣. **Diffúsa est grátia in lábiis tuis.** ℟. **Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.**

In II. Vesperis.

Omnia ut in primis, præter ea quæ sequ.

℣. **Magnificávit Dóminus fácere nobíscum.** ℟. **Facti sumus lætántes.**

Ad Magnif. Ant. **Salutáte Maríam, quæ multum laborávit in vobis: et dícite: Ave cleméntiæ mater: consolátrix afflictórum, Auxílium Christianórum. Tu glória Jerúsalem, Tu lætítia Israël, tu honorificéntia pópuli nostri, allelúja.**

Domin. III. Novembris.

Octava

Patrocinii B. M. V.

Duplex.

Omnia ut in die, præter Lectiones quæ dicuntur ut infra.

In I. Nocturno.

De Cánticis Canticórum.

Lectio i. Cap. 7.

Quid vidétis in Sulamíte nisi choros castrórum? Quam pulchri sunt gressus tui in calceaméntis, fília príncipis! Junctúræ fémorum tuórum sicut monília quæ fabricáta sunt manu artíficis. Umbilícus tuus crater tornátilis, numquam índigens póculis. Venter tuus acérvus trítici, vallátus líliis. Duo úbera tua sicut duo hínnuli gemélli cápreæ. Collum tuum sicut turris ebúrnea, óculi tui sicut piscínæ in

Hésebon, quæ sunt in porta fíliæ multitúdinis. Nasus tuus sicut turris Líbani, quæ réspicit contra Damáscum. Caput tuum ut Carmélus: et comæ cápitis tui sicut púrpura regis, vincta canálibus.

℟. Sancta et immaculáta virgínitas, quibus te láudibus ésseram néscio:* Quia quem cœli cápere non póterant, tuo grémio contulísti. ℣. Benedícta tu in muliéribus, et benedíctus fructus ventris tui. Quia.

Lectio ii.

Quam pulchra es et quam decóra, caríssima in delíciis! Statúra tua assimiláta est palmæ et úbera tua botris. Dixi: ascéndam in palmam et apprehéndam fructus ejus: et erunt úbera tua sicut botri víneæ et odor oris tui sicut malórum. Guttur tuum sicut vinum óptimum, dignum dilécto meo ad potándum, labiísque et déntibus illíus ad ruminándum.

℟. Congratulámini mihi omnes, qui dilígitis Dóminum, quia cum essem párvula, plácui Altíssimo: * Et de meis viscéribus génui Deum et hóminem. ℣. Beátam me dicent omnes generatiónes, quia ancíllam húmilem respéxit Deus. Et.

Lectio iii.

Ego dilécto meo et ad me convérsio ejus. Veni, dilécte mi, egrediámur in agrum, commorémur in villis. Mane surgámus ad víneas, videámus si flóruit vínea, si flores fructus partúriunt, si floruérunt mala púnica: ibi dabo tibi úbera mea. Mandrágoræ dedérunt odórem. In portis nostris ómnia poma: nova et vétera, dilécte mi, servávi tibi.

℟. Beáta es Virgo María, quæ Dóminum portásti, Creatórem mundi: * Genuísti qui te fecit, et in ætérnum pérmanes Virgo. ℣. Ave María, grátia plena, Dóminus tecum. Genuísti. Glória Patri. Genuísti.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Bernárdi Abbátis.

Serm. de Nativ. B. M. V.

Lectio iv.

Plena est grátia, et grátiam adhuc invénit? Digna prorsus inve-

níre quod quærit, cui própria non súfficit plenitúdo, nec suo potest esse conténta bono; sed quemádmodum scriptum est: qui bibit adhuc sítiet, petit supereffluéntiam ad salútem universitátis. Spíritus Sanctus, ait, supervéniet in te, et pretiósum illud bálsamum tanta tibi cópia, tantáque plenitúdine ínfluet, ut copiosíssime éffluat circumquáque. Ita est, jam sentímus, jam exhilarántur fácies nostræ in óleo, jam clamámus: Oleum effúsum nomen tuum, et memoriále tuum in generatióne et generatiónem.

℟. Crudélis Heva per quam serpens antíquus pestíferum étiam ipsi viro virus infúdit; * Fidélis María, quæ salútis antídotum et viris, et muliéribus propinávit. ℣. Illa enim minístra seductiónis, hæc propitiatiónis: illa suggéssit prævaricatiónem, hæc injécit redemptiónem. Fidélis.

Lectio v.

Verum id quidem non in vanum, et si óleum effúnditur, sed non perit. Proptérea síquidem et adolescéntulæ, párvulæ scílicet ánimæ, sponsum dílígunt, idque non parum: et unguéntum descéndens de cápite, non modo barba, sed et ipsa vestiménti ora suscépit. Intuére, o homo, consílium Dei, agnósce consílium pietátis. Cœlésti rore áream rigatúrus, totum vellus prius infúdit. Redemptúrus humánum genus, prétium univérsum cóntulit in Maríam.

℟. Omnibus misericórdiæ sinum apéruit piíssima María * Ut de plenitúdine ejus accípiant univérsi. ℣. Captívus redemptiónem, æger curatiónem, tristis consolatiónem, peccátor véniam, justus grátiam. Ut de plenitúdine ejus.

Lectio vi.

Altius ergo intuémini quanto devotiónis affέctu a nobis eam volúerit honorári, qui totíus boni plenitúdinem pósuit in María: ut proínde si quid spei in nobis est, si quid grátiæ, si quid salútis, ab ea novérimus redundáre, quæ ascéndit delíciis áffluens. Hortus plane divitiárum,

quem non modo affláverit véniens, sed et perfláverit supervéniens Auster ille divínus, ut úndique fluant arómata ejus, charísmata scílicet gratiárum. Totis ergo medúllis córdium, totis præcordiórum afféctibus et votis ómnibus, Maríam hanc venerémur, quia sic est volúntas ejus, qui totum nos habére vóluit per Maríam.

℟. Dei Génitrix María velut alter sol, super bonos, et malos indifferénter óritur, ipsa prætérita non díscutit mérita: *Sed ómnibus sese exorábilem ómnibus clementíssimam præbet. ℣. Omnium dénique necessitátes amplíssimo quodam miserátur afféctu. Sed ómnibus. Glória Patri. Sed ómnibus.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 19.

In illo témpore: Stabant juxta crucem Jesu mater ejus et soror matris ejus María Cléophæ et María Magdaléne. Et réliqua.

Homilía sancti Bernárdi Abbátis.

Ex tract. de Passion. Dñi.

Cum vidísset Jesus matrem et discípulum stantem quem diligébat, dixit matri suæ: Múlier, ecce fílius tuus; ac si díceret: tu me fílio corporáliter priváris; unde tibi amícum præ cunctis diléctum in fílium do, cujus præséntia ínterim dum absum consoléris. Ad discípulum autem: Ecce mater tua; quasi díceret: Tu vero patre spoliáris: unde hanc matrem, mihi caríssimam tibi in matrem do: conserváte jura mútuæ caritátis ad ínvicem: tu istum fílium, tu istam matrem habéndo. O quam muníficus factus es in núptiis tuis, rex et sponse, bone Jesu! Quam large quæ habuísti ómnia tradidísti! Ecce ipsis crucifixóribus tuis oratiónis afféctum, latróni Paradísum, matri fílium, fílio matrem, mórtuis vitam, mánibus Patris ánimam tuam, toti mundo signa poténtiæ tuæ contulísti.

℟. Cum vidísset Jesus Matrem, et Discípulum,

quem diligébat stantes juxta crucem dixit Matri suæ: * Múlier ecce fílius tuus. ℣. Deínde dixit Discípulo: Ecce Mater tua. Múlier.

Lectio viii.

Sed movet me quod cum dixísset: Múlier ecce fílius tuus, subjúnxit, ecce mater tua; cum útique étiam si hoc non subjunxísset, necessárium fuísset eam esse matrem illíus qui in fílium sibi datus fúerat. Sed hoc mútuæ caritátis affectum mihi commendáre vidétur: sunt enim nonnúlli, qui ab ómnibus amári volunt; sed nullos afféctu mútuo complectúntur, et volunt ut eórum labóres et dolóres alleviéntur, et cum ferántur a plúribus, ipsi nullíus ónera volunt portáre.

℟. Ego diligéntes me díligo: * Et qui mane vígilant ad me, invénient me. ℣. In viis justítiæ ámbulo, in médio semitárum judícii, ut ditem diligéntes me, et thesáuros eórum répleam. Et qui. Glória Patri. Et qui.

Lect. ix. de Homilia Dom. occurr.

COMMEMORATIONES CONSUETÆ
sive
SUFFRAGIA SANCTORUM,
hic positæ ad majorem recitantium commoditatem.

Comemoratio de Cruce in feriali tantum Officio.

Ad Vesperas et Laud.

Ant. **Per signum Crucis de inimícis nostris líbera nos, Deus noster.**

℣. **Omnis terra adóret te, et psallat tibi.** ℟. **Psalmum dicat nómini tuo, Dómine.**

Orémus. Oratio.

Perpétua nos, quǽsumus Dómine, pace custódi; quos per lignum sanctæ Crucis redímere dignátus es.

De sancta María, quando non dicitur ejus Officium parvum.

Ad Vesperas et Laud.

Ant. **Sancta María, succúrre míseris, juva pusillánimes, réfove flébiles, ora pro pópulo, intérveni pro Clero, intercéde pro devóto fœmíneo sexu: séntiant omnes tuum juvámen quicúmque célebrant tuam sanctam commemoratiónem.**

℣. **Ora pro nobis, sancta Dei Génitrix.** ℟. **Ut digni efficiámur promissiónibus Christi.**

Orémus. Oratio.

Concéde nos fámulos tuos, quǽsumus Dómine Deus, perpétua mentis et córporis sanitáte gaudére, et gloriósa beátæ Maríæ semper Vírginis intercessióne a præsénti liberári tristítia, et ætérna pérfrui lætítia.

De S. Josepho Sponso B. Mariæ V.

Ad Vesperas.

Ant. **Ecce fidélis servus et prudens, quem constítuit Dóminus super famíliam suam.**

℣. **Glória et divítiæ in domo ejus.** ℟. **Et justítia ejus manet in sǽculum sǽculi.**

Ad Laudes.

Ant. Ipse Jesus erat incípiens quasi annórum trigínta, ut putabátur, fílius Joseph.

℣. Os justi meditábitur sapiéntiam. ℟. Et lingua ejus loquétur judícium.

Orémus. Oratio.

Deus, qui ineffábili providéntia beátum Joseph sanctíssimæ Genitrícis tuæ sponsum elígere dignátus es, præsta quǽsumus; ut quem protectórem venerámur in terris, intercessórem habére mereámur in cœlis.

De Apostolis totius Ecclesiæ Patronis.

Ad Vesperas.

Ant. Petrus Apóstolus, et Paulus Doctor Géntium, ipsi nos docuérunt legem tuam, Dómine.

℣. Constítues eos Príncipes super omnem terram. ℟. Mémores erunt nóminis tui, Dómine.

Ad Laudes.

Ant. Gloriósi Príncipes terræ, quómodo in vita sua dilexérunt se, ita et in morte non sunt separáti.

℣. In omnem terram exívit sonus eórum. ℟. Et in fines orbis terræ verba eórum.

Orémus. Oratio.

Deus, cujus déxtera beátum Petrum ambulántem in flúctibus, ne mergerétur, eréxit; et coapóstolum ejus Paulum tértio naufragántem de profúndo pélagi liberávit: exáudi nos propítius, et concéde; ut ambórum méritis ætérnitátis glóriam consequámur.

De S. Jacobo Apostolo Titulari Eccl. Metropolit. et Patrono Præcipuo Archid.

Ad Vesperas.

Ant. O beátum Apóstolum, qui inter primos eléctus, primus ómnium Apostolórum Dómini cálicem bíbere méruit! O gloriósum Hispániæ regnum, tali pígnore, ac Patróno munítum, per quem fecit illi magna, qui potens est.

℣. Nimis honoráti sunt amíci tui Deus. ℟. Nimis confortátus est principátus eórum.

Ad Laudes.

Ant. **Visitávit nos per sanctum suum Apóstolum, et fecit salútem de inimícis nostris Dóminus Deus noster.**

℣. **Annuntiavérunt ópera Dei.** ℟. **Et facta ejus intellexérunt.**

Orémus. Oratio.

Esto, Dómine, plebi tuæ sanctificátor et custos: ut beáti Jacóbi Apóstoli tui muníta præsídiis, et conversatióne tibi pláceat, et secúra mente desérviat.

De Virgine sancta Rosa a sancta Maria, omnium Indiarum principaliori Patrona.

Ad Vesperas.

Ant. **Veni, sponsa Christi, áccipe corónam, quam tibi Dóminus præparávit in ætérnum.**

℣. **Diffúsa est grátia in lábiis tuis.** ℟. **Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.**

Ad Laudes.

Ant. **Símile est regnum cœlórum hómini negotiatóri, quærénti bonas margarítas; invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam.**

℣. **Diffúsa est grátia in lábiis tuis.** ℟. **Proptérea benedíxit te Deus in ætérnum.**

Orémus. Oratio.

Bonórum ómnium largítor, omnípotens Deus, qui beátam Rosam cœléstis grátiæ rore prævéntam, virginitátis, et patiéntiæ decóre Indis floréscere voluísti: da nobis fámulis tuis; ut in odórem suavitátis ejus curréntes, Christi bonus odor éffici mereámur.

Quando fit Officium alterius Virginis, variantur Ant.; pro sancta Rosa in Laudib. sumitur Ant. ex I. Vesperis **Veni, sponsa Christi.**

Ad Vesperas.

Ant. **Símile est regnum cœlórum hómini negotiatóri, quærénti bonas margarítas; invénta una pretiósa, dedit ómnia sua, et comparávit eam.**

℣. **Spécie tua, et pulchritúdine tua.** ℟. **Inténde, próspere procéde, et regna.**

De Pace.

Ad Vesperas et Laudes.

Ant. Da pacem, Dómine, in diébus nostris, quia non est álius qui pugnet pro nobis, nisi tu, Deus noster.

℣. Fiat pax in virtúte tua. ℟. Et abundántia in túrribus tuis.

Orémus. Oratio.

Deus, a quo sancta desidéria, recta consília, et justa sunt ópera: da servis tuis illam, quam mundus dare non potest, pacem; ut et corda nostra mandátis tuis dédita, et hóstium sublàta formídine, témpora sint tua protectióne tranquílla. Per Dóminum nostrum.

℣. Dóminus vobíscum. ℟. Et cum spíritu tuo.

℣. Benedicámus Dómino. ℟. Deo grátias.

℣. Fidélium ánimæ per misericórdiam Dei requiéscant in pace. ℟. Amen.

Concordat cum Originali.

Ratisbonæ, die 24. Junii 1893.

G. Erlenborn, Vic. in Spirit. Gen.

Index alphabeticus.

Acisli et Victoriæ Mart. dupl. 17. Nov. pag. 75*
Angeli Custodis Archidiœc. de Guatimala. dupl. 2. class. cum Octav. 1. Oct. 21*
— — Octava. dupl. 8. Oct. 46*
Antonini Mart. dupl. 2. Sept. 9*

Cæciliæ Virg. et Mart. Patr. Civit. Guatim. dupl. maj., in Archidiœc. dupl. tant. 22. Nov. 78*

Dionysii Rustici et Eleutherii Mart. dupl. maj. 9. Oct. 46*
Dominici de Val Mart. dupl. 11. Sept. 15*

Eugenii Ep. et Mart. dupl. 16. Nov. 73*
Evaristi Papæ et Mart. semidupl. 6. Nov. 72*

Froylani Ep. et Conf. dupl. 5. Oct. 42*
Fructi Conf. dupl. 27. Oct. 58*

Gavini, Prothi et Januarii Mart. dupl. 25. Oct. 54*

Innumerabilium Mart. Cæsaraugustæ. dupl. 3. Nov. 67*

Joannis a Macias Conf. dupl. 3. Oct. 39*

Ludovici Bertrandi Conf. dupl. 11. Oct. 46*

Marci Papæ et Conf. semidupl. 7. Oct. 44*
Mariæ a Cervellione Virg. dupl. 25. Sept. 19*
Mariæ Salome Vid. dupl. 22. Oct. 48*
Martini de Porres Conf. dupl. 5. Nov. 68*
Mariæ B. V. de Columna. dupl. maj. 12. Oct. 46*
— — Maternitatis. dupl. maj. Dom. II. Oct. 67*
— — Patrocinii. dupl. 2. cl. cum Oct. In Archidiœc. dupl. maj. sine Oct. Dom. II. Nov. 79*
— — Octava. Dom. III. Nov. 86*
— — Purissimi Cordis. dupl. maj. Domin. post Octav. Assumptionis B. M. V. 9*
— — Puritatis. dupl. maj. Dom. III. Oct. 67*

Narcissi Ep. et Mart. dupl. 29. Oct. pag. 62*

Omnium Sanctorum quorum Reliquiæ asserv. in Metropolit. et in Eccles. Archidiœceseos. dupl. 30. Oct. 67*

Petri Claver Conf. dupl. 9. Sept. 14*
Petri Paschasii Ep. et Mart. dupl. 23. Oct. 52*
Pontiani Papæ et Mart. semidupl. 28. Nov. 78*

Raphaelis Archang. dupl. maj. 24. Oct. 54*
Rochi Conf. dupl. 26. Sept. 19*
Rosaliæ Virg. semidupl. 4. Sept. 12*
Rosæ Limanæ Virg. Patr. Princip. Americæ. duplex 1. classis cum Oct. 30. Aug. 1*
— — dupl. Octava. 6. Sept. 12*

Servandi et Germani Mart. dupl. 26. Oct. 56*
Stephani I. Papæ Mart. semidupl. 7. Sept. 13*

Ursulæ et Sociar. Virg. et Mart. dupl. 21. Oct. 48*

Xysti II. Papæ et Mart. semidupl. 12. Sept. 17*

Ratisbonæ. Ex Officina Fr. Pustet, S. Sedis Apost. Typographi.

OFFICIA SANCTORUM

A SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO

LEONE PAPA XIII

PER BREVE DIEI 28 IULII 1882

AD UNIVERSALEM ECCLESIAM EXTENSA

DIE 29 JANUARII IN FESTO

S. FRANCISCI SALESII, EP. CONF ET DOCT.

Additio ad vi. Lectionem: et á Summo Pontifice Pio Nono, ex Sacrorum Rituum Congregationis consulto, Universalis Ecclesiæ Doctor fuit declaratus.

DIE IX FEBRUARII

S CYRILLI EPISCOPI ALEXANDRINI

CONFESSORIS ET ECCLESIAE DOCTORIS

Duplex

Omnia de Communi Confessoris Pontificis, praeter sequentia.

In himno Iste Confessor *mutatur tertius versus.*

In utrisque Vesperis ad Magnificat Antiph. O Doctor.

Oratio

DEus, qui beátum Cyríllum Confessórem tuum atque Pontíficem divínae maternitátis beatíssimae Vírginis Maríae assertórem invíctum effecísti: concéde, ipso intercedénte; ut qui vere eam Genitrícem Dei crédimus, matérna eiúsdem protectióne salvémur. Per eumdem Dóminum.

In I. Nocturno

Lectiones de Scriptura occurrente: in Quadragesima Sapientiam *pro Doctoribus.*

In II. Nocturno

Lectio iv.

CYríllus Alexandrínus, cuius praecónia non unius tantum vel altérius sunt comprobáta testimónio, sed etiam oecumenicórum Conciliórum Ephesíni et Chalcedonénsis actis celebráta, claris ortus paréntibus, ac Theóphili Epíscopi Alexandríni nepos, adhuc adoléscens praecelléntis ingénii clara specímina dedit. Lítteris ac sciéntiis egrégie imbútus, ad Ioánnem Epíscopum Hierosolymitánum se cóntulit, ut in Christiána fide perficerétur. Alexandríam deínde cum rediísset, Theóphilo vita functo, ad illíus sedem evéctus ést; quo in múnere ita óptimi pastórís formam ab Apóstolo definitam constánter praesétulit, ut

sanctíssimi praesulis glóriam mérito sit adéptus.

Lectio v.

SAlútis animárum zelo incénsus curas omnes inténdit, ut sibi commíssum gregem in fídei et morum integritáte serváret. atque a venenátis infidélium et haereticórum páscuis deféndere. Hinc tum Nováti ásseclas e civitáte expélli, tum iudaeos qui furóre acti in caedem christianórum conspiráverant, iuxta leges puníri satégit. Singuláre vero Cyrílli pro cathólicae fidei incolumitáte enítuit stúdium contra Nestórium Constantinopolitánum Epíscopum, asseréntem Iesum Christum ex María Vírgine hóminem tantum et non Deum natum, eíque divinitátem pro méritis esse collátam; cuius emendatiónem cum frustra tentásset, eum sancto Caelestíno Pontífici Máximo denuntiávit.

Lectio vi.

CAelestíni delegáta auctoritáte, Concílio Ephesíno praefuit, in quo haerésis Nestóriana pénitus proscrípta est, damnátus Nestórius et a sua sede deiéctus, ac dogma cathólicum de una in Christo, eáque divína persóna, et divína gloriósae Vírginis Maríae maternitáte assértum; plaudénte pópulo univérso, qui incredíbili gáudio géstiens, collucéntibus fácibus domum dedúxit Epíscopos. Sed hac de causa Cyríllus calúmniis, iniúriis et persecutiónibus plúrimis a Nestório eiúsque fautóribus impetítus fuit; quas ipse patientissime tulit, ita ut de sola fide sollícitus, quidquid advérsus eum effutiébant ac moliebántur haeretici, pro níhilo habéret. Tandem pro Ecclésia Dei máximis perfúnctus labóribus, plurimísque scriptis éditis tum ad éthnicos et haeréticos confutándos, tum ad sacras scriptúras et cathólica explanánda dógmata, sancto fine quiévit anno quadringentésimo quadragésimo quarto, episcopátus trigésimo secúndo. Leo décimus tertius Póntifex Máximus Offícium et Missam praecl

rissimi huius fidei cathólicae propugnatóris et Orientális Ecclésiae lúminis, ad Ecclésiam univérsam exténdit.

IN III. NOCTURNO

Lect. de Homilia S. Augustini Episcopi Ostendit Dominus *in Evangelium* Vos estis sal terrae *pro Doctoribus, cum viii. Resp.* In medio.

DIE XVIII MARTII

S. CYRILLI EPISCOPI HIEROSOLYMITANI

CONFESSORIS ET ECCLESIAE DOCTORIS

Duplex

Omnia de Communi Confessoris Pontificis, praeter sequentia.

In utrisque Vesperis ad Magnificat Antiph. O Doctor.

Oratio.

DA nobis, quaesumus omnípotens Deus, beáto Cyríllo Pontífice intercedénte, Te solum verum Deum, et quem misísti Iesum Christum ita cognóscere; ut inter oves, quae vocem eius áudiunt, perpétuo connumerári mereámur. Per eumdem Dóminum.

IN I. NOCTURNO

Lectiones Eidélis sermo *de Comm. I. loco: extra Quadragesimam de Scriptura ocurrente.*

Lectio iv.

CYríllus Hierosolymitánus, a téneris annis divinárum scripturárum studio summópere déditus,

ádeo in eárum sciéntia profécit, ut orthodóxae fídei strénuus assértor eváserit. Monásticis institútis imbútus, perpétuae continéntiae, omníque severióri vivéndi ratióni se addíctum vóluit. Postquam a sancto Máximo Hierosólymae Epíscopo présbyter ordinátus fuit, munus verbi divíni fidélibus praedicándi et catechúmenos edocéndi summa cum laude implévit, atque illas vere mirándas conscrípsit catechéses, quibus totam ecclesiásticam doctrínam dilúcide et copióse compléxus, síngula religiónis dógmata contra fídei hostes sólide propugnávit. Ita vero in his enucleáte et distíncte disséruit, ut non solum iam exórtas haereses, sed futúras etiam quasi praeságiens evérterit, quemádmodum proestitit asseréndo Córporis et Sánguinis Christi reálem praeséntiam in mirábili Eucharístiae sacraménto. Vita autem functo sancto Máximo, a provinciae epíscopis in illíus locum sufféctus est.

Lectio v.

In Episcopátu iniúrias multas et calamitátes, non secus ac beátus Athanásius, cui coaevus erat, ab Arianórum factiónibus fídei causa perpessus fuit. Hi enim aegre feréntes Cyríllum veheménter haerésibus obsístere, ipsum calúmniis aggrediúntur, et in conciliábulo depositúm e sua sede detúrbant. Quorum furóri ut se subtráheret, Tarsum Cilíciae aufúgit, et quoad vixit Constántius, exíli rigórem pértulit. Post illíus mortem, Iuliáno Apóstata ad impérium evécto, Hierosólymam redíre pótuit, ubi ardénti zelo gregi suo ab erróribus et a vítiis revocándo óperam navávit. Sed iterum, Valénte Imperatóre, exulare coáctus est, donec, réddita Ecclésiae pace per Theodósium Magnum, et Arianórum crudelitáte audasiáque représsa, ab eódem Imperatóre tamquam fortíssimus Christi athléta honóribus suscéptus suae sedi restitútus fuit. Quam strénue et sancte sublímis offícii sui munia impléverit, lucu-

lénter appáret ex florénti tunc témporis Hierosolymitánae ecclésiae statu; quem sanctus Basilíus loca sancta veneratúrus, ibi aliquándiu commorátus, descríbit.

Lectio vi.

Venerándi huius Praesulis sanctitátem caeléstibus signís a Déo fuísse ilustrátam, memóriae tráditum accépimus. Inter haec recensétur praeclára Crucis, solis rádiis fulgentióris, apparítio, quae episcopátus eius inítie decorávit. Huiúsmodi prodígii éthnici et christiáni testes oculares fuérunt cum ipso Cyríllo, qui grátiis primum in Ecclésia Deo rédditis, illud per epístolam Constántio Imperatóri narrávit. Nec minus admiratióne dignum, quod Iudaeis templum a Tito evérsum restauráre ex ímpio Imperatóris Iuliáni iussu conántibus, evénit. Veheménti enim terraemótu abórto, et ingéntibus flammárum globis e terra erumpéntibus, ómnia ópera ignis consúmpsit, ita ut Iudaei et Iuliánus detérriti, ab incépto destíterint; prout scílicet indubitánter futúrum Cyríllus praedíxerat. Qui demum paulo ante óbitum Concílio Constantinopolitáno secúndo intérfuit, in quo Macedónii haeresis et íterum Ariána condemnáta est. Ac Ierúsalem inde revérsus, fere septuagenárius, trigésimo quinto sui episcopátus anno, sancto fine quiévit. Eius Offícium ac Missam Leo décimus tértius Póntifex Máximus ab univérsa Ecclésia celebrári mandávit.

In III. Nocturno

Lectio sancti Evangélii secúndum Matthaeum.

Lectio vii *Cap.* 10.

In illo témpore: Dixit Iesus discípulis suis: Cum persequéntur vos in civitáte ista, fúgite in áliam. Et réliquia.

Homilía sancti Athanásii Epíscopi.

In Apol. de fuga sua, ant. med.

In lege praecéptum erat ut constitueréntur civitátes refugiórum, ut qui, quomodocúmque ad necem

quaereréntur, servári possent. In consummatióne porro saeculórum, cum advenísset illud ipsum Verbum Patris, quod Móysi ántea locútum fúerat, rursus hoc praeceptum dedit: Cum vos, ínquiens, persecúti fúerint in civitáte ista, fúgite in áliam. Paulóque post súbiicit: Cum vidéritis illam abominatiónem desolatiónis, quae dicta est per Daniélem prophétam, consisténtem in loco sancto (qui legit, intélligat), tunc qui in Iudaea sunt, fúgiant ad montes; et qui in tecto est, ne descéndat tóllere áliquid de domo sua; et qui in agro est, non revertátur tóllere túnicam suam.

Lectio viii.

HAec cum scirent sancti, eiúsmodi tenuérunt suae conversatiónis institútum. Quae enim nunc praecépit Dóminus, éadem quoque ante suum in carne advéntum locútus est in sanctis: et hoc institútum hóminis ad perfectiónem ducit. Nam quod Deus iússerit, id omníno faciéndum est. Ideóque et ipsum Verbum própter nos homo factum, non indígnum putávit, cum quaererétur, quemádmodum et nos, abscóndere se, et cum persecutiónem paterétur, fúgere, et, insídias declináre: cum autem a se definítum tempus ipse adduxísset, in quo corporáliter pro ómnibus pati volébat, ultro sepísum trádidit insidiántibus.

℟. In Medio *pro Doctoribus.*

Lectio ix.

AT vero sancti hómines cum hanc quoque formam a Salvatóre didicíssent, (ab ipso enim et antea et semper omnes docebántur) advérsus persecutóres ut legítime certárent, fugiébant, et ab illis quaesíti, se abscondébant. Cum enim praestitúti sibi a Divína providéntia témporis finem ignorárent, nolébant insidiántibus se témere trádere: sed contra, cum scirent quod scriptum est, in mánibus Dei esse hóminum sortes, et Dóminum mortificáre et vivificáre, pótius in finem usque perseverábant, circumeúntes,

ut ait, apóstolus, in melótis et péllibus caprínis, egéntes, angustiáti, in solitudínibus errántes, et in spelúncis et cavérnis terrae laténtes, quoad vel definítum mortis tempus veníret, vel, qui tempus ipsum definíerat, Deus cum eis loquerétur, et insidiántes cohibéret, aut certe persecutóribus eos tráderet, utcúmque illi placuísset.

DIE XIV APRILIS

SANCTI IUSTINI MARTYRIS

Duplex

Omnia de Communi unius Martyris, praeter sequentia.

Oratio

Deus, qui per stultítiam crucis, eminéntem Iesu Christi sciéntiam beátum Iustínum Mártyrem mirabíliter docuísti: eius nobis intercessióne concéde; ut, errórum circumventióne depúlsa, fidei firmitátem consequámur. Per eumdem Dóminum.

In I. Nocturno

Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno

Lectio iv.

Iustínus Prisci filius ex graeco génere Fláviae Neápolis in Syria Palestína natus, adolescéntiam in litterárum ómnium stúdiis transégit. Vir factus ádeo philosophíae amóre corréptus est, ut ad veritátem assequéndam, quotquot áderant philosophórum sectis nomen déderit, eorúmque praecépta scru-

tátus sit. Cum in his fallácem tantum sapiéntiam errorémque reperísset, superna illustratióne per senem quemdam ignótum, aspectúque venerábilem edóctus, verae christiánae fidei philosophíam amplexus est. Hinc Sacrae Scriptúrae libros diu noctúque prae mánibus habens, ita ex eorum meditatióni divínus ignis in ánima eius exársit, ut ea qua pollébat eruditiónis vi, eminéntem Iesu Christi sciéntiam adéptus, plúrima conscrípserit volúmina adChristiánam fidem exponéndam, magisque propagándam.

Lectio v.

INter praeclaríssima Iustíni ópera binae éminent fídei Christiánae Apologíae, quas cum coram Senátu, Imperatóribus Antoníno Pio, eiusque filiis, nec non Marco Antoníno Vero, et Lucio Aurélio Cómmodo Christi ásseclas saevíssime divexántibus porrexísset, eamdémque fidem disputándo strénue propugnásset, obtínuit ut a Christianórum caede público Príncipum edícto temperátum fuerit. Verum Iustíno haud párcitum est. Nam Crescéntis Cynici, cuius vitam et mores nefários redargúerat, insídiis accusátus, a satellítibus comprehénsus est. Addúctus autem ad Romae Praesidem nómine Rústicum, cum hic ab eo quaesivísset quaenam essent Christianórum praecépta, hanc bonam confessiónem coram multis téstibus conféssus est: Rectum dogma, quod nos Christiáni hómines cum pietáte servámus, hoc est: ut Deum unum existimémus factórem atque creatórem ómnium quae vidéntur, quaeque corpóreis óculis non cernúntur; et Dóminum Iesum Christum Dei Filium confiteámur olim a Prophétis praenunciátum, qui et humáni géneris iudex ven túrus est.

Lectio vi.

QUóniam Iustínus in prima sua Apología palam exposúerat quómodo Christiáni convenírent ad sacra celebránda, et quaenam fúerint sacri huius convéntus mystéria ad repellén-

das ethnicórum calúmnias, exquisívit ab eo Praeses in quonam loco convenírent ispse et céteri huius Urbis Christifidéles. Iustínus autem réticens convéntuum loca ne sancta et fratres próderet cánibus, domicílium tantum suum indicávit, ubi manére, et discípulos excólere solébat penes célebrem Títulum Pastóris in aedibus Pudéntis. Demum Praeses optiónem ei dedit vel ut diis sacrificáret, vel per totum corpus flagéllis caedi perférret. Cum invíctus fidei vindex assérerèt se in votis semper habuísse cruciátus pérpeti propter Dóminum Iesum Christum, a quo magnam in caelis mercédem cónsequi expectábat, Praeses in eum capitálem senténtiam pronunciávit. Itaque mirábilis Philósophus Deum colláudans, post vérbera, fuso pro Christo sánguine, glorióso martyrio coronátus est. Quidam vero fidéles clam illíus sustulérunt corpus, et in loco idóneo condidérunt. Leo décimus tértius Póntifex Máximus eiúsdem Offícium et Missam ab univérsa Ecclésia celebrári praecépit.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 12

IN illo témpore: Dixit Iesus discípulis suis: Nihil opértum est quod non revelétur: neque abscónditum, quod non sciátur. Et réliqua.

Homilía sancti Ioánnis Chrysóstomi.

Hom. in cap. x. Matth. v. 26. seq.

NIhil est opértum quod non revelábitur, nec occúltum quod non sciétur. Quod autem dicit huiúsmodi est: súfficit quidem vobis ad consolatiónem si ego Magíster et Dóminus consors sim conviciórum. Si vero adhuc dolétis haec audiéntes, illud quoque ánimo reputáte, vos non multum póstea ab hac suspicióne liberátum iri. Cur enim id aegre fertis? Quia praestigiatóres et deceptóres vos vocant? At páululum expectáte, et servatóres, benefactorésque orbis vos praedicábunt omnes. At

enim tempus illa, ómnia, quae subobscúra erant, revelábit, et illórum calúmniam déteget, virtutémque vestram conspícuam reddet. Cum enim ex rebus ipsis comprobabímini salvatóres esse et benéfici, et omni virtúte conspícui, illórum dictis hómines non atténdent, sed rei veritáti: ac illi quidem sycophántae, mendáces, malédici, vos vero ipso sole splendidióres deprehendémini: multum quippe témporis spátium vos notos reddet, praedicábit, et tuba clariórem emíttet vocem, vestraeque virtútis testes univérsos hómines exhibébit. Ne ítaque ea, quae nunc dicúntur, vos deiíciant, sed spes futurórum bonórum érigat. Non possunt enim ea, quae ad vos spectant, occultári.

Lectio viii.

DEínde postquam illos omni angóre, timóre, et sollicitúdine liberavit, et probris ómnibus superióres réddidit, demum illos opportúne de libertáte praedicándi allóquitur; nam dicit: Quod dico vobis in ténebris, dícite in lúmine: et quod in aure audítis praedicáte super tecta. Quamquam non erant ténebrae cum haec díceret, neque ad aurem loquebátur: sed haec hyperbólice dicta sunt. Quia enim solos alloquebátur, et in parvo Palestínae ángulo, ideo dicit: in ténebris et in áure, hunc loquéndi modum cómparans cum loquéndi fidúcia, qua illos póstea instructúrus erat. Ne in una, duábus tribúsque civitátibus, sed per totum orbem praedicáte, terram máreque peragrántes, habitátam, non habitátam, ac tyránnis, pópulis, philósophis, rhetóribus cum magna fidúcia ómnia dícite. Ideo dixit super tecta et in lúmine sine ullo subterfúgio, et cum omni libertáte.

Lectio ix.

In Quadragesima de Homilia Feriae: extra Quadragesimam de Sanctis Martyribus ut in Breviario Romano.

Ubi alia die celebrandum sit, IX Lectio erit sequens.

Deínde postquam illórum eréxit ánimos, rursum perícula praedicít, illórum mentem érigens, omnibúsque sublimióres reddens. Quid enim ait? Nolíte timére eos qui occidunt corpus, ánimam autem non possunt occídere. Videm? quómodo illos ómnibus superióres reddat, non curas modo, non maledícta, perícula, invídias, sed étiam mortem ómnium terribilíssimam contémnere docens? Neque simplíciter mortem, sed etiam violéntam? Neque dixit, occidémini, sed cum magnificéntia congruénte totum declarávit. Nolíte timére, dicens, ab iis qui occídunt corpus, ánimam autem non postsunt occídere: sed pótius, Timéte eum qui potest et ánimam et corpus pérdere in gehénnam: in contrárium vertens sermónem, uti semper facit. Quid enim sibi vult? Timétis mortem, ideóque ad praedicándum segnióres estis? Sed hac de causa pótius praedicáte, quia mortem timétis. Illud enim vere vos a morte erípiet. Nam etiámsi vos interemtúri sunt, meliórem tamen partem non separábunt, etiamsi id totis víribus conéntur. Ideo non dixit: Animam autem non occídunt; sed: Non possunt occídere. Nam etiámsi velint, non separábunt. Itaque silsupplícium times, illud onge grávius time. Videm quómodo non promíttat, se illos a morte liberatúrum esse, sed mori permíttit, maióra largitúrus quam si id non permítteret? Longe enim maius est suadére ut mors spernátur, quam amorte erúere.

DIE V. JULII.
IN FESTO SS. CYRILLI ET METHODII, PONTIFICUM et CONFESSORUM.

Duplex.

Omnia de Comm. Conf. Pontif. præter sequentia.

IN I. VESPERIS,

Hymnus.

Sedibus cœli nitidis receptos, Dicite athletas geminos, fideles;
Slavicæ duplex columen, decusque.
Dicite gentis.

Hos amor fratres sociavit unus, Unaque abduxit pietas eremo, Ferre quo multis celerent beatæ
Pignora vitæ.

Luce, quæ templis superis renidet,
Bulgaros complent, Moravos, Bohemos:
Mox feras turmas numerosa Petro
Agmina ducunt.

Debitam cincti meritis coronam,
Pergite, o flecti lacrymis precatum;
Prisca vos Slavis opus est datores
Dona tueri

Quæque vos clamat generosa tellus
Servet æternæ fidei nitorem;
Quæ dedit princeps, dabit ipsa semper
Roma salutem.

Gentis humanæ Sator et Redemptor,
Qui bonus nobis bona cuncta præbes,
Sint Tibi grates, Tibi sit per omne
Gloria sæclum. Amen

℣ Sacerdotes tui induantur justitiam.
℟ Et sancti tui exultent.

Ad Magnificat, Antiph.

O quam speciosi pedes evangelizantium pacem, evangelizantium bona, dicentium Sion: regnabit Deus tuus.

Oratio.

Omnipotens sempiterne Deus, qui Slavonix gentes per beatos Confessores tuos

atque Pontifices Cyrillum et Methodium ad agnitionem tui nominis venire tribuisti: præsta, ut quorum festivitate gloriamur, eorum consortio copulemur. Per Dominum.

AD MATUTINUM,

Himnus ut supra.

In I Nocturno, *Lect. de Script. occurr.*

In II Nocturno

Ex litteris encyclicis Leonis Papæ XIII.

Lectio IV.

Cyrillus et Methodius fratres germani, Thessalonicæ amplissimo loco nati, Constantinopolim mature concesserunt, ut in ipsa urbe Orientis principe humanitatis artes addiscerent. Uterque plurimum brevi profecerunt; sed maxime Cyrillus, qui tantam scientiarum laudem adeptus est, ut singularis honoris causa philosophus appellaretur. Deinde monachum agere Methodius cœpit; Cyrillus autem dignus est habitus, cui Theodora imperatrix, auctore Ignatio Patriarcha, negotium daret erudiendi ad fidem christianam Chazaros trans Chersonesum incolentes; quos præceptis suis edoctos et Dei numine instinctos, multiplici superstitione deleta, ad Jesum Christum adjunxit. Recenti Christianorum communitate optime constituta, Constantinopolim rediit alacer, atque in monasterium Polychronis, quo se jam Methodius receperat, Cyrillus ipse secessit. Interim, cúm res trans Chersonesum prospere gestas ad Rastilaum Moraviæ principem fama detulisset, is de aliquot operariis evangelicis Constantinopoli arcessendis cum Imperatore Michaele tertio egit. Igitur Cyrillus et Methodius illi expeditioni destinati, et in Moraviam celebri lætitia excepti, animos christianis institutionibus, tanta vi, tamque operosa industria excolendos aggrediuntur, ut non longo intervallo ea gens nomen Jesu Christo libentissime dederit. Ad eam rem non parum scientia valuit dictionis Slavonicæ, quam Cyrillus ante perceperat, multumque potuerunt sacræ utriusque Testamenti Litteræ, quas

proprio populi sermone reddiderat: nam Cyrillus et Methodius principes inveniendi fuerunt ipsas litteras, quibus est sermo ipsorum Slavorum signatus et expressus, eaque de causa ejusdem sermonis auctores non immerito habentur.

Lectio V.

Cum rerum gestarum gloriam secundus rumor Roman nuntiasset, Sanctus Nicolaus primus Pontifex Maximus fratres optimos Roman contendere jussit. Illi romanum iter ingressi, reliqnias Sancti Clementis primi Pontificis Maximi, quas Cyrillus Chersonæ repererat, secum advehunt. Quo nuntio, Hadrianus secundus, qui Nicolao demortuo fuerat suffectus, clero populoque comitante, obviam eis magna cum honoris significatione progreditur. Deinde Cyrillus et Methodius de munere apostolico in quo essent sancte laborioseque versati ad Pontificem Maximum, assidente Clero, referunt; cum autem eo nomine ab invidis accusarentur, quod sermonem slavonicum in perfunctione munerum sacrorum usurpavissent, causam dixere rationibus tam certis tamque illustribus, ut Pontifex et Clerus et laudarint homines et probarint. Tum ambo jurati se in fide beati Petri et Pontificumt Romanorum permansuros, episcopi ab Hadriano consecrati sunt. Sed erat provisum divinitus, ut Cyrillus vitæ cursum Romæ conderet, virtute magis quam ætate maturus. Itaque defuncti corpus elatum funere publico, in ipso sepulcro quod sibi Hadrianus extruxerat compositum fuit; tum ad Sancti Clementis deductum, et hujus prope cineres conditum. Cumque veheretur per urbem inter festos psalmorum cantus, non tam funeris quam triumphi pompa, visus est populus romanus libamenta honorum cœlestium viro sanctissimo detulissé. Methodius vero in Moraviam regressus, ibique factus forma gregis ex animo, rei catholicæ inservire majore in dies studio institit. Quin etiam Pannonios, Bulgaros, Dalmatas in fide christiani nominis confirmavit; in Carinthiis autem ad unius veri Dei cultum traducendis

plurimum elaboravit.

Lectio VI.

Apud Joannem Octavum, qui Hadriano successerat, iterum de suspecta fide violatoque more majorum, accusatus, ac Romam venire jussus, coram Joanne et Episcopis alliquot Cleroque urbano, facile vicit catholicam prorsus fidem et se retinuisse constanter, et cæteros diligenter edocuisse; quod vero ad linguam slavonicam in sacris peragendis usurpatam, se certis de causis ex venia Hadriani Pontificis, nec sacris Litteris repugnantibus, jure fecisse. Quapropter in re præsenti complexus Methodium Pontifex, potestatem ejus archiepiscopalem, expeditionemque Slavonicam, datis etiam litteris, ratam esse jussit. Quare Methodius in Moraviam reversus adsignatum sibi munus explere vigilantius perseveravit, pro quo et exilium libenter passus est. Bohemorum Principem ejusque uxorem ad fidem perduxit, et in ea gente christianum nomen longe lateque vulgavit. Evangelii lumen in Poloniam invexit, et, ut nonnulli scriptores tradunt sede episcopali Leopoli fundata, in Moscoviam proprii nominis digressus, thronum pontificalem kiowensem constituit. Demum in Moraviam reversus est ad suos; jamque sese abripi ad humanum exitum sentiens, ipsemet sibi successorem designavit, clerumque et populum supremis præceptis ad virtutem cohortatus, ea vita, quæ sibi via in cœlum fuit, placidissime defunctus est. Uti Cyrillum Roma, sic Methodium Moravia decedentem, summo honore prosequuta est, illorum vero festum, quod apud Slavoniæ populos jamdiu celebrari consueverat, Leo decimus tertius Pontifex Maximus cum Officio ac Missa propria in Universa Ecclesia quotannis agi præcepit.

In III Nocturno, *Homilia S. Gregori Papæ in Evang.* Désignavit Dominus, *de Communi Evangelistarum.*

AD LAUDES.

Hymnus.

Lux o decora patriæ,
Slavisque amica gentibus,
Salvete, fratres; annuo
Vos afferemus cantico;

Quos Roma plaudens excipit,
Complexa mater filios,
Auget corona præsulum,
Noveque firmat robore.

Terras ab usque barbaras
Inferre Christum pergitis;
Quot vanus error luserat,
Almo repletis lumine.

Noxis soluta pectora
Ardor supernus abripit;
Mutatur horror veprium
In sanctitatis flosculos.

Et nunc serena Cœlitum
Locati in aula, supplici
Adeste voto; Slavicas
Servate gentes numini.

Errore mersos unicum
Oville Christi congreget;
Factis avitis æmula
Fides virescat pulchrior.

Tu nos, beata Trinitas,
Cœlesti amore concita,
Patrumque natos inclyta
Da persequi vestigia. Amen.

V. Sapientiam Sanctorum narrent populi.
R. Et laudem eorum nuntiet Ecclesia.

Ad Benedictus, Antiph. In sanctitate et justitia servierunt Domino omnibus diebus suis; ideo stolam gloriæ induit illos Dominus Deus Israel.

IN II VESPERIS.

Hymnus et V. ut in I.

Ad Magnificat, Antiph. Isti sunt viri sancti, facti amici Dei, divinæ veritatis præconio gloriosi; linguæ eorum claves cœli factæ sunt.

Imprimatur prout concordat cum originali.

Trecis, die 20ª Februarii.

† PETRUS, *Epis, Trec,*

DIE XXVIII MAII

S. AUGUSTINI EPISCOPI ET CONFESSORIS

Duplex

Omnia de Communi Confessoris Pontificis, praeter sequentia.

In hymno Iste Confessor *mutatur tertius versus.*

Oratio

DEus, qui Anglórum gentes, praedicatióne et miráculis beáti Augustíni Confessóris tui atque Pontíficis, verae fídei luce illustráre dignátus es: concéde; ut, ipso interveniénte, errántium corda ad veritátis tuae rédeant unitátem, et nos in tua simus voluntáte concórdes. Per Dóminum.

In I. Nocturno

Lectiones de Scriptura occurrente.

Lectio iv.

AUgustínus Romae in Lateranénsi coenóbio mónachus, a Gregório Magno cum sóciis mónachis fere quadragínta in Angliam missus est anno quingentésimo nonagésimo séptimo, ut gentes illas ad Christum convérteret, Erat eo témpore rex Ethelbértus in Cántio potentissimus, qui audíta advéntus Augustíni causa, eum cum sóciis Cantuáriam, sui regni metrópolim, invitávit; ibíque manéndi et Christum praedicándi facultátem eídem liberáliter con! céssit. Quare sanctus vir prope Cantuáriam oratórium exstrúxit. ubi ipse aliquámdiu consédit, atque Apostólicam vivéndi ratiónem cum suis aemulátus est.

Lectio v.

CAeléstis doctrínae praedicatióne plúrimis firmáta miráculis, ac vitae exémplo sic insulános illos demúlsit, ut eórum plerósque ad Christiánam fidem perdúxerit, ac demum

regem ipsum, quem cum innúmero suórum comitátu sacro fonte lustrávit, summa cum laetítia Berthae régiae uxóris, quae christiána erat. Olim in Natáli Dómini, cum decem míllibus et ámplius baptísmum in álveo flúminis Eboráci contulísset, quotquot ex iis morbo áliquo affécti erant, cum ánimae salúte, córporis quoque sanitátem recepísse memóriae próditum est. Iussu Gregórii ordinátus Epíscoqus, sedem Cantuáriae instítuit in Ecclésia Salvatóris a se erécta, in qua mónachos óperis sui subsidiários collocávit; et sancti Petri monastérium, quod póstea et a suo nómine dictum est, in suburbánis construxit· Idem Gregórius usum Pallii cum facultáte ecclesiásticae hierarchíae in Anglia institúendae ei concéssit, quo novam etiam operariorum manum misit, nempe Mellítum, Iustum, Paulínum, et Rufiniánum.

Lectio vi.

DIspósitis eius Ecclésiae rebus, synodum hábuit Augustínus cum Epíscopis atque Doctóribus véterum Britónum, qui in Paschae celebratióne aliísque rítibus ab Ecclésia Romána iamdúdum dissidébant. Sed cum eos neque Apostólicae Sedis auctoritáte, neque miráculis movére posset ut dissídio cessárent, prophético spíritu eis excídium praenúnciávit. Dénique máximis pro Christo exantlátis labóribus, miráculis clarus, cum Mellítum Londinénsi Ecclésiae praefecisset, Iustum Roffénsi, suae Lauréntium, in caelum migrávit séptimo kaléndas Iunias. Ethelbérto regnánte, ac sepúltus est in Monastério sancti Petri: quod exínde Cantuariénsium Antístitum et áliquot Regum conditórium fuit. Eius cultum fervénti studio prosequútae sunt Anglórum gentes, ac Leo décimus tertius Póntifex Máximus eius Officium et Missam ad univérsam extendit Ecclésiam.

IN III. NOCTURNO

Lectiones de Homilia in Evangel. Desiguavit Dominus *de Communi Evangelistarum.*

DIE XIV NOVEMBRIS

S. IOSAPHAT EPISCOPI ET MARTYRIS

Duplex

Omnia de Communi unius Martyris Pontificis, praeter sequentia.

Oratio

EXcita, quaesumus Dómine, in Ecclésia tua Spíritum, quo replétus beátus Iósaphat Maryr et Póntifex tuus ánimam suam pro óvibus pósuit: ut, eo intercedénte, nos quoque eódem spíritu moti ac roboráti, ánimam nostram pro frátribus pónere non vereámur. Per Dóminum....in unitáte eiúsdem Spíritus.

IN I. NOCTURNO

Lectiones de Scriptura occurrente.

IN II. NOCTURNO

Lectio iv.

IOsaphat Kuncewítius nobílibus et cathólicis paréntibus Vladimírioe in Volhínia natus, cum puérulus matrem de Christi passióne loquéntem audíret, iáculo a látere imáginis Iesu Crucifixí immísso, vulnus in corde suscépit. Dei amóre incénsus, ádeo oratióni aliisque piis opéribus instáre coepit, ut provectióribus adolescéntibus exémplo et admiratióni esset. Vicénnis inter claustráles sancti Basilíi alumnos monásticam régulam proféssus, mirum quos in evangélica perfectióne progréssus fécerit. Nudis pédibus, frigidíssima licet saeviénte regiónis hyeme, incedébat: carnes numquam, vinum nonnísi ex obediéntia adhíbuit, asperrimóque cilício ad óbitum usque corpus afflíxit. Castitátis florem, quem ab adolescéntia Vírgini Deíparae vóverat, inviolátum servávit. Virtútis doctrinaeque eius brevi síc fama percrébuit, ut quám-

vis iúnior, Byténni Monastério praeféctus sit; mox Vilnénsis Archimandríta, ac demum Archiepíscopus Polocénsis, invítus quidem, sed cathólicis gestiéntibus, fuérit renuntiátus.

Lectio v.

HAc dignitáte áuctus, nihil de prióri vivéndi ratióni remíttens, nonnísi divínum cultum et creditárum sibi óvium salútem cordi hábuit. Cathólicae unitátis ac veritátis strenuus propugnátor, totis víribus adlaborávit ut schismáticos haereticósque ad communiónem cum beáti Petri sede redúceret. Summum Pontíficem eiúsque potestátis plenitúdinem ab impudentíssimis impiórum calumniis et erróribus, qua conciónibus, qua scriptis pietáte ac doctrína refértis deféndere numquam déstitit. Episcopálem iurisdictiónem et Ecclésiae bona a láicis usurpáta vindicávit. Incredíbile dictu est quot haeréticos in sinum matris Ecclésiae revocáverit. Uniónis vero Graecae Ecclésiae cum Latína Iosaphátum promotórem extitísse praeclaríssimum, etiam pontifícia orácula disérte testántur. Ad haec, et templi Dei decóri instaurándo, et sacrarum vírgínum exstruéndis aedibus, aliísque piis opéribus iuvándis, mensae suae provéntus ultro erogávit. In páuperes ádeo effúsus, ut cum olim inópiae cuiúsdam víduae sublevándae nihil occúrreret, episcopále pallium, seu Omophórion, oppignorári iússerit.

Lectio vi.

TOt cathólicae fidei increménta perditissimórum hóminum ádeo excitáverunt ódia, ut, conspiratióne ínita, Christi athlétam ad necem quaererent; quam sibi imminére ipse in suo ad pópulum sermóne praenunciávit. Cum ítaque Vitépscum pastorális visitatiónis grátia proféctus esset, illi archiepissopáles invádunt aedes; obvios quosque fériunt ac caedunt. Tum vir mitíssimus quaeréntibus sponte occúrrit, eosque amíce compéllans, Filíoli, inquit, quare familiáres meos caeditis? Si quid contra me habétis, ecce adsum. Hinc ímpetu

facto, eum verbéribus contúndunt, telis confódiunt, ac demum immáni secúri necatum, in flumen proiíciunt; die duodécima Novémbris anni sexcentésimi vicésimi tertii supra millésimum, aetátis eius quadragésimi tertii. Corpus mirábili luce circumfúsum, ex imo flúminis álveo elátum est. Sanguis Mártyris parricídis ipsis in primís prófuit, quí fere omnes cápitis damnáti, eiuráto schísmate suum scelus detestáti sunt. Cum tantus Praesul plúrimis post óbitum coruscáret miráculis, eum Urbánus Octávus Póntifex Máximus Beatórum honóribus decorávit. Pius Nonus tertio kaléndas Iúlias anni millésimi octingentésimi sexagésimi séptimi, cum saeculária Apostolórum Príncipum solémnia celebraréntur, coram Patrum Cardinálium senátu, simúlque adstántibus fere quingéntis, Patriárchis, Metropolítis et Epíscopis cuiuscúmque ritus, qui ex toto terrárum orbe convénerant, hunc ecclesiásticae unitátis adsertórem, primum ex orientálibus, solémni ritu in Vaticána Basílica Sanctórum órdini accénsuit. Cuius Officium ac Missam Leo décimus tertius Summus Póntifex ad univérsam exténdit Ecclésiam.

In III. Nocturno

Lectio sancti Evangélii secúndum Ioánnem.

Lectio vii *Cap.* 10.

In illo témpore dixit Iesus Pharisaeis: Ego sum pastor bonus. Bonus pastor ánimam suam dat pro óvibus suis. Et réliqua.

Homilía Sancti Ioánnis Chrysóstomi.

Hom. 59. *in Ioannem.*

Magnum quiddam, dilectíssimi, magnum, inquam, est Ecclésiae praelátio; et quae multa índiget sapiéntia et fortitúdine, qualem Christus propósuit, ut ánimam pro óvibus ponámus, et numquam illas deserámus: ut lupo generóse resistámus. Haec enim inter pastórem et mercenárium est differéntia. Alter própiae, contémptis óvibus, alter, sua contémpta, óvium semper salúti invígilat. Pastóris ergo

exémplo demonstráto, deceptóres duos méminit; furem mactántem et rapiéntem oves, et mercenárium permitténtem, neque defendéntem commíssas.

Lectio viii.

Quod superióri témpore Ezéchiel his verbis insectátus est: Vae pastóribus israël: nonne pascébant semetípsos? nonne greges pascúntur a pastóribus? sed ille contrárium faciébant, quod máximae malítiae genus est, et plurimórum cáusa malórum; idcírco, ínquit neque quod abiéctum erat, reducébant, neque quod períerat quaerebant: neque confráctum alligábant: neque infirmum consolidábant: quóniam se, non gregem pascébant. Idem et Páulus aliis verbis signíficat: omnes quae sua sunt quaerunt, non quae Iesu Christi.

Lectio ix.

Verum ab utróque se dissidére osténdit Christus: ab illis quidem qui in aliórum perníciem véniunt, cum dicat se proptérea venísse, ut vitam habérent: ab his autem, qui oves a lupis rapi negligébant; dicéndo se propter eas ánimam pónere, ne oves perirent. Nam cum Iudaei ipsum interímere vellent, non proptérea déstitit a doctrína, neque credéntes trádidit, sed pérstitit, et pértulit mortem: ídeo frequéntur inquit: Ego sum pastor bonus. Quae cum nullo niti testimónio videréntur (quod enim póneret ánimam suam non multo post re demonstrátum est; quod autem vitam habérent et abundántius habérent eventúrum erat in futúro saeculo) álterum ab áltero confirmat.

Concordant cum originalibus penes Secretariam Sacrorum Rituum Congregationis existentibus.

In fidem etc.

Ex eadem Secretaria hac die 18 Decembris 1882.

Loco ✠ Signi

Laurentius Salvati S. R. C. Secretarius.